Fordította
Babits Péter

ROBIN COOK

NANO

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Robin Cook: Nano
G. P. Putnam's Sons, 2012
Penguin Group
80 Strand, London WC2R ORL, England

Copyright © Robin Cook, 2012

Hungarian translation © Babits Péter, 2014

Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2014
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000
e-mail: info@alexandra.hu
www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Kiss Gábor
A kiadvány magyar változatát Király Zsolt tördelte
A borítót Müller Péter tervezte

ISBN 978 963 357 479 9

Az ígéretnek ajánlom ezt a könyvet,
amit a nanotechnológia gyógyászati célú felhasználása
hordoz magában, s a reménynek, hogy a lehető legkisebbek
lesznek a járulékos veszteségek.

ELŐSZÓ

A kis méreteit, mint tulajdonságot, mindig is alulértékelték. Hajlamosak vagyunk „nagyban” gondolkodni, a kis méret azonban meghatározó alapelv a kémia, a fizika és a biológia metszéspontjában létrejött új tudomány, a nanotechnológia világában, amely gyökeresen átformálja a tudományos kutatást és fejlesztést, és forradalmi hatással van a gyógyászatra. Jóllehet, csak a múlt évszázad végén jött létre, a nanotechnológia máris milliárd dolláros jelenség, amelynek üzleti célú kiaknázása egyre fokozódó ütemben zajlik.

A nanotechnológia szintjén valóban minden apró. A hosszúság alapvető mértékegysége a nanométer – a méter egymilliárdod része. Hogy értsük: a nanométer úgy aránylik a méterhez, mint egy üveggolyó a teljes földgolyóhoz. A hidrogénatom átmérője megközelítőleg egytized nanométer, míg egy DNS-molekula két-három nanométeres. Az élő organizmusok közül a vírusok mérete 20 és 400 nanométer közé tehető; a baktériumok valamivel nagyobbak. A paratífuszért és az ételmérgezéses esetek 90 százalékáért felelős szalmonella megközelítőleg 2500 nanométer hosszú, 500 nanométer széles, és vékony, ostorszerű csillózattal rendelkezik, ami szintén 500 nanométeres. Az emberi testet alkotó sejtek már nagyobbak: a korong alakú vörösvérsejtek átmérője hozzávetőleg 7000 nanométer, a fehérvérsejtek pedig a 10 000 nanométeren felüli tartományba esnek.

Ebben a „nanoalvilágban” sokkal inkább érvényesülnek a kvantummechanika elvei, mint a kémia és a fizika törvényei – a kötések, erők és mezők uralmuk alá hajtják a tömeget, a gravitációt és a tehetetlenséget. Eközben ezek a kötések, erők és mezők óriási potenciális energiát tárolnak – a világegyetem

keletkezése óta történt milliárdnyi szupernova-robbanás minden kataklizmájának energiáját.

Az egyedi atomokból és molekulákból álló nanoméretű építmények mikrokozmoszában a felszíni jelenségek különleges fontossággal bírnak, hiszen a felszíni terület tömeghez viszonyított aránya drámai módon megnövekedik, és a negatív töltésű elektronmezők felszínre kerülésével a meghatározó jellemzők is módosulnak. A nanovilágban az arany például már nem aranyszínű, s nem is inert. Nanotechnológiai szempontból a legfontosabb elemnek az élet legelemibb építőkockáját, a szenet tekintjük. Sokoldalúságára jellemző, hogy grafitot és gyémántot egyaránt alkothat, s mint nemrégiben kiderült, a szénatomok más csodálatos és hihetetlen nanoméretű struktúrákba is szervezhetők, ha olyan szélsőséges körülményeknek tesszük ki őket, amilyenek a vörös óriások belsejében uralkodnak. Az ilyen, fulleréneknek nevezett struktúrák közé tartozik a 60 atomból álló, 1 nanométer átmérőjű, *buckyball*nak nevezett labdaszerű molekula, vagy ami a nanotechnológia szempontjából még fontosabb: a változó hosszúságú és 1,3 nanométer átmérőjű nanocsövek. Ezek a meglepő építmények egyedülálló fizikai jellemzőkkel rendelkeznek – köztük hihetetlen szilárdsággal, ami kivételes könnyűséggel, stabilitással és vezetőképességgel párosul –, így egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert a rohamtempóban fejlődő nanotechnológiában.

A nanotechnológia azonban nem csupán a végtelen lehetőségek, de a potenciális fenyegetések világa is, hiszen még a szakértők sem tudják kiszámítani a nanorészecskék környezeti vagy egészségre gyakorolt hatásait. Kiderült például, hogy a szén jellemzően kristályos nanocsövei az azbeszt mikroszkopikus szerkezetére emlékeztetnek, ami köztudottan rákkeltő hatású. Tényszerűen megállapíthatjuk, hogy a nanorészecskék képesek behatolni az emberi testbe, még az agyba is, ugyanakkor nem is sejtjük, milyen pusztító hatása lehet mindennek.

A nanotechnológia másodlagos fenyegetése a nagy üzleti sikerrel kecsegtető azonnali bevezetésében rejlik. Hétköznapi hasonlattal azt is mondhatjuk: jelenleg senki sem őrzi a tyúkólat, a milliárd dolláros kutatás és fejlesztés területét. A nanorészecskék lehetséges negatív hatásait már korántsem igyekeznek úgy feltárni, ahogy korábban a rekombináns géntechnológia veszélyeit. A nanotechnológiai kutatások ezernyi magánlaboratóriumban zajlanak, amelyek egymással versengve igyekeznek elsőként bejegyeztetni az értékes szabadalmakat, s mindezt egy olyan versenykörnyezetben, ahol a titoktartás mindennél fontosabb, a kockázatokról pedig szinte tudomást sem vesznek.

ELŐHANG

CARTER-TAVI KÖRÚT, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 8.28

A kerékpáros úgy döntött, elmegy egy laza kis tekerésre. Az igazi edzés majd csak kedden folytatódik, miután elvégezték az újabb orvosi vizsgálatokat, de edzői szerint is jól teszi, ha kidolgozza magából az előző nap felgyülemlett merevséget. Ahhoz ragaszkodtak csak, hogy ne hajtsa túl magát, és gondoskodtak róla, hogy a megfelelő kontroll érdekében viselje a szívverést, a légzés ütemét és az oxigéntelítettséget érzékelő szokásos szenzorokat, továbbá a GPS-jeladót.

A betervezett útvonal Bouldertől északra vezetett a Carter-tóig, majd vissza, összesen több mint hetvenöt mérföld hosszan, nagyobb szintkülönbségek nélkül. Márpedig ha az általa megcélzott szinten akart versenyezni, akkor neki és a többieknek a jellemzően sík domborzati viszonyok között anélkül kellett letekerni ezt a hetvenöt mérföldet, hogy megizzadt volna.

Néhány mérföld után a kerékpáros unottnak és nyugtalannak érezte magát. Tudta, hogy élveznie kellene a lazítást, de olyan remek formában tekert, hogy szinte az út felett siklott. Még sosem érezte magát ennyire erősnek: nemcsak hogy nem kapkodta a levegőt, de egyenesen lelassult a légzése, mintha csak a parkban sétálgatna. Szép tavaszi nap volt, élvezte melegségét a hátán, és minden figyelmeztetés ellenére készen állt arra, hogy próbára tegye magát. Miért ne használná ki, ha ilyen pompásan érzi magát? Talán valamilyen módon megbüntetik majd, de azt biztosan tudta, hogy nem váltják be a fenyegetésüket, azaz nem bántják a

családját. Az ilyen szankciókat a szökés, nem pedig a túlzott lelkesedés ellen találták ki. Talán még meg is jutalmazzák, amiért ilyen tagadhatatlan fejlődést mutat a kondíciója.

Miért is ne?, gondolta, ahogy beletaposott a pedálba. Egyre gyorsabban tekert, s miközben növelte a sebességet, ráhajolt a kormányra, hogy csökkentse a légellenállást. Alig egy éve kerékpározott csupán, de nem hitte, hogy a világon bárki jobban csinálná nála. Hiszen arra készül a hazája, hogy az egész világnak bebizonyítsa: a világelsők között képes teljesíteni bármilyen hosszú távú sportversenyen!

Az út csak egy helyen emelkedett számottevően, a kerékpáros pedig elszánt rohamra indult a kaptató ellen. A legkevésbé sem lassult le, úgy küzdötte le a hatszázalékos emelkedőt, mintha továbbra is sík terepen haladna. Beleélte magát a versenybe, és önfeledten szárnyalt, amikor a domb felénél hirtelen torkán akadt a levegő, miközben éles, szúró fájdalmat érzett a mellkasában – és egy másikat a hasfala bal felső részén. Felkapta a kezét, hogy kitapogassa összeránduló torkát. Fékezni próbált, de elveszítette uralmát a kerékpár felett, mely élesen jobbra fordult, nekiütközött a padkának, és kivetette a nyeregből. Élesen becsapódott a félig füves, félig kavicsos partoldalba, majd rövid bucskázás és hempergés után megállapodott. Összevagdalta és felhorzsolta a karját, a lábát, de nem ezzel törődött, mert bárhogy is próbálkozott, egyszerűen nem tudott lélegezni. Úgy érezte, mintha ki tudná fújni a levegőt, de beszívni nem; mindennek a tetejébe egész testében izzadt, a szíve elképesztő ütemben kalapált, és a fájdalma jottányit sem enyhült. Máris az öntudatvesztés határára került, s nemhogy felkelni, de moccanni sem tudott.

Nem tudta, meddig feküdhetett így: kívül mozdulatlanul, belül pedig ijesztően felgyorsult életfunkciókkal, mintha egy atomreaktor olvadt volna le benne. Idővel – tíz vagy harminc perc után? – arra eszmélt, hogy körülállják. Hárman-négyen egyszerre beszéltek hozzá, miközben valaki megragadta a csuklóját. A kerékpárosban tudatosult, hogy a honfitársait látja – talán az

Egyesült Államokban vannak, de kínaiak, akárcsak ő. A csapata tagjai. Érezte, ahogy a testét durván felemelik az útról és ráfektetik egy kemény felületre, ami vízszintes mozgásba lendült. Mielőtt megadta magát az eszméletvesztésnek, utoljára még tudatosult benne, hogy autón szállítják, alighanem a bázis felé.

A FURGONBAN ÜLŐ TECHNIKUS lekapcsolta a GPS-eszközt. A nyomkövető és az életfunkciókat figyelő szenzor megfelelően riasztott, ebből a csapat azonnal tudta, hogy az ötös számú alany veszélybe került. A GPS megadta a pontos helyzetét is, így könnyedén rátaláltak. Szerencsére senki nem látta, amikor elesett, s azt sem, hogy a segítségére siettek – a baleset során letért az útról és lebucskázott a domboldalon, így rejtve maradt az arra járók elől. Az ügyeletes orvos hálás lehetett ezért.

Az alany még most is rendkívül szokatlan életjeleket produkált, bár semmi olyat, amit ne láttak volna korábban. A GPS kimutatta, milyen sebességgel haladt: a felkészülés ezen szakaszában túlságosan gyorsan. Nagyon úgy tűnt, hogy elveszítették. Bár a doktor tudta, hogy még aznap jelöltek újabb csoportja érkezik, ezzel együtt sajnálta, mert az alany ígéretesnek tűnt – már azelőtt is sportolt, hogy meggyűlt volna a baja a törvénnyel.

Húsz percen belül elérték a céljukat. A furgon rátolatott a rámpára, ahol egy másik orvoscsapat várakozott, hogy átszállítsa a kerékpárost az életmentő eszközökkel teli ablaktalan helyiségbe. Ahogy öntudatlanul feküdt a kórházi ágyon, az egyik ápoló levágta róla kerékpáros mezét, míg másvalaki odagurított egy gépet – hasonlót ahhoz, amit dialíziskor használnak. Mire rákapcsolták, az EEG-monitor már nem jelzett agyi aktivitást, de ez most nem számított. Arról kellett gondoskodniuk, hogy a szív tovább verjen, hogy újra felhasználhassák a vért, és pontosan kiderítsék, mi történt – még akkor is, ha jó eséllyel előre tudták.

Fél órával később a kerékpárosnál beállt a klinikai halál, a gépek azonban továbbra is fenntartották a légzését, szívverését és életfunkcióit. Ahogy a többieket, valószínűleg őt is ebben a

mesterséges állapotban tartották, amíg hasznát vehették. A férfi vérét átfuttatták egy rendszeren, amely száz köbcentis adagokban centrifugálta és különválasztotta a szokásos komponenseket az adalékoktól, mielőtt visszajuttatta a sejteket és a plazmát a mesterségesen fenntartott keringésbe.

Sebészek csoportja lépett a helyiségbe, gumikesztyűben és beöltözve, mintha átlagos operációra készülnének. Az egyetlen különbség az volt, hogy nem nagyon törődtek a sterilitással és az előkészítéssel, csak minden további nélkül eltávolították a lépet, és mintát vettek a halott férfi tüdejéből. A lépet és a szövetmintát ott helyben kielemezte a csapat rangidős tagja, aki a nagy teljesítményű mikroszkóp alatt pontosan azt látta, amit várt: a hajszálereket elzáró parányi zafírkék gömbök tömkelegét. A tudós vetett egy pillantást az órájára. Tudta, hogy a főnöke nem tartózkodik az országban, de erről akkor is haladéktalanul értesülnie kellett.

1.

BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 11.53

A nő védtelen és kiszolgáltatott. Nagydarab férfi ül a mellkasán és a földhöz szegezi, közben elfordítja fejét, a hosszú helyiség túlsó végében zajló események felé. A nő nem lát a férfi testétől, de tudja, hogy valami rossz történik. Érzi, hogy valaki, akit ismer és szeret, meg fog halni. Ahogy a ránehezedő tömeg ellen küzd, felnéz gyötrelmei okozójára. Ismeri a férfit az egyik nevelőotthonból, ahol felnőtt; a férfit; aki túl közel került hozzá. Elfordítja a fejét, majd újra ránéz. Már másvalaki: a bácsikája, a legrosszabb fajta szörnyeteg, akivel valaha összehozta a sors, és a videokamerát szegezi rá, amit annyira gyűlöl.

A bácsikája, akit mélyen megvet, albánul mond valamit a társának, aki itt van valahol a szobában. Felismeri, de már nem érti a nyelvet. A férfi arca, azzal a könyörtelen mosollyal, ragadozót idéz, amint leteperi a prédáját – őt. Élvezi áldozata vergődését, majd újra megszólal, ezúttal angolul.

– Csináld már! – vicsorog honfitársára. – Lődd le!

A nő természetellenes szögben felemeli és elfordítja a fejét, hogy lásson. Egy csuklyás férfit erős ragasztószalaggal a székhez kötöztek. Ide-oda rángatózik, ahogy kétségbeesetten próbálja kiszabadítani a karját vagy a lábát, mint egy pókhálóba ragadt rovar. A másik férfinál pisztoly van. A szék körül járkál, és albánul üvöltözik, előrelendül a célzásra emelt pisztollyal, a megkötözött

embert bökdösi, játszadozik vele, mint macska a sarokba szorított egérrel. Szabad kezével odakap és lerántja fejéről a

csuklyát, mielőtt társához fordul. A nő felismeri a megkötözött áldozatot. Egyik osztálytársa az orvosiról: Will. Most már a fegyverest is felismeri. Az apja az, aki szintén látja őt, mielőtt visszafordul Willhez. A világot megtölti a nő sikolya, ahogy apja fejbe lövi a foglyot.

Amilyen hirtelen ránehezedett, a súly ugyanúgy került le a mellkasáról. A vaskos molekuláris immunológia tankönyv tompa puffanással landolt a padlón, ahogy felült a kanapén. Egy pillanatig nem tudta, hol van, csak izzadtan borzongott a nappali hűvösében, mielőtt tudatosult benne a szokatlan hang – nem sikolyok vagy pisztolylövések, csak a kitartó csengetés. Az ajtócsengő az, ami talán ha kétszer szólalt meg abban a tizennyolc hónapban, amióta itt élt.

Még mindig zavarodottan állt talpra és indult a szűk előtér felé. Ki az ördög lehet az? Ahogy kikémlelt a nyíláson, azonnal felismerte a látogatót. Elfordult és háttal nekidőlt az ajtónak, mielőtt újra megborzongott. A csengő bántó hangja végigvisszhangzott a jobbára üres lakáson, s ettől még hangosabbnak és követelőzőbbnek tűnt, ám ahogy felocsúdott a rémálom borzalmából és feszültségéből, egyre könnyebben viselte. Mélyen beszívta a levegőt, és összeszedte magát, miközben a látogató felhagyott a csengetéssel és gyors egymásutánban háromszor kopogott. Sosem hagyta magát lerázni. A nő nagy sóhajjal visszafordult, elfordította mindkét zárat és kinyitotta az ajtót.

– Pia! – mondta George Wilson. – Mégis itthon vagy. Nagyszerű! Mi újság?

A férfi bizonytalan mosolyra húzta a száját, miközben hiábavaló kísérletet tett arra, hogy kiolvassa a nő tekintetéből a váratlan felbukkanása felett érzett reakciót. Azután a szeme lejjebb siklott, végigmérte a szinte csupasz testet, és tovább szélesedett a mosolya. Legalább az öltözéke bátorító. A férfi szemében még mit sem vesztett a vonzerejéből. Kókadt vörös rózsákat szorongatott a kezében.

– Te meg mi a fenét keresel itt?! – csattant fel Pia Grazdani, aki külön kihangsúlyozott minden szót, miközben meg sem próbálta leplezni bosszúságát: csípőre tette a kezét, álla előreugrott, ajka összepréselődött. Csak amikor követte George tekintetét, akkor tudatosult benne, hogy mindössze sportmelltartót és bugyit visel, miközben a társasház folyosóján áll, ahol a környékbeli kölykök játszadoznak. Lábától a futófelszerelés szétszórt darabjai vezettek a kanapéig, ahol rajtaütésszerűen elaludt: cipő, bokazokni, fehér kapucnis pulóver, póló és futónadrág, meg egy kis hátizsák; iPodja a dohányzóasztalon hevert a fülhallgatóval.

– Jobb lesz, ha bejössz – sóhajtott fel leplezetlen lemondással a hangjában, ahogy behátrált az alig bútorozott, bár ízlésesen berendezett szobába. – Kinek szántad a virágokat? – Hangsúlya jól tükrözte ingerültségét.

– Szerinted? Április huszonegyedike van. A születésnapod. Boldog szülinapot, Pia. – George védekezően megvonta vállát, és elfoglalta magát azzal, hogy becsukta az ajtót, majd felállította kerekes táskáját és összecsukta a teleszkópos fogantyút.

– Ó! – felelt egyszerűen Pia. – Ma van a születésnapom?

Jól tudta, milyen nap van, ám semmit sem tett a megünneplésére. Ahogy visszavonult a lakás mélyére, menet közben összeszedegette a szétszórt holmikat.

George megcsodálta formás fenekét, és elégedetten állapította meg, hogy alakja a valóságban épp oly fenséges, mint amilyennek a képzeletében látta abban a túlságosan is hosszú időben, amióta utoljára találkoztak. Elnézte, ahogy magára kapkodja a padlóról felszedegetett ruhadarabokat. Amikor Pia végül lehuppant a kanapéra és felhúzta a térdét, hogy a dohányzóasztal peremén pihentesse csupasz lábát, olyan tekintettel nézett fel rá, ami fájóan egyértelművé tette: nincs elragadtatva a váratlan látogatástól. George egy gyors pillantással végigmérte a lakást. A tágas teret ötletszerűen és ritkásan töltötték ki az újnak tűnő, jellegtelen bútordarabok. George számára kicsit olyan volt, mintha senki sem

lakna itt. Nem látott nippeket, sem fényképeket, csak egy rakás orvosi tankönyvet az amúgy üres étkezőasztalon.

– Kedves hely.

Próbálta megőrizni pozitív látásmódját. Talán ideges volt, de mégis határozott. Miután hónapokon át hívogatta Piát és viszonzatlan üzeneteket hagyott a hangpostáján, miután alig kapott választ számtalan könyörgő e-mailjére és SMS-ére, végül rábeszélte magát erre a személyes találkozóra, amelyhez Pia születésnapját használta fel ürügyként.

Amióta New Yorkban csaknem huszonnégy hónappal korábban utoljára látták egymást, George tényleg próbált továbblépni; még randizott is néhány vonzó és barátságos lánnyal a UCLA Gyógyászati Központból, ahol másodéves radiológus rezidensként dolgozott. Sokkal erősebbnek hitte magát, de Pia társasága hirtelen rádöbbentette, hogy azóta sem szűnt meg szeretni őt – már ha ezt szerelemnek lehet nevezni, nem csupán rögeszmének. Vonzalma olyannyira az élete részévé vált, hogy nagyon úgy tűnt: ez már sosem fog megváltozni. Olyan volt, mint egy szenvedélybeteg, aki ha teljesen nem is érti a saját viselkedését, legalább sikerül elfogadnia.

Közelebb lépett a kanapéhoz, és próbált szemkontaktust létesíteni a nővel, de Pia szokás szerint félrekapta a tekintetét. George természetesnek vette ezt is: az orvosi egyetem négy éve alatt volt ideje megszokni, hogy egyszerűen képtelen mások szemébe nézni. Azóta is sokat olvasott a reaktív kötődési zavarról és a poszttraumás stresszről, hogy elvégezték az egyetemet és különváltak az útjaik. Kapcsolatuk elején Pia javaslatára megkereste Sheila Brownt, Pia korábbi szociális gondozóját; ő sugalmazta – ha ki nem is mondta –, hogy ilyesfajta rendellenességektől szenved. George a tudást hatalomnak tekintette, a benne rejlő orvos pedig mindent elkövetett azért, hogy meggyógyítsa Piát – legalábbis ezzel hitegette magát. Az efféle adalékok nagy vigaszt jelentettek számára, mivel lehetővé tették, hogy a betegségnek tulajdonítsa azt, hogy Pia képtelen viszonozni

szenvedélyes vonzalmát. Így könnyebben elviselte a közönyt, amit mindenki más károsnak talált volna az önértékelésére nézve.

Amint elérte az asztalt, előrenyújtotta a virágokat. Pia felsóhajtott, és ahogy a válla megereszkedett, úgy hunyt ki George lelkesedése. Ennél azért kedvezőbb fogadtatást remélt.

– Boldog szülinapot!

– Te is tudod, hogy nem ünneplem meg a születésnapomat. – Pia továbbra is szorosan összekulcsolta térdén a kezét. – Meg kell mondanom, rég nem láttam ilyen bánatos csokrot. – A hangja mintha egy foknyival lágyabb lett volna.

George lenézett a virágokra. Pia jellemzése találó volt: az összes szirom megfonnyadt. Nevetett egy sort a virágokon és saját tehetetlenségén.

– Hosszú utat tett meg. Hirtelen felindulásból vettem a repülőtéren, azután a denveri éjszakai járaton bepréselődtem két fickó közé, akik egyenként nyomtak vagy százötven kilót. Egész úton szorongattam, nem volt szívem feltenni a rekeszbe, aztán meg Denverből kilencven percet buszoztam, mielőtt fogtam egy taxit, hogy idejöjjek.

– Legalább megkérdezhettél volna, mit szólok az egészhez. – Pia hitetlenkedve csóválta a fejét, hogy George hirtelen sugallatra repülőre szállt, és elhitette magával, hogy ő örülni fog a látogatásának ő egymillió év alatt sem tett volna ilyet.

– Hogyan kérdeztelek volna? Nem válaszolsz az üzenetekre, a levelekre, az e-mailekre, az SMS-ekre. Amennyire tudtam, akár újra el is rabolhattak.

– Ne dramatizáld túl a dolgot. – Piának jeges borzongás futott végig a gerincén. Úgy húzódott vissza George megjegyzésétől, mintha arcon ütötték volna. New York-i élete során egy tragikus eseménysorozat csúcspontjaként elrabolták; próbálta kiverni a fejéből e traumát, de belülről tovább rágta… a rémálom is ezt tanúsította, amiből George az imént ébresztette fel.

– Oké. – Pia mélyen felsóhajtott; a levegő úgy távozott a tüdejéből, mint egy kipukkadt léggömbből. – Azt hiszem, igazad

van. Valóban kiszálltam a képből, de nem szándékosan. Úgy értem, ez nem kimondottan neked szól. Nagyon elfoglalt vagyok, nem törődöm senkivel és semmivel.

Kezdte összeszedni a gondolatait, ahogy a George látogatása és a rémálom felett érzett sokkja is alábbhagyott.

– Nézd, tényleg nem akarok seggfej lenni. Nehéz éjszakám volt. Reggel hatig dolgoztam, majd ahelyett, hogy lefeküdtem volna, elmentem futni. Aztán próbáltam egy kicsit olvasni. Nem ez a legalkalmasabb időpont, hogy bárkit fogadjak. – Újra felsóhajtott. Lassan tudatosult benne, hogy muszáj lesz kezdenie valamit George ittlétével.

Ahogy tisztult az elméje, úgy ébredt rá, hogy a hirtelen látogatás valóban az ő hibája – s nemcsak azért, mert következetesen válasz nélkül hagyott minden, a kapcsolatfelvételre irányuló próbálkozást. A probléma tulajdonképpen abban gyökerezett, amit két évvel korábban, abban a New York-i kórházban, az elrablását követő eseménysor végén mondott George-nak. Tudta, hogy jobb meggyőződése ellenére ő bátorította fel, amikor a szeretetről beszélt neki – hogy nem tudja, mit jelent, de változtatni akar ezen. Hogy olyan akar lenni, mint ő, akiről tudja, hogy szerelmes belé. George, mintha csak bizonyítani akarná igazát, azóta is elhalmozta őszinte vonzalmának minden viszonzatlan gesztusával.

Pia és George a New York-i kórteremben egy másik orvostanhallgató, Will McKinley jelenlétében beszélt, aki az ágyon feküdt, körötte monitorokkal, és mindenféle csövek lógtak ki belőle. Will az életéért küzdött. Pia elrablói lőtték fejbe – úgy, mint a rémálomban –, majd a sorsára hagyták. Azt akarták elérni, hogy Pia és George ne nyomozzanak tovább Tobias Rothman, a nő mentorának halála ügyében – akiről Pia végül kiderítette, hogy valóban gyilkosság áldozata lett. Pia érezte, hogy a borzongás újra végigszalad a gerincén. Úgy tűnt, sosem lesz képes túllépni az egész szörnyű ügyön és Will lelövésének emlékén.

– Hallottál valamit Willről? – kérdezte reménykedve. George feltehetőleg szorosabb kapcsolatokat ápolt volt osztálytársaival, mint ő.

– Legutóbb még változatlan volt a helyzet. Ez néhány hete történt. Az antibiotikumok mostanáig nem tudták legyőzni a fertőzést. A többszöri excízió sem segített.

Pia bólintott, ennyit ő is tudott. A Will koponyájába fúródó lövedék nyomán csontvelőgyulladás keletkezett, ami makacsul ellenállt minden antibiotikumnak. Azt is tudta, hogy Will egészségügyi problémáinak nem kevés köze van ahhoz, hogy a coloradói Boulderben él.

– Hadd tegyem vízbe ezeket! – George-nak szüksége volt valamire, amivel elfoglalhatta magát. – Talán attól majd felélednek. – Belépett a kis konyhába, és keresni kezdett valamit, amibe betehetné a virágokat.

Ahogy a lakás többi részét, a konyhát sem lakták be túlzottan. A hűtőt, néhány energiaitalt és előrecsomagolt szendvicset leszámítva, teljesen üresen találta. Találomra kivett egyet, és látta, hogy három hete lejárt a szavatossága.

– Mi volna, ha elmennénk valahová ebédelni? – kapott az alkalmon. Aznap még nem evett, és kezdett farkaséhes lenni. Nem kapott választ, miközben tovább kutatott a szekrényekben bármi után, ami beillett vázának. Talált néhány poharat, de egyik sem tűnt elég öblösnek, ezért végül elfektette a virágokat a mosogatóban, és bánatos pillantást vetett rájuk. Ő sem érezte magát jobban, mint ők.

– Figyelj, George, tényleg sajnálom, hogy az elmúlt hónapokban nem válaszoltam az üzeneteidre. – Pia időközben felkelt a kanapéról, s most ott állt a kis konyha ajtajában.

George legszívesebben megjegyezte volna, hogy nemcsak az elmúlt hónapokban hagyta válasz nélkül az üzeneteit, de inkább hallgatott. Próbált a nő szemébe nézni – ezúttal is hiába. Eltűnődött, vajon Pia egyáltalán meg akar-e változni, ahogyan Will McKinley-nek is megígérte abban a kórteremben. Képes lesz-

e valaha őszintén beszélni vele, vagy mindig itt lesz közöttük ez a fal, mintha attól félne, hogy ő is elárulja? Jól tudta, mi tartja vissza attól, hogy megnyíljon. Nevelőintézetekben töltött gyermekkora, az árulások és zaklatások végtelen sora minden szeretetet kiölt a szívéből, miközben megtanulta, hogy csak úgy maradhat életben, ha nem bízik senkiben.

– Tudom, mit mondtam Will szobájában – sóhajtott fel Pia. – Próbáltam megváltozni, próbáltam megnyílni, de egyszerűen képtelen vagyok rá.

Mint oly sokszor, George most is eltűnődött azon, hogy Pia olvas a gondolataiban; ugyanakkor reménykeltőnek találta, hogy mintha mély fájdalmat látna az arcán. Ez azt is jelenthette, hogy valamilyen fejlődést mégiscsak sikerült elérnie. Ha nem is küzdött le minden akadályt, legalább elindult a helyes irányba.

– Azt hiszem, hálásnak kellene lennem azért, hogy az apám hirtelen felbukkant és az utolsó pillanatban megmentett, de ez nem könnyű. Miután lemondott rólam, és annyi fájdalmat okozott, azt hitte, csak úgy visszatérhet az életembe. Újra egy család lehetünk, mintha mi sem történt volna. El kellett szabadulnom New Yorkból, minél távolabb kellett kerülnöm tőle, te pedig nem segíthettél.

George a cipőjére meredt, ahogy felidézte magában a kellemetlen találkozást Burim Grazianival (született Grazdani), Pia apjával. Még csak nem is szólt Piának, nemhogy az engedélyét kérte volna. Ahogy mással sem, Pia vele sem volt hajlandó beszélni az elrablásáról, miközben a rendőrök napokon át faggatták. Mit tud Pia főnöke, a neves kutató, dr. Tobias Rothman és munkatársa, dr. Yamamoto haláláról? Mi történt, amikor Piát a nyílt utcán elrabolták és Will McKinley-t meglőtték? Tudja, hol tartották fogva Piát és hogyan menekült meg? Hallott valaha Edmund Mathewsról és Russel Lefevre-ről, a két bankárról, akiknek halála kapcsolatban állhatott Rothmanével? George igazság szerint nem sokat tudott erről az egészről, így amikor Burim megkereste azzal, hogy ő Pia apja – megváltoztatta a családnevét, miután állami gondozásba adta a lányát –, a hívás úgy

érte, mint derült égből a villámcsapás. Szerencsétlenségére azt gondolta, hogy segíthet.

Amikor végül találkoztak, bármennyire idegenül mozgott is az élet sötét oldalán, hihetetlenül veszélyes fickót ismert meg Burim Grazdani személyében (a Grazianit sosem tudta megszokni). Rettegve hagyta ott a kávézót, de előbb még beleegyezett, hogy megpróbál közvetíteni Burim és Pia között – egyszer még a segítőkészsége lesz a halála. Amikor Pia értesült a találkozóról, teljesen kikelt magából, és azt kiabálta, hogy maradjon ki az életéből, meg hogy bármit mond az a fickó, neki nincs apja. Ez volt az egyik utolsó alkalom, amikor találkoztak, mielőtt George elutazott Los Angelesbe, Pia pedig elvonult a világtól, amiről később soha nem beszélt neki, még akkor sem, amikor követte Los Angelesbe.

– Megértem, hogy ott akartad hagyni New Yorkot, s talán ez volt a legjobb, amit tehettél – biztosította George, noha rettenetesen megviselte a távozása. – Megértem, hogy nem találtad a helyed, hogy Rothman halála után hirtelen eleged lett a belgyógyászatból, a rezidensségből, a nagydoktoriból. Megértek mindent, de Bouldert nem. Miért éppen Boulder?

– Tetszik ez a hely, George. Szeretem a friss levegőt. Szeretem a munkámat. Szeretem a hegyeket. Kész egészségmániás lettem. Futok, hegyet mászok, még síelek is.

Tovább áradozott Boulderről és az új munkájáról, de George már nem figyelt rá. Nem érdekelte Boulder, csakis az, hogy miért nem költözött L.A.-be, ahogyan azelőtt ígérte, hogy az apja megjelent a színen. Pia azt mondta, évekig egy Los Angeles-i kutatóintézetnél akar dolgozni, ő pedig csakis azért mondott le a Columbia rezidensi állásáról, hogy L.A.-be költözzön és mellette legyen. S mint az várható volt, Pia nélkül azóta sem bírt megbarátkozni a várossal. Pia még mindig beszélt.

– A másik ok, ami miatt Boulderbe jöttem, Will csontvelőgyulladása volt. Ha nem vetted volna észre, szörnyű bűntudatom van amiatt, ami vele történt. Közvetve én vagyok a

felelős, és azt remélem, hogy a nanotechnológia tud rajta segíteni valamilyen nanotrófalapú antibakteriális kezeléssel. Már csak az FDA jóváhagyására várunk, amit meg is kapunk, amint elvégezzük a kockázatfelmérést és az előzetes biztonsági tanulmányokat. Amióta itt vagyok, ezekkel a nanotrófokkal dolgozom. Egészen elképesztőek.

– Nanotrófok? Azt hiszem, elvesztettem a fonalat.

– Figyelsz te egyáltalán, George? Nem hallottad, mit meséltem arról, hogy tizennyolc hónapja ezen dolgozom?

– Kicsit elkalandoztam – vallotta be George. Bizonytalan mosolya visszatért. A remélt kiengesztelődés kezdte próbára tenni tökéletesnek aligha nevezhető diplomáciai érzékét.

– Tulajdonképpen nem beszélhetnék erről, mielőtt bejegyzik az összes vonatkozó szabadalmat, de annyi baj legyen. Eddig még senkinek sem árultam el. Nagyon remélem, hogy tudsz titkot tartani.

– Persze, semmi gond – biztosította George, csak hogy bátorítsa. A bensőséges kapcsolat jeleként értékelte a belé vetett bizalmat, amire olyannyira vágyott.

– Az antiszepszis egy teljesen új formájáról van szó – magyarázta Pia. – Az antibiotikumok kora lassan lejár. A baktériumok gyorsabban válnak ellenállóvá az új antibiotikumokkal szemben, mint hogy esélyünk volna megtervezni őket, de reményeink szerint a nanotechnológia segít ebben, és kellően gyors megoldást kínál, főként fertőzések esetében. Különös tekintettel Will csontvelőgyulladására.

– Hogyan segíthet a nanotechnológia Willnek?

– Ahogy mondtam: olyan nanotrófok révén, amilyeneken lassan két éve dolgozom. Sokkal kisebbek, mint a vérsejtek, miközben baktériumokkal és egyéb, az élőlények vérébe kerülő mikroorganizmusokkal táplálkoznak. Még arra is beprogramozhatok, hogy felkutassák, felfalják és feleméssszék az olyan fertőző proteineket, mint a prionok vagy a tau-proteinek,

amelyeket az Alzheimer-kórral azonosítunk, és antibiotikumokkal hiába próbálunk kiirtani.

– Nem szívesen ismerem be, de nem vagyok naprakész a nanotechnológiában. Annyit még tudok, hogy használják a naptejekben, de attól tartok, ez minden.

– Akkor jobban teszed, ha felfrissíted az ismereteidet, mielőtt teljesen elavulnak. A gyógyászati célú nanotechnológiáé a jövő. Alapjaiban változtat meg mindent, talán még az őssejtkutatásoknál is alapvetőbben. Kettő, öt vagy tíz év múlva egészen más lesz a gyógyászat gyakorlata.

– A testben keringő és baktériumokat faló nanotrófok… Mint abban a régi sci-fiben, a *Fantasztikus utazás*ban.

– Nem hinném, hogy láttam volna, de ez többé már nem sci-fi.

– Kisebbek még a vérsejteknél is?

– Abszolút. Amiken most dolgozom, tojás alakúak, és úgy három mikrométer hosszúak, vagyis hatszor kisebbek az emberi hajszál átmérőjénél.

– Mondom, mint egy fantasztikus filmben.

– Csakhogy ez a valóság. Nap mint nap ilyenekkel dolgozom.

– És mi lesz L.A.-vel?

Pia oldalt fordította a fejét, hogy kérdő pillantást vessen rá.

– Hogy érted azt, hogy „mi lesz L.A.-vel”? – Érezte, hogy George kérdése a legkevésbé sem illik a társalgás menetébe.

– Azt hittem, L.A.-ben akarsz kutatni. Sosem beszéltél Boulderről…

– Egy ideig tényleg kacérkodtam a gondolattal, hogy L.A.-be megyek. Találtam ott egy nanotechnológiai céget, amelyik ígéretes kutatásokat végzett a nanotrófok terén, de a programjuk továbbra is a tervezési szakaszban jár. Jelentkeztem egy kutatói állásra, de kapcsolatba lépett velem egy fejvadász, aki egy Nano nevű boulderi céghez keresett embereket, amelyik a molekuláris gyártás tekintetében messze a vetélytársai előtt járt.

– Megint elvesztettem a fonalat. Mi az a molekuláris gyártás?

– A nanoméretű eszközök atomról atomra, molekuláról molekulára történő felépítése. Ez a kulcsa a nanotrófok előállításának. A fejvadásztól megtudtam, hogy a Nano máris épített nanotróf prototípusokat, és megkezdte a gyakorlati tesztelést. Ezután már nem nagyon volt min gondolkodni. Meg kell nézned őket az elektronmikroszkóp alatt. Nem fogsz hinni a szemednek, de tényleg. Elképesztőek.

– Máris érzem, hogy készen állok az elképedésre. – George Pia szemébe nézett, aki tőle szokatlan módon nem fordult el, így láthatta, hogy csodálatos elméje máris teljes fordulaton pörög. Mint oly sokszor, aggasztotta, hogy a lány olvas a fejében és látja, milyen keveset tud az őt annyira lázba hozó témáról. Ha ez megtörténik, talán lőttek is a nagy munkával helyreállított személyes kapcsolatuknak. – Azt hiszem, sokat kell még tanulnom a nanotechnológiáról.

– Várj egy kicsit – akadt fenn Pia. – Csak nem azt akarod mondani, hogy azért költöztél L.A.-be, mert én…

– Nem, nem, dehogy. – George kétségbeesetten próbált témát váltani. Természetesen miatta költözött L.A.-be, de a legkevésbé sem kívánta bevallani, s ezáltal gyengének tűnni. Tudta, hogy Pia ki nem állja a gyengeséget. – Ez a munka a nanotrófokkal tényleg fantasztikusnak tűnik – folytatta kevés meggyőződéssel. – Meg tudod mutatni, min dolgozol? Szívesen megnézném.

Pia továbbra is olyan átható pillantásokkal méregette, hogy most neki kellett elfordítania a fejét.

– Amúgy tényleg farkaséhes vagyok – jegyezte meg, csak hogy mondjon valamit. Idegesen összedörzsölte a tenyerét, ahogy próbált témát váltani. – Mit szólnál égy ebédhez? Még te sem ettél.

Pia vetett egy pillantást George gurulós bőröndjére, majd vissza George-ra.

– Hol akarsz megszállni?

– Nos, abban reménykedtem, hogy… – George elővette széles, bár kevéssé őszinte mosolyát, ami korábban sok nőnél bevált. Pia esetében vélhetően csak az idejét vesztegette.

Pia egy pillanatra lehunyta a szemét, és szinte alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Meddig szándékozol Boulderben maradni?

– Nem sokáig – felelte George reménykedve. – Csak néhány nap szabadságot tudtam kivenni. Családi vészhelyzetre hivatkoztam, de keddre vissza kell érnem. Remélem, rá tudlak venni, hogy viszonozd a látogatást, és valamikor mostanában L.A.-be gyere.

– Oké, erről még beszélünk. Szóval ebéd? Rendben, csak siessünk. Utána elviszlek a munkahelyemre. Néhány dolgot talán megmutathatok. Van is néhány kísérletem, amit egy órán belül ellenőriznem kell.

– Jól hangzik. – George kezdett felélénkülni. Már ez is haladás.

2.

EGY GULFSTREAM G550-ES GÉP FEDÉLZETÉN,
A CSENDES-ÓCEÁN NYUGATI PARTVIDÉKE KÖZELÉBEN,
ÚTBAN A BOULDERI REPÜLŐTÉR FELÉ
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP

Zachary Berman akkor volt a legboldogabb, ha repülhetett. Lehetőleg, mint most is, azon a Gulfstreamen, amit a saját többségi tulajdonában álló Nano vásárolt. A cég elnök-vezérigazgatójaként szeretett a semmi közepén lebegni, ahogy a gép 51 000 láb magasságban száguldott úti célja, jelen esetben a Csendes-óceán végtelen tükrén túl elterülő észak-amerikai kontinens felé. Lehetett bármily stresszes és kiszámíthatatlan az élete, idefent a levegőben békésnek, nyugodtnak, már-már sebezhetetlennek érezte magát. A gép kommunikációs rendszere az elnök különgépével vetekedett, ha pedig egyszerűen kikapcsolt mindent, bőven maradt ideje tervezgetni és a Nano jövőjén tűnődni, kivált az ilyen hosszú utakon, Peking és Boulder között. A két várost légvonalban több mint hatezer mérföld választotta el egymástól, habár Zach – ahogyan a legtöbben szólították – pontosan tudta, hogy a sarki útvonalnak és a Föld ellipszoid alakjának köszönhetően nem kell ennyit repülniük.

Az utazás a maga részéről sikeresen zárult, ami még most is mosolyt csalt az ajkára, mielőtt félretette a munkát, hátradöntötte a támlát, és magasabbra emelte a lábtámaszt, hogy kényelmes fekvőhellyé alakítsa az ülést. A személyesen általa kiválasztott, kézzel varrt marokkói bőr puha ölelésében gondolkodott el a Nano táblázatain és tőkeigényén. Újabb mosoly jelent meg borostás,

férfias arcán. A dolgok olyan rózsásan festettek, hogy még a szunyókálás fényűzését is megengedte magának.

Egy órával később Berman már az utolsó skót whiskyjét dédelgette a kezében, és visszaállította az ülés háttámláját, hogy kikémleljen a gép ovális ablakán. Mint oly gyakran, gondolatai visszatértek az apjához és a kérdéshez, hogy mit szólna fia jelenlegi sikereihez, vágy ahhoz a tényhez, hogy sikeres kínai útjáról olyan fényűző magángéppel tér haza, ami minden emberi számítás szerint egyedül az övé. Valahányszor belenézett a tükörbe, hogy megborotválkozzon, összerezzent a tudattól, hogy egyre jobban hasonlít néhai apjára, Elire, különösen most, az ötvenhez közel.

Sűrű, lassan őszbe forduló haját is ezért engedte kicsit hosszabbra nőni, mint ahogyan apja viselte a magáét. Drága frizurája láttán az öreg biztosan belesápadt volna a haragba. Zachary a New Jersey-i Palisades Parkban, a túlnyomórészt munkások lakta környéken nőtt fel, és sokszor látta a színes pettyeket a festőként dolgozó apja sörtére nyírt hajában, ám még többször gondolkodott el azon, miért nem törődik jobban a külsejével, s hogy ez mit árul el róla. Amíg ő is vele dolgozott a nyári szünetekben, tizennégy éves korától egészen az egyetemi évekig, minden alkalommal baseballsapkát húzott, hogy védekezzen a festék ellen. Aggódott, hogy a festékpöttyök őt is egyszerű melósként azonosítanák. Már egészen kis korában magasabbra tette a lécet.

Apa és fia még inkább eltávolodott amiatt, amit Zachary ok nélküli elégedettségként és a jobbra való törekvés teljes hiányaként értékelt az apjában. Már osztályelsőként járt a Yale-re, majd a Harvard jogi karára, amikor Eli még mindig mások házát festette, és esze ágában sem volt felfejleszteni a vállalkozását – mégis fenntartotta magának a jogot, hogy szabadon kritizálja őt, amiért nem ért eléggé a baseballhoz, és nem akar orvos lenni, bármenynyire is ösztökéli.

Ahogy teltek az évek, Eli egyre mélyebb ellenérzésekkel viseltetett fia pályája iránt, főként miután Zachary hirtelen felhagyott jól fizető társasági jogászi karrierjével, hogy próbára tegye magát a pénzügyi világban, majd tíz év múlva hihetetlenül jövedelmező Wall Street-i elemzői munkáját is otthagyta. Zachary hiába próbálta elmagyarázni neki, hogy beleunt a Wall Street szélhámosságaiba, s úgy gondolja, még több pénzt és személyes elégtételt találhat abban, ha alkot valami hasznosat, s nem csak papírokkal és mások pénzével zsonglőrködik.

Karórája halkan csilingelt, így emlékeztette az idő múlására és a tényre, hogy hamarosan megérkeznek. Elfordította ülését a gép hátsó része és ott ülő személyi asszisztense, Whitney Jones felé. A nő egyenesen rá nézett, csak az utasításait várta. Egyenes szabású Chanel kosztümjében kivételesen elegáns benyomást keltett. Fekete haját szoros kontyba fogta, hogy sötét keretbe foglalja gyönyörű vonásait, afroamerikai apja és szingapúri-kínai anyja megnyerő örökségét. A profilja láttán mindig Nefertiti híres mellszobra jutott eszébe a berlini Neues Museumból. Félrebillentette fejét, mire a végtelenül figyelmes Jones már ki is csatolta az övét, hogy egy hasonlóan finom biccentés után felálljon. A korábban megbeszéltek alapján tudta, hogy ideje felkeltenie a vendégeket.

Abban a biztos tudatban, hogy Whitney mindenről gondoskodik, Berman, visszafordult a panoráma felé. „A kemény munka önmaga jutalma” – Eli Berman minden héten legalább egyszer elmondta ezt, miközben elborzadva látta, hogy fia egyszerűen képtelen lehorgonyozni és értékelni mindazt, amit ő a festegetéssel töltött évtizedek alatt megtanult. Berman elmosolyodott. A maga részéről inkább 51 000 láb magasan siklott egy Gulfstreammel, mint hogy a kemény munka gyümölcseit élvezze.

Szórakozottan játszott jegygyűrűjével. Az elkövetkező hetek életbevágóan fontosak lesznek a vállalkozása számára; dollármilliárdok sorsa forgott kockán, ám felesége és gyermekei –

akiknek osztozniuk kellett volna a dicsőségén – mégis New Yorkban maradtak, ahol szinte semmit sem tudtak munkájáról és vezető szerepéről, amit a nanotechnológia fantasztikus fejlődésében játszott. Mindig is akart gyerekeket – legalábbis ezt gondolta –, a házaséletet azonban éppoly lélekölőnek tartotta, mint a társasági jogot. Gyermekkora óta a kihívások izgatták, így gyűlölte a kiszámíthatóságot és az állandóságot. Számtalanszor megszegte házassági esküjét, néhányszor még Whitney Jonesszal is, s idővel már nem sok érzelmet táplált a családja iránt, túl azon a késztetésen, hogy illően gondoskodjon róluk.

– A munka önmaga jutalma – mormolta maga elé. – Ezt Jonathannek is elmondhatta volna valaki. – Imádott öccse, aki ügyesen baseballozott, ezért mindig is Eli kedvence volt, gyötrelmes betegségben, csontvelőrákban halt meg, miközben a kezelések annál is szörnyűbb kínokat okoztak neki, mint maga a kór.

– Nem, apa, a jutalmat neked kell megszerezned, ahol és amikor csak tudod.

Ő is megváltozott Jonathan halála után. Mindig keményen hajtott, de miután öccse meghalt, még jobban összeszedte magát, és még vakmerőbb dolgokra vállalkozott. Elhagyta a Wall Streetet, miután öccsénél diagnosztizálták a betegséget, és segített vinni az apja cégét, amíg Jonathant a kórházban kezelték.

A rák ezen agresszív fajtája sajnos nem ismert könyörületet: négy hónap alatt elvitte az öccsét. Apja rövid úton megadta magát az öregkori leépülésnek, és nemsokára követte Jonathant a sírba. A szíve szakadt meg fia betegsége miatt, s a cinikus és becsvágyó Zacharyre hagyta a mérsékelten sikeres, nem sok jóval kecsegtető vállalkozást.

Öccse és apja emléke iránti tiszteletből adott magának hat hónapot, hogy kihozzon valamit a Berman Festő-Mázoló és Építőipari Kivitelező Vállalatból. Hatalmas lendülettel vetette magát a munkába: drasztikusan csökkentette az árakat, új embereket vett fel, és megismerkedett a szakma minden apró

részletével, miközben bőszen kereste az egész időpocsékolás értelmét. Amikor talált egy szakmai cikket a festékgyártásról és a nanotechnológia felhasználási területeiről, kis híján el sem olvasta. A festék az csak festék. Mi értelme a szócséplésnek, amíg az a legnagyobb gondja, hogy megtörje a konkurenciát New Jersey északi részén?

Végül mégis átfutotta a cikket, különös tekintettel azt a részt a szénalapú nanocsövekről, amelyek egy koncertterem falára felhordva megakadályozzák a mobiltelefonjelek bejutását. Miután újra és újra elolvasta ezt, felkutatott minden elérhető anyagot a nanotechnológiáról, és meggyőződött arról, hogy gyakorlatilag feltáratlan és mindenképpen kiaknázatlan területre tévedt. Talán nem sok mindent értett belőle, de egyértelműen felismerte a potenciált és az újabb izgalmas kihívást. Az egyetemen messze elkerülte a kémiát és a matematikát, a fizikát és a biológiát. Most már bánta. Oly sok mindent kellett tanulnia! Azzal a mohósággal vetette bele magát a munkába, ahogy a sivatagi utazó az első oázis hűs vizébe.

Néhány héten belül szép haszonnal eladta apja cégét, és a teljes összeget átutalta Jonathan özvegyének – minden kötelességét teljesítette ezzel a fivére családja felé. Amikor anyjánál néhány hónappal később Alzheimert állapítottak meg, ő pedig tudta, hogy a nanotechnológia esetleg reményt adhat a hozzá hasonló betegek számára, igazoltnak érezte sorsdöntő lépését. Attól fogva semmi más nem érdekelte, csak a nanotechnológia gyógyászati célú alkalmazása. Mivel róhatná le méltóbban kegyeletét néhai öccse iránt, mint hogy feltalálja a csontvelőrák ellenszerét? Vagy az Alzheimerét. Ha segít az anyján. Miért is ne? A nanotechnológiában a csillagos ég a határ.

Enyhe nyomást érzett a karján. Whitney. A nő közelebb hajolt, ő pedig megérezte a belőle áradó parfümillatot és a feronomokat, melyek egy pillanatra felvillantották előtte az ágyon elnyúló hosszú, ruganyos test izgató képét.

– Készen állnak – suttogta Whitney. – Negyvenöt perc múlva leszállunk.

Zachary bólintott és felállt, hogy kinyújtóztassa karját, vállát, lábát. Ruhája – fekete pólója és farmerja – megfeszült izmos testén. Nagyon odafigyelt az egészségére, különösen Jonathan tragikus halála és a szülei leépülése óta. Még a legbokrosabb teendői között is mindig talált időt a testmozgásra, és egészségesen étkezett.

Készséggel beismerte, hogy igazi hipochonder lett, aki rendszeresen kihasználja, hogy a Nanónál rengeteg orvos dolgozik. Sokáig nem hagyta nyugodni az a félelme, hogy őt is eléri a szüleinél látott Alzheimer-kór, a teljes kilátástalansággal az út végén. Hogy megnyugtassa magát, elvégeztette a vizsgálatot a betegség kialakulásának kockázatát azonosító apolipoprotein E4 génen, a teszt azonban legnagyobb rémületére a legkevésbé sem volt megnyugtató. Kiderült, hogy homozigóta, ami éppúgy növeli a betegség kialakulásának kockázatát, mint a tény, hogy mindkét szülője a betegségtől szenvedett. Ettől kezdve a nanotechnológia gyógyászati alkalmazása iránti érdeklődése megszállottságba csapott át.

– Akkor ideje elmondanom a kis beszédemet. – Követte Whitney-t a gép hátsó részébe, ahol három, elegáns szabású öltönyt viselő kínai foglalt helyet az övéhez hasonló bőrülésekben. A gép végében, lehajtható széken nagydarab, komor, fehér férfi ült, jókora zakója mélyén a repülőgépen is biztonsággal használható fegyverek: sokkoló, kés és gumibot. Eddig még sosem kellett használnia ezeket, mivel gondosan biztosították a rakományt, a formátlan barna kezeslábasba bújtatott négy további utast. A gép mérnökei eredetileg talán kártyapartikhoz vagy étkezésekhez tervezték a kis asztalt és a hosszabbik oldalain elhelyezett üléseket, Zachary azonban a saját céljaira is tökéletesnek találta ezt az elrendezést. A négy kínait – három férfit és egy nőt – lánccal egymáshoz és az asztalhoz kapcsolták. Amint

felemelkedtek a levegőbe, elkábították őket, s azóta sem nyerték vissza az eszméletüket.

Berman és Jones megálltak egymás mellett. Berman beszélt, Jones pedig mandarinra fordította a kínai vendégek kedvéért. Whitney egyebek mellett nyelvtudásának köszönhette, hogy évente több mint egymillió dollárt keresett.

– Hamarosan elérjük úti célunkat és leszállunk – jelentette be Berman. – Kérem, kövessék képviselőnket, aki a repülőtéren várakozó járműhöz kíséri önöket. Egyenesen a kutatólaborba megyünk, ahol kényelmes szállás várja önöket. A csomagjaik nemsokára szintén megérkeznek. – A négy másik utas, a gép emberi rakománya felé mutatott.

– Együttműködésünk új, rendkívül izgalmas szakaszba lép. Ahogy haladunk előre a megvalósulás felé, egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk a közös célt, amiért mindnyájan oly nagy áldozatokat hozunk. – Berman itt elhallgatott, és kivárta, hogy a fordítás utolérje, majd mandarinul fejezte be szavait.

– Köszöntjük önöket a Nanónál.

A férfiak bólintottak és köszönésfélét mormoltak. Nyugtalannak tűntek, nyomasztotta őket a felelősség, amit kormányuk egyik titkos szervezete ruházott rájuk.

Berman újra elfoglalta a helyét, összefűzte ujjait, és hátradőlt az ülésen. Becsukta a szemét. A hazaút utolsó néhány percében próbált arra gondolni, ami miatt a leginkább vissza kellett térnie Boulderbe. A kínai úton, még a létfontosságú üzleti tárgyalások közepette is, egyvalaki uralta minden gondolatát: Pia Grazdani.

3.

NANO, LLC, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 12.33

– Szóval a cég, amelyiknek dolgozol. A Nano. Ki is a vezetője?

– George-nak kiabálnia kellett, ha azt akarta, hogy a szélzúgás és a Volkswagen motorjának dübörgése mellett hallani lehessen. Egy tűzoltó-vörös VW GTI-vel száguldottak. Azt sem tudta, hogy Pia tud vezetni; azt pedig pláne nem, hogy így. Az ülés szélébe kapaszkodott, és idegesen meredt az előttük kanyargó útra.

Minden kanyarban ösztönösen beletaposott a képzeletbeli fékbe, mintha ez bármit is számítana. Más sem hiányzott neki, mint hogy a kocsi kisodródjon az egyik hajtűkanyarban, míg a Sziklás-hegység lába felé robognak, ami feldühödött tengerárként tornyosult Boulder fölé. A rezgőnyárfákon sehol sem látott leveleket, pedig lassan itt volt a május; a sárga ágak éles kontrasztban álltak a sötét örökzöldekkel. Az egyenes szakaszokon, ahol egy pillanatra el merte engedni az ülés szélét, keresztbe fonta a karját. Los Angelesből érkezett, így dermesztően hidegnek találta a helyet. Pia mintha immúnis lett volna az időjárásra, csak a futóruháját és a vállára vetett pulóvert vette fel.

– Berman. Zachary Berman. – Pia leengedte a kocsi ablakait, hogy a szél belekapaszkodjon koromfekete, vállig érő hajába. Biciklis napszemüveget viselt, ami ívben rásimult az arcára. Ha George meg is kockáztatott egy felé vetett pillantást, csak önmaga torz tükörképét látta, ahogy feláll a haja és eltorzulnak a vonásai.

– Miféle ember?

– Nem sokat tudok róla – hazudott Pia az arcába, bár azon túl, amit elhallgatott George elől, valóban nem sokat tudott Bermanról, ha csak azt nem, ami a sajtóban is megjelent. A viszonylag fiatal és rendkívül sikeres híres befektetők új generációjához tartozott, mint Richard Branson vagy Larry Ellison. Aki saját megfogalmazása szerint nyílt házasságban él.

Amióta Zachary Berman véletlenül belebotlott a Nano számtalan büféjének egyikében, szüntelenül a nyomában lihegett. Pia eleinte engedélyezett neki egy-két találkát, mert őszintén lenyűgözte, amit a nanotechnológia terén elért, és amilyen gyógyászati eredményekkel kecsegtetett, ám amikor kezdett személyessé válni a dolog, ő pedig tudomást szerzett a New Yorkban élő családról, Berman legnagyobb bosszúságára véget vetett a viszonyuknak.

Ez komoly problémát jelentett. Berman láthatólag nem szokott hozzá, hogy bárki is nemet mondjon neki, ezért valósággal rögeszméje lett, pedig őt akkor sem érdekelte volna egy ilyen kapcsolat, ha a férfi történetesen nem nős. Azért jött Boulderbe, hogy dolgozzon és kiheverje a New Yorkban elszenvedett érzelmi traumát. Azt sem tudta, képes volna-e egyáltalán az érzelmi elköteleződésre – akkor sem volt biztos benne, ha nem egy ilyen becsvágyó és önző férfiról volna szó. Az évek során alkalma volt megismernie a saját szociális korlátait.

– Nőtlen? – érdeklődött George.

– Felesége van és két gyereke. – Pia remélte, hogy ennyiben hagyják a témát. Nem akarta terhelni George-ot azzal a tudattal, hogy Berman komolyan vonzódik hozzá, vagy hogy a vonzalma kezd terhes lenni számára. Hirtelen az is tudatosult benne, hogy Berman ma tér vissza arról a fontos üzleti útról, ami két teljes hétre szerencsésen távol tartotta tőle.

– Hány éves? – folytatta a faggatózást George.

– A negyvenes évei végén járhat. – Pia összeszorította a fogát. George végtelenül kitartó tudott lenni ilyen kérdésekben.

– Mintha láttam volna róla egy képet – jegyezte meg George. – A *People* magazinban. A cannes-i filmfesztiválon készült, a jachtján.

– Tényleg? – kérdezte Pia közömbösen, mint akit ez sem érdekel, és valóban nem is érdekelte.

– Része van abban, hogy megkaptad ezt a céges autót?

Pia ujjai megfeszültek a bőrkormányon. Nem tetszett neki az, amerre a társalgás haladt, de nem tudta, hogyan szabjon neki új irányt, hacsak nem közli, hogy nem akar Zachary Bermanről beszélni, amivel éppen azt az üzenetet továbbítaná, amit el akar kerülni. Amióta csak ismerte, George mindig így viselkedett: olyan kérdésekkel bombázta, amelyek a magánéletét firtatták. A lakásában is vagy húsz percen át matatott, mielőtt rá tudta venni, hogy elinduljanak; eközben egész litániára való kérdést feltett arról, hogyan képes létezni, amikor még a hűtőgépe is teljesen üres. Nyilván arra próbált utalni, hogy Pia nem is él a lakásban. Nyilván azt akarta kideríteni, kivel él együtt.

– Ami azt illeti, igen. Amikor megtudta, hogy biciklivel járok munkába, adott egy céges kocsit. Szerinte túl veszélyesek a hegyi utak, különösen éjszaka, ha be kell jönnöm ellenőrizni a kísérleteim eredményét.

– Vadonatújnak tűnik – nézett körül George a belső térben.

– Akkor mázlim van. – Pia vetett egy haragos pillantást George-ra, aki kimondottan bosszantotta, de talán mégsem ok nélkül bukkant fel. Talán általa elérheti, hogy Berman leszálljon róla.

– Pia! – kiáltott fel George.

Visszafordult az út felé, ahol valami megvillant a kocsi előtt. Tompa puffanás hallatszott.

– Elütöttünk valamit – állapította meg a nyilvánvalót George.

Pia lassított, majd megállt és hátramenetbe kapcsolt, hogy gyorsabban tolasson vissza, mint ahogy George tette volna. Amint megállt, kipattant az autóból, még a motort sem állította le. Mielőtt George is kiszállhatott volna, már meg is jelent mellette. Valamit

tartott a karjában, és George-nak ki kellett húznia magát, hogy lássa, mi az.

– Egy prérikutya. Épp csak meglöktük, legalábbis remélem. Szerintem él. A francba, mennyire utálom az ilyesmit!

Pia két karjában ringatta a szőrpamacsot, ami leginkább hízott mókusra emlékeztette George-ot. Hízott és nem túl eleven mókusra.

– Mindenhol ott vannak – csóválta a fejét Pia. – Hé, kis haver, nincs semmi baj? – Kedves és gyengéd hangon beszélt, ami újjáélesztette George-ban a vele kapcsolatos kételyeket. Pia a végletekig elutasító volt az emberekkel, magát George-ot is beleértve, mintha nem is volnának érzései, az állatokkal viszont gondoskodóbb sem lehetett volna. Az orvosi első évében még a laborban végzett állatkísérletek alól is kivonta magát, mert tudta, hogy a felhasznált alanyokat a végén elaltatják. Még a campuson kóborló macskáknak is sikerült magukra vonniuk a figyelmét.

– Nesze, fogd meg! – *Ez még inkább rá vall,* gondolta George. Pia átadta neki az apró, még meleg csomagot. – Van egy állatorvos a városban, aki hétvégén is rendel. Teszünk egy rövid kitérőt.

George ölében tartotta az állatot, míg néma csendben visszaautóztak Boulderbe. Szerinte az állat már régen kiszenvedett, Pia azonban eltökélten meredt maga elé, mint aki nem adja fel ilyen könnyen. Az elkövetkező fél órában eljutottak az állatorvoshoz, aki – eltökéltség ide vagy oda – megállapította, hogy az állatnak vége, feltehetően a nyakát törte. George soha nem látta zaklatottabbnak Piát, még a szeme is könnybe lábadt.

Az állatorvos után George örömmel nyugtázta, amikor végre befordultak a helyi Burger King elé. Nem beszélgettek, míg meg nem kapták az ételüket.

– Sajnálom a kis havert – törte meg a csendet George.

– Kösz. – Pia mély levegőt vett. – Már másodszor járok így. Utoljára napokig nem aludtam.

George úgy érezte, ideje témát váltani.

– Visszatérve arra, amikor azt fejtegetted, hogy Will fertőzése miatt jöttél ide, hátha a nanotechnológia lesz a gyógymód, eszembe jutott Rothman és a halála. Akkor nem akartál beszélni erről, de azért kíváncsi lennék rá, mi történt valójában. Tudom, hogy azok a connecticuti pénzemberek is érintve voltak, de végső soron ki ölte meg? Te tudod?

Pia letette a hamburgerét, majd rámeredt hatalmas sötét szemével, melyben George örökre el tudott volna veszni. Telt ajka egymáshoz préselődött, s úgy tűnt, menten kitör, ezért George félve tette le a hamburgerét. A biztonság kedvéért hátra is dőlt, hogy növelje a kettejük közti távolságot.

– Egyszer már megmondtam, nem fogom elismételni – sziszegte Pia, ahogy résnyire szűkült szemmel előrehajolt. – Az idő nem változtat semmin. Sem veled, sem mással nem akarok Rothman haláláról beszélni. Se most, se máskor! Elég annyit tudnod, hogy akiknek érdekükben állt a meggyilkolása, nincsenek többé. Ennyi. Pontosan nem tudom, ki és hogyan hajtotta végre a gyilkosságot, azt viszont igen, hogy ha beszélek róla, velem is végeznek. Ha pedig elmondom neked, amit tudok, te sem úszod meg.

– Oké, oké – tette fel a kezét George. Szinte lángra lobbant Pia tekintetétől. – Még egyszer nem kérdezem meg.

Pia vonásai rendeződtek. Nagyon is tudta, hogy Rothmant és munkatársát egy albán bűnözőbanda gyilkolta meg, riválisa egy másik csapatnak, amelyikben rég nem látott apja magas tisztséget töltött be. Azt is az értésére adták, hogy ha elmondja azt a keveset, amit tud, az nemcsak az ő és George halálához vezet, de a két rivális banda háborújához is, ami tucatszám szedi majd az újabb áldozatokat. Vállára nehezedett egy olyan helyzet minden felelőssége, amiből senki sem kerülhet ki győztesen.

Pia és George néma csendben fejezték be az ebédet. Csak akkor szólaltak meg újra, amikor a Nano megjelent előttük.

– Lenyűgöző hely. – George meredten nézte az intézményt, ahogy megálltak a kapunál. A komplexum jóval nagyobb területet

foglalt el, mint várta, és tucatnyi, helyenként öt emelet magas modern épületből állt, melyek sora benyúlt az örökzöld erdők mélyébe. Az egész területet égre törő kerítés övezte, a tetején pengeéles szögesdróttal. Inkább tűnt katonai bázisnak, mint kutatóintézetnek. – Látom, a biztonságiak nagyon komolyan veszik a dolgukat.

A fülkében dolgozó férfiak mind ropogósra vasalt, uniformisra emlékeztető ruhát viseltek.

– Jól látod. Amilyen gyorsan fejlődik a nanotechnológia, egyre ádázabb a konkurencia. A Nanónak saját jogi osztálya van, ahol csupa elfoglalt szabadalmi jogász dolgozik. – Pia kivárta, amíg az egyik biztonsági ember elhúzta az ajtót és kilépett a fülkéből.

Átnyújtotta neki az igazolványát, amit az őr gondosan megvizsgált. Azután várakozó pillantással fordult George felé.

– Ő velem van – jelezte Pia. – A vendégem.

– Akkor be kell mennie a biztonsági központba, hogy beszéljen az ügyeletessel. – Az őr nem barátságos, de nem is barátságtalan hangon beszélt, igazi profiként viselkedett.

Amíg a kapu kinyílt és áthajthattak rajta, Pia összeráncolta a homlokát.

– Még sosem hoztam be látogatót. Nem nagyon szeretik az ilyesmit.

– Nem lesz belőle gond?

– Meglátjuk, mit mondanak a központban. Nem hiszem, hogy ne engednének be legalább abba az épületbe, ahol dolgozom. A FedExesek és hasonlók naponta bejárnak, úgyhogy nem lehet elzárva a külsősök elől.

– Talán jobb volna, ha egyedül mennél be és intéznéd el a dolgaidat. Majd az autóban megvárom, amíg végzel.

– Ugyan már, George. Aki mer, az nyer.

George leküzdötte magában a félelmét, amit olyankor érzett, amikor Pia olyan helyre vitte, ahol nem látták szívesen. Az orvosin mindketten közel kerültek ahhoz, hogy kirúgják őket, amikor Pia mindenáron vizsgálódni akart a laborban történt halálesetek

ügyében, bárhogy is próbálták lebeszélni erről. Ez viszont egy tudományos labor. Mit rejtegethetnek előle? Végtére is, ő csak radiológus rezidens.

Az ultramodern előtérben Pia egyenesen a biztonsági iroda felé vette az irányt, ahol kérte az ügyeletest. Várakozás közben vetettek néhány pillantást a zárt láncú hálózat képernyőire, amelyekről a biztonságiak le sem vették a tekintetüket. A laborok, folyosók és közösségi terek képei gyorsan váltakoztak a monitorokon.

Amikor az ügyeletes megjelent, tanulmányozta George vezetői engedélyét és kórházi belépőjét, röviden elbeszélgetett vele, és leültette az íriszletapogató rendszer kamerája elé, majd szó nélkül eltűnt az épület mélyén. Több mint húsz perc telt el, mire újra megjelent, visszaadta George igazolványait, és átnyújtotta Piának a belépőjét.

– Az ön felelőssége, amíg itt tartózkodik – közölte tárgyilagos hangon.

– Menjünk, minden el van intézve – adta tovább Pia.

– Szerinted mi tartott ennyi ideig? – kérdezte George, miközben követte Piát az előtérbe. '

– Háttérellenőrzés. Nyilván megkönnyebbültek, hogy radiológus vagy, s nem ipari kém. Úgy tűnik, ez a legnagyobb félelmük.

Mielőtt a liftek felé indultak, le kellett húzniuk a kártyáikat, majd bele kellett nézniük az íriszletapogatóba. Zöld lámpák jelezték, hogy továbbmehetnek. George korábban is látott ilyen biztonsági rendszert, de csak filmekben.

– Szóval a laborodon kívül mi van még az épületben? – kérdezte, amíg felmentek a negyedik emeletre.

– Itt helyezték el az összes általános biolabort. Rengeteg biológiai kutatás folyik itt. A Nano agytrösztjei úgy vélik, hogy a nanotechnológia igazi jövője a gyógyászatban van.

– Hatalmas ez a komplexum. Mi folyhat a többi épületben?

– Halvány fogalmam sincs – vonta meg a vállát Pia.

– Nem is érdekel?

– Talán igen. De nem számít. A legtöbb nanotechnológiai kutatás festékekhez, szuperkönnyű anyagokhoz, energiacellákhoz, elemi szövetekhez és információs technológiákhoz kötődik, engem pedig cseppet sem foglalkoztatnak a nem gyógyászati célú felhasználásai. Tudom, hogy a Nanónak van a piacon néhány diagnosztikai terméke, szenzorok a teszteléshez, DNS-szekvenáláshoz, ilyesmik, az talán jobban is izgatna. Az üzleti célú alkalmazások azonban kevésbé. Tulajdonképpen nem érdekel más, mint a nanotrófok, amiken dolgozom.

A felvonó megállt; az ajtók hangtalanul kinyíltak a vakítóan fehér, neoncsövekkel megvilágított folyosóra. Pia hosszú léptekkel elindult, nyomában a bizonytalanul hunyorgó George, aki leengedte orrára az eddig a homlokán viselt napszemüveget.

– Ahogy korábban már mondtam – folytatta Pia –, a Nano rohamléptekkel halad a molekuláris gyártás területén, így ma már képes atomról atomra felépíteni olyan komplex eszközöket is, mint egy nanotróf. – Hirtelen megtorpant. George is megállt mellette. – Remélem, nem érzed úgy, hogy kioktatlak. Ha nem akarod hallani ezt az egészet, csak szólj, hogy fogjam be, de tényleg nagyon fontosnak találom, amit itt csinálunk. Talán azért jöttem Coloradóba, hogy megszabaduljak New Yorktól és az apámtól, meg hogy enyhítsek a bűntudatomon Will-lel kapcsolatban, és egyértelmű célokat tűzzek ki magam elé, de az itteni munka teljesen magával ragadott. Ugyanolyan lebilincselőnek találom, mint amit Rothmannel csináltunk, mielőtt meghalt.

– Szívesen hallgatlak. – George bármit megtett volna, hogy Pia tovább beszéljen. – Tényleg, mesélj csak.

– Biztos?

– Persze.

– Oké. Szerintem te is izgalmasnak fogod találni, ha végre a lényegre összpontosítasz.

– Csupa fül vagyok.

Pia továbbment, s közben úgy gesztikulált a kezével, mintha tényleg olasz volna, mindkét ágról. George lépést tartott vele,

miközben nézelődött. Igazság szerint nem igen érdekelték a részletek, ám nagyon élvezte Pia társaságát, izgatottságát és egzotikus megjelenését: mandulavágású szemét, hihetetlenül hosszú sötét szempilláit, finoman ívelt orrát és tökéletesen makulátlan bőrét. Boldogan követte volna bárhová. Talán reménytelen eset volt, mégis így érzett iránta.

Pia a szaván fogta George-ot, és megállás nélkül beszélt.

– Minden nanotróf esetében több mint hatszázmilliárd atomot rendezünk összetett struktúrákba. Tulajdonképpen még ennél is többet, de atomok között mit számít néhány milliárd? – Nevetett egyet a viccén. – Olyan parányi, mégis működő és önállóan mozgó robotokról beszélünk, amelyek felkutatják a kórokozó mikrobákat, megragadják és egy emésztőkamrába terelik őket, ahol megsemmisülnek. Elképesztő. Oké, itt is vagyunk.

Pia megállt egy jelöletlen ajtó előtt, amit újabb íriszletapogató védett. Előrehajolt, hogy a szenzor végigpásztázhassa a szemgolyóját. A fény az ajtó felett zöldre váltott. George követte volna a példáját, de Pia megállította.

– Hagyd. A szkenner csak arra való, hogy kinyissa az ajtót.

George-nak odabent azonnal eszébe jutott Rothman professzor laborja a Columbián, csak ez még nagyobb és modernebb kivitelben készült. Hallotta az ismerős búgást is, a szellőzők és a helyiségben elhelyezett diagnosztikai eszközök hangját.

– Impozáns – jegyezte meg.

– Az. A főnököm nem győzi hangsúlyozni, hogy csak ebben a laborban ötvenmillió dollár értékű felszerelés van.

– A főnököd? Mármint Zachary Berman?

– Nem, ő a nagyfőnök. A közvetlen főnököm egy Mariel Spallek nevű nő, aki nem éppen a szívem csücske. – Nem fejtette ki bővebben. Letette a hátizsákját, felvett egy naplót, és a központi konzolhoz lépett, ami egyszerre jelenítette meg az összes eszköz adatait. A ceruzájával kipipált bizonyos négyzeteket, majd lejegyzett egy sor adatot.

– Minden oké?

– Úgy tűnik. A mobilom is riasztana, ha történne valami, de minden jónak tűnik. A mostani tesztek előtt biokompatibilitási gondjaink adódtak a nanotrófokkal. Amikor először vezettük be őket a kísérleti alanyokba, meglepő volt az allergiás reakciójuk. Nem volt jelentős, de épp elég ahhoz, hogy gondot okozzon. Mire sor kerül az emlősökre, különösen a főemlősökre és az emberekre, már nem lehet ilyesmi. Észrevettük, hogy az alanyok immunrendszere olykor idegen betolakodóként azonosítja a nanotrófokat, ahogy persze azok is. Ez azért volt meglepő, mert a felszínük kristályos szerkezetű szén, a lehető legsemlegesebb és legsimább anyag. Tudsz követni?

– Hogyne, persze – vágta rá túl gyorsan George, de Pia így is tovább beszélt.

– Arra jutottunk, hogy a feltételezett közömbösség ellenére bizonyos molekulák megtapadtak a nanotrófok felszínén, és ez váltotta ki az immunreakciót. Felteszem, ennyire még emlékszel az egyetemi immunológiai órákról. Jól gondolom?

– Ó, igen. Hát persze! – George kétségbeesetten próbálta leplezni, milyen keveset ért az egészből. Mindig lenyűgözte, mekkora figyelmet szentel Pia az ilyen apró részleteknek. Ha tudományos kérdésekről beszélt, az arcáról szinte sugárzott a lelkesedés, és még az sem okozott neki gondot, hogy a másik szemébe nézzen. Nem úgy a hétköznapi társalgások során, különösen, ha személyes kérdések kerülnek szóba. Mint mondjuk az érzelmek.

George lelkesen bólogatott, miközben próbált kitalálni egy épkézláb kérdést, ám ez a testi közelség miatt nem ment egyszerűen. Orrában érezte a lány isteni illatát, ami – hála az együtt töltött néhány éjszaka emlékének – egészen megrészegítette.

– Milyen állatokat használtok tesztalanyként? – sikerült kipréselnie magából a kérdést, bár a hangja így is elcsuklott.

– Orsógilisztát, de hamarosan továbblépünk az emlősökre. Persze csak ha az alanyok nem mutatnak olyan allergiás

reakciókat, mint korábban. Képzelheted, mennyire várom, hogy emlősökkel dolgozzak. Biztosan emlékszel még a velük kapcsolatos érzéseimre.

George megértően bólintott.

– Ha beinjekciózod ezeket a nanotrófokat egy emberi alanyba, mondjuk Will McKinley-be, hány ilyen nanorobottal kell számolni?

– Százmilliárdos nagyságrenddel. Nagyjából annyival, amennyi csillag a Tejutat alkotja.

George füttyentett egyet.

– Mekkora fecskendő kell ahhoz?

– Egyáltalán nem nagy. Nagyjából egy köbcentiméter hatóanyag öt köbcentiméter só oldatban. Ebből is láthatod, milyen léptékben dolgozunk. Egy nanotróf akkora sincs, mint egy vörösvérsejt fele.

– Akkor az elmúlt tizennyolc hónapban ezen dolgoztál, a nanotrófok biokompatibilitásán?

– Igen, ez a legfontosabb dolgom, és komoly haladást értünk el. Kisebb áttörésnek is nevezhetjük, amikor azt javasoltam, hogy ötvözzük a nanotrófok kristályos héját oligoszacharid polimerekkel.

George önkéntelenül is összerezzent. Kezdte teljesen elveszíteni a fonalat. Mintha emlékezett volna az *oligoszacharid* fogalomra az elsős biokémiai anyagból (valami az összetett szénhidrátokkal kapcsolatban), de ez minden. Valamivel gyorsan el kellett terelnie Pia figyelmét.

– A lakásodban mondtál valami olyasmit, hogy elektronmikroszkópon keresztül láthatók ezek a nanotrófok. Megnézhetem őket, hogy legyen némi fogalmam, miről beszélünk?

– Jó ötlet – bólintott lelkesen Pia.

A közeli munkaállomáshoz vezette George-ot, hogy néhány kattintás után elővarázsoljon egy képet. Oldalt lépett, és büszkén a monitorra mutatott. A fekete-fehér képen számos fénylően sötét

nanotróf vett körül egy nagyobb, fánk alakú organizmust. Pia rámutatott.

– Ez a vörösvérsejt. A többiek a nanotrófok.

George közelebb lépett, hogy jobban lássa. A látvány elképesztette.

– Olyanok, mint az űrhajók, hatalmas szájjal.

– Még sosem gondoltam így rájuk, de értem, mire gondolsz.

– Mik ezek a gömbök a héjon kívül?

– Ezek az érzékelők derítik fel a becélzott mikroorganizmusokat, vagy esetünkben a proteineket, és ezek felelősek a kémiai kötésért is, hogy a célorganizmusok megtapadjanak. A szenzorok körül látható apró karikák ragadják meg a kórokozót és továbbítják a nanotróf mentén, míg az be nem szippantja az emésztőkamrába.

– Ez lenne az a lyuk?

– Pontosan. Miután a nanotrófok úgymond elnyelik a célpontot, enzimek révén ártalmatlan melléktermékekre bontják le, amelyek aztán visszakerülnek a véráramba.

– Miközben az egész hatszor kisebb, mint az emberi hajszál átmérője? Hihetetlen.

– Aprónak kell lennie, hogy átjusson a legkisebb hajszáléren, aminek az átmérője alig négy mikron.

George felegyenesedett és Piához fordult, aki továbbra sem fordította el a tekintetét.

– Honnét tudja ez az apró robot, mit és mikor kell csinálnia?

– Van egy fedélzeti számítógépe. A nanoáramköröknek és nanotranzisztoroknak köszönhetően ötmillió bitnyi kódot képes futtatni, húsz százalékkal többet, mint a Szaturnuszra küldött Cassini űrhajó fedélzeti számítógépe.

– Ezt nem könnyű elhinni. – George komolyan is gondolta.

– Isten hozott a jövőben! Ha majd hazamegyünk, adok neked egy cikket a nanotrófokról. Több mint egy évtizede írta egy Robert Freitas nevű futurológus, aki már akkor előre látta ezt az egészet,

amikor a molekuláris eszközök gyártása még csak álom volt. Abban benne van minden.

– Biztos vagyok benne, hogy szórakoztató olvasmány. – George nem tudott ellenállni a csipetnyi szarkazmusnak, de ez szerencsére elkerülte Pia figyelmét, aki újra a nanotrófról készült kép felé fordult. Arckifejezése és egész tartása arról árulkodott, hogy mérhetetlenül büszke a munkájára.

– Tudtam, hogy te is lenyűgözőnek fogod találni.

– Szóval a fejvadászok ezért hoztak ide Boulderbe?

– Nem. Azért hoztak ide, mert Berman olvasott Rothman szalmonellával kapcsolatos kutatásairól, amelyekben én is részt vettem. Az a helyzet, hogy még a nanotrófoknak is meggyűlik a baja az olyan baktériumokkal, amelyek csillózattal rendelkeznek. Tudod, az olyan ostorszerű farokkal, amilyen a szalmonellának van. Amikor a nanotróf felemészti a szalmonellát, a csillózat nem kerül be az emésztőkamrába, hanem leválik és elúszik, márpedig a csillók ugyanolyan immunológiai katasztrófahelyzetet képesek előidézni, mint a sértetlen baktérium. Miután Rothman laborjában átfogó tapasztalatra tettem szert a szalmonella terén, úgy gondolták, segíthetek megoldani ezt a problémát.

– És sikerült?

– Hát, sokat gondolkodtam rajta. Tettem néhány lépést a megoldás felé, és volt is egy használható ötletem, hogyan járjunk a végére, de amikor hírét vettem ennek a biokompatibilitási problémának, hirtelen ez kezdett el érdekelni. A csilló pusztán mechanikai kérdés, a biokompatibilitás azonban igazi intellektuális kihívás. Az ilyet mindig is jobban szerettem.

Amíg Pia tovább beszélt, George önkéntelenül is azon tűnődött, mit keresett ő a UCLA-n.

– A Nano végül mikor tette meg az ajánlatát?

– Az ajánlatát? Nem tudom, talán június végén, még a diplomaosztó előtt. Megint mire akarsz kilyukadni?

George csalódottsága újra felszínre tört, hogy emlékeztesse: a nagy semmiért költözött Los Angelesbe. Inkább New Yorkban

kellett volna maradnia. Mielőtt még megszólalhatott volna, Szerencséjére elvonta valami a figyelmét. Kinyílt a labor ajtaja, és egy laborköpenyt viselő nő lépett be rajta. George végigmérte. Gyönyörű, sportos jelenség volt, magasabb Piánál is, és feszes kis lófarokban fogta össze szőke haját. Kimondottan dölyfös légkört árasztott maga körül, ahogy a legkevésbé sem barátságosan végigmérte Piát és őt, majd újra Piát. Belenézett a füzetébe. George rögtön kényelmetlenül érezte magát a jelenlétében.

– Ő Mr. Wilson?

– Igen, Mariel – felelt Pia. – Dr. Wilson, ami azt illeti.

George előrelépett, és kinyújtotta a kezét.

– Örvendek. George Wilson. – Gyanította, hogy a nő lehet a kellemetlen főnök, akit Pia korábban említett.

A nő csak biccentett, mire George visszahúzta a kezét.

– Mr. Berman úton van idefelé, a gépe talán már le is szállt. Nem szereti a látogatókat, ezért senkit sem bátorítunk arra, hogy bárkit is fogadjon. Azt hittem, ezzel tisztában van. Megkockáztatnám, hogy Mr. Berman különösen nem örül annak, ha fiatal férfiak látogatják önt, Pia. Elvárjuk, hogy céltudatosan a munkájára koncentráljon. Okkal vettük fel ide.

George Pia felé fordult. Mit akart ezzel mondani?

– George és én együtt jártunk az egyetemre. Jelenleg a UCLA rezidense, és, néhány napig nálam vendégeskedik. El nem tudom képzelni, Mr. Berman mi kivetnivalót találhat a jelenlétében. A látogatásának pedig semmilyen kihatása nincs a munkám hatékonyságára.

Nálam vendégeskedik? – gondolta George. Az első bátorítás arra nézve, hogy Piánál lakhat. Hallgatott, miközben a feszültség szinte tapinthatóvá vált a két nő között. Ennek nyilvánvalóan Bermanhez és Piához lehetett köze. Ismerve Zachary Berman hírét, az ösztönei és a félelmei mind beigazolódni látszottak. Épp elégszer tapasztalta, hogyan reagálnak Piára a férfiak, beleértve őt magát is. S az a vadonatúj sportkocsi messze túlmutat a szokványos főnök-beosztott viszonyon.

– Egész pontosan mit keres Mr. Wilson a laborban?

– Ellenőrzöm a múlt éjjel elkezdett biokompatibilitási tesztek eredményeit – felelte Pia. – Meg akartam győződni arról, hogy minden megfelelően ment. Tudtam, hogy gyorsan végzek, a barátom pedig elkísért. Mindjárt végzünk.

Mariel Spallek olyan pillantást vetett George-ra, amitől az még jobban feszengett. A helyzet ismét Pia kísérteties képességére emlékeztette, hogy rövid idő alatt komoly bajba tudta sodorni.

– Gondom lesz rá, hogy Mr. Berman tudomást szerezzen a jelenlétéről. – Mariel sokatmondó pillantást vetett Piára, mielőtt távozott, míg George ismét azon tűnődött, vajon mit akart ezzel mondani.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte. – Vagy inkább ne akarjam tudni? Arra utalt, hogy van valami közted és Berman között, vagy csak félreértettem?

– Talán jobb lesz, ha meg sem kérded. – Pia nem árult el többet, de belül eltöltötte az elégedettség. Berman most már biztosan hírét vette, hogy egy úriember meglátogatta őt, ami talán önmagában is elég lesz ahhoz, hogy lehűtse. Eszébe sem jutott, hogy az epizód után milyen érzések dúlhatnak George-ban.

4.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 14.45

A kellemes jóérzés, ami a repülőúton eltöltötte Zachary Bermant, mostanra nyom nélkül elpárolgott. Nem mintha bármi gond támadt volna a megérkezése körül; a repülőtéren is gördülékenyen haladt minden. A magas rangú látogatókat a Nano egyik Suburbanje szállította a központba, ahol kényelmes szállások várták őket. A kényszervendégeket egy ételszállító furgon segítségével diszkréten eltávolították a gépről, s mostanra már ők is elérték a Nanót, ahol a honfitársaikénál kevésbé kényelmes szállásra kerültek. Berman türelmetlenül adta ki a parancsot sofőrjének, hogy mielőbb vigye be az irodájába. A reptérrel kötött nem hivatalos megállapodás lehetővé tette számára, hogy bármelyik területre szabadon bejárhasson, így az autója közvetlenül a leszállópálya mellett várta, és a repülőtér bekötőútján suhant el vele.

Míg Whitney Jones mögötte utazott egy másik limón, Berman, egy jelöletlen kapun keresztül behajtott a Nano területére. Az épületen alig észrevehető külső ajtó nyílt a kis előtérre. Itt két fegyveres őrködött az íriszletapogatónál, amelyen mindenkinek, még Bermannek is át kellett jutnia, mielőtt beléphetett az épület legbelsejébe. Sietve letudta a biztonsági ellenőrzést és bejutott az irodájába, ahol Mariel Spallek már várta.

– Milyen volt a repülőút? – érdeklődött Mariel.

– Ki ez a fickó Piával? – engedte el a füle mellett a kérdést Berman.

Mariel előre tudta, hogy Zachary leragad annál az e-mailnél, amit útközben küldött neki. Nem beszél a négy tesztalany állapotáról, esze ágában sincs tájékoztatni őt a pénzügyi tárgyalások eredményéről, nem kérdez semmit az intézmény nyilvános és elzárt területein zajló számtalan vizsgálat eredményeiről – viszont annál inkább tudni akar Piáról és a fiatal férfiról, aki ma elkísérte őt a Nanóba.

– George Wilsonnak hívják. Radiológus rezidens a UCLA-n. Utánajártunk.

– Mit keres itt? – Mariel látta, ahogy Zachary próbál lehiggadni, de szánalmas kudarcot vallott a kísérlettel. Úgy járkált körbe, mint egy felbőszült oroszlán. Felkapta asztaláról a különféle emlékeztetőket és jelentéseket, érdeklődést színlelt, de a gondolatai máshol jártak, szeme vadul pásztázott ide-oda. George Wilson látogatásának híre az őrületbe kergette, Mariel pedig lopva élvezte vergődését. Nem ismerte Pia és George kapcsolatának természetét, ám ezt a tényt elhallgatta főnöke elől. Beérte annyival, hogy Zachary máris a legrosszabbat feltételezte.

– Azt mondta, néhány napig nála vendégeskedik. Osztálytársak voltak a Columbián. Mielőtt Pia hozzánk került, elvégeztük a háttérellenőrzését, és abban is szerepelt. Az orvosi egyetemen töltött négy évben szoros barátságba kerültek. A kapcsolatuk pontos természetéről nem történik említés. Arról már inkább, hogy mindketten belekeveredtek abba az emberrablási ügybe.

– Oké, már emlékszem. Ő az a fickó, akit majdnem lelőttek.

– Pontosan – bólintott Mariel. – Úgy tűnik, nagyon-nagyon szerencsés fiatalember.

Berman felnézett és Marielre meredt. Szórakozik vele? Tudta, hogy a nő előtt nem titok Pia iránti viszonzatlan érdeklődése, s még nagyobb bizonyossággal tudta, mekkora hiba volt a Mariellel folytatott korábbi, futó viszonya. Mariel akkoriban valósággal rátapadt az életére, teljesen megfeledkezett a kettejük státusa közötti szakadékról. Egy idő után durván visszautasította ugyan, Berman mégis biztosan tudta, hogy csak arra vár, mikor éled fel

benne újra a régi vágy. Ha ez megtörténik, a nő bármelyik pillanatban kész visszatérni hozzá.

Berman legszívesebben kirúgta volna, hogy ne emlékeztesse múltbéli botlására, de Marielnél jobban senki sem ismerte a Nano gyógyászati célú nanotechnológiai programját. Ha még azt is beleszámította, amit róla és a Nanóról tudott, akár veszélyt is jelenthetett számára, ezért úgy érezte, mintha kötélen táncolna. Egy nap talán leugrik erről a kötélről, de ez nem ma lesz. Belegondolt, miért nem tud Mariel is olyan éretten gondolkodni, mint Whitney Jones, aki tudja: egy jól működő munkakapcsolat túl fontos ahhoz, hogy egy kis hempergés kedvéért kockára tegyék.

– Találkozni akar a lánnyal? – törte meg Mariel a kínos csendet. – Amikor nemrég elváltunk, még a laborban tartózkodott a fiatalemberrel, a kísérletek eredményét ellenőrizte. Talán még nem ment el.

– Hogy haladnak a kísérletek? – Zach nagyon jól tudta, mit művel Pia, s nemcsak lenyűgözte a lépés, de még jobban felszította a vágyát. A lány mesés szépség s hozzá kellően eszes, márpedig ő mindennél többre tartja ezt a két tulajdonságot, főként ha egyetlen emberben testesülnek meg.

– Úgy tűnik, minden jól megy. Eddig nem tapasztaltunk immunreakciót, bár még messze vagyunk a végétől.

– Helyes. – Zachary felállt. – Beszélnem kell vele erről a csillókérdésről. Most, hogy a biokompatibilitás problémája megoldódni látszik, azzal kell foglalkoznia, amire eredetileg felvettük.

– Természetesen. – Mariel elhátrált, hogy átengedje a mozgásba lendülő Bermant. Tudta, igazából miért akar lesietni a laborba, s néhány lépéssel lemaradva követte. A főnöke utat tört neki, de a nagy sietségben Mariel idővel szem elől tévesztette.

– Férfiak… – mormolta maga elé. – Olyan kiszámíthatóak.

Amikor elérte a labort, Pia munkahelyét, egyedül találta Bermant a helyiség közepén. Egy mappát tartott a kezében.

– Elment – sóhajtott fel a férfi. – Ez micsoda? – Berman odanyújtotta a mappát Marielnek, aki természetesen mindent tudott a kísérletekről: a legtöbb esetben ő maga segített kidolgozni a protokollt.

– Ez a jelenleg futó kísérletek eredményeinek Összegzése. Mint láthatja, az immunreakciók tekintetében minden eredmény negatív, ami némi derűlátásra ad okot. Az új nanotrófok tényleg zseniálisak külső héjukban azokkal a polietilén-glükol molekulákkal. Piának láthatóan igaza volt, s ennek szerintem máshol is jó hasznát vennénk. Tudja, hol.

Mariel személyisége talán hagyott némi kívánnivalót maga után, de az őszinteségében sosem kételkedett. Jellegzetesen kimért stílusa mellett azért is gyűlölte Piát, mert Berman nyilvánvaló módon szexuálisan jobban vonzódott a beosztottjához, mint hozzá. Természetesen azt is tudta, hogy Pia elutasítása még jobban feltüzeli Berman szenvedélyét, mivel mindennél jobban vágyik arra, amit nem kaphat meg. S bár Pia szüntelenül arra emlékeztette Marielt, hogy Zach eltaszította magától, még ő is értékelte az intelligenciáját.

– Ha maradnak ezek az eredmények – kockáztatta meg Berman –, szerintem lassan továbbléphetünk az emlősökre.

Mariel Bermant tanulmányozta, aki egy pillanatra mintha elfeledkezett volna Piáról. Ismerte ezt az arckifejezést – mindig látta, amikor nagyobb áttörés előtt álltak –, ám ezúttal nem csupán a jövedelmező üzlet felett érzett várakozásról árulkodott.

5.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚNIUS 21., VASÁRNAP 15.30

Amíg George zuhanyozott. Pia a kanapén ült, ahol ugyanazokat az eredményeket tekintette át, mint Mariel és Berman. Az eredmények láthatóan őt igazolták, ami előrevetítette, hogy hamarosan bátorítják, sőt talán kényszerítik majd a csillókkal kapcsolatos félbehagyott kutatásai folytatására. Amint belegondolt ebbe, az ösztönei megsúgták, hogy ezt nem fogja olyan könnyedén megoldani, mint a biokompatibilitási problémát. Ahogy George-nak kifejtette: a csillózat inkább mechanikai probléma, ennek következtében a megoldása is az. Szinte látta maga előtt a harcot, amit a baktériumok és szeretett nanotrófjai vívtak a szervezetben.

– Mi is volt az az érték, tíz a mínusz kilencediken? – zavarta meg George a koncentrálásban. Mintha csak egy cintányért csapott volna össze, Pia szó szerint felugrott ijedtében. A Boulderben töltött tizennyolc hónap alatt végig egyedül élt ebben a lakásban.

Vetett egy gyors pillantást George-ra, aki az ajtóban állt, testén az ő egyetlen nagy fürdőlepedőjével. Kitett egy kéztörlőt, amiből több darabbal is rendelkezett, de az láthatóan nem volt elég neki. Pia nem véletlenül viszonyult rögeszmésen a személyes teréhez és a dolgaihoz – gyermekkorában meg kellett küzdenie mindkettőért.

– Ekkora egy nanométer? – folytatta George.

– Igen, pontosan a méter egymilliárdod része. – Pia becsukta a szemét, majd elszámolt tízig. Bosszantónak találta a fürdőlepedős incidenst; bosszantónak találta George egész jelenlétét. Mi a nyavalyát kezd vele egészen keddig?

– Tényleg szemléletes, ahogyan leírtad a méter és a nanométer viszonyát, mintha a földgolyót viszonyítanánk egy üveggolyóhoz. Meg hogy az ember körme egy nanométert növekszik másodpercenként. Most kezdem csak igazán érteni, mennyire apró.

– Ez pompás – felelte Pia nem kevés szarkazmussal, ami valahogy elkerülte George figyelmét.

– A mai napig semmit sem tudtam a nanotechnológiáról. Azt mondod, néhány éven belül az általunk gyártott termékek tizenöt százalékánál ilyen vagy olyan formában felhasználják a nanotechnológia eredményeit?

– Talán már három éven belül. A nanotechnológia már 2011-ben ötvenmilliárd dolláros üzlet volt. Ma közelebb járhat a hetvenmilliárdhoz.

– De ki szabályozza mindezt?

Pia türelmetlenül dobolt ujjaival a kanapé karfáján. A nanotechnológia társadalmi és politikai vetületei cseppet sem érdekelték. Számára az egész a tudásról, egy hihetetlenül ígéretes új tudományágról szólt.

– Nem tudom, George. Nem hinném, hogy volna bármilyen szabályozás. Szerinted érdekel bárkit is, ha a teniszütők könnyebbek és erősebbek lesznek? Engem aligha.

– Én inkább azokra a nanorészecskékre gondolok, amikről a kocsiban meséltél: a *buckyball*okra és a nanocsövekre. Amilyen aprók, nyilván észrevétlenül képesek felszívódni a tüdőben, talán még a bőrön keresztül is. Szerintem ez komoly egészségügyi és környezetvédelmi aggályokat vet fel, különösen ha olyan stabil molekulaláncok, ahogy mondtad.

– Biztos igazad van. – Pia gondolatai máris újra a csillók körül jártak. Agyában kezdett körvonalazódni egy mechanikus megoldás.

– S azok a nanotrófok, amiken dolgozol? Szerinted biztonságosak?

Pia minden kreatív gondolata szertefoszlott George kitartó kérdezősködésétől.

– Az elmúlt tizennyolc hónapban mást se csináltam, mint hogy próbáltam bebizonyítani, hogy biztonságosak.

– Hát szerintem nem azok. Legfeljebb gondoskodtál arról, hogy immunológiai értelemben semlegesek legyenek, ami nem feltétlen jelenti azt, hogy biztonságosak is. S ha valami olyat csinálnak, amire te sem számítasz, mondjuk átrágják magukat az érfalon vagy elkezdik felfalni a vörösvérsejteket? A leírásod alapján az is előfordulhat, hogy féktelen étvágyú, miniatűr cápákká változnak. – George kuncogott egy sort a humorosnak szánt hasonlaton, miközben lázasan törölgette a haját és úgy tett, mintha nem venné észre a csupaszságát.

– Ahogy már mondtam, a baktériumok, vírusok, gombák és rossz proteinek elleni harcra programozzuk be őket. Nem fognak megvadulni. Minden nanotróf több szintű biztonsági rendszerrel készül, ami szükség esetén kívülről, ultrahangjelzésekkel be- és kikapcsolható. Túlságosan eleven a képzelőerőd. Vagy túl sok katasztrófafilmet nézel.

– Mi a helyzet azokkal a nanorészecskékkel, amelyek kijutnak a Nano laborjaiból és ott repkednek a szélben? Erre is gondoltok?

– A Nano összes gyógyászati nanotechnológiával foglalkozó laboratóriuma megfelel a hármas szintű biztonsági minősítésnek, mint azok a laborok a Columbián, ahol az űrben kitenyésztett szalmonellákkal kísérleteztünk. Sőt, ha már itt tartunk, az itteni rendszerek újabbak, mint a Columbiáé. A nanotrófok terén még csak most készülnek el az első hatástanulmányok, de nekem elhiheted, hogy átfogó vizsgálatok lesznek, különben sosem szerezzük meg az FDA jóváhagyását. Nyugodj meg, mire a nanotrófok mindenki számára hozzáférhetővé válnak, kétségkívül bizonyítani tudjuk, hogy tökéletesen biztonságosak.

Nem igazán sikerült megnyugtatnia George-ot azzal, hogy felemlegette a Columbia laborját. Pia mentora éppen attól halt meg, hogy mérgező sugárzás érte a hármas szintű laborjában, ezért George szemében az ilyen laborok azóta is összefonódtak a veszéllyel. Nézte, ahogy Pia visszatér az adataihoz, és

elképesztőnek találta, hogyan nézhet ki ilyen jól egyszerű sportszerelésben, csapzott hajjal. Most tűnt csak fel neki, hogy az utóbbit mintha rövidebbre vágatta volna. Alig tudta megállni, hogy ilyen közelről mozdulatlanul csodálja és ne érintse meg. Már épp arra készült, hogy még egy lépést megkockáztat felé, amikor Pia telefonja hirtelen életre kelt, hogy visszarángassa a rideg valóságba.

– Miért nem mész vissza a fürdőbe és öltözöl végre fel? – kérdezte Pia anélkül, hogy felnézett volna. Újabb SMS-t kapott Zachary Bermantől. – Én is lezuhanyoznék és levetném ezt a futóruhát.

Berman csak az elmúlt húsz percben három üzenetet küldött. Változatok ugyanarra a témára: hívjon fel, amint tud. Pia felsóhajtott. George jelenléte sem fogja eltántorítani, ahogy remélte, sőt még elszántabbá teszi. Minden üzenetben egyre követelőzőbb hangot ütött meg.

Újra megbánta, hogy annak idején néhányszor vele vacsorázott. Több esze is lehetett volna, miután hallotta a szóbeszédeket róla és a feleségéről, de azt hitte, csak savanyú a szőlő azoknak a nőknek, akik hiába próbálnak lecsapni rá. Jól érezte magát ezeken a vacsorákon. A férfi az üzletre szorítkozott: másról se beszélt, csak a nanotechnológia gyógyászati alkalmazásáról, a rák és az Alzheimer-kór lehetséges ellenszereiről. Noha nem fejtette ki és Pia sem kérdezett rá, utalt arra, hogy érdeklődése múltja fájó emlékeiből ered.

Az első néhány alkalommal egészen másnak tűnt, mint azok a férfiak, akikkel eddig összehozta a sors. Nyomát sem látta semmilyen noszogatásnak. A magánéleti kérdésekhez akkor kerültek a legközelebb, amikor a férfi a kutatásokkal kapcsolatos érdeklődéséről mesélt, s hogy mennyire örül, hogy Pia félbehagyta a rezidensképzést és Boulderbe jött, hogy a nanotróf programban dolgozzon – ami szerinte megkerülhetetlen piaci tényezővé avatja a Nanót.

A kedélyes hangulatban zajló vacsorákat azonban váratlanul, mint derült égből a villámcsapás, ajándékok özöne követte. Először csak virágok, azután márkás borok, csokoládék és ékszerek, végül pedig az autó. A virágokon kívül, amiket mégsem küldhetett vissza, Pia egyedül a Volkswagent tartotta meg, de utólag már ezt is keservesen megbánta. Amikor utoljára kettesben maradtak, már le kellett állítania főnökét, aki azt bizonygatta, mennyire ellenállhatatlannak találja, miközben próbált befurakodni a lakásába. Végül sikerült megoldania a helyzetet anélkül, hogy harcművészeti fogásokhoz kellett volna folyamodnia.

Az átlagosnál magasabb szinten űzte a taekwondót, amit a Hudson-völgyi Lányakadémián sajátított el, ahová állami gondozás címén bebörtönözték. Most is büszkén gondolt erre az utolsó estére, amikor úgy tudta kezelni a helyzetet, hogy az elutasított főnökének önérzetén sem esett csorba. Mindez egy héttel azelőtt történt, hogy Berman Kínába utazott, most azonban visszatért, és újra kapcsolatba akart lépni vele – akár volt nála valaki, akár nem.

– Délután mit akarsz csinálni?

– Ledőlök egy kicsit. – Pia hirtelen iszonyú kimerültnek érezte magát a szinte egész éjszaka tartó műszak után, ami csak ma reggel ért véget. Úgy döntött, nem válaszol Berman üzenetére, ahogy a korábbi háromra sem. Biztosan tudta, hogy a férfi csak kérdőre akarja vonni George-dzsal kapcsolatban, ahogy azt is, hogy George szívesen tenné ugyanezt Bermannel kapcsolatban. Talán legjobb, ha hagyja, hogy mindketten gondoljanak, amit akarnak. Egy kis pihenés csak jót tehet, és egészen más megvilágításba helyez mindent. A vasárnap amúgy is a pihenésre való.

6.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 18.04

A férfi csak néhány órája lehetett ezen a furcsa helyen, amikor is felébresztették mély álmából, adtak neki egy sportmezt, majd bevezették a helyiségbe, ahol most is állt. Egy honfitársa – nem az, aki elkísérte négyüket a repülőúton – megnyugtatta, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, csak le kell futtatniuk néhány tesztet egy szobabiciklin. Az öltönyös fickó még barátságosnak is tűnt, bár ő sem szolgált magyarázattal arra, hogy mit keresnek itt. Az akcentusa alapján egészen más tartományból érkezett, mint ő.

A biciklista végignézett az élesen megvilágított helyiségen, a kerékpáron, a polcokon sorakozó műszereken és villogó fényeiken. Sejtelme sem volt róla, hová került, csak annyit tudott, hogy valahová az Egyesült Államokba. Négy műtősruhába öltözött nyugati ellenőrizte a műszerek kijelzőit. Épp úgy festettek, mint az a férfi, aki közvetlenül az érkezésük után mind a négyüknek beadott egy-egy injekciót. Az egyik műtősruhába öltözött nyugati mondott valamit, azután eljött az idő, hogy felüljön a kerékpárra.

– A MA REGGELI ÚTVONAL paramétereit állítottuk be a kerékpáron – közölte vele az egyik nyugati.

– Pontosan. Látnunk kell, hogy az incidens csak anomália-e, vagy rendszerszintű probléma. – Ő vezette a csapatot, és intett a kínai tisztnek, hogy ideje elkezdeni. A tiszt tolmács útján elmagyarázta a biciklisnek, hogy érezni fogja, amint a kerékpár

felgyorsul és lelassul; neki csak annyi lesz a dolga, hogy tartsa vele az ütemet, miközben nyomon követik az életfunkcióit.

– Mondja meg neki, hogy nincs mitől tartania – folytatta a kísérlet vezetője, mire az egyik műtősmaszkot viselő férfi sokatmondó pillantást vetett rá. – Legalábbis reméljük – tette hozzá halkan.

A kerékpáros tekerni kezdett. Korábban megfigyelte, hogy a hátsó kereket motor hajtja, most már azt is értette, miért. Ahogy a gép felgyorsított, rákészült, hogy tartsa vele az ütemet. Biciklizett már, de most valahogy könnyebben ment, mint ahogy emlékezett rá. Ha csak ennyit várnak tőle, ezzel könnyedén megbirkózik. Még a szuszból se fogyott ki.

– Oké, hol is járunk? – kérdezte a csapat vezetője néhány perc múlva.

– Lassan elérjük a krízispontot.

A tolmácsot kiküldték a szobából, még a teszt kezdete előtt. A kerékpáros életjelei jónak tűntek. Ami reggel történt, talán mégis véletlen baleset volt.

Amit a kerékpáros érzett, közel állt az eufóriához. Azt kívánta, hogy a gépezet még keményebben próbára tegye, hiszen gyerekjáték az egész! Végignézett az őt figyelő nyugatiak arcán, és örömmel olvasta le róluk az elégedettséget. Minél előbb adja meg nekik, amit várnak tőle, annál hamarabb szabadulhat.

Ahogy nőtt az ellenállás, a kerékpáros még lelkesebben tekert, szinte szabadon szárnyalt egészen addig a pillanatig, amikor hirtelen mintha egy kéz fonódott volna a torkára. Felkiáltott és az arcán lévő oxigénmaszk után kapott.

Az orvosok és technikusok mind egyszerre kezdtek kiabálni. Az életjelek arra utaltak, hogy a férfi szíve egyik pillanatról a másikra felmondta a szolgálatot. A csoportvezető látta a szeme előtt kibontakozó káoszt, de nem próbált közbeavatkozni. Megint megtörtént, és máris azon tűnődött, mit fog mondani a főnökeinek. A ma reggeli esemény nem anomália volt. Valós probléma, amit feltétlenül orvosolniuk kell.

7.

VALLEY SPRINGS REHABILITÁCIÓS INTÉZET, LOUISVILLE, COLORADO
2013. ÁPRILIS 21., VASÁRNAP 19.15

Miközben a teáját kortyolgatta, az asszonynak sejtelme sem volt arról, ki ez a férfi. A férfi tudta ezt, és a tény már régóta nem lepte meg vagy zaklatta fel túlságosan. *Ha valóban létezik Teremtő,* gondolta, *sötét egy humora van.* Egy emberi lénynek nem szabadna így elmúlnia.

Hozzászokott már a procedúrához, amin minden látogatás előtt át kellett esnie, bár még most sem értette, mi szükség minderre. Amíg a rehabilitációs intézet előterében várakozott, a fiatal ápoló előkészületeket tett a fogadására: rendbe tette az asszony szobáját, gondoskodott kényelmes testhelyzetéről és megfelelő öltözékéről, majd elkészített két csésze ízetlen teát, melyek közül az egyik most is érintetlenül várakozott az alátéten, a széke mellett. *Mit számít ez?* gondolta a férfi. *Nekem mindegy, hogyan néz ki, és ha bármi kínos dolog volna, később úgysem fog rá emlékezni.*

Zachary Berman elnézte anyját, amint ködös tekintettel kikémlelt egyszobás lakásának földszinti ablakán. Odakint lombos fa állt madáretetővel; szép időben az asszony egész nap alatta ült, s nézte, ahogy a madarak odareppentek, ettek, és azon perlekedtek, kié legyen a kis ülő. Az asszony visszatette csészéjét az alátétre, mielőtt a fiához fordult, Zachary előrenyúlt és leemelte az asztalról a képkeretet, ami hosszú éveken át ott lógott New Jersey-i otthonuk falán. Nem illett a szobába, de Zachary jó ötletnek tartotta, ha a lehető legtöbb dolog emlékezteti anyját egykori

otthonukra. Ez még azelőtt történt, hogy az asszony teljesen elveszítette volna kapcsolatát a külvilággal.

A keretbe tíz kisebb fényképet foglaltak: egyet az anyjáról és az apjáról, ami az esküvőjük napján készült; egyet a gyermek Zacharyről és Jonathanről; egyet a következő generációs házaspárokról és az ő gyerekeikről. Zachary feltartotta a képkeretet, és rámutatott az öccséről készült egyik fotóra.

– Ő itt Jonathan, Susan. Emlékszel Jonathanre? Tízéves lehetett, amikor ez a kép készült. Nagyon jól emlékszem arra a napra.

– Miért emlékszel? – kérdezte az asszony.

Zachary már nem hajtogatta, hogy Susan az anyja és Eli az apja, mert mindkét állítás csak felzaklatta az asszonyt. Úgy tűnt, Eli emlékét valahol az elméje mélyén sikerült biztonságban elzárnia.

– Azért emlékszem, mert én csináltam ezt a képet. Tavasszal felmentünk kempingezni Poconosba, én pedig kölcsönvettem a fényképezőgépet és elkattintottam néhány fotót. Látod, hogy mosolyog? Jonathan mindig szerette ezt a képet, ez volt a kedvence.

– Honnét tudod, hogy ez volt a kedvence?

– Ő mondta, Susan.

– Mennyi az idő?

– Hét múlt. Miért?

– Milyen nap van, a fenébe is?

– Vasárnap, Susan.

– Már megy a sorozatom. Hétkor kezdődik. – Susan tovább meredt a sötét belső udvarra. – Nem mulaszthatom el.

Az ápoló megjelent az ajtóban.

– Hogy érzi magát? – érdeklődött.

– Ugyanúgy, mint néhány hete, nekem legalábbis úgy tűnik. Van valami változás?

– Egyre gyakrabban bosszankodik – felelte az ápoló. – Van egy tévésorozat, amit mindenáron látni akar, de még nem tudtunk rájönni, melyik az. A múlt héten még a tűzlétrán is megpróbált felmászni. Tényleg sajnálom, hogy semmit sem tehetünk érte.

Bermant meglepte a fiatal ápoló kéretlen őszintesége, de egyetértett vele. Az Alzheimer halálos szorításba fogta az anyja agyát, hogy kipréselje belőle a személyiségét és minden mást, ami Susan Berman volt valaha. Az általa ismert és szeretett ember helyébe fokozatosan annak csökevényes változata lépett, aki lassan a saját teste felett sem tud uralkodni, miközben az agya teljesen felmondja a szolgálatot. Az anyja már most egy kisgyermek szintjén áll, és ahogy ő látta, lassan ezt sem fogja elérni.

Kiterjedt kutatásainak köszönhetően Berman pontosan tudta, mi történik vele. Az agya olyan neuronok vagy idegsejtek hálózata, amelyek egymás között továbbítják az adatokat. A gondolatok, ötletek, emlékek vagy az a képesség, hogy felismerje életben maradt fiát – mindez csupán vegyi vagy elektromos interakció, ingerátvitel az idegsejtek között. Az olyanok esetében, mint Susan, a kapcsolat szakadozni kezd. Az átvitelt vagy a kóros amyloidot tartalmazó plakkok blokkolják, amelyeket egy béta-amyloidnak nevezett protein állít elő, vagy az idegsejtnyúlványok elmozdulása, amit a taunak nevezett proteinek okoznak. A kórt kiváltó proteinek mindkét esetben olyan mértékben gátolják az ingerátvitelt, hogy az agy neurononként elpusztul. Amíg a tau-proteinek jól végzik a dolgukat, a neuronok táplálásában és fenntartásában segédkeznek – bizonyos körülmények között azonban összefonódnak egymással, hogy elpusztítsák az idegsejtek struktúrájához tartozó ingerátvevő nyúlványokat.

Berman megborzongott, ahogy önkéntelenül is az anyja helyébe képzelte magát. Noha az otthon tisztának és jól szervezettnek tűnt, így is bűzlött az öreg, magatehetetlen emberektől, a vizelettől, és még a jó ég tudja, mitől. Utálta így látni az anyját és utált ilyen nyomasztó helyeken lenni, mégis eljött, még ha anyja el is feledkezett róla, s arról, hogy egyáltalán itt van.

Ahogy elnézte őt, egyre sürgetőbbnek érezte a kényszert, hogy felgyorsítsák a nanotrófokkal végzett kutatásokat. Készen kell állniuk, mire ő maga is elindul lefelé a lejtőn, de inkább még előtte. Valahányszor nem jutott eszébe egy adat vagy tény, azon

aggódott, hogy a folyamat máris elkezdődött. Néhány órával korábban, még a repülőgépen nem jutott eszébe a kedvenc filmszínésze neve. Csak miután visszatért a Nanóba és az irodájába, akkor ugrott be váratlanul Tom Hanks neve, ami valamicskét oldotta a nyugtalanságát.

Berman hitte, hogy a probléma kulcsa a nanotrófokban rejlik, mivel elméleti szinten rendelkeztek azzal a képességgel, hogy az agyban tevékenykedjenek, azonosítsák, majd elpusztítsák a problémákért felelős tau-proteineket és béta-amyloid plakkokat. Ha viszont a csapata követi a hagyományos fejlesztési irányokat, a hosszú évekig elhúzódó munka és kielégíthetetlen tőkeigény a kreativitás rovására mehet, ő rátalált a megoldásra. Már csak nyitva kell tartania a pénzcsapot, ami azt jelentette, hogy eredményeket kell felmutatnia.

– Ki maga? – kérdezte Susan hirtelen. – Mit keres a szobámban? Azonnal menjen ki! – Kétségbeesett kiáltozására újra megjelent az ápoló.

Zachary most sem válaszolt a kirohanásra. Korábban is átélte ezt, így tudta, hogy nincs semmi, amivel megnyugtathatná az anyját. Csak az ápoló tehette ezt meg, akire valamilyen szinten még emlékezett. Miután a férfi lecsendesítette, Susan visszatért a madarak megfigyeléséhez.

A nem gyógyászati célú nanotechnológia terén elért kezdeti sikerek nyomán Berman komoly beruházásokba fogott, és a rendelkezésre álló legjobb elméket csábította át a cégéhez, hogy betörhessen a gyógyászat területére – különösen, miután a molekuláris gyártás területén egész sor áttörést könyvelhettek el. Az ő ötlete volt, hogy másolják le az élő sejteket, melyek a riboszómákat használják fel a proteinek előállítására, s így a Nano megelőzze a konkurenciát a molekuláris gyártás területén. Szakadatlan ösztönzésére jött létre a termékvonal első képviselője: a nanotróf, amelynek elméleti alapjait már több mint egy évtizeddel korábban megvetették.

A nanotrófok molekuláris gyártásának projektje már elindult, amikor Berman magánkutatásba kezdett az Alzheimer-kór terén. A Berman által alkalmazott tudósok közül sokan kezdettől fogva a diagnosztikai eljárások tökéletesítésén dolgoztak, hiszen minél korábban ismerik fel a káros proteinek összerendeződését, annál jobb eséllyel vehetik fel a harcot a betegség terjedésével szemben. Berman is nagyjából ekkoriban teszteltette magát, hogy az eredmények nyomán még gyorsabb tempót diktáljon.

Az ablakon túl lassan halványulni kezdtek a fények. Felállt. Szívből gyűlölte ezeket a látogatásokat, s furcsamód tiszteletlenségnek érezte azzal az emberrel szemben, aki egykor az anyja volt. Legbelül tudta; ha anyja csak sejti, hogy ide fog jutni, saját maga beszéli le arról, hogy idejöjjön, ő annak örülne, ha szerető édesanyaként emlékezne rá.

Anélkül, hogy kísérletet tett volna a búcsúra, követte az előtér felé vezető hosszú folyosót, miközben aprókat lélegzett, hogy ne kelljen éreznie a bűzt. Gyűlölte magát ezért, miközben pontosan tudta, milyen ingatag az idegsejtek kémiai egyensúlya, ami elválasztja a saját mentális állapotát az anyjáétól.

Amikor kilépett a sűrűsödő szürkületbe, a nap éppen lebukott a nyugati hegyek mögé. A sötétség gyorsan lehullt, miközben átsietett a pázsiton, és a parkolóban álló Aston Martin felé vette az irányt.

A motor már halkan dorombolt, amikor újabb pillantást vetett az órájára. Ideje visszatérni a laborba és megtudnia, mi olyan fontos Stevensnek, a kínai kutatócsoport vezetőjének, hogy újabb SMS-t küldött. Rosszat sejtett, pedig ki nem állta a meglepetéseket. Ahogy ráfordult az útra, kamaszosan dacos gesztussal beletaposott a gázba, égett guminyomot hagyva maga mögött az aszfalton.

8.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 22., HÉTFŐ 6.15

George tovább fészkelődött Pia göröngyös kanapéján, és érezte, hogy a háta panaszosan tiltakozik. Amióta lefeküdt, minden félórában felébredt, és próbált kényelmesebb testhelyzetet találni, de kevés sikerrel. Érezte, hogy már nem is tud visszaaludni. Megnézte az óráját: Coloradóban is kora reggel volt, de még annál is korábban volt a biológiai órája szerint, ami a csendes-óceáni időt követte. Beletelt egy hosszú pillanatba, míg rájött, hol van, azután meghallotta a zuhany csobogását. Pia tehát már felkelt és készült az előtte álló munkanapra. Felötlött benne, hogy bemegy hozzá és elbeszélget vele, amíg zuhanyozik, de nem vállalta a kockázatot. Gyanította, hogy Pia ezt nem kedveskedésnek, hanem betolakodásnak tekintené. Amikor előző este nem hívta be a hálószobájába, egyértelművé tette, hogy fenn szeretné tartani a személyes tere jól őrzött határait. George visszafeküdt.

Látogatása nem úgy alakult, ahogy tervezte vagy remélte. Tudta, hogy váratlanul és hívatlanul toppant be, mégis arra számított, hogy nagyobb lelkesedéssel fogadják. Pia ugyan megengedte neki, hogy itt maradjon, mégis egész délután úgy tett, mintha itt sem volna. Kis szieszt ájából háromórás maratoni alvás lett, ami olyan hosszúra nyúlt, hogy George már azon tűnődött, mit fog csinálni éjszaka. S mivel egészen másmilyennek tervezte a látogatást, nem készült semmi olvasnivalóval. Piának nem volt tévéje vagy rádiója, így jobb híján zenét hallgatott az iPodján, és

az étkezőasztalon tornyosuló immunológiai könyveket lapozgatta, amit nagy jóindulattal sem lehetett kikapcsolódásnak nevezni.

Pia csak este nyolc körül jelent meg a fürdőköpenyében, épp miután a nap lenyugodott. Akár egy vámpír, gondolta George bosszúsan. Szemlátomást nem volt a legjobb kedvében, és a legkevésbé sem vágyott társaságra. Nyomasztó viselkedése láttán újra felerősödtek a félelmei, amelyeket már Los Angelesben is táplált vele kapcsolatban. Amit eddig megtapasztalt Boulderben, nem adott okot a derűlátásra.

Önkéntelenül is eltűnődött az olyan egyszerű életjelek fájó hiányán, mint az étellel teli hűtő vagy a személyes apróságok. Pia mindig is úgy élt, mintha csak átutazóban volna, de talán még egy utazó ügynök is több mindent tart a hotelszobájában, mint Pia a lakásán. A Zachary Berman körül kialakult helyzet már csak ráadás volt, amiről gyanította, hogy nem olyan egyszerű, mint azt Pia szeretné elhitetni vele. A legkevésbé sem akarta nyaggatni Piát, mivel tudta, hogy ezzel még távolabb kerülne tőle, mégis ki akarta mutatni, hogy törődik vele. Csak azt nem tudta, hogyan tehetné meg anélkül, hogy magára haragítaná.

Pia hirtelen ébredt álmából, majd tüstént kivonult a konyhába. George követte, és a pultra támaszkodott, amíg zöld teát keresett a szekrényben, majd feltette a vizet. Miközben a víz melegedett, George-hoz fordult, aki egyszerre látta álmosnak és dacosnak.

– Nos, George. A hallgatásod és az arckifejezésed alapján úgy látom, éppen az egyik kis beszédedre készülsz.

George elvörösödött. Tényleg kezdte azt hinni, hogy a nő olvas a fejében.

– Nos – kezdte bizonytalanul. – Nem kell agysebésznek lennem ahhoz, hogy lássam: nem igazán rendezkedtél be itt.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Nézz csak körül a lakásban – mutatott körbe széles mozdulattal. – Tisztára mint egy hotelszoba. Talán ez is túlzás, még a hotelszobákban is vannak képek. Aggódom miattad, Pia.

Már két év telt el, de te még mindig elzárkózol a világ elől, mint aki élve akar eltemetkezni. Nem jól van ez így.

– Sosem rajongtam túlzottan a világért.

– Oké, akkor előlem zárkózol el.

– Jól vagyok, George. – Pia leöntötte a zöld teát a forró vízzel, de elmulasztott keríteni egy második csészét. Ha ez zavarta is, remekül leplezte.

– Azt megértem, hogy jól érzed magad a Nanónál, meg hogy nagyon szereted a munkádat – folytatta zavartalanul George –, de mi van ezzel a Bermannel?

– Nincs semmi „ezzel a Bermannel” Nem járunk egymással, csak a főnököm főnöke. És igen, jól érzem magam a Nanónál. Remek a munkám. Nem kell atyáskodnod, mintha egyedül nem tudnék vigyázni magamra. Ha tudni akarod, kezd fárasztani a dolog.

– Egyáltalán nem akarok atyáskodni feletted. Szerintem ezt nevezik törődésnek.

Pia rövid úton lezárta a témát.

– Beszéljünk valami másról!

Később George ajánlatát is visszautasította, hogy a születésnapján elviszi őt vacsorázni. Mint mondta, utál kiöltözni, bár abba belement, hogy elugorjanak a boltba valami kajáért, azután fürdőköpenybe bugyolálva várt az autóban, amíg George beszaladt az egyszerű spagetti hozzávalóiért. Miután visszatértek a lakásba, a férfi gondoskodott a főzésről, míg ő az alagsorban felgyülemlett szennyessel foglalkozott. A vacsora viszonylag kellemesre sikeredett, bár Pia következetesen elterelte magáról a szót, inkább George-ot faggatta Los Angelesről és a rezidensi munkáról, majd miután keresett neki egy lepedőt és egy takarót, visszavonult a szobájába. George hiába reménykedett az intimitás apró jeleiben, s amint ott feküdt Pia kanapéján, azon tűnődött, képes lesz-e valaha is elérni őt.

Amikor meghallotta, hogy Pia leállítja a zuhanyt, azon vívódott, mit tegyen, s miután nem tudott dűlőre jutni, nem tett semmit. Úgy

csinált, mint aki alszik, és kíváncsian várta, mit lép a lány. Képzeletében Pia kilépett a fürdőből és vágyakozó pillantást vetett rá, mielőtt hozzá lépett, hogy gyengéden felébressze. Talán még le is fekszik mellé egy-két percre, felidézve azt a pár alkalmat, amikor ez valóban megtörtént.

Hallotta, hogy az ajtó halkan kinyílt, majd egy pillanattal később ugyanilyen halkan be is csukódott. A néhány pillanatnyi csendben George elképzelte, ahogy közelebb lép a kanapéhoz. Minden pillanatban számított lágy érintésére, egész teste megfeszült a várakozástól, az érintés azonban nem történt meg. Nem hallott mást, csak hogy kinyílt, majd becsukódott a lakás ajtaja.

Nem kevés csalódottsággal ült fel és nézett a zárt ajtó felé. Pia elment. Felpattant és még időben kémlelt ki a redőny résén ahhoz, hogy lássa beszállni a Volkswagenbe. Szerencsétlenségére teljesen pucér volt, így fel sem merülhetett, hogy integet utána, s egy pillanattal később ez a lehetőség is megszűnt, amint Pia kifordult a parkolóból, és elszáguldott a kora reggelbe.

Miután visszaengedte helyére a redőnyt, George megfordult és végignézett a szobán, ahol egymaga maradt.

– Jézus úristen – nyögött fel elkeseredetten. Fogalma sem volt, mit fog csinálni egész nap.

9.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 22., HÉTFŐ 6.30

Hiperaktív és kompetitív emberként Zachary Berman kevés alvással is beérte. Olykor már négy, de általában öt-hat óra után felébredt, és fel is kelt – sosem feküdt tétlenül. A friss gyümölcsöt követően felpattant a szobabiciklire, míg megnézte a Bloomberg üzleti híreit, majd bement a munkahelyére, ahol rendszerint megelőzött mindenki mást – Marielt kivéve, aki már-már megszállottan végezte a munkáját. Amikor ma reggel az íróasztalához telepedett, nem volt a legjobb kedvében. Az anyja állapota mellett egy sor egyéb dolog is nyugtalanította.

Miután elhagyta a rehabilitációs intézetet és visszatért a Nanóba, találkozott a vezető tudósával, Allan Stevensszel, aki tájékoztatta az 5-ös számot viselő második tesztalany sorsáról. Bosszankodott, hogy az emberei engedték, hogy az első alany túlhajtsa magát az intézmény határain túli körútja során, Stevens azonban védelmébe vette a csapatát, és kijelentette, hogy a kerékpáros határozott utasításokat kapott, csak épp úgy döntött, figyelmen kívül hagyja őket. Amikor megismételték a tesztet, s kiderült, hogy a programmal van gond, nem a kerékpárosokkal, Berman utasítást adott, hogy a két incidenssel kapcsolatos részletes jelentés huszonnégy órán belül legyen az asztalán. Tudnia kellett, hogy a halálesetek mennyiben hasonlítottak vagy éppen különböztek az eddigiektől.

– Mit gondol, mi történhetett? – tette fel a kérdést Berman, mielőtt eljött Stevenstől.

– Nem tudjuk biztosan – vallotta be Stevens. – Az első mikroszkópos vizsgálatok mindkét alanynál elzáródást jeleztek a lépben és a tüdőben.

– Az elzáródás oka?

Feltehetőleg ismét immunreakció,

– Figyelembe veszik a nanotrófok terén elért legújabb eredményeket?

– Mivel ma kapjuk meg a legújabb szállítmányt, a válasz határozott igen. Az új alanyokba már az új ágenseket oltjuk be.

– Azért ez érdekes. Azt gondoltuk, az erőnléti program segít majd a nanotrófkutatásban, és éppen az ellenkezője történt.

– Valóban érdekes – helyeselt Stevens.

Miután átverekedte magát a pekingi utazás alatt felgyülemlett postán, Berman hátradőlt ergonomikus bőr főnökszékében, és anélkül meredt az ablakokon túli hegyi panorámára, hogy bármit látott volna belőle. Azon tűnődött, mit mondjon nemrég érkezett vendégeinek, akik szerencsére mit sem sejtettek a visszalépésről. A megállapodásuk egyértelművé tette, hogy a tesztalanyok feláldozhatók, ugyanakkor a halálesetek nyilvánvalóan arra utaltak, hogy valami nem a tervek szerint alakul. Úgy döntött, kontraproduktiv lépés volna beavatni őket. Tudta, hogy az Egyesült Államokban töltött első napjukon amúgy is megviseli őket az időeltolódás. Keletnek repülni egyébként is nagyobb megpróbáltatás, mint nyugatnak; nem kell, hogy még ő is rátegyen egy lapáttal. Inkább megszövegezett egy üzenetet Whitney-nek, hogy szervezze meg a külföldi méltóságok ebédjét a Nano exkluzív társalgójába, ahová néhány rangidős tudós kíséretében ő is ellátogat. Azt is a kínaiak tudtára adta, hogy az estét szabad belátásuk szerint tölthetik el. Berman nem akarta lekötni magát, hogy legyen ideje egy sokkal érdekesebb programra.

Ezután elküldött egy másik üzenetet, ezúttal Marielnek és a lehető legegyszerűbb formában: „Jöjjön ide!” Biztosan tudta, hogy Mariel itt van valahol a biolaborokban, ahogy mindig. Whitney Jones még legalább egy óráig nem jelent meg.

Pontosan három perccel később Mariel megérkezett az irodájába, a három személy egyikeként, akiket az íriszletapogató átenged az ajtón. Rajta kívül ez csak Bermannel és Whitney Jonesszal történhetett meg.

– Tegnap elvesztettünk egy újabb biciklistát – kezdte Berman. – Kettőt egy nap alatt.

– Tudom. Nagyon sajnálatos. – Mariel helyet foglalt Berman íróasztalával szemben. Keresztbe tette a lábát. Nadrágot viselt, ahogy mindig, hozzá makulátlan selyemblúzt és ropogósra keményített fehér köpenyt.

– Az első megszegte a protokollt, bár egyáltalán nem szabadott volna kiengedni ilyen rövid idővel azután, hogy megkapta a kezelést. A dolog jó oldala, hogy több adatunk lesz a küszöbértékekről, ami még kapóra jöhet. Ezek az incidensek is azt bizonyítják, hogy a rendszer legalább olyan jól működik, mint vártuk, ha nem jobban. Talán a szervezetnek alkalmazkodnia kell hozzá, ahogy a hegymászóknak is a ritkább levegőhöz.

– Tudjuk, hogy pontosan mi történt?

– Stevens szerint autoimmun reakció, a hipermetabolikus állapot miatt vagy annak tetejébe. Többet tudunk majd, ha meglesz a részletes jelentés. Az egész csapat ezen dolgozik.

– Engem is érdekelnének a részletek.

Furcsa csend következett. Marielnek feltűnt, hogy Berman a számítógépe kijelzőjére néz, nem rá. Nem tudta, mi a fenének kellett idejönnie, és minél előbb vissza akart térni a munkájához. Nem gondolta, hogy a második kerékpáros halála miatt hívták volna ide, mivel tudta, hogy Berman ezt már megtárgyalta Allan Stevensszel. Kivárt egy hosszú pillanatot.

– Megtudhatnám, miért hívott ide?

– Hm? – Berman mintha már el is feledkezett volna a jelenlétéről.

– Azt kérdem, van-e valami, amit meg akar vitatni velem. Mert ha nincs, inkább visszatérnék a munkámhoz.

Berman ideges mozdulattal beletúrt a hajába, majd vetett még egy pillantást a monitorra, mielőtt visszafordult Mariel felé.

– Ami azt illeti, van néhány dolog, amiben segíthetne. Először is, tudni akarom, mit tud Pia látogatójáról. Hogy is hívják?

– George Wilson. Már elmondtam mindent, amit tudok. Együtt jártak az orvosi egyetemre.

– Együtt jártak? Vagy járnak?

Mariel ugyanazt a kárörömet érezte, amit előző nap. Főnöke számára Pia vendégének látogatása egyértelműen felért azzal, mintha sót hintettek volna a sebére. Meg is érdemelte ezt a vergődést azok után, hogy kiadta az útját, miután megkapta tőle, amit akart. Most már ismerte Bermant; tudta róla, hogy olyan ember, akinek mindig az kell, amit nem kaphat meg. Neki csak a kihívás és a strigula számít, semmi más.

– A háttérellenőrzés nem tért ki a kapcsolatuk természetére. – Szívesen kitalált volna néhány szaftosabb részletet, de a hazugság mindig is idegen volt a természetétől. – Csak annyit tudok, amit tegnap is mondtam. Osztálytársak voltak a Columbián. A fiú is belekeveredett az emberrablási ügybe. Ahogy azt tegnap szintén elmondtam.

– Másodéves radiológus rezidens a UCLA-n?

– Ez derült ki a háttérellenőrzésből.

– Hogy néz ki?

Mariel megvonta a vállát.

– Nem erősségem a férfiak leírása. Nekem olyan, mint egy fiatal orvos a gyakorlata idején.

– Jóképűnek mondaná?

Mariel csak a vállát vonogatta.

– A maga közhelyes módján az. Száznyolcvan vagy akörüli. Szőke haj, sportos alkat. Se nem kövér, se nem sovány.

– Vonzónak találta?

– Nem az esetem, Zachary. Ilyesmi meg sem fordult a fejemben.

Mariel hanghordozása és keresztnevének említése felkeltette Berman figyelmét, egyszersmind eszébe juttatta a nő egy másik, kevésbé vonzó tulajdonságát: mindig olyan érzést keltett benne, mintha a rosszallását fejezné ki, még intim körülmények között is, ami nagyon lelombozó. Részben ezért is adta ki olyan gorombán az útját. Vele minden gépiesnek tűnt, még a szeretkezés is.

– Szerintem találkoznom kellene vele. Csak hogy kiderüljön, miért van itt, Pia vagy a Nano miatt.

– A háttérellenőrzés nem mutatott ki semmilyen kapcsolatot az iparággal, azon túl, hogy radiológus rezidens.

– A gyógyászat egészéhez hasonlóan a radiológia is sokat fog profitálni a nanotechnológia fejlődéséből. Persze valóban kevés az esélye annak, hogy ipari kém legyen. Mégis találkozni akarok vele. Szeretném, ha ma este a lánnyal együtt eljönne hozzám vacsorára. Értesse meg Piával, hogy ez nem fakultatív program. Egyedül talán nem volna hajlandó eljönni, de vele igen.

Mariel nagyot nyelt. Teljesen megdöbbent. Egy perccel korábban még élvezte Berman kínos féltékenységi jelenetét, erre most meghívja Piát és a vendégét a saját házába. Ahová őt egyetlen egyszer sem.

– Közölje vele, hogy a vendégével együtt nyolcra várom – tette hozzá Berman –, és azt is, hogy társasági eseményről van szó. Mondja meg neki, hogy ma este kell eljönniük, mert a hét hátralévő részében azzal leszek elfoglalva, hogy a gatyát is leudvaroljam a fontos kínai vendégeinkről.

Mariel felállt, s ahogy mellkasához szorította a jegyzettömbjét, mélyen belenézett Berman szemébe, de nem szólt semmit. Tudta, hogy a férfi kihasználja és szándékosan megalázza. Küldöncként kezeli őt, a kutatás és fejlesztés és az egész Nano egyik kulcsemberét, hogy leszervezzen neki egy jelentéktelen kis találkát, miközben a saját tapasztalatából pontosan tudta, mi ezzel a célja.

Egyetlen szó nélkül a kijárat felé vette az irányt. Mielőtt elérte volna az ajtót, Berman megállította. Még ekkor sem fordult vissza felé.

– Úgy adja elő, ahogy megbeszéltük, rendben? Társasági esemény, baráti találkozó. Aminek ma este kell lezajlania.

Mariel habozott. Legszívesebben visszafordult volna, hogy Berman képébe vágja, mit gondol az egészről, de nem tette. Bárhogy viselkedett is vele, még mindig szerette, ezért minden haragját és neheztelését megtartotta Piának, az álnok kis szukának.

10.

ZACHARY BERMAN OTTHONA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 22., HÉTFŐ 20.20

George füttyentett és hitetlenkedve csóválta a fejét, ahogy Pia megállt az autójával Berman impozáns favázas otthonának kockaköves fordulójában.

– Ezt nevezem! Inkább nézném szállodának, mint családi háznak. Ebben a nanobizniszben tényleg van pénz.

Napközben, míg Pia dolgozott, George lefoglalta magát a neten, ahol utánaolvasott a nanotechnológiának, s még inkább a nanotrófoknak, így mostanra afféle műkedvelő amatőrnek érezte magát. Arra is fordított időt, hogy végigolvassa Robert Freitas cikkét, amit Pia korábban ajánlott neki.

– Nagy kár, hogy a családja nem él itt vele – jegyezte meg Pia, George-hoz hasonlóan őt is lenyűgözte az épület, különösen a durván megmunkált kövekből rakott falak és a magasba szökő oromzat, A széles lépcső végén tornyosuló ház úgy uralta a vidéket, mint egy középkori várkastély.

– Nem számítottál ilyen meghívásra? – kérdezte George, akit teljesen elképesztett, hogy külön ragaszkodtak a személyéhez, noha még most sem tudta, milyen szerepet játszik Berman Pia életében, ahogy azt sem, mit várhat ettől az estétől. Csak egy dolgot tudott biztosan: ha ezzel a fickóval kell megküzdenie Pia kegyeiért, akkor semmi esélye.

– Azzal nem mondok semmit, hogy váratlanul ért. Teljesen megdöbbentett – ismerte be Pia.

Erre végképp nem számított, főként azután, hogy tüntetőleg tudomást sem vett Berman SMS-eiről. Egész nap várta, hogy főnöke váratlanul megjelenik a laborban, és előre rettegett az elkerülhetetlen konfrontációtól, de végül semmi sem történt. Nem is látta Bermant. Amikor végül rákérdezett, megtudta, hogy a nemrég érkezett kínai küldöttség tagjaival foglalkozik.

– Próbáltam kibújni a meghívás alól – tette hozzá –, de Marielnek mondhattam bármit. Különben is egész nap olyan furcsán viselkedett, mintha elcsesztem volna egy fontos kísérletet, amiről persze szó sem volt. Legalább tízszer emlékeztetett rá, hogy ne feledkezzek meg a mai estéről. Úgy tűnik, őt is nagyon érdekled. „A barátja élvezi az itt tartózkodást?” „Tetszik neki a lakása?” „Ne felejtse el, hogy Mr. Berman őt is meg szeretné ismerni…”

– Nem tudod, miért ragaszkodik a jelenlétemhez? Kezdek ideges lenni…

– Nem, George, fogalmam sincs, mit akar tőled, de annyit mondhatok, én nagyon örülök, hogy itt vagy. Ha nem jössz velem, a közelébe se megyek ennek a helynek.

– Miért mondod ezt?

– Eddig nem említettem, nehogy félreértsd a dolgot, de Bermannel volt egy kis vitánk, mielőtt elment a legutóbbi útjára. Az egész egy teljesen ártatlan vacsorával kezdődött. Fogalmazzunk így: Bermannel többször is együtt vacsoráztunk, de mindig szigorúan üzleti ügyekről beszéltünk, majd egyszer csak megváltozott a hangnem, és hidd el, nem miattam. Akkor fogadtam meg, hogy soha semmilyen körülmények között nem maradok vele kettesben. Ilyen egyszerű. Továbbra is tisztelem mint látnoki képességű, kivételes embert, aki óriási eredményeket ért el a nanotechnológia terén, de nem azért jöttem Boulderbe, hogy összeszűrjem a levet bárkivel, főként nem egy nős férfival.

George bólintott. A drága sportkocsi és Mariel megjegyzése alapján nagyjából erre számított. Értékelte Pia őszinteségét, de önkéntelenül is azon tűnődött, elmondta-e neki a teljes igazságot.

– Azért is örülök, hogy velem vagy – folytatta Pia –, mert mindig látni szerettem volna ezt a helyet. Sokat hallottam róla a többiektől, de nem gondoltam volna, hogy egyszer eljutok ide. Nem akarok a fickóval járni, de attól még érdekel. Rendkívüli, kivételes ember, aki a maga módján ugyanannyit tesz az orvostudomány fejlődéséért, mint annak idején Rothman.

George magában elmosolyodott. Pia elismerése bőven kárpótolta minden elszenvedett kényelmetlenségért. Talán nem is volt olyan rossz ötlet Coloradóba látogatni. Ma reggel, amikor Pia szó nélkül elviharzott, még nem így gondolta, és a lány csak ráerősített erre az érzésére, amikor késő délután anélkül tért haza, hogy bocsánatot kért, vagy akár csak magyarázatot adott volna.

– Gyerünk! – kiáltott fel hirtelen Pia. – Szálljunk ki! Tudja, hogy itt vagyunk, már tíz perce beengedett a kapun. Próbálj lazítani, próbáld jól érezni magad. Neked sokkal jobban megy a csevegés, mint nekem. Különben is el akartál menni valahová vacsorázni.

Kiszállt a Volkswagenből, George pedig követte, kezében az ajándéknak szánt borral. Tíz percen át böngészte az árcédulákat a helyi italkereskedésben, mielőtt kikötött egy közel százdolláros Sonoma Syrah mellett, amit nemigen engedhetett meg magának.

Ahogy néhány lépéssel lemaradva követte Piát fel a lépcső tetejére, látta, hogy Berman már kinyitotta a hatalmas, túlméretezett bejárati ajtót, és ott áll a küszöbön. Méretre szabott olasz, halszálkás selyemzakót viselt, alatta fehér garbóval. Ahogy elnézte duzzadó izmait, George leginkább súlyemelőnek gondolta, ami tovább csökkentette az önbizalmát. A fickó nem csupán gazdag, de remekül is néz ki.

– Dr. Wilson, ha jól sejtem – szólalt meg Berman, ahogy felértek a bejárat szintjére. Olyan tekintettel tanulmányozta őt, mintha valami különleges állatfajt vizsgálna, a farmert és tarka flanelinget viselő George legalábbis így érezte. Berman arcán rezzenéstelen mosoly ült; inkább volt vérszomjas, mint baráti.

– Az vagyok. Örülök, hogy megismerhetem. Ö… ezt hoztam… – Odalökte Bermannek az ezüstpapírba csomagolt üveget, aki kurtán biccentett.

Miután kezet ráztak, Berman a ház felé terelte, hogy teljes figyelmével Pia felé forduljon.

– Még nem járt itt, Pia?

– Még nem – felelte Pia egyszerűen. Főnöke nyilván csak társalgást próbált kezdeményezni, hiszen pontosan tudta, hogy még sosem járt nála. Ha az őszinteségében reménykedett, nem indult túl ígéretesen az este. Már az is meglepte, hogy egyáltalán tudomást vett George jelenlétéről. – Szép ez a ház.

Berman európai módra mindkét oldalon arcon csókolta, mielőtt George nyomában beterelte a házba.

Piát nem gyakran nyűgözték le a földi hívságok, de még ő is látta, milyen rendkívüli ez a hely. A bejárati ajtó egy átriumra nyílt, amelynek mennyezete két emelet magasra szökött a homlokfal mögött. A szabadon hagyott gerendák között egyszerű vályogszínűre festették a vakolatot. A terebélyes nappali még magasabbra nőtt; mennyezetén egész pókhálót alkottak a kézzel vésett gerendák, melyeket Berman elmondása szerint egyenesen Montanából hozatott.

Mire elértek a hatalmas nappali közepéig, Pia három öblös kandallót számolt össze, melyekben roppant, kétméteres hasábok lángoltak. Hasonlóan túlzónak tűntek a bútorok és a borvörös bőrrel kárpitozott kanapék, rajtuk ötletszerű elrendezésben a drága prémek és hívogatóan puha párnák. Az egyetlen fal, amelyet nem tagolt kandalló, üvegből készült és három emelet magasan emelkedett föléjük, egészen az oromfal csúcsáig. Az egyik oldalon vájt fülűeknek szánt drága hifit látott. A nappalit komolyzene éteri hangjai lengték be, miközben nem lehetett pontosan meghatározni, merről is érkeznek a hangok.

Berman kivezette őket a ház teljes hátsó falát körbeölelő teraszra, ahonnét fantasztikus kilátás nyílt nyugatra, a holdfényben fürdő Flathead-hegység felé. Berman öblös hintaszékekbe ültette

vendégeit, majd egy pillanat múlva inas érkezett, hogy felvegye az italrendelésüket. George látta, hogy Berman egy félreeső helyre tette le az általa hozott drága bort.

– Jones kisasszonyt már ismeri, Pia – hallotta Bermant, s mintha csak erre várt volna, Whitney is megjelent.

Bermanhez hasonlóan ő is visszafogott eleganciával öltözött, és olyan szoros kontyba fogta össze dús, sötét haját, amiből egyetlen rakoncátlan tincs sem szabadulhatott ki. Buja és gyönyörűen megformált bájait már kevésbé leplezte.

George felpattant, hogy bemutatkozzon. A gyér hangulatvilágításnál is látta, milyen rendkívüli teremtés áll előtte. Berman tényleg jó érzékkel választott magának barátnőt.

– Jones kisasszony pótolhatatlan asszisztens. Az úr dr. Wilson. Piával jött. Megkértem Jones kisasszonyt, hogy csatlakozzon hozzánk ma este, ne legyünk páratlanul.

Ennyit az úgynevezett barátnőről, gondolta George.

– Isten hozta Boulderben! – mosolygott rá Whitney, mielőtt megkerülte az asztalt és leült a jobbján. Pia és mellette Berman a balján foglaltak helyet. Berman közelebb húzta a székét Piához, és halkan beszélni kezdett, míg George nagyot kortyolt a vodka-tonikba, amit abban a pillanatban tettek le elé. Úgy érezte, nem kevés alkoholra lesz szükség ahhoz, hogy túlélje az estét.

– Nagyon kedves – viszonozta George a gesztust, míg Whitney keresztbe tette a lábát és közelebb hajolt, hogy parfümjével és egész személyével együtt betöltse a köztük lévő teret. George hiába hegyezte a fülét, nem tudta kivenni Berman szavait, de szinte azonnal érezte, hogy Pia tartózkodóbbá vált.

– Nos, dr. Wilson, hogy tetszik Los Angeles?

Bármennyire is érdekelte Pia és Berman beszélgetése, George azon kapta magát, hogy a legkisebb erőfeszítés nélkül belebonyolódik a Whitney Jonesszal folytatott társalgásba. Ebben alighanem a nő dekoltázsa is szerepet játszott, ám ami George szempontjából még többet nyomott a latban: őszinte érdeklődést tanúsított a mondandója iránt, és hasonlóan érdekesnek tűnt a

szemében. Amikor a Nanóval kapcsolatos kiapadhatatlan kérdéseire válaszolt, a kisujjából rázta ki az összes vonatkozó adatot. George annyira elmerült a társalgásban, hogy észre sem vette, közben újratöltötték a poharát, és őszintén sajnálkozott, amikor Whitney kimentette magát azzal, hogy ellenőriznie kell a vacsora előkészületeit.

Berman mintegy varázsütésre felállt, a fakorláthoz sétált és elnézett a távolba.

– Nem egészen olyan, mint Los Angeles, dr. Wilson.

– Nem, nem olyan. – George gyors pillantást vetett Pia felé, aki égnek emelte a szemét. Ettől nem lett okosabb.

– Gondolja, hogy alkalmas hely a radiológiai ismeretek elsajátítására? – kérdezte Berman.

– A képzés elsőrangú – felelte George –, bár maga a város egészen más tészta.

– Talán elgondolkodhatna azon, hogy Boulderbe költözik. – Berman továbbra is úgy tett, mint akit teljesen lenyűgöz a hegyi panoráma. – A Coloradói Egyetemen is elsőrangú a képzés.

– A környezet miatt mindenképpen megérné. – George kérdő pillantást vetett Piára, de az csak megrázta a fejét.

– Próbáltam rávenni Piát, hogy beszéljen a megpróbáltatásairól… Tudja, arról, amikor elrabolták. – Berman csak ekkor fordult vissza, hogy a szemébe nézzen. – Nem állt kötélnek, de ha jól tudom, ön is belekeveredett az ügybe. Szóval mit tud mondani?

George próbálta magasabb fokozatba kapcsolni az agyát, de rájött, hogy részegebb, mint gondolta. Homályosan emlékezett is arra, hogy a figyelmes személyzet minden adandó alkalommal újratöltötte a poharát, bár ez akkor még cseppet sem zavarta. A kábulat ellenére élénken emlékezett arra is, mennyire viszolyog Pia az emberrablás említésétől, mennyire nem akar beszélni erről még ővele sem. Tudta, hogy vigyáznia kell, mit mond, ha a kegyeiben akar maradni.

– Én nem sokat tudok erről – bukkantak ki belőle a szavak.

– Ó, ugyan már! – legyintett Berman némi bosszúsággal. – Pia tartózkodását még csak megértem, de a magáét! Talán ön is traumaként élte meg?

– Nos, igen, de főként azért, mert Pia életveszélyben forgott.

– Nem hinném, hogy Mr. Berman kíváncsi erre – szólalt meg most első ízben Pia is.

– De igen, kíváncsi vagyok. Hallani szeretnék róla. Nagyon is érdekel, hogyan lehet 210-es polóniumizotóppal orvosokat megmérgezni. Ahogy Londonban mindenki más, én is hallottam erről. Kiderült végül, hogy honnét származott az anyag? Amennyire tudom, a 210-es polóniumot nem könnyű beszerezni.

– Bizony, nem könnyű. – George megkönnyebbüléssel evezett át a Pia szempontjából biztonságosabb vizekre. – Atomfegyverek gyártásához használják.

– Tényleg nem értem, mire ez a nagy titkolózás. Odaát ez napokig vezető hír volt. Amennyire tudom, magát illette a dicsőség, Pia, hogy felfedezte, milyen szerepet játszott a 210-es polonium az ügyben.

– A tünetek alapján ez tűnt kézenfekvőnek.

– Csak szerénykedik. Az elemzésekben mindenütt az állt, hogy briliáns logikával kikövetkeztette az egyetlen helyes megoldást. Láthatja, dr. Wilson, nem akármilyen tudósokat alkalmazunk itt, a Nanónál.

Úgy beszélt, mintha körbe akarná udvarolni Piát, amivel teljesen összezavarta George-ot, hiszen Pia már felesküdött a Nanóra. Mielőtt bárki válaszolhatott volna, Whitney bejelentette, hogy a vacsora készen áll.

Nem csupán készen állt, de várhatóan fenséges is volt. Berman nem említette többet a Rothman-incidenst, ehelyett leplezetlen büszkeséggel ecsetelte, hogy az ételek minden hozzávalója helyben termett. Különösen a főfogást, a jávorantilop-hátszínt dicsérte lelkesen. Noha látványosan feszengett ebben az idegen és hivalkodóan elegáns környezetben, George úgy érezte, Berman

okkal kérkedik a kissé vadízű, ám valóban fenségesen omlós pecsenyével.

Anélkül, hogy meggondolta volna a dolgot, jó néhány pohárral ledöntött a vörösborokból – melyekről tudta, hogy messze felette állnak annak, amit ő hozott –, így a vacsora végére minden korábbinál jobban zsongott a feje. Amikor Berman és Pia felálltak, hogy visszatérjenek a teraszra és az impozáns távcsövön keresztül megvizsgálják a csillagokkal teli éjszakai eget, ő minden figyelmével Whitney-re összpontosított, aki tovább játszotta az elragadó és végtelenül figyelmes házigazdát.

– Nos, mi a helyzet? – George közelebb hajolt Whitney-hez, hogy cinkos pillantást vessen rá. Mostanra eleget ivott ahhoz, hogy levetkőzze szokott távolságtartását. Nem hagyta nyugodni egy égető kérdés, és tévesen arra a következtetésre jutott, hogy Whitney az ő pártján áll.

– A helyzet? – Whitney is lehalkította a hangját. Belement a játékba, miközben magába fojtotta mosolyát. – Hogy érti?

– Nézze, tudom, hogy kicsit sokat ittam, és isten látja lelkem, józanul sose kérdeznék meg ilyesmit… – George lehajtott egy újabb pohár bort.

– Mit, dr. Wilson?

– Berman lefeküdt Piával?

Whitney halkan felkacagott.

– Nem tőlem kellene megkérdeznie, de különben sem tudom. Nem Pia ebben az illetékes?

– De, de, persze, csak ő… tudja, nem feltétlenül mondaná el nekem.

– Ugyan miért nem?

– Mert teljesen önfejű, és akkor még nem mondtam semmit, ha érti, mire gondolok. Gyűlöli, ha bárki vájkál a magánéletében, de engem akkor is érdekel, és nem azért, mert féltékeny vagyok. Még soha senkivel nem volt komolyabb kapcsolata.

– Mi a helyzet önnel?

– Nos, igen – süppedt George a székébe –, ez nagyon jó kérdés. – A szavai kezdtek egybemosódni. – Attól tartok, ez rám is igaz. Pedig négy teljes éven át próbáltam áttörni a páncélját.

– Igazán sajnálom. Nem lehetett könnyű. Minden tiszteletem a kitartásáért.

– Bizony, nem volt könnyű.

– Menjünk ki – élénkült fel hirtelen Whitney. – Olyan gyönyörű az este! – Felállt és elindult, hogy csatlakozzon Bermanhez és Piához.

George néhány percig még a helyén maradt, immár abban a meggyőződésben, hogy Berman minden bizonnyal Piával és Whitney-vel is lefekszik. Utána egy ideig még magát korholta, amiért felhozta ezt az egészet Whitney előtt. Tudta magáról, hogy még józanul sem az erőssége a társasági élet, Whitney-vel folytatott beszélgetése pedig újabb példája a gyengeségnek, ami miatt Pia mindenáron le akarja rázni, még ha nem is mondja a szemébe. Töltött magának még egy pohárral, mielőtt elindult, hogy csatlakozzon a többiekhez. Most már egyértelműen szédelgett, és lassabban kellett mozognia a szokásosnál, miközben az útba eső bútorokba kapaszkodott, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

Odakint Berman még mindig a távcsövével kérkedett, még a nappali fényeit is lekapcsolta, hogy szebb legyen a kilátás. Miután csatlakozott, George akarata ellenére újra átadta magát a varázslatos estének. Még sosem látta a Szaturnusz gyűrűit, melyek tisztán láthatóvá váltak. Miután megtekintett egy sor égi látványosságot, köztük egy távoli galaxis spirálját, George közelebb lépett Piához. Az alkohol nemcsak a nyelvét oldotta meg, de dacosan eltökéltté is tette.

– Tényleg pompásan éreztük magunkat, de most már mennünk kell – jelentette be teljesen váratlanul, majd egy merész manőverrel átkarolta Pia derekát. Meglepte, amikor Pia nem szerelte le azonnal, ahogyan máskor tette volna. Ha Berman látta is a gesztust, az arca nem árult el semmit. Whitney mindenesetre biztatóan felemelte a hüvelykujját.

– Fiatal még az este – mondta Berman George megjegyzésére.

– Kezd késő lenni – értett egyet Pia George-dzsal. Szerinte már így is túl sokáig maradtak. – Rengeteg a dolgom, amint azt mindenkinél jobban tudja, Mr. Berman.

– Zachary, A nevem Zachary, vagy Zach.

– Rendben, Zachary. Köszönjük a csodálatos estét. Önnek is, Jones kisasszony.

– Örülök, hogy jól érezték magukat.

George ott maradt Pia mellett, míg az el nem fordult, hogy Whitney-vel a kijárat felé induljon. Berman megvárta George-ot, aki ráérősen szédelgett be a teraszról és kelt át az elsötétített nappalin.

– Találkozunk még? – kérdezte Berman.

– Sose lehet tudni – felelte fellengzősen George.

Az ajtóban George arcon csókolta Whitney-t, aki örvendett a találkozásnak, majd kezet rázott Bermannel. Amíg leereszkedtek a lépcsőn, belekarolt Piába, mintha ő segítene neki. Elértek a kocsihoz és visszanéztek a házra. Berman és Jones az ajtóból integetett.

– Micsoda furcsa este és micsoda furcsa páros – jegyezte meg George. Bemászott az autóba és lerogyott az ülésre, hogy nekidőljön a fejtámasznak. Olyan hangosan fújta ki a levegőt, mintha megerőltető fizikai munkát végzett volna.

– Részeg vagy? – kérdezte Pia.

– A legteljesebb mértékben. Másként végig sem csináltam volna ezt az estét…

– Tudod, nagyon…

– …részeg voltam. Vagyok. Gyerünk, Pia! Húzzunk el innen!

11.

ÚTON PIA LAKÁSA FELÉ, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 22., HÉTFŐ 22.45

Eleinte George mélyen hallgatott. Teljesen eltelt az étellel és a borral, a kocsi mozgása pedig a legkellemetlenebb dolgokat művelte a gyomrával. A bal karjával átölelte Piát, s ha az nem is húzta közelebb, el sem tolta magától. Az este mindamellett látványosan megviselte: teljesen kimerült, és forgott vele a világ. Úgy érezte, Berman előre megszervezte az egészet, és amíg kisajátította magának Piát, addig őt odavetette Whitney nem elhanyagolható bájainak. Továbbra is haragudott magára, amiért hagyta, hogy így kifaggassák. Bűntudatosan fordult Piához, de őt lefoglalta a sötét, kanyargós úton való száguldás. Ahogy mindig, most is gyönyörűnek tűnt. Belegondolt, vajon elmondja-e Whitney Bermannek, amit tőle hallott. Ha igen, és Berman visszamondja Piának, lesz mit hallgatnia.

– Miről beszélgettetek Bermannel? – kérdezte.

– Mikor?

– Egész este. Miközben teljesen kisajátított magának.

– Többnyire a munkáról, kivéve azt, amikor rá akart venni, hogy meséljek Rothmanről és az elrablásomról.

– Engem is be akart húzni a csőbe.

– Tudom. Hallottam, és sokat jelent nekem, hogy nem hagytad magad. Köszönöm.

– Szívesen.

– Bókolt egy sort az immunológiai munkám ürügyén is, amit a nanotrófokkal végzek.

– Ez nem meglepő. Tényleg rászolgáltál. – George megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a rátelepedő pókhálóktól.

– Azt mondta, szeretné, ha most már visszatérnék a csillókhoz, amire eredetileg felvettek. Tudod, amiről meséltem.

– Van valami ötleted ezzel kapcsolatban?

– Van. Ami azt illeti, beszélgetés közben sokat gondolkodtam erről, és arra jutottam, hogy be kellene programozni a baktériumok ellen küldött nanotrófokat arra, hogy gyúrják labdaccsá a célpontokat. Tudod, hogy értem.

– Nem mondanám. – George a homlokára tapasztotta a tenyerét. Jólesett a hűvössége. Máris kezdett megfájdulni a feje.

– Beszéltem róla, hogy a külső héj kémiai kötéssel tapad a baktériumokhoz. Az ötlet lényege az, hogy a nanotrófok néhányszor megforgatnák őket, mielőtt továbbítanák az emésztőkamrába. Ily módon a csillózat rátapadna a baktériumra, és a testével együtt elpusztulna. Szerintem remek ötlet, csak az a kérdés, mennyi új kód kell hozzá. Te mit gondolsz?

– Jól hangzik. – George egyre nehezebben összpontosított. Leginkább azt akarta tudni, hogy van-e Piának viszonya Bermannel, ahogyan Whitney sejteni engedte, csak nem mert rákérdezni.

– Bermannek láthatóan tetszett az ötlet, de ő nem tudós. Az ő munkája az, hogy előteremtse a mi munkánkhoz szükséges pénzt, amihez remekül ért. Tényleg nem tudom, hogyan csinálja, de utalt arra, hogy szinte korlátlan erőforrásokkal rendelkezik. Rendkívüli fickó.

– Látom, jól kijöttök egymással.

Pia vetett egy pillantást George-ra, aki nem is próbálta leplezni a féltékenységét

– Én meg azt látom, hogy ti is jól kijöttök Jones kisasszonnyal. Szép az a nő, nem igaz?

– Azt hiszem.

– Azt hiszed? Egyenesen gyönyörű, George! És egész este csak téged szórakoztatott.

– Szerintem csak Berman akarta, hogy kifaggasson – mormolta maga elé George.

– Miről?

– Rólad és rólam. Nem lett volna helyénvaló, ha közvetlenül Berman kérdez rá. Nekem olyan fickónak tűnik, aki sokat ad a külsőségekre, ezért az asszisztensét bízta meg, hogy derítsen ki ezt-azt.

– Nem mintha bántad volna, hogy kivallatott.

– Igazad van, nem bántam. – Futó gondolat villant át George agyán. Lehetséges, hogy egy cseppet Pia is féltékeny?

– Tényleg faggatózott?

– Nem túl sokat.

– Remélem, te sem mondtál neki túl sokat, különösen nem a személyes dolgokról.

– Ugyan, dehogy – hazudott George. Igazából már arra sem nagyon emlékezett, miket mondott, csak azt kívánta, bár ne tette volna!

– Berman bocsánatot kért a miatt az eset miatt, amit nemrég említettem.

– Ez kedves. Pontosan mit mondott?

– Azt mondta, sajnálja. Azt mondta, túl nagy nyomás nehezedik rá a pénzügyi finanszírozás miatt, és kicsit többet ivott a kelleténél. Azt mondta, szeretné, ha semmi sem terhelné a kettőnk kapcsolatát, mert a munkám rendkívül sokat jelent a Nano számára.

– Te meg elhitted neki?

– Mondjuk, bár annyira azért nem, hogy nélküled találkozzak vele. Mondott viszont valamit, amit nagyon érdekesnek találtam, és mindig is gyanítottam.

– Nocsak. – George felült és próbálta összerendezni a gondolatait.

– Bevallotta, hogy nem csupán üzleti alapon érdeklődik a nanotechnológia és azon belül a nanotrófok alkalmazása iránt. Nagyon is személyes okok miatt vállal ekkora anyagi kockázatot.

Szerinte a nanotrófok képesek lehetnek az Alzheimer megelőzésére és gyógyítására, az anyja pedig ezzel a betegséggel küzd. Egy közeli rehabilitációs otthonban lakik.

– Milyen rendes ember ez a Berman!

Pia hirtelen félrekapta tekintetét az útról, hogy haragosan rápillantson George-ra.

– Ezt gúnyos megjegyzésnek szántad?

– Nem tudom – vallotta be George. – Túl sokat ittam.

– Legalább a borba nem tudsz belekötni.

Néhány perccel később Pia befordult a parkolóba, majd kipattant a kocsiból és elindult; George-ot otthagyta az autóban. A hűs esti levegő felfrissítette a férfit, így egyáltalán nem sietett. Amikor végül bement, megivott három teljes pohár vizet, és bevett néhány Ibuprofen tablettát, hogy elejét vegye a fejfájás súlyosbodásának.

Mire belépett a nappaliba, Pia már bezárkózott a hálószobájába. Látta, hogy odabent még ég a lámpa. Felsóhajtott és vetkőzni kezdett, miközben lélekben felkészült az újabb hosszú és kényelmetlen éjszakára.

Kinyílt a hálószoba ajtaja. Pia ott állt a küszöbön.

– Köszönöm, hogy eljöttél velem, és így láthattam Berman házát. Nagyon élveztem.

– Örülök, hogy örülsz. – George próbált a szemébe nézni, de Pia elkapta a tekintetét.

– Holnap tényleg vissza kell menned?

– Igen. Csak két napot sikerült kiharcolnom.

A kínosan hosszú csendben Pia tekintete ide-oda rebbent, majd egy futó pillanatra összeakadt George-ával.

– Miért nem jössz be? Nem volna tisztességes, ha ezek után a kanapén kellene aludnod. – Egy pillanattal később vissza is vonult.

George félig felöltözve, félig levetkőzve botorkált az ajtó felé. Nem akarta megvárni, amíg Pia meggondolja magát, miközben őszintén azt kívánta, bárcsak ne ivott volna annyit.

12.

A NANO KÜLTERÜLETÉN, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 12.30

Pia számára nem indult a legjobban a nap. Először is a szokottnál korábban kellett ébrednie, hogy kivigye George-ot a buszhoz, ami a denveri repülőtérre vitte. Egyébként sem szeretett búcsúzkodni, ilyen helyzetben pedig különösen nem, ami csúnya jelenettel fenyegetett. Pedig már kezdte értékelni George látogatását – főként, mivel neki köszönhetően végül láthatta Berman házát és demonstrálhatta neki, hogy már foglalt –, ám amikor előző éjjel hazaértek a vacsoráról, összemelegedett vele és megkívánta, George semmire sem volt képes, olyan nevetségesen leitta magát. Ezért is örült, hogy elmegy, de végül alig tudta kiszállítani a kocsiból, pedig másra sem vágyott, csak hogy beroboghasson a céghez és megvitassa a programozókkal a csillómegoldás megvalósíthatóságát. Amikor George végre kiszállt a kocsiból, Pia beletaposott a gázba – még mielőtt újra megígértetné vele, hogy ezentúl felel az üzeneteire, és hogy meglátogatja L.A.-ben.

Mintha a kínos búcsúzkodás nem lett volna elég, a délelőttje is kiábrándítóan alakult. Először is megtudta, hogy a nanotróf projekten dolgozó programozók legkorábban másnap lesznek elérhetők – de inkább a jövő héten –, majd Mariel folytatta ott, ahol előző nap abbahagyta; márpedig nem könnyű közeli és tárgyilagos munkakapcsolatban maradni valakivel, aki belefeledkezik a passzív-agresszív szerepbe.

Mégis Berman tette fel az i-re a pontot, amikor a rá korántsem jellemző joviális és ömlengő stílusban beszélt vele. Pia

döbbenetére úgy tűnt, az előző esti mulatság a legkevésbé sem szegte kedvét. Hiába reménykedett abban, hogy abból majd érteni fog, ha a barátjával jelenik meg nála. Berman mintha még fel is bátorodott volna ezen, s mivel a legkevésbé sem zavartatta magát Mariel jelenlététől, Pia kezdett eltűnődni, pontosan mit is mondhatott George Whitney Jonesnak.

Berman meghívta a kínai küldöttség tiszteletére adott ünnepi vacsorára és talán egy kis mozizásra az előttük álló hétvégén. Pia mindkét ajánlatot visszautasította, arra hivatkozva, hogy vendége minden idejét leköti. Ezzel, mint kiderült, csak tovább nehezítette a helyzetét.

– Hát nem utazott vissza a reggeli géppel Los Angelesbe? – ráncolta a homlokát Berman.

Pia próbálta menteni a helyzetet, amiben végül maga Berman segédkezett, amikor nevetve legyintett.

– Ennél valami jobbat kell kitalálnia. Egy kis adalék, amíg gondolkodik; megígérem, hogy többet nem leszek olyan rámenős, mint a kínai út előtt. Cserkész becsszó. – Őszinteségét bizonyítandó esküre emelte három ujját. – Nem kell azonnal válaszolnia – sietett hozzátenni. – Gondolja át! Egyszerűen szeretném kimutatni a nagyrabecsülésemet, amit a munkája iránt érzek. Nincs semmi kötelezettség.

Pia jámboran beleegyezett, hogy meggondolja a dolgot, miközben ostobának érezte magát, amiért nem látta előre, hogy George-nak eljár majd a szája.

Délre sikerült letakarítania a munkaasztalát, és megkönnyebbülten hagyta ott a labort, hogy fusson egyet. Ez is az új énjéhez tartozott, ahhoz a Piához, aki lelkesen sportolt és szívesen ment ki a szabadba. A cég is támogatta az egészségmegőrzés minden formáját: a rendszeresen mozgó és nem dohányzó munkatársak egészségbiztosítási bonuszt kaptak.

Valahányszor tehette és az idő is engedte, felhúzta a céges futóöltözéket – rajta mindenütt a Nano logójával –, és futással töltötte a déli ebédszünet óráját. A megszokások rabjaként mindig

ugyanazt az ösvényt követte, ami felvezetett a hegyek közé, távol a Nano komplexumától.

A futás segített abban, hogy egy időre kikapcsoljon. Ma is állandó ütemet diktált, kizárólag a gépies mozgásra és lélegzetvételre koncentrált. Munkája, a Bermannel és George-dzsal kapcsolatos gondjai mind háttérbe szorultak. Ahogy magába szippantotta a kristálytiszta hegyi levegőt, egyre nagyobb erőfeszítésre sarkallta magát, és élvezte combjában, a térdében, a vádlijában szétsugárzó égő érzést. Ötezer láb feletti magasságban élesen vetült az arcára a napfény.

Ma különösen jól ment a futás, ezért ellenőrizte a felkarjára szíjazott iPhone-on futó alkalmazást, amely bekapcsolt GPS mellett jelezte a megtett utat, az időt és a sebességértékeket. Ahogy elhaladt egy jellegzetesen megcsavarodott fenyőfa mellett, látta, hogy nagyszerű időt fut. A mozgás lenyugtatta. Mintha semmi gondja sem volna.

Hirtelen, közvetlenül maga előtt, egy hason fekvő férfialakot vett észre, egyenes lábakkal és széttárt karokkal, mintha csak megfeszítették volna, hogy utána lebillentsék a keresztről. A férfi nem mozdult, s ettől a pulzusa – amit mindeddig sikerült optimális értéken tartania – hirtelen felgyorsult. Ösztöne azt súgta, hogy a férfi nagy bajban van. Az volt a legelső gondolata, hogy segítenie kell neki. Végtére is orvosira járt, bár amennyit az ilyen vészhelyzetekről tanult, az alapján csak az tudatosult benne, hogy nagyon keveset tud. Csak akkor nevezhette volna magát képzett orvosnak, ha beáll valahová rezidensnek, amit eddig még nem tett meg. Pontosan tudta: nem véletlenül nem engedik a végzős gyakornokokat, hogy gyakorló orvosok legyenek, amíg nem szereznek elég tapasztalatot éles bevetéseken.

Amennyire tudta, leküzdötte magában a félelmeket, majd odaszaladt és letérdelt a bajba került férfi mellé, aki ugyanolyan edzőruhát viselt, mint ő. Ázsiai volt. Miután sietve megállapította, hogy nem ad életjeleket és nincs tapintható pulzusa, Pia átfordította a hátára, erőteljesen megrázta, majd előrehajolva

közelről meghallgatta a légzését. Most már biztosan tudta: a fickó nem lélegzik. A szája résnyire nyílt, az ajka közül előtörő hab azt valószínűsítette, hogy agyvérzése lehet.

Tudta, ilyenkor minden pillanat számít, ezért nem vesztegette az időt: miután még egyszer ellenőrizte a férfi pulzusát és nem tudta kitapintani, a tenyerével többször lecsapott a mellkasára. Az egyik előadásról emlékezett erre a módszerre. Azt már nem tudta, milyen esetben alkalmazzák, de ez most nem számított. Közben a telefonja után kapott, hogy hívja a mentőket és segítséget kérjen. A GPS-nek hála, pontosan meg tudta adni a helyzetüket, amit rögtön azután megtett, hogy közölte a központossal: az erdőben belebotlott egy öntudatlan férfiba, aki nem lélegzik és nincs pulzusa. Azt is hozzátette, hogy fogalma sincs, mióta fekhet így itt.

Miután azt a megnyugtató választ kapta, hogy a rohammentő már el is indult, Pia nekilátott az újraélesztésnek. Először harminc mellkasi nyomást alkalmazott a csuklójával, egymásba kulcsolt kézzel (legalább erre pontosan emlékezett), majd meggyőződött arról, hogy a mellkas legalább kéthüvelyknyit összehúzódik. Így kellett átpréselnie a vért a szív egyirányú billentyűm és fenntartania a keringést, hogy életben tartsa a férfi agyát, amíg egy defibrillátorral újraindítják a szívét.

Harminc mellkasi nyomás után Pia leállt és összecsípte a férfi orrát. Sikeresen leküzdötte magában a viszolygását, rápréselte száját a férfiéra és befújta a levegőt. Látta, hogy a mellkasa megfelelően megemelkedett, ezért két további lélegeztetési kísérlet után visszatért a pumpáláshoz, majd harminc újabb nyomás után megismételte a lélegeztetést. Mielőtt ezt tette, sietve ellenőrizte a férfi pulzusát. A csuklón nem sikerült kitapintania, ezért felhúzta karján a melegítő ujját, hogy a könyökhajlatnál is megvizsgálja a pulzust. Meglepte, amit látott – a férfi karjára különféle számokat tetováltak, melyek a náci koncentrációs táborok áldozatait juttatták eszébe –, de gyorsan napirendre tért a dolog felett, és folytatta az ellenőrzést.

Meglepetésére könyöktájon érzékelte a pulzust. Felbátorodva lépett tovább a nyaki ütőérre. Egyértelműen pulzust tapintott! Szaporának és erőtlennek érezte, de határozottan ott volt, amit kedvező jelnek értékelt, feltéve, hogy a keringés elégséges az agy oxigénellátásához. Amint a nyaki ütőérhez szorította az ujját, másvalamit is észrevett: a férfi, bőre forrónak tűnt, mégsem látott verítéket a homlokán. Felvillant benne, hogy talán – a mérsékelt szabadtéri hőmérséklet ellenére – hőgutát kapott.

Az egymásnak ellentmondó tünetek teljesen összezavarták. A problémás keringésen felül a felkaron mintha csalánkiütésekre ismert volna. Az is egyértelműnek tűnt, hogy a férfi hányt – erről tanúskodott a földön látható hányadék –, s még ott volt a hab is az ajkán, amit korábban ismert fel. Aggódott amiatt, hogy ha sikerül is fenntartania a keringését, a férfi meghal a sokktól – feltehetően szeptikus sokkról volt szó –, amire a magas testhőmérséklete utalt.

Újra közelebb hajolt, hogy folytassa a lélegeztetést, ám amikor be akart fújni a férfi tüdejébe, váratlan ellenállásba ütközött. Legnagyobb elképedésére az áldozat spontán módon lélegezni kezdett. Még köhögött is egyet. Pia ellenőrizte a pulzust a csuklóján. Kitartóan erősödött. Azután a férfi magához tért.

Mintha mély álomból ébredt volna, ijedt meglepetéssel nézett fel, majd megmarkolta Pia karját és erősen megrázta, mintha meg akarna győződni arról, hogy valóságos. Kapkodva és izgatottan beszélni kezdett, alighanem kínaiul, majd megrántotta Pia karját, ahogy próbált felülni, de ez csak félig sikerült, mielőtt visszahanyatlott. Pia döbbenten figyelte erőfeszítéseit, mintha kísértetet látna. Sosem tapasztalt még ilyen gyors visszatérést: a férfi az egyik pillanatban még holtan feküdt – legalábbis amennyire meg tudta állapítani –, a másikban már nagyon is élt és ide-oda járt a tekintete. Rémültnek tűnt.

– Minden rendben – próbálta megnyugtatni. Vetett egy pillantást az órájára, miközben belegondolt, meddig fekhetett itt a férfi érzékelhető légzés és keringés nélkül. Remélte, hogy a mentősök rövid idő alatt kiérnek.

A futó újra megpróbált felülni. Miután megint kudarcot vallott, hadarni kezdett, de vajon mit akarhatott mondani? Közös nyelv híján Pia legfeljebb annyit olvashatott le az arcáról, hogy a rémülete csak fokozódik, nem enyhül.

– Minden rendben – ismételgette. – Minden rendben. Mindjárt jön a mentő, addig csak feküdjön nyugodtan. – Tudta, hogy az ilyen vészhelyzetbe került embereknél gyakori a nyugtalanság, ez mégis egészen másnak tűnt. A férfi azért próbált felkelni, hogy elmenjen. Attól félt, hogy valaki más is megtalálja?

Pia attól félt, hogy újra bekövetkezik nála a szívmegállás, mivel még semmit sem tett az ellen, ami miatt megszűnt a szívverés és légzés – a férfi azonban minden perccel egyre elevenebbnek tűnt. Amikor meghallotta a közeledő szirénázást, ha lehet, még jobban megrémült, és kétségbeesetten rázni kezdte a fejét.

– Nem, nem. – Most először szólalt meg angolul. – Kérem. – Felült, ezúttal nem bukott hátra.

– Minden rendben – ismételte Pia, miközben megnyugtatónak szánt gesztussal a férfi vállára tette a kezét. – Minden rendben. Biztonságban van.

A mentő és a boulderi rendőrség járőrautója egyszerre fékezett le; két mentőorvos és egy rendőr szaladt oda a bajba jutott futóhoz. Szemlátomást őket is meglepte, hogy az áldozatot ülő testhelyzetben találják.

– Orvos vagyok – jelentette ki sietve Pia. – Nem gyakorló orvos, de orvos. Erre futottam, amikor rátaláltam. Nem lélegzett és nem volt pulzusa. Az újraélesztés során verni kezdett a szíve, azután hirtelen magához tért. Azt gondoltam, sokkot kapott, de mintha kezdene helyrejönni.

A futót láthatóan felizgatta a rendőr és a mentősök kiérkezése. Felemelte a hangját és vadul gesztikulált, ahogy próbált talpra állni. Pia a vállán tartotta a kezét, hogy ülő helyzetben tartsa.

– Kérem, uram, nyugodjon meg – vette át az egyik mentőorvos. – Mi történt önnel?

– Úgy vettem észre, nem nagyon beszél angolul – szúrta közbe Pia. – És rettenetesen feszült.

– Azt látom – bólintott a mentős. – Nem vihetjük be a kórházba, ha ő nem akarja. Amennyire látom, nincs semmi baja.

– Be kell mennie. Fogalmam sincs, mennyi ideig volt kiütve. Ellenőrizni kell az agyi funkcióit, és ki kell deríteni, mennyi időre állt le a szíve. Higgye el, amikor rátaláltam, teljesen halottnak tűnt.

– Billnek igaza van – vette át a szót a rendőr. – Ha elutasítja a kezelést…

– Szerintem ugyanannak a cégnek dolgozik, mint én. Biztosan hallottak már a Nanóról.

– Természetesen – bólintott a rendőr.

– Látják? Ugyanolyan ruhát visel, mint én. A Nanónál mindenki kap ilyet.

A Bill nevű mentős előrelépett egy vérnyomásmérővel, a futó azonban felkiáltott és szabadulni próbált Pia szorításából.

– Csak segíteni szeretnénk – próbálta lenyugtatni Pia. – Be kell vinnünk a kórházba.

Eddig a férfi mellett térdelt, most azonban felállt. Ahogy levette kezét a férfi válláról, az megpróbált felpattanni, de a térde megbicsaklott. Ettől mintha a harciassága is alábbhagyott volna.

– Bemegyek önnel. – Pia előbb magára mutatott, majd a mentőautóra, és tett néhány kézmozdulatot, mintha vezetne. Megmutatta a Nano logóját a felsőjén, majd a férfi melegítőjén. Ennél többre nem telt tőle. A férfi bólintott, mint aki ennyiből is megértette.

A mentősök ezután hordágyra akarták fektetni, de a férfi ellenállt, ezért segítettek neki talpra állni, amihez láthatóan ragaszkodott. Csak bent a mentőben engedte magát az ágyhoz rögzíteni. Mostanra feladta az ellenállást, Pia azonban még most is ott látta tekintetében a félelmet. Amint az egyik mentős kiugrott, hogy beüljön a vezetőülésre, Pia bemászott hátra.

Mialatt a mentő elindult és leereszkedett a hegyről, Pia láthatta, hogy a páciens, noha nyugodtabbnak tűnt, még most is izgatott.

Arra gondolt, vajon mitől retteghet ennyire. Azon is eltűnődött, hogy ha valóban a Nanónál van, akkor hol dolgozhat a cégen belül. A legkevésbé sem tűnt tudósnak, de mit lehet tudni? Mivel láthatólag nem beszélt angolul, teljesen elveszettnek tűnt ebben az idegen világban. Megfogta a kezét, hogy megnyugtassa. A férfi hálásan viszonozta a gesztust.

13.

ÚTON A BOULDERI MEMORIAL KÓRHÁZ FELÉ, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 12.55

Amíg a mentő döcögve haladt lefelé, Boulder irányába, Pia próbált tovább kommunikálni a futóval. Eközben a velük utazó mentős kihasználta a lehetőséget arra, hogy megmérje a férfi vérnyomását, pulzusát és testhőmérsékletét.

– A Nanónál dolgozik? – faggatta Pia a pácienst. A melegítőjére varrt logóra mutatott. – Én a Nanónál dolgozom. – A saját mellkasára fektette tenyerét. A mutogatástól sajnos semmivel sem lett okosabb.

– Szent szar – nyögött fel a mentős, ahogy felvont szemöldökkel meredt a hőmérőre. – Negyven fok felett van a hőmérséklete.

– Mintha nem hinne a műszereknek, a férfi homlokára tette a kezét. – Valóban. Csak úgy süt a forróságtól.

– Mi a helyzet a vérnyomással és a pulzussal? – A korábbi érintésekből tudta, hogy a férfinak magas láza van.

– Mindkettő teljesen normális – felelte a mentős.

– Mi van, ha hőgutát kapott? – vetette fel Pia. – Talán meg kellene próbálnunk lehűteni.

A mentős továbbította a mért adatokat a sofőr felé, aki kapcsolatba lépett a sürgősségivel. A hátul utazó mentős ezután jégakkut vett elő és a futó felé kínálta. A férfi kérdő pillantást vetett rá. A mentős bemutató gyanánt feltette a saját homlokára, majd újra felé nyújtotta. A futó elvette, a fejére tette, és láthatóan értékelte a gesztust.

– Nem értem – csóválta a fejét Pia. – Ugyanúgy a Nanónál dolgozik, mint én, miközben nem beszél angolul. Amúgy Piának hívnak.

– David. A sofőr Bill. Örvendek.

– Mennyi még innen a kórház?

– Úgy tíz perc. – Bili hátranézett és egy biccentéssel megerősítette a becslést.

Pia szétnyitotta a tépőzárat és levette karjáról a telefont, hogy elintézzen egy hívást. Amíg kapcsolták, a falnak vetette a hátát, úgy rázkódott és imbolygott a mentőautó. Forgalom és közvetlen életveszély híján nem használták a szirénát.

– Mariel, itt Pia. A mobilomról hívom. Elmentem futni és belebotlottam egy fickóba, aki élettelenül feküdt az úton. Ő is a Nano ruháját viseli.

– Egy fickó? Ki az? Magához tért már? Hol van most? – Mariel hangja meglepően feszültnek tűnt.

– Nem tudom a nevét. Eszméleténél van, de nem beszél angolul Nincs nála igazolvány. A mentőben vagyok, most visszük be a kórházba.

A vonal túlsó végén néma csend. Meg kellett néznie a telefont, nem szakadt-e meg a vonal. Úgy tűnt, nem a térerővel van a gond.

– Ott van még, Mariel?

– Figyeljen rám, Pia, ez most nagyon fontos. Hová viszik?

– Egy pillanat, Mariel. David, hová megyünk?

– A Boulder Memorialba, Aurorába – felelte David.

– A Boulder Mem…

– Rendben, hallottam. A Boulder Memorialba. Jelenleg milyen állapotban van? Magához tért már?

– Igen, de teljesen össze van zavarodva. Mint mondtam, az a legnagyobb gond, hogy nem beszél angolul.

– Oké, elmondom, mi lesz. Találkozunk a kórházban, próbálok minél előbb odaérni. Figyeljen rám, Pia! A mentősök nem láthatják el azt a férfit. Nincs rá képesítésük. Megismétlem: senki sem vizsgálhatja meg, érti?

– Hallom, amit mond, de nem értem. Amikor rátaláltam, a fickónak már ki tudja, mióta nem vert a szíve. Nem lélegzett és nem volt pulzusa. Most már lélegzik, de meg kell vizsgálniuk. Óriási hanyagság volna, ha nem ezt tennék. Maga szerint mit kellene mondanom?

Mariel nem válaszolt Pia kérdésére, ezért Pia újra elvette fülétől a telefont, hogy megnézze a kijelzőt. A kapcsolat már megszakadt. Nem tudta biztosan, mi vetett végett a beszélgetésnek, de amikor próbálta visszahívni Marielt, csak a hangpostáját érte el. Úgy tűnt, a nő kikapcsolta a telefont.

Pia újra felerősítette a mobilt a karjára. Mariel tényleg azt akarja, hogy ne engedje megvizsgálni az áldozatot? A futóhoz fordult, aki még most is úgy viselkedett, mint aki halálosan retteg. Amíg ő telefonált, David megpróbált elvégezni rajta egy EKG-t, de a férfi letépte magáról az elektródákat. Azt sem engedte, hogy David lefejtse róla a melegítőjét, vagy bekössön egy infúziót. Igaz, az ágyról sem próbált felkelni, és nem feszegette a hasán átvezetett rögzítőszíjat,

David visszaült a helyére, a férfi mellé. Láthatólag beérte azzal, ha leadja a sürgősségin az áldozatot, aki messze nem volt közvetlen életveszélyben, már ha nem számította veszélynek a szinte tapintható rettegését. A jégakku jót tehetett neki, mert legalább ezt megtűrte magán.

A férfi még nyugtalanabbá vált, amikor a mentő megérkezett a kórházhoz és a kapuhoz tolatott: magában motyogott, és olyan rémülten forgatta a szemét, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Azt is alig engedte, hogy betolják a sürgősségire, ahol azonnal elkülönítették, mivel a magas láz fertőző betegség tünete is lehetett. A férfinak ezen a ponton lett elege és kezdte el kioldozni a bőrszíj csatját, amikor pedig meggátolták ebben, dühösen hadarni kezdett kínaiul. A nővéreket a közelébe sem engedte. Csak azután nyugodott le valamelyest, amikor az eddig háttérbe húzódó Pia megállt a perifériás látómezőjében.

Az egyik nővér megsajnálta a reszkető Piát és adott neki egy fehér kabátot, amit ráhúzott a futóruhájára. A légkondicionált sürgősségin talán húsz fok sem volt. A nővér azt is elárulta neki, hogy próbálnak találni egy tolmácsot, de az egyetlen lehetséges jelölt sajnos épp nem dolgozik, ezért egy órába is beletelhet, amíg ideér.

Pia közvetlenül a férfi ágyánál állt, hogy lehetőség szerint megnyugtassa, amikor az ügyeletes orvos megérkezett. Az egyik nővértől megtudta, hogy úgy hívták be, miután meghagyta, hogy rendkívüli helyzetekben azonnal értesítsék. A rendkívüliséget ezúttal a kommunikációs gondok jelentették. A mentősök már útközben tájékoztatták az esetről.

Pia zavartan nézte a férfit. A New York-i Columbián, orvostanhallgatóként megszokta, hogy a sürgősségin dolgozó orvosok általában úgy néznek ki, mintha másnaposak volnának. Tapasztalatai szerint mindig sötét karikák húzódtak a szemük alatt; gyűrött műtősruhát viseltek, mintha abban aludtak volna; a férfiaknak mindig két-három napos borosta volt látható az állukon, a nőknek pedig olyan csapzott volt a hajuk, mintha csak most futottak volna be egy kabrióval. A boulderi Memorial Kórházban töltött néhány perc alatt Pia nem egy orvost látott, akire tökéletesen illett ez a leírás.

Az ügyeletes orvos mindennek a tökéletes ellentétét képviselte. A harmincas évei közepén járt, magas, arányos és ruganyos teste profi sportolót sejtetett – mint kiderült, nem véletlenül. A szabadtéri mozgástól egyenletes aranyszínűre barnult, és makulátlan öltözéket viselt: fehérnél is fehérebb orvosi köpenye alatt tiszta, keményített inget, nyakában tetszetős és tökéletesen szimmetrikus csomóba kötött selyem nyakkendőt. A zakója ujja alól mandzsettagombok kandikáltak ki, míg elegáns szemüvegének köszönhetően a páratlan műveltség aurája vette körül. Nyugodt hangon beszélt, és magabiztosságot sugárzott. Kétség sem férhetett hozzá, hogy ő a főnök. Piát kevés férfi volt képes lenyűgözni, de ő közéjük tartozott.

– Nos, mi is a helyzet? Úgy hallom, szép kis talány. Egy páciens, aki a halálból tért vissza, és alig várja, hogy kikerüljön a sürgősségiről. – Tekintete a kórlap felé rebbent, ahová mindeddig nem sok adatot jegyezhettek fel. Azután Piához fordult. – Dr. Paul Caldwell vagyok. Úgy tudom, ön talált rá az úrra.

– Igen, a nevem Pia.

– S mint hallom, orvos.

– Mondhatni. – Pia nem akart félrevezetni senkit. – A Columbián végeztem, de nem vállaltam rezidensi állást, inkább a kutatásban helyezkedtem el.

– Rendben – bólintott Paul. – Mondjon valamit a páciensről.

– Kocogás közben találtam rá. Nyilván ő is futott, amikor összeesett. Amikor belebotlottam, nem lélegzett és a pulzusát sem tudtam kitapintani. Mivel nem tudtam, mióta heverhet így ott, újraélesztéssel próbálkoztam. Eközben megfigyeltem, hogy a bőre rendkívül forró, és furcsa csalánkiütések vannak a felkarján. Néhány perc után magához tért, méghozzá rohamtempóban. Az egyik pillanatban még eszméletlenül feküdt, a másikban már teljesen magánál volt. Azóta egy perc nyugta sincs.

– Vagyis semmit sem tudunk róla.

– Semmit. Nem beszél angolul, én pedig nem beszélek mandarinul, már ha ez valóban az.

Paul elmosolyodott. Érdekesnek találta Piát, már csak azért is, mert kevés hozzá hasonló egzotikus szépséget ismert. Hiába próbált tippelni a vérvonalak keveredésére. Talán észak-afrikai anya és egy francia apa?

– Szóval a Columbia. Érdekes. Én keleti parti transzplantátum vagyok. A Harvardra jártam, de a Coloradói Egyetemen töltöttem a rezidens éveimet. Még itt, a Boulderben is dolgoztam. Szóval mit gondol, mi történik a páciensünkkel, Miss… Mrs…

– Pia Grazdani. – Pia nem kívánt ráharapni a nyilvánvaló csalira. – Egyszerűen nem tudom, mi van vele, de abban biztos vagyok, már amennyire ezt tudni lehet, hogy nem vert a szíve, amikor rátaláltam. A magas láz és a veríték hiánya alapján

hőgutára következtettem, de az agyvérzés is megfordult bennem. Vagy a szeptikus sokk. Ugyanakkor ezek egyike sem passzol a csalánkiütésekhez, úgyhogy talán valamilyen allergiás reakcióval van dolgunk.

– Nos, a legfontosabb az, hogy láthatóan jobban érzi magát. Végezzünk el rajta néhány vizsgálatot, ha tudunk.

Paul próbált szót váltani a férfival, de az nem válaszolt, csak fenyegetően meredt rá, mintha arra várna, hogy közelebb mer-e lépni. Paul fülhőmérőt vett elő a zsebéből.

– Csak szeretném… hé, ne olyan hevesen, barátom! – Ahogy közelebb hajolt, hogy megmérje a lázát, a férfi indulatosan félreütötte a karját.

– Majd én – ajánlkozott Pia. Elvette Paultól a hőmérőt és megmutatta a férfinak, majd bedugta a saját fülébe. Ezután hagyta, hogy a férfi leolvassa a kijelzőt. Végül lenullázta a hőmérőt, s miközben egy pillanatra sem szűnt meg mosolyogni, megmérte a férfi lázát. Meglepetten látta az eredményt. A férfi hőmérséklete időközben visszaállt a normális értékre, amit saját magánál is látott.

– Ez hihetetlen – csóválta a fejét. A férfi hőmérséklete 40 fokról 37-re esett vissza. Ilyen mértékű hirtelen változás már megkérdőjelezte az első mérés hitelességét.

– Végezne egy gyors neurológiai vizsgálatot? – kérdezte Paul, akit ugyanúgy megdöbbentett a férfi testhőmérsékletében beállt drámai változás.

– Megpróbálhatom – felelte Pia nem túl magabiztosan. Elvette a felé nyújtott zseblámpát, és belevilágított a futó mindkét szemébe. A pupillák egyenlő mértékben húzódtak össze. Folytatta a neurológiai teszteket, s bár elvégzésüket komolyan hátráltatták a kommunikációs nehézségek, végül arra a felületes következtetésre jutott, hogy az agyfunkciók megfelelőek. Még arra is rá tudta venni a férfit, hogy érintse meg ujjával az ő ujját, majd a saját orrát. Ezzel a kisagyi funkciókat ellenőrizte. Csak találgatni

lehetett, hogy a páciens tisztában van-e az aktuális időponttal, hellyel és a saját kilétével, de nagyon úgy tűnt, hogy igen.

– Lenyűgöző a technikája – mosolyodott el Paul, aki Pia társaságát legalább annyira élvezte, mint a munkájához nyújtott segítségét. Arra gondolt, hogyan értheti a dolgát ennyire minden rezidensi tapasztalat nélkül. – Azt hiszem, sikerült igazolnia, hogy a pácienst nem érte komolyan idegrendszeri károsodás. Esetleg megpróbálnánk egy EKG-t?

A futó nyugodtabbnak tűnt, mint eddig bármikor, s amikor Pia csatlakoztatta az elektródákat, a helyükön hagyta őket. Paul bekapcsolta a gépet, hogy leolvassa a teljesen normális EKG-eredményt.

– Ez elképesztő. – Közelebbről is megvizsgálta a papírszalagot.

– Biztos benne, hogy szívmegállása volt, amikor rátalált? Én itt nem látok semmi szokatlant.

Pia megvonta a vállát.

– Mivel szinte teljesen biztos vagyok abban, hogy nem lélegzett és nem volt pulzusa, azt kell mondjam, hogy igen.

– És azt mondja, csalánkiütést látott a karján?

– Igen. – A férfi felkarjára mutatott,

– Most nem látni semmit – jegyezte meg Paul, és Piának egyet kellett értenie. Bármit is látott, eltűnt.

Paul elmutogatta a futónak, hogy le kellene vennie a felsőjét, de a férfi erélyesen tiltakozott és rázta a fejét.

– Oké. – Paul nem erőltette a dolgot, legalábbis egyelőre. Mindenképpen meg kellett hallgatnia a férfi mellkasát, de úgy döntött, ezzel várhat, amíg engedékenyebb lesz. – Vért kell vennünk tőle. Talán legjobb lesz, ha én csinálom.

Pia vetett rá egy pillantást. A páciens semmit sem engedett meg Paulnak. Miért gondolja, hogy engedni fogja a vérvételt, ami sokkal tolakodóbb, mint a hőmérőzés vagy az EKG-mérés?

– Talán inkább nekem kellene.

– De magának nincs biztosítása.

Pia kérdő pillantást vetett rá. Paul megjegyzése sehogy sem illett ide.

A férfi jót nevetett zavart arckifejezésén.

– Csak ugratom. A fickó nyilvánvalóan a közelébe sem enged. Persze, hogy magának kell csinálnia.

Pia elmosolyodott. Úgy tűnt, Paulnak még humorérzéke is van.

– Teszek egy erőtlen kísérletet, de nem vagyok túl tapasztalt. Bármennyire is megbízik bennem a páciens.

– Ahogy én is. – Paul a kezébe nyomta a vérvételhez használatos tűt és kémcsövet. Két másik kémcsövet magánál tartott. Több vizsgálatot is el akart végezni.

Pia külön gondot fordított arra, hogy megmutassa a tűt, majd úgy tegyen, mintha vért venne magától. A férfi szótlanul figyelte, mire Pia továbblépett és nekilátott, hogy feltűrje a melegítő ujját. A különféle vénákon friss tűszúrások nyomait látta. Felnézett Paulra, aki a beteg másik oldalán állt.

– Látja ezeket? – Bár próbálta nem túl egyértelművé tenni, mire utal, a legelső gondolata az volt, hogy a férfi kábítószerfüggő.

– Látom. – Paul sem fejtette ki a dolgot.

Pia felhelyezte az érszorítót, mielőtt beszúrta a tűt. A férfi összerezzent, de másként nem tiltakozott, mint aki megszokta már az eljárást.

Miután megtöltötték az első kémcsövet, Pia lehúzta és zsebre tette, hogy elvegye Paultól a másik kettőt. Eközben elégedetten konstatálta, hogy az eljárás gördülékenyen halad. Persze az is segített, hogy a sportos alany erei jól láthatóan kidagadtak.

– Szép munka – bólintott Paul, miközben Pia leoldotta az érszorítót, majd kihúzta a tűt. Átadta a megtöltött kémcsöveket és a vérvételhez használt eszközöket a mellettük álló ápolók egyikének. Ők is bent maradtak arra az esetre, ha szükség volna rájuk. A sürgősségin gyorsan elterjedt, ha egy páciens fizikai kihívást is jelenthetett.

Paul elővette a sztetoszkópját, hogy újabb kísérletet tegyen a páciens mellkasának meghallgatására. Jelezte a férfinak, hogy a

művelethez fel kell húzni a felsőjét, ám mielőtt az még válaszolhatott volna, az elfüggönyözött területen túl hirtelen kivágódtak az ajtók, és méltatlankodó hangok hallatszottak.

– Mi a…? – ráncolta a homlokát Paul. Kihúzta füléből a sztetoszkópot és kinyújtotta a kezét, hogy elhúzza a függönyt, ám az magától félrelebbent.

A futó felkiáltott a rémülettől, és megragadta Pia karját, amint két egyenruhás masírozott be és állt meg az ágy két oldalán. Pia látta, hogy mindketten fegyvert viselnek. Felismerte egyenruhájukat: a Nano biztonsági emberei.

– Ő az? – kiáltott oda egyikük valakinek, aki csak most érkezett meg.

– Igen, ő – felelt egy ismerős hang.

Pia elfordult, és Mariel Spalleket látta meg a széthúzott függöny résében. Két öltönyt és sötét szemüveget viselő kínai férfi állt mögötte. Az egyikük mondott valamit mandarinul a futónak, aki riadtan húzta össze magát.

– Ki itt a rangidős? – akarta tudni Mariel, miközben még csak tudomást sem vett Pia jelenlétéről.

– Én vagyok – lépett előre Paul. – A nevem dr. Caldwell. Mi az ördög folyik itt? Ide nem törhetnek be csak úgy. Ez a férfi a páciensem. – Paul kinyújtotta a kezét és megnyomta a falra szerelt piros gombot. A hívó életre kelt. – Azonnal kérem ide a biztonságiakat! – adta ki a parancsot.

– Dr. Caldwell – folytatta ellentmondást nem tűrő hangon Mariel –, innét átvesszük a páciensét. Minden további vizsgálat nélkül is biztosíthatom önt arról, hogy jól érzi magát. Akármilyen kisebb gond adódik vele, mostantól mi gondoskodunk róla. Mint láthatja, ő is távozni kíván.

A futó mostanra átvetette lábát az ágy oldalán, és az öltönyös kínaival beszélt, miközben úgy meghunyászkodott előtte, mintha az öltönyös a felettese volna. Bár még most is feszültnek tűnt, szemlátomást megkönnyebbült, hogy ismerős arcot lát.

– Mi folyik itt, Mariel? – kérdezte Pia. – Ez a férfi a Nanónak dolgozik? Még ha így is van, nem szabadna elmennie. A legjobb esetben is megfigyelés alatt kell tartani. Szerintünk szívmegállása volt, Mariel. És mit keresnek itt a Nano biztonsági emberei? Ráadásul fegyveresen.

Mariel tüntetően tudomást sem vett Piáról. A futóval tárgyaló kínai kikapta a vérrel teli két kémcsövet az ápoló kezéből, mielőtt az még felfoghatta volna, mi történik. Az ápoló előrelépett, hogy visszaszerezze őket, de Paul a karjára tette a kezét.

– Dr. Caldwell – folytatta Mariel –, kérem, állítsa ki a férfi zárójelentését. A kollégájával már közölte, hogy távozni óhajt. Mr. Wang, kérem, erősítse meg, hogy a páciens el akarja hagyni a kórházat.

Az öltönyös kínai újra megszólította a futót, aki válaszként bólintott, és úgy tűnt, szóban is kifejezi elhatározását.

– Álljunk meg egy percre! – Paul nem hagyta magát ilyen könnyen lerázni. – Honnét tudjam, mit kérdezett ez az úriember? Bármit mondhatott a páciensnek. Szólnom kell, hogy jöjjön le valaki az igazgatóságról.

Paul kilépett a szobából az előtérbe, ám ott azonnal útjába állt a Nano két másik tagbaszakadt biztonsági embere, akik keresztbe tett karral és elszánt arckifejezéssel álltak meg előtte.

– Lépjenek félre! – parancsolt rájuk Paul, ám jottányit se mozdultak, – Hé! – kiáltott Paul a sürgősségi recepciója felé. – Hol a fenében vannak az őreink? Azonnal szóljanak valakinek az igazgatóságon!

Pia eközben újra beszélni próbált Mariellel, de ő továbbra is úgy tett, mintha ott sem volna; csettintett a páciensnek, hogy álljon fel. A férfi alól kifordultak a lábai, amint ezzel próbálkozott, s a két öltönyösnek kellett előrelépnie, hogy támogassák.

– Mariel! – kiáltott fel Pia. – Ezt nem teheti! Mi az ördög folyik itt?

Mariel leplezetlen megvetéssel mérte végig.

– Az, hogy elvisszük a beteget a mi kórházunkba, mert ő a mi felelősségünk. Már a telefonban is megmondtam, hogy nekünk kell rendeznünk ezt a kínos helyzetet. – Az utolsó mondatot összezárt fogakkal sziszegte felé.

– Pontosan tudom, mit mondott, de akkor is alaposan meg kell vizsgálnunk a pácienst.

– Erre épp elég lehetőségünk lesz a Nano kórházában, amit jobban felszereltek az ilyen vészhelyzetek kezelésére, és a Nano orvosaival, akik mindent tudnak a páciens egészségi állapotáról és kórtörténetéről. Rendes magától, hogy megmentette az életét, de megmondtam, hogy ne engedje ellátni, erre levették a vérét.

Pia a száját is eltátotta döbbenetében – nem utolsósorban amiatt, hogy a Nano egy teljesen felszerelt kórházzal is rendelkezik. Dr. Caldwell eközben tovább tiltakozott az előtérben. Azt bizonygatta, hogy a férfit a kórházban kell tartani; hogy a páciensét szó szerint elrabolják, őt és a munkatársait pedig túszként tartják fogva a saját kórházukban.

Pia elnézte, ahogy a furcsa csapat távozáshoz készülődik. A két öltönyös kínai a pácienst támogatta, mögöttük a két biztonsági ember, majd Mariel. Mielőtt elhagyta volna a kórtermet, a páciens bágyadtan Piára mosolygott és integetett neki, mintha köszönetet akarna mondani.

– Jöjjön! – parancsolt rá Mariel távozás előtt. – Majd én visszaviszem.

Pia engedelmesen követte. Az előtérben csatlakozott hozzájuk a két biztonsági őr is, így Paul végre elrohanhatott a folyosón a recepció felé. Két őr az élen, kettő pedig az alakzat végén vette fel a helyét. A csoport a kijárat felé indult.

Paul tökéletes időzítéssel érte el a recepciót, ahová épp akikor érkezett meg az igazgatóság öltönyös tagjainak különítménye, az élen magával az igazgatóval, Carl Noakesszal. A csoporttal tartott több egyenruhás biztonsági ember is, és hogy még nagyobb legyen a felfordulás, ugyanekkor futottak be a boulderi rendőrök is, köztük azzal a járőrrel, aki korábban kiszállt a helyszínre.

– Dr. Caldwell – fújtatott Mr. Noakes. – Elmondaná, mi a csuda folyik itt?

Paul magában felnyögött. Mr. Noakesban csupán a kórház kirakatemberét látta, a legkevésbé sem olyasvalakit, aki egy ilyen szituációban hasznos lehet. Ki nem állta a hozzá hasonló aktakukacokat.

– Problémánk akadt egy angolul nem beszélő pácienssel, akinek korábban vélhetően leállt a szíve, s most az akaratom ellenére mégis távozik.

A két meglehetősen vegyes csapat ezen a ponton sorakozott fel egymással szemben. Mr. Noakes feltett kézzel megálljt parancsolt mindenkinek, mielőtt megköszörülte a torkát.

– Azt hiszem, történt egy kis félreértés. Hogy hívják a pácienst, dr. Caldwell?

– Nem tudjuk a nevét – felelte Paul.

– Yao Hong-Xiau! – kiáltott fel a futó, mire az egyik öltönyös kínai ráripakodott.

– Legjobb lesz, ha szabadon hagyjuk ezt a folyosót és bevonulunk az egyik használaton kívüli kórterembe – javasolta Noakes, és miután az egyik ügyeletes nővér útbaigazította, kinyújtott karjával mutatta az irányt. Az előtérben várakozó betegek lenyűgözve figyelték őket. Számukra úgy tűnt, mintha kémfilmet forgatnának az intézményben, amelyben rendőrök és fegyveres zsoldosok néznek farkasszemet egymással.

– Nincs itt semmiféle félreértés – szögezte le Mariel, miután elvonultak a viszonylagos elszigeteltségbe. – Ez a férfi a kínai kormány képviselője és az Egyesült Államok hivatalos vendége, aki kifejezésre juttatta, hogy haladéktalanul vissza akar térni a mi intézményünkbe. A társaságomban lévő úriemberek kínai nemzetiségű diplomaták, akik látogatóként érkeztek a Nanóba. – Mariel a két öltönyösre mutatott, akik teljes összhangban bólintottak.

– Mi volna, ha megvárnánk a tolmácsot? – vetette fel Paul. – Nemsokára itt lesz.

Mariel fölényes tekintettel fordult Paul felé.

– Nem várunk. Haladéktalanul átszállítjuk a pácienst a saját kórházunkba.

Mintha csak demonstrálni akarná, hogy nincs idő ilyesmire, a páciens jelezte, hogy le kell ülnie. A két öltönyös eltámogatta a legközelebbi székig.

– És mi lesz a kórházi ellátás költségeivel? – kérdezte Noakes.

Paul újra felnyögött. Mennyire jellemző Noakesra, hogy ilyenkor is ez érdekli a legjobban! Paul számára a kezelési költségek másodlagosnak számítottak az etikai kérdéshez képest, hogy szabad-e ilyen tisztázatlan állapotban és a fegyveres erőszaknak engedve kiadni egy beteget.

– Örülök, hogy ez szóba került – préselt ki magából egy mosolyt Mariel. – Felhatalmazásom van rá, hogy kiegyenlítsek bárminemű tartozást.

Vaskos pénzköteget húzott elő a táskájából. Pia látta, hogy százdolláros bankjegyekből áll. Mariel meggyőződött róla, hogy Noakes is látja, majd leválasztott egy köteget. Több ezer dollárt tartott kinyújtott kezében, és bőven akadt még ott, ahonnét ez jött.

– Ennyi talán elég lesz – jegyezte meg epésen.

– Ez merőben szokatlan, számlaadás nélkül általában nem fogadunk el készpénzt… – Noakes képtelen volt levenni a szemét a pénzkötegről.

– A kényelmetlenségért. – Mariel újabb bankókat hámozott le, hogy megfejelje velük az ajánlatot. Amikor Noakes továbbra sem mozdult, kinyújtotta a kezét és belenyomta a pénzt a tenyerébe. – Ennyi elég kell legyen. Még egyszer elnézést a kellemetlenségért.

– Mr. Noakes… – kezdte Paul, aki legkevésbé sem örült a megoldásnak, de Noakes már félreállt az útból, hogy a futó csapata minél előbb elhagyhassa a kórtermet és az egész sürgősségi osztályt.

Pia követte őket, abban a reményben, hogy beszélhet a főnökével. Száz kérdés rajzott a fejében, miközben ott trappolt Mariel mellett, aki határozott és gyors léptekkel sietett a

parkolóban várakozó két fekete furgon felé. A sötét szemüveget viselő egyenruhás sofőrök úgy álltak be, hogy mihamarabb távozhassanak. A kínai egyenruhások besegítették a futót az első furgonba.

– Mi folyik itt, Mariel?

– Pia. – Mariel megtorpant és fagyos tekintettel fordult felé. – A Nano sokkal többről szól, mint a maga kis kísérletei. A világ tele van olyan emberekkel, akik csak arra várnak, hogy rátehessék a kezüket az eredményeinkre. A nanotechnológia jelenleg a legizgalmasabb kutatási terület, és hiába állunk az élen, ettől még sebezhetőek vagyunk. Meg kell védenünk magunkat.

– Fegyveres biztonsági őrökkel? Mi köze ennek ehhez a férfihoz? Ő csak kocogni akart egyet, az isten szerelmére! Rosszul lett, erre maga fegyveresekkel jön érte? Azt mondja, hogy a kínai kormány képviselője? És hogy a Nanónak van saját kórháza? És…

– Még egyszer köszönöm, hogy felhívott, Pia, de most muszáj megbíznia bennem és abbahagynia a faggatózást! Indulnunk kell. Velünk tart? Minél előbb vissza kell vinnünk ezt a férfit.

Pia még most is a kölcsönkért laborköpenyt viselte, és ami még ennél is fontosabb volt, rádöbbent, hogy valahol a sürgősségin hagyta a telefonját.

– A mobilom… – Kétségbeesett pillantással nézett vissza a válla felett.

– Nem várhatjuk meg. Ha maradni akar, szereznie kell egy fuvart, de nagyon siessen, Pia. Rengeteg dolgunk van.

Pia bólintott, azzal visszaindult a sürgősségi felé. Mariel utána szólt.

– És Pia! – Ahogy visszanézett, Piának hunyorognia kellett a szemébe tűző napfénytől. – Legjobb lesz, ha elfelejti ezt az egészet, rendben?

Anélkül, hogy választ várt volna, Mariel beült a furgonba és becsapta maga után az ajtót. Pia csak állt és nézte, ahogy a sötét autók elhajtanak.

14.

BOULDERI MEMORIAL KÓRHÁZ, AURORA, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 14.05

Ahogy visszasietett a sürgősségire, Pia fejében tovább rajzottak a kérdések. A legtöbbjük Mariel Spallekkel volt kapcsolatos. Mariel nem volt túlzottan barátságos személyiség, inkább kíméletlenül őszinte, amit ő általában nagyra értékelt. Szeretett basáskodni, az biztos, de értette a dolgát: sokat követelt, de sokat is segített a munkában. Egyszerre volt konstruktív és igényes. Olykor kicsit talán passzív-agresszív is volt, mint ma reggel, de ezzel sem törődött; nem vágyott vele közelebbi kapcsolatra. Eljutott addig a pontig, hogy pontosan kiismerte Marielt – legalábbis mostanáig ezt hitte, mielőtt fel nem hívta a pórid járt kínai futó miatt.

Sosem feltételezte volna róla, hogy négy fegyveres kíséretében megjelenik, és szó szerint elrabol egy pácienst, akit korábbi szívleállása ellenére megvizsgálni sem enged.

Némiképp kábultan lépett be ajtón. Látta, hogy a sürgősségin az élet kezd visszatérni a szokványos kerékvágásba, bár néhányan most is csoportokba verődtek, hogy kitárgyalják a látottakat. Még a járőr sem ment el, aki a mentősökkel érkezett; éppen mély beszélgetésbe merült a kórház biztonsági embereivel. Pia önkéntelenül azon tűnődött, vajon hol lehetett, amikor a Nano egysége megjelent és megszállta a sürgősségit. Az öltönyösök közül is hátramaradtak néhányan, de nem a kórházigazgató, aki Mariel pénzének elfogadásával szemlátomást lezártnak tekintette az ügyet. A pácienst elbocsátották, a számlát kiegyenlítették.

Az ágy mellett, ahová korábban a futót fektették, Pia megtalálta a telefonját. Úgy gondolta, taxival megy ki a Nanóba, és a telefon tokjában mindig tartott egy húszdollárost ilyen vészhelyzetekre.

Ahogy a recepciópult felé tartott, ahol tájékozódni akart a taxi felől, rádöbbent, hogy a történtek jobban megrázták, mintsem gondolta. Talán a fegyveresek zaklatták fel. Bármennyire is mindennaposnak számított a felfegyverzett őrök látványa – különösen a repülőtereken –, még mindig elevenen élt benne Will McKinley lelövésének emléke, miközben őt magát is fegyveresek rabolták el. Közvetlen közelről tapasztalhatta meg, mit tehet egy lövedék a szövetekkel és csontokkal.

Ahogy közeledett a pult felé, meghallotta a nevét. Paul Caldwell állította meg.

– Hát még itt van? Azt hittem, ön is távozott a Nano különítményével együtt.

– A mobilom. – Megmutatta a telefont Paulnak. – Itt hagytam.

– Minden oké? Azért nem mindennap történik velünk ilyesmi…

– Persze, jól vagyok. Bár velem sem szokott ilyesmi történni.

– Hé, mi volna, ha innánk egy kávét? – vetette fel Paul. – Most, hogy a dolgok visszatértek a rendes kerékvágásba, a csapat nélkülem is boldogul. Szívesen hallanék erről a Nanóról. Izgalmas hely lehet, ha ilyen tempóban zajlik ott az élet.

– Aligha – felelt őszintén Pia. – Legalábbis nem ott, ahol én dolgozom. Képzeljen el egy kutatólabort, ahol szinte semmi sem történt abban a két évben, amióta ott dolgozom. – Pia beszéd közben arra gondolt, hogy egy Nano léptékű komplexumban nagyon is sok érdekes dolog történhet, amire eddig nem gondolt.

– Csak ugratom – nevetett fel Paul. – De a kávét tényleg komolyan gondoltam. Szóval? Kíváncsi lennék, miért jött Boulderbe ahelyett, hogy elment volna rezidensnek egy jól menő kórházba.

Pia fejében megszólalt a vészcsengő. Bár az elhúzódó futás miatt kihagyta az ebédet, ezért szívesen betért volna a kórházi büfébe, óhatatlanul is eltűnődött a férfi indítékain. Paul jóvágású

pasas volt, neki azonban az intézeti években elege lett a férfiakból, ráadásul az ebédnél is jobban érdekelte, mi történt a kínai futóval – ugyanakkor érdekelte Paul diagnózisa, és a legkevésbé sem vonzotta a lehetőség, hogy visszasiessen a Nanóba, hogy viszontlássa Marielt. Végül az utóbbi megfontolás győzött, ezért úgy döntött, hogy – legalábbis egyelőre – nem vesz tudomást a vészcsengőről.

– Szóval mit mond? – kérdezte Paul. Látta, hogy Pia mérföldekre jár.

– Oké, persze. Lehet valamit enni is abban a kávézóban?

– Természetesen – bólintott Paul. – De ha már ebéd, akkor legyen az ebédlő. Ott nagyobb a választék. – Intett Piának, hogy kövesse. Együtt léptek be a kórházi ebédlőbe, ahol még most is hemzsegtek az emberek.

Paul megmutatta a választékot, Pia pedig szórakozottan leemelt egy előrecsomagolt tojásos szendvicset és egy palack ásványvizet. Nem válogatott túlságosan. Próbált fizetni, de Paul nem engedte; azt mondta, a pénze nem érvényes a kórházban. Elfoglaltak egy asztalt a helyiség hátsó végében.

– Szóval hol kezdjük? – kortyolt bele a férfi a kávéjába, az egyetlen dologba, amit választott.

– Hogy érti? – Pia kicsomagolta a szendvicset és kinyitotta a palackot.

– Hát, elég sűrű volt a napja, és láthatólag ismeri azt a nőt. Mi ez a Nano? Nem tudok róla semmit.

Pia mesélt Paul Caldwellnek a munkájáról és a Nanóról. Paul ugyanazon az útvonalon kerékpározott, ahol ő futott, mégsem tudott arról, ami az intézet kiterjedt területén történt. Miközben beszélt, Pia kezdte úgy érezni, hogy ezzel nincs egyedül.

– A szalmonella a specialitása?

– Sokat dolgoztam vele – bólintott Pia. – Emiatt kértek fel, hogy próbáljam megoldani a szalmonellával és a többi csillókkal rendelkező baktérium problémáját, miközben a nanotechnológia forradalmian új módon veszi fel a harcot a fertőzésekkel szemben.

– Pia elhallgatott, ahogy eszébe jutott, mit mondott Mariel a titoktartásról. De hát Paul a sürgősségin dolgozik, mi másért érdekelné a nanotechnológia, ha nem szakmai kíváncsiságból?

– Folytassa! – kérte Paul. Ahogy Piát hallgatta, újfent meggyőződött arról, hogy tagadhatatlanul gyönyörű, igézően egzotikus nő, és makulátlan a bőre. Tudta, hogy ruganyosan sportos a teste – vetett egy lopott pillantást a testhez simuló futóruhájára, amikor megérkezett a sürgősségire, mielőtt még valaki ráerőltette azt a laborköpenyt, amit most is viselt –, ráadásul kutatóként olyan fejlesztések frontvonalában tevékenykedett, amikről ő semmit sem tudott. Nem csoda, ha ennyire lenyűgözte, még ha érezte is rajta, hogy tartózkodó és nem szívesen beszél másokkal. Arra gondolt, hogy vajon miért. Rengeteg mindenről szívesen beszélt volna vele, de visszafogta máskor pezsgő és beszédes oldalát, hogy a gyógyászatra összpontosítsanak. Még ez is lenyűgözte. Legalább nem kellett színlelnie.

– Mondja csak – törte meg a társalgásban hirtelen beálló csendet –, nem szokta kihasználni Colorado vad természeti szépségeit? Engem ez vonzott ide.

– De igen – felelte Pia. – Általában futok, de biciklizni is szoktam.

– Síelni nem szokott?

– Hát, próbáltam, de az számomra túl nagy elkötelezettség. És maga?

– Síelek, kerékpározok, futok, még hegyet is mászok. Soha nem unom meg. Ez a fő oka annak, hogy itt dolgozom. Ha szabadnapos vagyok, senki sem talál meg, biztosan odakint csinálok valamit. Egyszer talán futhatnánk együtt vagy valami. Meg kell mondjam, nagyon szimpatikus nekem.

– Ez kedves – felelt Pia színtelen hangon. Arra gondolt, hogy jó ötlet volt-e idejönni, és újra eszébe jutott a vészjelzés.

Az ártatlan bókra adott kimért választ a legnagyobb jóindulattal sem lehetett bátorításnak venni, ezért Paul gyorsan visszatért a közösen átélt incidenshez.

– Szóval ez a futó, akivel ideérkezett… azt mondja, eszméletlen állapotban talált rá? Mit gondol, milyen régóta nem lélegezhetett?

– Nem lehetett megállapítani. Csak azt tudom, hogy amikor rátaláltam, nem lélegzett. Nem vert a szíve sem, amíg újra nem élesztettem.

– Mégsem érte semmilyen agykárosodás, és tökéletesen rendben volt az EKG-ja. Azzal még nem mondok semmit, hogy ez igen különös.

– Úgy tért magához, mintha csak elaludt volna. Egy szót sem értek kínaiul, de nem úgy tűnt, mintha bizonytalanul beszélne, és a motoros funkciói is mind működtek. Már a legelső pillanatban megpróbált felülni.

– Ha tippelnie kellene, hogy mióta nem lélegzett, mit mondana?

– Elég messziről kiszúrtam, ahogy a földön feküdt. Észrevettem volna, ha megmozdul. Azt mondanám, tizenöt-húsz perc is lehetett. Tudom, hogy ez képtelenség.

– Érdemes volna utánajárni az utógondozásának. Mit gondol, ha már valamilyen módon kapcsolódik a Nanóhoz, rá tudna kérdezni? Maga szerint ő is ott dolgozik?

– Halvány sejtelmem sincs. Valahogy nem tűnt tudósnak. A főnököm szerint a kínai kormány képviselője, bármit is jelentsen ez.

– Az a nő a főnöke?

– Attól tartok. Igazából a közvetlen főnököm. Mindennap mellette dolgozom.

– Örülök, hogy nem az én főnököm – közölte Paul eltúlzott utálkozó arckifejezéssel. – Olyan, mint egy domina. És az a haj…

Pia akaratlanul is eltűnődött Paul szóhasználatán. Bármilyen pontosnak tűnt is a jellemzés, valahogy nem tűnt helyénvalónak.

– Ha bármit is megtudna a betegről, nagyra értékelném, ha megosztaná velem – tette hozzá Paul.

Pia végzett a szendvicsével, és Paul látta rajta, hogy újra beletemetkezik a gondolataiba.

– Hadd vigyem vissza a munkahelyére – ajánlkozott. – Amennyit segített, tényleg ez a legkevesebb.

– Jaj, dehogy. Majd hívok egy taxit. De tényleg!

– Ragaszkodom hozzá. Tudja, én határozott idejű szerződéssel vagyok itt, és már szóltam egy kollégámnak, hogy jöjjön be korábban. Háromkor úgyis végeznék, de előtte még fel akarok menni az igazgatóhoz, Noakeshoz, hogy megmondjam neki, mekkora egy gerinctelen féreg. Azon is látszik, ahogyan ezt a helyzetet intézte.

– Nem túl bölcs gondolat – jegyezte meg Pia.

– Ezért is tenne nagy szívességet azzal, ha megmentene önmagámtól. – Az asztalon át Pia felé csúsztatta a névjegyét. – Szeretném, ha kapcsolatban maradnánk, hátha megtud valamit a kínairól. Én is szólok, ha valami érdekes történik itt a kórházban. Van névjegye? Gondolom, nincs magánál, ha egyszer futni indult, de ha megadja a számát, itt helyben beírom a mobilomba.

Pia felállt és elvette a kártyát.

– Nem szükséges, Paul. Tudom, hol érhetem el.

Paul összerezzent. Tudta, hogy Pia túlzottan rámenősnek találja – talán az is volt, de nem azért, amiért gondolja. Tetszett neki Pia hűvös nyugalma, és megérezte, hogy egy csomó területen közös az érdeklődésük, amit nem sok emberről mondhatott el. S akkor még nem beszélt arról, milyen dögösnek találja. De legalább a névjegyét elvette.

– Szóval, akkor megment önmagámtól, mielőtt még kirúgatom magam? A kocsim itt áll a hátsó bejáratnál. Már a külön parkolóhelyért is megéri itt dolgozni.

Pia végignézett a férfin. Tényleg nem tudta, hogy az a húsz dollár elég lenne-e a taxira, és bármennyire nyomult is Paul, valahogy úgy érezte, nem olyan, mint az unalomig ismert rámenős férfiak.

– Oké – döntötte el a dolgot. – Csak azért, hogy megmentsem az életét, elfogadom a fuvart. – Elmosolyodott. – Viszont hadd

áruljak el egy titkot. Fekete öves taekwondós vagyok. – Most már nevetnie kellett.

– Ugrat?

– Egyáltalán nem. Az iskolában tanultam, és tizennégy éves korom óta művelem. – Azt már nem árulta el, hogy az iskola valójában nevelőintézet volt, s azt sem, hogy a küzdősportot önvédelemből kellett megtanulnia.

Széles mosoly terült szét Paul arcán. Minden perccel egyre érdekesebbnek találta Piát.

– Mesés! – Komolyan is gondolta.

Néma csendben sétáltak ki a parkolóba, a férfi Subarujához. A tetőcsomagtartóra egy sötétkék Trek Madone-t rögzítettek, míg a kocsi platóján Pia hegymászó köteleket látott. Ahogy kinyitotta az ajtót, Paul átnézett a kocsi teteje felett.

– Amíg velem van, nem lesz szüksége a taekwondóra.

– Tudom – bólintott Pia. – Ezért is mondtam el. Ha azt gondolnám, hogy szükségem lehet rá, nem szólok előre.

Mindketten beszálltak az autóba, ami ugyanolyan tisztának és rendezettnek tűnt, mint Paul egész személye. A férfi elfordította a kulcsot, majd Piára nézett.

– Azért kértem el a mobilszámát, mert szeretném felhívni, s nem feltétlenül a kínai fickó miatt. Talán elmehetnénk meginni valamit, beszélgetni az orvosi dolgokról vagy amiről csak akar.

– Ez is egy lehetőség. – Pia nem szokott hozzá az ilyen lefegyverzően őszinte emberekhez, ráadásul biztonságban is érezte magát Paul mellett. Általában abból tudta, ha megtetszett valakinek, hogy az illető lopva megbámulta, míg ez a férfi egyszerűen közölte vele. Üdítő változatosság.

Miután kiálltak a parkolóból, Pia mutatta az utat a Nano felé. Amint a kapuhoz értek, felmutatta a biztonsági őrnek az igazolványát, és közölte Paullal, hogy megérkeztek. Az autó végül a főépület előtt állt meg. Pault lenyűgözték a látottak.

– Hatalmas ez a hely, és nagyon rendben van az egész környezet. Meg kell mondjam, félelmetes látvány.

– Az. – A különös epizód óta Pia is egészen más szemmel nézett a Nanóra. Nem tetszett neki ez az érzés. Amikor kiszállt az autóból, Paul követte a példáját.

– Szóval maradjunk kapcsolatban – hajolt az autó tetejére. – Tudja, semmi sem kötelező.

– Megvan a névjegye – bólintott Pia. Hirtelen eszébe jutott, hogy még most is a Memorial Kórház fehér köpenyét viseli. Gyorsan kibújt belőle, összehajtotta és Paul felé nyújtotta. – Ez a magáé.

– Személy szerint nem az enyém. Azt mondanám, inkább Mr. Noakesé, úgyhogy tartsa meg nyugodtan. Így lesz valami, ami a kórházi látogatására emlékezteti.

– Rengeteg laborköpenyem van. Tényleg nincs rá szükségem. Kár lenne rám pocsékolniuk.

Pia tovább tartotta a köpenyt Paul felé, aki továbbra sem vette el. Csak mosolygott és megadóan felemelte a karját.

Pia végül megenyhült és kibontotta a köpenyt, hogy visszavegye. Hirtelen valami kipottyant a zsebéből és a parkoló aszfaltjára esett. Az első vérminta volt, amit a kínai futótól levett. Már el is feledkezett róla, hogy a zsebébe dugta. A kémcső megpattant a gumidugaszon, Pia pedig reflexből utánakapott és megragadta, mielőtt még egyet pattanhatott és eltörhetett volna. Ahogy feltartotta, mindketten látták, hogy ép a tartalma.

Paul megkerülte az autót. Pia feléje nyújtotta a kémcsövet.

– Hé, ezt ügyesen csinálta! Nem is tudtam, hogy megtartotta a vérmintát.

– Én sem. Úgy értem, nem szándékosan tettem. Csak azért tettem zsebre, hogy ne zavarjon, amíg leveszem a második és harmadik mintát.

– Jól tette, hiszen a másik kettőt elvették. Ezt megtartanám, ha nem bánja. Érdekes lesz megvizsgálni, normális-e, bár nyilvánvalóan az, ahogy a fickó minden eredménye.

– Persze. – Pia kísértést érzett arra, hogy megtartsa magának a vérmintát, de tudta, hogy jó eséllyel elvennék tőle a beléptetésnél.

Nagyobb biztonságban lesz Paulnál. – Csak ne használja el az egészet. Én is meg szeretném vizsgálni.

– Hogyne.

– Akarja még a számomat?

– Feltétlenül. – Paul elővette a telefonját, és ott helyben hozzáadta a kapcsolataihoz.

Pia fejből megadta neki a számot. New York óta nem váltott szolgáltatót. Paul beírta a telefonjába, mielőtt eltette a vérmintát a saját köpenyébe, majd játékosan tisztelgett Pia felé, és széles mosollyal az arcán beült a kocsijába, hogy kihajtson a parkolóból.

Amikor megállt a biztonsági kapunál, amelyen túl újra ráhajthatott az országútra, vetett egy pillantást a tükörbe. Pia még ugyanott állt, ahol hagyta. Miután kiengedték a kapun, ráfordult a Boulderbe vezető útra.

Néhány perc múlva azon kapta magát, hogy fütyörészik. Az incidens és a Noakesszal való összetűzés ellenére boldognak érezte magát. Egy nemrég történt szakítás óta nem járt senkivel, és most úgy érezte, Pia az orvosság minden bajára. Alig várta, hogy közelebbről is megismerje. Hosszú ideje nem találkozott nála érdekesebb és izgalmasabb nővel. Azt is alig várta, mi derül ki a kínai futó vérmintájából – már ha egyáltalán kiderül valami.

15.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 15.15

Pia addig nézett Paul Subaruja után, amíg el nem tűnt a távolban. Néhány percig még ácsorgott a parkolóban, hogy felmérje a Nanót és környékét. Nyugtalansága, amit már néhány perccel azelőtt is érzett, hogy behajtottak volna a komplexum kapuján, mostanra fokozódott, miközben analitikus elméje teljes sebességre kapcsolt. Sok mindent megtudott a munkahelyéről, amiről két órával korábban fogalma sem volt. Tudta, hogy valahol a számtalan épület egyikében egy kínai férfi fekszik, merőben szokatlan életfunkciókkal, s hogy a Nano biztonsági őrei komolyan vigyáznak rá. Kiderült, hogy a Nanónak saját kórháza és orvosi személyzete van. Meg az is, hogy igen keveset tud közvetlen főnökéről, Mariel Spallekről.

Az egészben éppen Mariel szerepe tűnt a legérthetetlenebbnek – mármint amit a kínai elszállításában játszott. Nem volt kétséges, hogy ismeri a futót, vagy ha őt magát nem is, a körülményeket mindenképpen, amelyek a rosszullétéhez és szívmegállásához vezettek. Teljes magabiztossággal állította, hogy a Nano orvosai el tudják látni a beteget, amikor Paul, a sürgősségi osztály gyakorló orvosa is csak a homlokát ráncolta. Mindebből arra következtetett, hogy Spallek sokkal fontosabb posztot tölt be a cégnél, mint korábban gondolta, és eltűnődött, hogy ez rá nézve vajon mit jelent. Milyen következménye lehet annak, hogy éppen ő talált rá a férfira?

Ez a kérdés nem sokáig foglalkoztatta – annál inkább az ösztönös késztetés, hogy kiderítse, mi folyik itt. Másokkal ellentétben, ha veszélyt érzett, a forrását kutatta, nem pedig menekülni próbált előle. Nagyon korán meg kellett tanulnia, hogy senki sem siet a megmentésére. Ha fenyegetve érzi magát és sarokba szorítják, habozás nélkül torkon kell ragadnia a támadóját.

Mosolyognia kellett az időzítésen. Tudta, George minden rendelkezésére álló módon próbálná lebeszélni arról, hogy nyomozni kezdjen a kínai futó ügyében, csakhogy George hazament. Nincs senki, aki meggátolhatná, hogy leásson ennek a fura epizódnak a mélyére. Erkölcsi kötelességének is érezte, hogy megtudja, miféle szervezetnek dolgozik és milyen erőfeszítéseket támogat.

Miután áthaladt a biztonsági rendszeren – és a szokottnál jócskán nagyobb figyelmet szentelt a folyamatnak –, a labor felé vette az irányt. Árulkodó jeleket keresett, hogy vajon itt járt-e Mariel Spallek mostanában, de nem talált ilyet. Aznap délelőtt, mielőtt elment futni, újabb sor kísérletbe kezdett az orsógilisztákon: a nanotrófok külső héjába ötvözött polietilén-glükol molekulák új elrendezését használta fel ehhez. Mindenki, még Berman is elvárta tőle, hogy addig folytassa ezt a munkát, amíg ki nem küszöböl minden immunreakciót, hogy végre továbbléphessenek az állatokon, majd az önkénteseken végzett kísérletekre. Pia nemrég ki is töltött néhány újabb igénylést, amit a könyvelésen dolgozó túlbuzgó aktakukacok követeltek tőle.

Ahogyan máskor is tette, amikor visszatért a laborba, ellenőrizte az éppen zajló kísérletek állapotát, de sehogy sem tudott összpontosítani. A gondolatai folyton visszakanyarodtak a kínai futóhoz. Gyanította, hogy beszállították a Mariel által említett kórházba, amelynek létezéséről eddig mit sem tudott. Ez felvetette a kérdést, hogy merrefelé lehet és meg tudja-e találni. Ha igen, talán bejuthat és beszélhet az orvosokkal, hogy legalább a szakmai kíváncsiságát kielégítse. Akkor talán nem kavarognak az agyában a legvadabb magyarázatok.

De hol is kezdje?

Lement lifttel a földszintre és visszatért a biztonsági kapuhoz, amelyen át alig néhány perccel korábban belépett. Odalépett az egyik őrhöz, aki hajszálnyival barátságosabbnak tűnt, mint négy-öt nappali műszakos társa. A férfi egyedül állt a padlótól mennyezetig nyúló óriási ablaktábla előtt, ahonnét egy csomagokat kiszállító UPS futárt figyelt.

– Bocsásson meg, Mr. Milloy – olvasta le a férfi nevét az egyenruhájára tűzött névjegytábláról. – Megmondaná, merre találom a kórházat?

– Elnézést, hölgyem – felelte Milloy –, de nem tudom, miről beszél.

– Úgy hallottam, hogy itt a Nanóban van egy kisebb kórház.

– Én erről nem tudok, kisasszony, de mindjárt utánanézek. Várjon egy pillanatot!

Milloy odalépett a bejárat mellett posztoló két társához, hogy azzal a katonás kiállással, ami nagyon is illett a Nano biztonsági embereihez, megszólítsa a magasabbikat. Pia még sosem látta a férfit mást csinálni, mint meredten állni és figyelni, mint egy őrszemet. Még most is, miközben Milloy beszélt hozzá, egyenesen előreszegezte a tekintetét, mintha tudomást sem venne a beszélgetőtársa jelenlétéről. Végül alig észrevehető mozdulattal bólintott, és mondott valamit Milloynak, aki visszatért Piához.

– Jól tudtam, kisasszony. A Nanónak nincs kórháza. Az ügyeletes nővér az étkező mellett rendel, de ezt alighanem tudja. Tavaly ősszel tőle kapta meg az influenza elleni védőoltást.

– Igen. Nem rá gondoltam. Azért köszönöm. – Elindult, majd hirtelen visszafordult. – Mindig ebben az épületben dolgozik, Mr. Milloy?

– Miért érdekli? – Milloy már az első kérdés hallatán sem ugrált örömében, de mostanra határozottan bosszúsnak tűnt. Korábban többször is próbált szóba elegyedni ezzel a nővel, de úgy érezte, hogy tüntetően tudomást sem vesz róla.

– Rengeteg épület van a területen – felelte Pia. – Fogalmam sincs, mi folyik bennük. Gondoltam, ha más épületekben is szokott dolgozni, talán tudja, hol kereshetném legjobb eséllyel a kórházat.

– Sajnálom – felelte Milloy színlelt sajnálkozással.

Pia újra átment az íriszletapogatón, felliftezett a negyedikre, és követte a folyosót, míg vissza nem ért a laborhoz. Az ajtónál megtorpant, de nem lépett be. Ehelyett olyasmit tett, amit még soha: továbbment. Korábban felmérte, hogy innét, a negyedikről híd vezet át a szomszédos épület negyedik szintjére, s bár nem tudta, hogyan juthat el oda, merő kíváncsiságból úgy döntött, megpróbálja kideríteni. A folyosó további harminc méteren át kanyargott jobbra-balra, majd egy íriszletapogatóval védett kétszárnyú ajtónál ért véget. Körülnézett. Nem látott kamerákat, de gyanította, hogy az álmennyezet mögül ugyanúgy figyelik a folyosó minden szegletét, ahogyan a laborja körül is. Úgy döntött, ha kérdőre vonja egy biztonsági őr, az igazságnak megfelelően válaszol majd: egyszerűen kíváncsi és tudni szeretné, mi van az ajtókon túl.

Belenézett az íriszletapogatóba és megnyomta a gombot. A gép semmiben sem különbözött azoktól, amelyeket az épület és a labor bejáratához állítottak, mégis szokatlan módon reagált a jelenlétére: elutasító hangjelzéssel és villogó vörös fénnyel. Tett még egy próbát, és a gép ugyanúgy elutasította. Amikor lenyomta a kilincset, várható módon zárva találta az ajtót. Megvonta a vállát és visszafordult. Ennyit a hídról.

Mielőtt visszaért volna a laborhoz, újabb ötlete támadt. Elővette a telefonját, megkereste a beállításokat és meggyőződött róla, hogy be van kapcsolva a helymeghatározó, azután próbálta betájolni magát, hogy hol lehet a többi épülethez képest. Az erős Wi-Fi jel dacára nem kapott eredményt. Megnyitotta a Térképek alkalmazást és megadta a Nano címét, de a kijelző továbbra is üres maradt. Kijjebb zoomolt a térképen, ám a Nano helyén csak a nagy semmi terült el. A cég még a térképről is kitörölte magát. Ezzel nem ment semmire.

Az út felől nem ismert más bejáratot, csak azt, amit ő és mindenki más is használt, viszont a környéken akadtak kisebb mellékutak. Talán ha körbekerül, talál valami érdemlegeset. Eltökélte magában, hogy nem fog meghátrálni; most azonban várta a munkája.

Miután visszatért a laborba, újra ellenőrizte, járt-e itt Mariel. Ha igen, ügyesen leplezte a nyomait. Vegyes érzelmekkel gondolt arra, hogy hamarosan találkozni fognak. Főnöke egész délelőtt kiállhatatlanul viselkedett, és a kórházban is átnézett rajta, mégis meg kell kérdeznie arról, amit távozás előtt a parkolóban mondott. Majd kiderül, hogy kap-e választ vagy sem – ettől függetlenül meg kell kérdeznie.

Visszatért a munkaasztalhoz, amit elkülönített laborrész híján az irodájának használt. Újabb ötlete támadt. A kínai futó odakiáltotta neki a nevét, ami hirtelen eszébe is jutott. Felvette a telefont és kérte a központost, hogy kapcsolja neki Yao Hong-Xiaút.

– Betűzné, kérem?

Fogalma sem volt, hogyan írhatnak egy ilyen nyakatekert nevet, de néhány próbálkozás után a központos közölte vele, hogy senki nincs a listáján, akinek a nevében „Yao” vagy „Hong” szerepelne. Pia nem szakította meg a kapcsolatot. Fogott egy papírt és ceruzát, hogy leírja a nevet, majd megadta a központosnak a létező összes variánst, bár biztos csak az első néhány betűben volt. Végül, amikor továbbra sem találtak semmit, rákérdezett, megkaphatná-e a kínai küldöttség számát. Az újabb elutasító válasz után taktikát váltott, és kérte a kórházat.

– Milyen kórházat? – értetlenkedett a központos.

Pia ugyanazt a magyarázatát adta, amit odalent az őrnek. Közben még az is felötlött benne, hogy talán a keleti parti akcentusa miatt nem értik.

– A Nanóban nincs kórház – jelentette ki határozottan a központos.

– Esetleg orvosi rendelő? – Pia csalódottsága ellenére nem adta fel.

– Sajnálom, az sincs, csak az ügyeletes nővér. Megadjam a számát?

Pia dühösen csapta le a telefont. Próbálta kitalálni, mi mást tehetne még, de egyelőre semmi sem jutott az eszébe. Tekintete az LCD kijelzőre és a jelenleg fiitó biokompatibilitási tesztek eredményeire tévedt. A rengeteg számadat egyike villogva jelezte az egyik nyomon követett paraméter változását.

Hirtelen érdeklődéssel lépett közelebb, de szinte azonnal látta, hogy a változás csupán beállítási hiba, ami újrakalibrálással kiküszöbölhető. Alig néhány perc alatt el is végezte a műveletet, amelynek eredményeként a villogás abbamaradt.

A zár éles kattanása hívta fel magára a figyelmét, s egy pillanattal később Mariel Spallek jelent meg az ajtóban. Egy mappát szorított a mellkasához, s arcáról most is sütött a dölyfös felsőbbrendűség.

– Nocsak, nocsak – mormolta maga elé Pia. A Nanónál töltött ideje alatt talán most először örült a közvetlen főnöke jelenlétének.

16.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 15.45

– Örülök, hogy itt találom, Pia.

Mariel egyenesen hozzálépett, és tíz centis magasságelőnyét kihasználva fölé tornyosult.

– Mariel.

Megvetette a lábát, úgy nézett fel Mariel fagyos kék szemébe.

– Megkaptam a papírmunkát a könyvelésről – közölte Mariel. – Örömmel látom, hogy jól halad a munkával. Minél több eredmény támasztja alá a nanotrófok immunkompatibilitását, annál előrébb vagyunk. Megkapta az engedélyt az összes kérelmére.

Amíg Mariel beszélt, Pia szórakozottan bólogatott, és várta a sorát.

– Mr. Berman és jómagam azt is elégedetten látjuk, hogy visszatért a csillók problémájához, amit szintén mielőbb meg kell oldanunk. Van valami, bármi, amiben segíthetek?

Mariel végre elhallgatott.

– Szólhatna a programozóknak, hogy foglalkozzanak velem egy kicsit.

– El van intézve – bólintott Mariel, – Továbbítom ezeket a papírokat a beszerzési osztálynak, és gondoskodom róla, hogy azonnal intézkedjenek, de ehhez alá kell írnia az igénylést, amit eddig nem tett meg. Van még valami? – Mariel Pia felé nyújtotta a nyomtatványt.

– Akkor tényleg nem beszélünk róla? – kérdezte Pia.

– Miről?

– Ne már, Mariel! A futóról, a kórházról, a fegyveres őrökről. Beviszek egy pácienst a sürgősségire, a következő pillanatban meg beront a lovassággal, és erőszakkal kiviszi onnan? Az egésznek semmi értelme. Meg kellett volna vizsgálniuk, és ha rövid ideig is, bent tarthatták volna megfigyelésre. Leállt a szíve, amiről talán nem túlzás azt állítani, hogy súlyos rendellenesség. Ebben az életveszélyes állapotban maga ellentmondást nem tűrően közölte, hogy mi majd gondoskodunk róla.

Mariel rezzenéstelen arccal hallgatta, csak némi türelmetlenség ütött át önhitt arckifejezésén.

– Emellett – folytatta Pia – fogalmam sem volt, hogy a Nano rendelkezik olyan gyógyászati intézménnyel, amely képes ellátni ilyen súlyos betegeket. Amikor pedig arra kértem a központost, hogy kapcsolja a kórházat, kiderült, hogy nem létezik ilyesmi.

Mariel hosszú pillanatokig nem szólalt meg, az arckifejezése sem változott.

– Nem erőszakkal hoztuk el – jelentette ki végül.

– Ó, bocsánat – gúnyolódott Pia. Mariel szemlátomást megkerülte a kérdést, hogy kicsoda a férfi és a Nano milyen szerepet játszik a kezelésében. Természetesen az sem volt mellékes, hogy akarata ellenére hozták el, de Piát ennél is jobban aggasztották a fegyveresek, akiknek az élén Mariel berontott.

– Azt állítja, erőszakkal hoztuk el a férfit a sürgősségi osztályról, én viszont azt, hogy önszántából vetette magát alá az intézményünkben történő kezelésnek. Ha azt hiszi, valami mást látott, súlyosan téved.

– Oké, ha maga mondja, elhiszem, de egyet áruljon el: mit csinálnak vele a Nano kórházában? Bárhol is legyen…

– Biztos vagyok benne, hogy a leggondosabb kezelést kapja.

– Talán biztos benne, de tudja is? Ellenőrizte?

– Az én munkahelyem a biolabor, akárcsak a magáé. Nekünk ezzel kell törődnünk. Nagyon fontos feladatokat látunk el, és a nanotróf program ezek közt is az elsők közé tartozik, ezért minden mást ennek kell alárendelnünk. Biztosíthatom róla, hogy a férfi a

legjobb kezekbe került: egy magasan képzett orvoscsapat gondoskodik róla.

– De hát a Nano kutatóintézet. Eddig úgy tudtam, hogy az intézmény többi részén festékadalékokat és hasonlókat fejlesztenek. Itt a biolaborban még csak az orsógilisztáknál tartunk, még az emlőskísérletekig sem jutottunk el. Akkor mi szüksége van a Nanónak orvosokra? És mi köze ennek az egésznek magához?

– Grazdani kisasszony. Ahogyan már a kórházban is jeleztem, legjobb lesz, ha elfeledkezik arról, amit látott. Vagy amit látni vélt. Mindent egybevetve, ez nem a maga dolga. Ideje, hogy végre azzal foglalkozzon.

Mariel Spallek nem tudta, de az efféle dorgálások éppen az ellenkező hatást váltották ki Piánál, aki meggyőződéssel hitte, hogy neki magának kell eldöntenie, mi tartozik rá, nem egy karót nyelt bürokratának. A nemzetközi bíróságok is kimondták, hogy az egyén igenis felelős annak a szervezetnek a tetteiért, amelyhez tartozik. A tudatlanság sosem mentség semmire.

– Milyen szerepet játszik a kínai kormány a Nano működésében? – tette fel a kérdést.

Mariel mostanra visszatért a formanyomtatványok ügyéhez, a kérdésre azonban élesen felkapta a fejét és mélyen Pia szemébe nézett.

– Azt mondtam, felejtse el. Nem viccelek. Most pedig írja alá ezt a nyavalyás papírt!

Pia vállat vont és elvégezte a papírmunkát Mariel kedvéért. A heves reakcióból ítélve érzékeny pontra tapintott, ami nemhogy tompította, de egyenesen feltüzelte kíváncsiságát.

17.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 23., KEDD 18.50

Pia a nap hátralévő részében szinte lehetetlennek találta, hogy a munkájára összpontosítson. Mariel ellentmondást nem tűrő válaszai nyomán egyre jobban érdekelte, vajon minek is volt a szemtanúja. Különösen azt találta figyelemre méltónak, ahogy Mariel a kínai kormány említésére reagált. Kína sok területen, így a gyógyászatban is az Egyesült Államok egyik legnagyobb vetélytársa volt – amióta New Yorkban, dr. Rothman oldalán mesterséges szervek előállításával foglalkozott, tudta, hogy Amerikát leszámítva Kínában végzik a legeredményesebb kutatásokat. Ahogyan azt is, hogy Kína nem veszi olyan komolyan a szabadalmi kérdéseket vagy a páciensek jogait, mint az Egyesült Államok.

Egy órán át az ördög ügyvédjét játszotta, magáévá tette a másik oldal véleményét és próbált amellett érvelni, hogy Mariel nem titkol előle semmi lényegeset, s hogy a futó esetére is létezik valami hétköznapi magyarázat. A fickó nem akarta, hogy Paul Caldwell kezelje, ez nyilvánvaló volt; ahogy az is, hogy el akart menni a kínaiakkal és a fegyveres őrökkel, még ha semmi keresnivalójuk sincs egy civil orvosi létesítményben. S mire elbocsátották, a férfi minden értékelhető szempontból egészségesnek tűnt. Talán legyengítette a rosszullét, de egyébként teljesen helyrejött. Olyannyira, hogy még a segítségét is megköszönte.

De mi a helyzet az őrökkel?, tette fel magában a kérdést. Ha a Nano alkalmazza őket, akkor a félkatonai biztonsági szervezet magasabb szintjén állnak, mint az eddigi őrök. Még az egyenruhájuk is más volt, mint a többi őré, akikkel nap mint nap találkozik a külső kapunál vagy az épület bejáratánál. És ki lehet a két öltönyös kínai? A Nanóba látogató kínai küldöttség tagjai? Minél többet gondolkodott a dolgon, annál több kérdés fogalmazódott meg benne.

A legjobban mégis a futó egészségi állapota foglalkoztatta. Ahogy visszagondolt az esetre, nem kételkedett abban, hogy a férfinak leállt a keringése és a légzése, s mire rátalált, már hosszabb ideje ebben az állapotban lehetett. Mégis, amikor nem egészen két óra múlva, jobbára önerőből elhagyta a sürgősségi osztályt, mindennek nyomát sem lehetett látni, ami igazi orvosi kuriózum, ha nem éppen totális anomália. Eszébe jutottak a jobb karján látott tetovált számok, valamint a tűszúrások nyomai, amiket akkor figyelt meg, amikor levette tőle a vért. A vért!

Benyúlt a nadrágzsebébe és előhúzta Paul Caldwell névjegyét. Felhívta a számot, de a férfi nem vette fel. Elmormolt egy szitkot és nem hagyott üzenetet. Kisétált a konyhába, ahol rájött, hogy nincs otthon semmi étel (mintha valaha is lett volna), amikor hirtelen megcsörrent a mobilja.

– Pia? Itt Paul. Bocs, letettem valahová a telefont, és nem találtam meg azonnal.

– Kösz, hogy visszahívott.

– Oké. Rájött valamire a munkahelyén?

– Nem, semmire. Nem beszélnek a kórházról és nem beszélnek a kínai férfiról, nem mondanak semmit. Tulajdonképpen azért hívom, hogy megvizsgálták-e a vért.

– Igen, már elküldtem a laborba, de legkorábban holnap ilyenkor lesz meg az eredmény. Sokat gondolok erre a futóra, és azon tűnődöm, hogy talán teljesen rossz nyomon járunk. Tényleg olyan rossz állapotban volt, amikor rátalált? Mert a tünetek és a vizsgálati értékek, még ha nem is túl alaposak, olyasmire utalnak,

amivel még az életben nem találkoztam. A fickó szinte segítség nélkül kisétált a sürgősségiről, aminek azért nagyon kicsi a valószínűsége, ha előtte ki tudja meddig a klinikai halál állapotában volt.

– Tudom, hogy nem áll össze a kép – értett egyet Pia. – Én is ezen gondolkodom, amióta csak elváltunk, de teljesen biztos vagyok abban, hogy nem volt pulzusa és nem lélegzett, amikor rátaláltam.

– Akkor most mi legyen? Hagyjuk annyiban? Nekem nagyon úgy tűnt, hogy az a nő tudja, mit csinál. Ha ő a főnöke, kényes helyzetbe kerülhet miatta. Szerintem az lesz a legjobb, ha megvárjuk a vérvizsgálat eredményét. Maga mit mond?

A tünetek és az értékek nem stimmeltek, ebben Pia tökéletesen igazat adott Caldwellnek. Az egész nem állt össze. Abban viszont kételkedett, hogy teljesen rossz nyomon járnának. 99,9 százalékos biztonsággal ki merte jelenteni, hogy a futó a klinikai halál állapotában volt, amikor belebotlott. Azután a csodával határos módon mégis felkelt, hogy úgy tegyen, mintha mi sem történt volna.

Abban viszont nem lehetett ilyen biztos, hogy nem szenvedett valamilyen károsodást, mivel azóta sem beszélt vele, és a Nanóban senki sem akart hallani róla. Az is lehet, hogy egyáltalán nincs jól. Vagy ha mégis, akkor valahol valakik a Nano területén azzal foglalkoznak, hogy halottakat támasztanak fel.

– Várjuk ki a végét, rendben, Pia? Pia! Ott van még?

A tény, hogy éppen Paul Caldwell-lel beszélt, teljesen kiment Pia fejéből. Egyetlen szó nélkül letette a telefont, majd lerogyott a kanapé karfájára. Hirtelen mindennél erősebb késztetést érzett arra, hogy kiderítse, mi folyik a Nanóban. Egyvalaki pedig kétségkívül minden kérdésére tudta a választ. Zachary Berman.

Noha eddig igyekezett elkerülni Bermant, most mégis a közelébe kellett férkőznie. Ennyi íriszletapogató és fegyveres őr mellett kikezdhetetlen a biztonság a Nanóban, így talán az ő háza lesz a gyenge láncszem. Gyanította, hogy a férfinak van otthoni

irodája, még ha nem is látta, amikor George-dzsal ott vacsoráztak. Ha néhány percre bejutna oda, akkor talán választ kapna minden kérdésére. Ami felvet még egy kérdést: hogyan csinálja? Miközben az agya magasabb sebességi fokozatba kapcsolt, érezte, hogy a pulzusa is felgyorsul. Van egy módszer, de jókora kockázattal jár.

18.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 24., SZERDA 6.09

Zach Berman nanobeli irodájának rejtekében, némiképp másnaposan rágta át magát a *New York Times* és *Washington Post* online kiadásán, majd a válogatott német és brit lapokon. A Nano egy sor kínai napilapra is előfizetett, ám ezek reggeli szemlézését rábízta Whitney Jonesra, akinek korai felbukkanására már csak ezért sem számított. Odakint még ki sem világosodott.

Az előző estét azzal töltötte, hogy kínai vendégeit szórakoztatta, akik élvezték a Nano intézményeinek kora reggeli bejárását. A nap hátralévő részében a nekik elkülönített területen kellett tartózkodniuk, ahol végignézhették, ahogy a honfitársaikon különféle vizsgálatokat végeznek el, miközben az ide látogatók kedvéért kidolgozott biztonságos rutinpróbáknak teszik ki őket. A díszvacsora helyszíneként ezúttal is az otthona szolgált, amit a kínai méltóságok lenyűgözőbbnek találtak Boulder vagy akár Denver legmenőbb éttermeinél is. A hostesseket is könnyebben beszervezhette ide, mint egy nyilvános helyre.

Berman még mindig nem szokta meg a tósztok végeláthatatlan sorát, melyek az ilyen eseményeket kísérték. Rendszerint sört vagy bort ivott a vacsorához, a kínaiak azonban csak úgy döntötték magukba kedvenc italukat, a whiskyt – a sok pohárköszöntő eredménye volt az enyhe másnaposság. A vacsora ezzel együtt nagy sikert aratott.

Étkezés után Berman formális prezentációt tartott arról, hogyan válik a nanotechnológia az orvostudomány globális jelenségévé,

ami egyre gyümölcsözőbbé teszi a Nano, LLC és a Kínai Népköztársaság kölcsönös tiszteleten és együttműködésen alapuló kapcsolatát. A jelenlévők mindegyike végighallgatta már ezt a prédikációt, Berman bravúros tálalásának köszönhetően mégis az utolsó tószt volt a leghangosabb és legérzelmesebb, melynek eredményeként Berman is arra kényszerült, hogy ledöntsön egy felest, és még ültő helyében megérezze a közelgő fejfájás előszelét. Fél órával később arra hivatkozva, hogy muszáj néhány órát aludnia, kimentette magát és visszavonult, mielőtt a vendégei kísérőikkel együtt belemerültek volna a pókerezésbe.

Távozása előtt a delegáció vezetője, Shen Han Li félrevonta egy szóra, köszönetet mondott a nagylelkű vendéglátásért, és közölte vele, hogy az eddig látottak alapján úgy véli, munkatársai jól ítélték meg a Nanóban rejlő potenciált – mindazonáltal emlékeztetett arra, hogy a felettesei továbbra is türelmetlenül várják a konkrét bizonyítékokat az általuk rendelt nanorobottípus hatékonyságával kapcsolatban. Egy ilyen demonstráció sokat tehet annak érdekében, hogy a cégnek a közeljövőben ne legyenek finanszírozási gondjai. Berman megköszönte Li egyenességét. A vacsora előkészítésével töltött órák és a számtalan pohárköszöntő után éppen ezt a biztatást szerette volna hallani.

Az este valóban a várakozásoknak megfelelően alakult.

Most azonban, a reggel rideg fényében, Berman újra érezte az idő szorítását. Gondoskodnia kellett a sportolók elvárt teljesítményéről és ezáltal a kínai befektetésről. Nemrégiben három visszalépés is történt, s bár mindhárom incidenst sikerült titokban tartaniuk, nem engedhetett meg magának több katasztrófát. Ha a kínaiak rájönnek, az egész ügyletnek lőttek. Reggel beszélnie kell Stevensszel, hogy abszolút biztos lehessen a dologban.

Miközben a londoni *Times*t böngészte, mintha kopogtatást hallott volna az irodája külső ajtaja felől. Azt gondolta, hogy csak a kótyagos feje játszik vele, azután újra hallotta. A titkárnők ilyen korán sosem jöttek be, és Whitney Jones is azt mondta, hogy

hazaugrik néhány órára. Hét vagy fél nyolc előtt még a munkamániás Mariel sem járt be. Fokozódó kíváncsisággal kattintotta fel a külső biztonsági monitort, és meglepetéssel fogadta, amit látott.

– Lám, lám – mondta ki hangosan, miközben beengedte a látogatót. – Itt vagyok!

Megdöbbent, de a lehető legjobb értelemben. Pia Grazdani eljött az irodájába! Némiképp zavartan állt fel. A váratlan meglepetéstől úgy viselkedett, mint egy éretlen kamasz. Idegesen simította hátra haját és tűrte be ingét, míg lelki szemei előtt George-ot látta, ahogy aznap este átkarolta Piát, amikor együtt távoztak az otthonából. A látvány felbosszantotta, de rövidesen lehiggadt, amikor Whitney elmondta neki, hogy George beszédessé vált az italtól, sőt még arra is rákérdezett, hogy Pia és Berman lefeküdtek-e egymással. Ezen jót nevettek. Whitney kiszedte George-ból, hogy a Piával ápolt kapcsolata minden, csak nem intim. Berman bátorítónak találta az értesülést, különösen most, hogy Pia hajnalban meglátogatta az irodájában.

– Jó reggelt, Mr. Berman! – köszönt Pia vidáman, amint belépett a belső ajtón. – Remélem, nem jöttem túl korán.

– Ilyen kellemes meglepetéshez sosincs korán. Minek köszönhetem az örömet? – Berman még sosem látta ilyen vonzónak. Mérhetetlenül igézőnek találta. – Jöjjön, kérem! Foglaljon helyet.

– A bőrdívány felé intett, majd letakarított róla néhány szanaszét heverő iratot.

– Csak szerettem volna megköszönni, hogy a minap vendégül látott minket George-dzsal. Nagyon jól éreztük magunkat, különösen én, bár attól tartok, George kicsit többet ivott a kelleténél. Szóval köszönünk mindent.

– Azért jött be reggeli negyed hétkor, hogy köszönetet mondjon? Nem mintha nem értékelném a gesztust… – Bermannek nehezére esett elhinni, hogy Pia mindössze ezért fáradt be hozzá.

– Tudtam, hogy korán be szokott jönni, és úgy gondoltam, egyszerűbb lesz…

– …ha Whitney és Mariel nincs a közelben? – Bermant máris kezdte elragadni a képzelete.

– Nos, ha már említi, igen. – Pia elmosolyodott. Úgy érezte, mintha a másik olvasna a gondolataiban.

– Spallek kisasszony néha olyan… – Berman engedte, hogy Pia fejezze be a mondatot.

– …zsarnoki?

– Ez a jó kifejezés. Azért ne hagyja, hogy megfélemlítse. Kérem, üljön le. – Berman újra a kanapéra mutatott, amit úgy helyeztek el, hogy az egész falat betöltő ablakra és azon túl a japán sziklakertre nézzen. Megpaskolta a párnákat, mintha Piának pontosabb helymeghatározásra volna szüksége.

Pia körbejárt az irodában, hogy megnézegesse a különféle dísztárgyakat: az afrikai gazellaszarvakat és hasonlókat. Az egész hely bűzlött attól az ódivatú férfieszménytől, amiről azt hitte, rég sírba szállt Hemingwayjel. Végül leült oda, ahová Berman mutatott, miközben meglepetéssel és megkönnyebbüléssel nyugtázta, milyen könnyű elcsavarni Berman fejét. Elégedetten látta, hogy még a hozzá hasonló férfiak is tökéletesen kiszámíthatóak.

Átfutott a fején, hogy egyszerűen feladja a színlelést, és rákérdez a kínai futóra, de az ötlet, ahogy jött, ugyanilyen gyorsan eltűnt. Az ösztöne azt súgta, hogy Berman nagy valószínűséggel nem beszélne. Lelki szemei előtt megjelentek a férfi karjára tetovált számok. Volt bennük valami riasztó, s nemcsak akkor, amikor látta őket, de még most is, hogy az eszébe jutottak.

– Mariel talán igazi zsarnok – engedte meg Berman –, de jó szíve van, és a végletekig hűséges. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy a lehető legjobb alhadnagy.

– Hadnagy? Érdekes szóhasználat – jegyezte meg Pia.

– Megkínálhatom egy kávéval? – Berman a mahagóniszekrénybe épített csillogó kávégépre mutatott.

– Örülnék neki. – Piát érkezése előtt nyugtalansággal töltötte el, amire készült, és emlékezett arra, mennyire viszolygott akkor, amikor Berman rá akart törni a lakásában. Most azonban magabiztosnak és összeszedettnek érezte magát. Sokkal félelmetesebb alakokkal is elbánt korábban. Például az albánokkal, akik elrabolták. Messze-messze félelmetesebb alakokkal.

– Mintha kiképzőtiszt lett volna az előző életében. Mindig olyan alapos és következetes.

– Jó főnök.

– Hogyne. Mindig megfelelően tájékoztat a munkáról, amit a laborban végeznek. – Berman Pia felé nyújtotta a kávét, majd magának is készített egyet.

Pia tudta, hogy Mariel azt sem hallgatta el, milyen szerepet játszott a kínai futó megtalálásában. Érdekelte volna, Berman miért nem erről beszél.

– Nagyon jó véleménnyel van magáról – folytatta a férfi. – Már a minap is említettem, hogy nagyra értékeljük a közreműködését a nanotrófok biokompatibilitási problémáinak kiküszöbölésében.

– Remélem, tartjuk az elvárt ütemet. A munka tényleg fantasztikus, és külön öröm számomra, hogy hozzájárulhatok a tudomány fejlődéséhez. Ezért kezdtem el ezzel foglalkozni.

Berman kávéval a kezében leült forgószékébe, a kis asztal túlsó felére, ahonnét egy hosszú pillanatig szórakozott mosollyal nézett rá.

– Hadd kérdezzem meg, mi van a barátjával, dr. Wilsonnal? Rendben hazaért L.A.-be?

Pia megengedett magának egy félmosolyt.

– Feltehetőleg. Nem beszéltünk azóta, amióta elment. Mindenesetre örülök, hogy visszakaptam a lakásomat. Nem vagyok felkészülve látogatókra.

– Ez érthető – bólintott Berman.

– Jones kisasszony is szokott önnél aludni?

– Nagyritkán – felelte Berman.

– Szívesen meglátogatnám újra. Olyan magával ragadó az a ház. Nyilván sok részlet elkerülte a figyelmemet.

Berman felhajtotta maradék kávéját. A reggel sokkal jobban alakult, mint tervezte.

– Esetleg újra együtt vacsorázhatnánk.

– Igen, az nagyszerű volna.

Berman végigmérte Piát. Hosszú ideje nem látott hozzá hasonlóan egzotikus szépséget, aki ráadásul tálcán kínálta fel önmagát. Ezzel együtt próbált lehiggadni, még ha nem is reménykedett ilyen kedvező fordulatban.

– Rendben. Magának mikor volna megfelelő?

– Azt hiszem, ma este szabad vagyok. Ha nem tűnik sürgetésnek…

– A legkevésbé sem. Akkor legyen ma este. Nyolckor megfelel?

– Tökéletesen – mosolygott Pia. – Van viszont valami, amit előre tisztázni szeretnék.

– És mi volna az?

– Megígérte, hogy nem lesz még egyszer olyan… ahogy ön fogalmazott, kiállhatatlan, mint a kínai útja előtt. Szeretném, ha tartaná magát ehhez.

Berman felemelté a kezét.

– Becsszóra. – Ajka kaján kis mosolyra húzódott.

– Oké – bólintott Pia. – Akkor nyolckor. – Felállt és távozott Berman irodájából, miközben végig a hátában érezte a férfi tekintetét. Hadd képzelegjen, gondolta. Miután kiért a friss, levegőre, magában még hozzátette: küldetés teljesítve.

Berman a maga részéről elégedetten hátradőlt a forgószékében, és köszönetet mondott az isteneknek a váratlanul és ígéretesen alakuló reggelért. Még a másnapossága is elmúlt.

19.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 24., SZERDA 12.09

Miután megnézte a biztonsági naplófájlt, ahogy mindennap tette, Mariel Spalleknek el kellett ismernie: mivel már reggel hat előtt bejött, Pia joggal toldotta meg negyvenöt perccel az ebédidejét, hogy fusson egyet. Beosztottja elárulta neki, hogy a futástól mindig visszanyeri az erejét, ráadásul akkor fogannak meg benne a legjobb ötletek, amikor a Nano felett kígyózó hegyi ösvényen kocog. Az is sokat segített, hogy Pia jó kedvében találta Marielt, aki ugyanezen az emeleten egy másik labort és további diagnosztikai eszközöket is a rendelkezésére bocsátott, így gyakorlatilag kétszer annyi kísérletet végezhetett el a nanotrófok felszínébe ötvözendő polietilén-glükollal. Miután bekalibrált mindent, Mariel elengedte futni, bár megjegyezte, hogy szívesebben venné, ha ma nem botlana bele újabb öntudatlan Nano-alkalmazottakba. A megjegyzésen mindketten jót nevettek.

Pia máskor valóban a hegyi ösvényen kocogott, most azonban a kapunál jobbra fordult és az országúton a város felé vette az irányt, majd néhány száz méter után lefordult egy mellékútra, amelyen korábban még nem járt. Itt újabb száz méter után megtorpant és felkapaszkodott az út mentén magasodó töltésre, hogy behatoljon a Nanót körülvevő erdőbe. Gyanította, hogy másik úton is be lehet jutni a komplexumba, és próbálta kideríteni, hogy onnét mennyit láthat. A területet behálózták az utak, így autóval is körülnézhetett volna, mégis úgy döntött, gyalogosan észrevétlenebb marad. Úgy tervezte, hogy körbeszalad a kerítés mentén, bár tudta, hogy a

Nano igen tekintélyes területen fekszik. Ideje volt elkönyvelnie valamilyen eredményt, ha már a tegnapi incidens óta semmivel sem lett okosabb.

Bevette magát az erdőbe. Nem is emlékezett arra, mikor esett utoljára; a levegőben finom por örvénylett, ahogy a gallyak elpattantak a talpa alatt. Az aljnövényzet sűrűsödött, miközben egyre mélyebben járt a fák között, s ahogy feltartott kézzel védekezett az ágak ellen, jó néhány karcolást begyűjtött. Öt perc múlva már úgy érezte, mintha egy rengeteg közepén járna. Az öles fák egyre magasabbra tornyosultak előtte, még a völgyszerű teknőt is alig tudta kivenni, ahol a Nano feküdt. Amíg a távolságot kémlelte, egyenesen belesétált egy vékony, sötétzöld drótszálakból szőtt kerítésbe, ami összekaristolta az orrát.

– A fenébe! – Arcához kapta a kezét, de nem érzett vért. Most, hogy közvetlenül maga elé nézett, már észrevette a szinte láthatatlan kerítést. A keskeny töltés mindkét irányban a végtelenbe tartott, és a kerítés mélyen a földbe ágyazódott. Öt-hat méterenként barna acéloszlopok tagolták, ezek között feszült a jó három méter magas drótháló. Megrázta, feszesnek és ellenállónak tűnt, és feltehetőleg olyan sötétzöld festékkel vonták be, ami a nanotechnológiai eredmények hasznosításával készült. Neszt hallott. Egyenesen maga előtt, a kerítés túlsó felén fiatal szarvast látott, amint egyenesen rá meredt.

– Nem kell félned – mormolta maga elé. – Itt egyikünk sem jut keresztül.

A Nanót tehát egy külső kerítés is elzárta a külvilágtól, nem csupán az impozáns szögesdrót, amit eddig látott. Okkal feltételezte, hogy körbefogja az egész intézményt, s legfeljebb csak a főkapu előtt szakad meg, újabb bizonyítékaként annak, mennyire komolyan veszi a Nano a biztonságot. Úgy tűnt, módosítania kell a becslését arról, mennyi időbe telik körüljárni az intézményt.

Amikor megcsörrent a telefonja, elakadt a lélegzete. A láthatatlan kerítéstől nyugtalanná vált, s itt, az erdő közepén végképp nem számított telefonhívásra. Lekapcsolta a mobilt a

karpántról; a kijelző Paul Caldwell számát jelezte. Újjáéledtek a reményei. Talán megtudott valami hasznosat a futó vértesztjéből.

– Pia!

– Igen, Paul. Van valami híre?

– Alig hallom, Pia, nagyon rossz a vonal. Figyeljen…

Pia nem hallott semmit. Elfordult és visszaindult az út felé, ahonnét érkezett. Paul hangja egy-egy pillanatra beúszott a vonalba, majd éles sípolással megszakadt. Miután visszaért az úthoz, kivárta, hogy Paul újra hívja. El akarta kerülni azt a kétségbeejtő helyzetet, amikor a vonal megszakadása után mindkét fél egyszerre próbálja hívni a másikat. Remélte, hogy Paul nem vár rá.

A telefon újra megcsörrent.

– Paul?

– Maga az, Pia?

– Igen, én vagyok, Paul. Mi a helyzet? Mit tudott meg?

– Oké, most már hallom. Figyeljen. Van egy kis probléma a vérrel.

– Probléma? Ezt meg hogy érti? Mit tudott meg?

– Nem tudtam meg semmit, Pia. A vért nem vizsgálták meg. El sem jutott a laborba.

– Ezt hogy érti? Amikor tegnap este beszéltünk, azt mondta, hogy elküldte. És hogy ma meglesz az eredmény.

– Azt mondtam, hogy elküldtem, és tudtam, hogy általában mikor szokott meglenni az eredmény Azonban másképp alakult a dolog.

– De hát mi a fene történt? – Pia felbőszült, s bár tudta, hogy szinte teli torokból üvölt a telefonba, meg sem próbált uralkodni magán. Hallotta, hogy Paul szabadkozik a vonal túlsó végén, de ez sem segített. Túl azon, hogy sikerült meghívatnia magát Berman házába, úgy látszott, minden más terve kútba esett. Beleértve a vérvizsgálatot.

– A szokott módon becsomagoltam és feladtam a vérmintát, hogy a futár elvigye. El is jött érte. Mindig ő szállít nekünk,

megbízom benne, de azért ellenőriztem a dolgot, és kiderült, hogy rendben leadta a laborban. Aláírta a visszaigazolást. Vagyis a vér odaért, de ezután nincs semmi nyoma. A labor már nem kapta meg.

– Hogy történhetett meg ilyesmi? Magának kellett volna elvinnie a laborba, Paul.

– Ne izéljen már, Pia! Még sosem történt ilyesmi. Olyan volt már, hogy rosszul címkéztek fel egy mintát, de még egy sem tűnt el úgy, mint ez. Higgye el, mindent felforgattak utána. Ez a labor végzi a legtöbb külsős munkát, és megfenyegettem őket, hogy ezután mással dolgoztatunk, ha nem kerül elő. Noakes talán nem helyeselné, de fenyegetőztem egy sort a nevében.

– Mi volt a kémcső címkéjén?

– A kórház szabványos kódja. Egy másik címkén feltüntettem a saját nevem és a „futó” szót is, gyorsírással. Rengeteg vérminta kerül hozzájuk az én nevem alatt. Próbáltam gondosan eljárni, ha netán olvashatatlanná válna a vonalkód. Sajnálom, hogy így alakult, Pia, de ez még nem a világvége…

– Na persze – vágta rá Pia, azzal véget vetett a hívásnak. Dr. Caldwell számára talán nem a világvége, számára azonban végtelen csalódás. Vissza a startmezőre: megint nincs semmije. Mindeközben egyre feszültebbnek érezte magát: egyre inkább baljós előjelnek látta ezt a második kerítést, ezt a teljesen felesleges biztonsági intézkedést, amivel még jobban elszigetelték a Nanót a külvilágtól A parkolót övező kerítés magasabb ennél, s önmagában is eléggé tiszteletet parancsoló. A külső védelmi vonalat talán könnyen át lehetett törni, ám nem kételkedett abban, hogy ezt a szenzorok azonnal jeleznék. Vagy talán a Nanót nem is igazán a betörők aggasztják, hanem azok, akik ki akarnak jutni a területéről? Egyik kérdésre sem tudta a választ.

Mielőtt túl sokat gondolkodhatott volna a dolgon, egy motor távoli, bántóan magas hangját hallotta a mozdulatlan hegyi levegőben. Valaki erre motorozik, gondolta, miközben lebukott a fák vonala mögé, hogy az út felől ne láthassák. Mielőtt bármilyen

motort meglátott volna, előbb egy, majd egy második kerékpáros bukkant fel Nano-logós fekete mezben, áramvonalas fekete sisakban és sötét napszemüvegben. A kerékpárosok egyenletes ritmusban lélegeztek és tekintélyes sebességgel kapaszkodtak fel a hegyre. Lábukat a pedálhoz rögzítették, a markolatokon támaszkodó testük ütemesen ringott. Ahogy az első elsuhant előtte, a válla felett visszanézett a társa felé, így egy pillanatra láthatta jellegzetes arcvonásait. Ázsiai volt, feltehetően kínai.

Közvetlenül a kerékpárosok mögött crossmotoros következett zárt sisakban, velük azonos tempóban, majd távolabbról fehér furgon zárta a menetet. Pia az elsötétített ablakokon át nem látott semmit. Néhány perccel a rövid konvoj elhaladása után, amikor más nem jelent meg, futva indult ugyanabba az irányba, abban a reményben, hogy visszafelé még elcsípheti őket.

Ahogy a kaptató tetején kiért a hajtűkanyarból, messze rálátott a távolban, húzódó hosszú, meredek hegyoldalra. A csúcs közelében még ki tudta venni a kerékpárosokat, akik azóta sem lassítottak. Még ilyen messziről is látta, hogy az emelkedőhöz képest döbbenetesen gyorsan haladnak. Kik lehetnek, és miért viselik a Nano emblémáját? Miközben a távolból figyelte őket, eltűntek a hegygerinc mögött, nyomukban a motorossal és a fehér furgonnal.

Egy hosszú pillanatig csak állt és nézett utánuk, miközben hitetlenkedve ingatta a fejét. Túl sok a véletlen egybeesés. Akárcsak a futó, valahogyan a biciklisek is a Nanóhoz kapcsolódtak, és elég fontosak voltak ahhoz, hogy motorral és furgonnal kísérjék őket.

Egyszeriben az is más értelmet nyert, amit Paul Caldwelltől hallott. A kínai futó véletlenül megtartott vérmintáját elküldték a laborba, ahol aztán nyoma veszett. Ilyesmire korábban sosem volt példa, és nem is kínálkozott rá épkézláb magyarázat. Pedig a labor mindent felforgatott, hogy előássa az elveszett vérmintát, legalábbis Paul ezt mondta. *Késő bánat!*, gondolta.

Biztos volt abban, hogy a laborosok csak az idejüket vesztegették. Valaki ellopta azt a vérmintát, mielőtt kielemezhették

volna. A Nanónál tudták, hogy vérmintát vettek a futótól, ő a helyükben mégis azt feltételezte volna, hogy a futóval együtt azt is elhozták. Az utólagos akció azt jelentette, hogy a vártnál alaposabbak és messzebbre is elérnek. A kórházban, vagy még inkább a laborban, volt egy emberük, aki mindent elfogott, ami a sürgősségiről érkezett. A Nano erőforrásaival nem nehéz megszervezni egy ilyen akciót.

Ezzel együtt átkozta az ostobaságát, amiért rábízta a vért Paul Caldwellre. Akkor már magára a kémcsőre is ráírhatta volna: LOPJATOK EL! A férfi nemcsak a nevét tüntette fel, de azt is, hogy a minta a futótól származik.

Ezután próbálta újra racionálisan megközelíteni a dolgot. A furcsa incidens ellenére Caldwellnek semmi oka sem volt arra, hogy titokban vizsgáltassa meg a vérmintát. A Nano talán gorombán elvette a többi kémcsövet, de a sürgősségi orvosa ebből még nem gyanakodhatott arra, hogy valami szokatlan dolog történik: egy vérminta azelőtt eltűnik, hogy eljutna a laborba. A szerencsétlen epizódból azt a következtetést vonta le, hogy a vártnál több forog kockán, s hogy a jövőben jobban kell vigyáznia, A nanotechnológiában irdatlan sok pénz forog, neki pedig egy félelmes ellenféllel kell szembenéznie.

Megfordult és kocogni kezdett abba az irányba, ahonnét érkezett Mostanra elvetette az ötletet, hogy körbefussa a Nanót. Végtére is mit számít, ha talál egy második vagy akár harmadik bejáratot? Semmivel sem jutna előrébb, csak még titokzatosabbnak érezné a körülményeket. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a Nanóval és tevékenységi körével kapcsolatban csakis egyetlen forrásból szerezhet hasznos értesüléseket: Zachary Bermantől. Az ő házában nincsenek íriszletapogatók – legalábbis eddig nem látott ilyeneket –, se borotvaéles drótkerítések. Mégis beleborzongott a gondolatba, hogy ezúttal George nélkül kell bemerészkednie oda. Ösztönösen úgy érezte, hogy Berman álnok kígyó, aki bármelyik pillanatban halálra marhatja.

20.

BOULDERI MEMORIAL KÓRHÁZ, AURORA, COLORADO
2013. ÁPRILIS 24., SZERDA 17.32

Mielőtt hazament lezuhanyozni és átöltözni a vacsorához, Pia beiktatott még egy kitérőt. Tudta, hogy dr. Caldwell az ügyeletes, mert felhívta a kórházat. Amikor a recepciós meghallotta, hogy a hívó maga is orvos, felajánlotta, hogy rájelez a személyi hívóján dr. Caldwellre. Pia nem élt a lehetőséggel, csak bepattant az autójába és odahajtott. Ezt végképp nem intézhette el telefonon keresztül. Olyan szívességet akart kérni, ami megkövetelte, hogy személyesen találkozzanak.

Besétált a sürgősségire, s amilyen szerencséje volt, már a második kórteremben megtalálta Paul Caldwellt. Az egyik rezidens munkáját ellenőrizte, és egy kisfiút vizsgált meg éppen, akit súlyos fejsérüléssel hoztak be, miután elesett a kerékpárjával. Pia elnézte, ahogy Paul megnyugtatta az aggódó anyukát, hogy a kiskölyök nemsokára rendbe jön. Miután végzett és visszaadta a kórlapot a rezidensnek, megfordult és kilépett a teremből, hogy a recepció felé vegye az irányt. Ekkor látta meg Piát. Bizonytalan mosoly jelent meg az ajkán és felvonta a szemöldökét.

– Nem számítottam magára. – Paul remélte, hogy még láthatja Piát, de erre a közeljövőben nem számított, különösen nem a vérminta elvesztése és az indulatos telefonbeszélgetés után. Nem kételkedett abban, hogy a lány egyszerűen kinyomta a telefont.

– Sajnálom, hogy úgy bepörögtem a vérminta miatt. – Pia lehalkította a hangját. A forgalmas sürgősségi osztály közepén álltak. – Tudom, hogy nem a maga hibája.

– Rájött, hogy nem szándékosan vesztettem el? Örülök, hogy engem is megillet az ártatlanság vélelme. Nagyon kedves magától.

Továbbindult a recepció felé, ahol leadta a fejsérüléssel kapcsolatos papírmunkát. Pia követte. Észrevette, hogy a férfi most is ugyanolyan makulátlanul néz ki, mint előző nap, amikor megismerte.

– Beszélhetnénk egy percet? – kérdezte tőle.

– Esetleg. – Paul áthajolt a pult felett és megkérdezte a főnővért, vár-e rá valaki. Rendszerint az osztály felügyeletét látta el, hacsak nem érkezett egyszerre túl sok beteg. A nővér felemelt hüvelykujjal jelezte, hogy egyelőre fellélegezhet.

– Menjünk! – fordult vissza Piához, majd végigvezette a folyosón, be a pihenőbe. Az ablaktalan helyiségben néhány szék, egy kanapé és egy asztal állt. Az asztal mögött gyűrött ruhát viselő rezidens ült, aki inkább emlékeztetett arra a képre, amit Pia az egyetem óta őrzött magában. A rezidens valamilyen jelentést körmölt, fel sem nézett Paul és Pia érkezésére.

– Azt hiszem, a Nanónak köze lehet a vérminta eltűnéséhez – vágott a közepébe Pia, amint leültek. – Ami azt illeti, biztos vagyok ebben.

– Miből gondolja? – Paul tüzetesen tanulmányozta Pia arcát. A kijelentés súlyos üldözési mániáról tanúskodott, és megfigyelt még valamit: a lány következetesen kerülte a tekintetét.

– Tulajdonképpen csak megérzés. – Pia vetett egy gyors pillantást a másik orvos felé, de az nem mutatott irántuk érdeklődést. – Kezdek rájönni, hogy a Nanónál csak úgy hemzsegnek a titkok. Elképesztőek a biztonsági intézkedések. Eddig nem tűnt fel, de még akkor is túlzóak, ha foggal-körömmel védeni akarják a szabadalmaikat. Még íriszletapogatókat is használnak, tisztára, mint a Pentagonban vagy a CIA-nál. S ha ez sem volna elég, nemcsak futóik vannak. Ma délután, amikor elmentem kocogni egyet, hogy közben felderítsem a környéket, láttam két kerékpárost, akik szintén a Nano logóját viselték

magukon. Szerintem ők is kínaiak. Egy motoros és egy lesötétített ablakú furgon kísérte őket.

– Kerékpárosok?

– Tudja, Lance Armstrong-félék: tisztára, mint a profik, szénszálas versenybringákon. Az is kiderült, hogy a Nanónak két kerítése van; az első, amit maga is látott, azzal a szögesdróttal, meg egy másik néhány száz méterrel kijjebb, álcázva. Észre sem vettem, amíg szó szerint bele nem futottam.

– Elment az erdőbe?

– Igen. Akkor is ott voltam, amikor hívott. Körbe akartam járni a területet, hátha találok egy másik bejáratot. Legalább még egy helyen be lehet jutni oda.

– Oké, de még mindig nem értem, miért következik ebből, hogy a Nano lopta el a vérmintámat.

– Azt mondta, ilyen korábban sosem fordult elő. Ha a labor volna a hibás, korábban csak történt volna legalább egy ilyen eset, nem? Biztosan nem kevés vért küldenek el vizsgálatra.

– Igaz, rengeteg vért küldünk oda. A kórháznak is van saját laborja, de a munka nagy részét kiszervezzük. Így gazdaságosabb.

Pia tudta, hogy az érvelése hiányos. Semmi mással nem tudta alátámasztani az elméletét, csak azzal, hogy a munkahelye titkolózik, és hogy sötét elő érzete van vele kapcsolatban. Az ösztöne viszont sosem hagyta cserben, ezért megtanult erre hagyatkozni. Tavaly George Wilson is próbálta hiteltelenné tenni az elrugaszkodott összeesküvés-elméleteket, melyeket a Columbián bekövetkezett váratlan halálesetekkel kapcsolatban szőtt, míg végül kiderült, hogy a megérzései és a logikus következtetései megállják a helyüket. Talán hajlamos elhamarkodottan ítélkezni, de végül neki lett igaza. A Nano pedig ugyanolyan rossz érzésekkel töltötte el. Eltökélte magát, hogy végére jár a dolognak. Valami furcsa dolog folyik ott, és ki fogja deríteni, pontosan mi az.

– Gondolja csak végig – folytatta, miközben tisztán érzékelte Paul kétkedését. – Bizonyosan megvannak az embereik arra, hogy

vérmintákat lopjanak el egy laborból. Látta azokat a fickókat, akik a főnökömmel együtt jöttek. Úgy néztek ki, mint a zsoldosok. Ugyan már! Egy olyan cégnél, amelyik festékadalékokat gyárt, legalábbis ezt próbálja elhitetni magáról? Mire fel ez a biztonság, ez a félelemkeltés?

– Elismerem, az itteni fellépésüket én is túlzásnak tartom – engedte meg Paul, bár továbbra is vonakodott elfogadni Pia elméletét. Szerette stresszmentesen és bonyodalmak nélkül élni az életét, ez az ügy pedig egyre komplikáltabb lett. Élvezte a munkáját; élvezte, hogy jut elég szabadideje a sportra és a természetre, ha éppen nem programozott, amire még az egyetemi robotikakurzuson kapott rá. Paul szerette azt a viszonylagos függetlenséget, amit a sürgősségi orvosaként élvezett, és ezért kergették őrületbe a Noakeshoz hasonló aktatologatók – és ezért esett nehezére elhinni, hogy a Nanóhoz hasonló cégek bizonyítékokat lopkodnának. S ami a legfontosabb: nem akarta túlbonyolítani az életét.

– Szóval hogyan akarja kideríteni, hogy valóban ők voltak? – kérdezte rövid hallgatás után.

– Higgyen nekem, Paul! Megérzem az ilyesmit. Ők voltak.

– Oké, akkor hogyan akarja bebizonyítani?

– Utánajárok egy kicsit a dolgoknak. – Felkészült a dorgálásra, amit George-tól bizonyosan megkapott volna, Paul azonban csak várta a folytatást. – Ezért vagyok most itt.

– Folytassa!

Pia lehalkította a hangját és közelebb hajolt a férfihoz.

– Kellene egy recept. Vagy ami még jobb, adhatna néhány tablettát, ha hozzá tud férni itt a sürgősségin.

– Milyen tablettáról volna szó? – kérdezte óvatosan Paul. Fejében azonnal megszólalt a vészcsengő, ha olyasvalaki kért tőle gyógyszert, akit csak előző nap ismert meg, s akiről szinte semmit sem tudott. Feljegyezte magában, hogy Pia továbbra is kerüli a tekintetét, és arra gondolt, hogy vajon előző nap is ezt tette-e. Nem emlékezett rá.

– Altatóról. – Pia a kezére meredt. Esetlennek érezte magát.

– Nem sokról, csak néhány tablettáról vagy kapszuláról. Az éjjel egy szemhunyást sem aludtam. Köszönöm. Nagyra értékelem, hogy segít.

Paul hátradőlt.

– Hé, még nem egyeztem bele!

– Nem, bocs, igaza van. Kicsit előreszaladtam. Temazepam kellene.

– Az benzodiatepin, szigorúan csak orvosi rendelésre.

– Tudom, tudom. Tényleg nagyon nehezen megy az alvás. Ami azt illeti, szinte nem is alszom. Az Ambien már nem is használ. Nézzen csak rám!

Paul ránézett, és tökéletesen rendben lévőnek látta. Tökéletesen gyönyörűnek, ha jobban meggondolta. S akárcsak Pia, ő is bízott az ösztöneiben. Nem hitte el, hogy Pia azért kéri a tablettákat, mert gondot okoz neki az alvás. Valami nem stimmelt. A lány még csak nem is nézett a szemébe.

– Nézze, sajnálom – állt fel hirtelen Pia. – Megkérek valaki mást, nem nagy ügy. – Az ajtó felé indult.

– Van valami, amit még nem mondtam el, Pia.

Pia visszafordult. Látta, hogy a helyiségben tartózkodó másik orvos továbbra is úgy tesz, mintha észre sem venné őket.

– Nem küldtem el az összes vért a laborba. Néhány köbcentit itt tartottam a sürgősségin. Bent van a frigóban.

– Micsoda? – gyúlt ki Pia arca. – Eddig miért nem mondta?

– Mondtam volna, ha nem nyomja ki a telefont. Sosem állítottam, hogy a teljes vérmintát elküldtem a laborba. Egy részét megtartottam, mert mondta, hogy meg akarja vizsgálni. Eleget küldtem el egy szokásos vérvizsgálathoz, de a többit megtartottam.

– Bárcsak mondta volna!

– Most mondtam. Legalább volt ideje rá, hogy egy kicsit lehiggadjon. Nem fogok maga után szaladgálni, mint egy kölyökkutya, ahányszor csak leszid. Csak hogy tudja, nekem is megvan a magam dolga.

– Oké, megértettem. És igaza van. Ez nagyszerű! Egyelőre tartsa meg a vért. Még nem tudom, mit keresünk, úgyhogy vigyázzon rá, amíg ki nem találom.

– Rendben, megtartom, de fel kell tennem még egy személyes kérdést.

– Mi az? – Pia megmerevedett. Nem tudta, mi következik.

– Miért kerüli a tekintetemet? Ideges leszek tőle, mintha titkolózna vagy éppen nem mondana igazat.

Pia kényszerítette magát, hogy legalább néhány pillanatra belenézzen Paul szemébe. Mint mindig, ezúttal sem ment könnyen. Végül visszatért a székhez és újra helyet foglalt, hogy lesütött szemmel megrázza a fejét.

– Igaza van, mégis téved.

Ezúttal Paul csóválta meg a fejét.

– Ha ezt most értenem kellene, akkor attól tartok, túl sokat feltételez rólam. Mi a nyavalyát akar ezzel mondani?

– Igaza van, valóban nem mondok igazat. De téved abban, hogy ezért esik nehezemre a szemébe nézni. Talán ez máris több, mint amennyit tudni szeretne, de reaktív kötődési zavarral diagnosztizáltak. Ismeri ezt a betegséget?

– Azt azért nem mondanám.

– Akkor szorítkozzunk a lényegre, a többit majd megnézi a neten. Alapjában véve gondjaim vannak a társas kapcsolatokkal.

– A továbbiakban elmondott ezt-azt a nevelőintézeti múltjáról. Nemigen szokott ennyire megnyílni mások előtt, de Pault ösztönösen kedvelte. Úgy érezte, kezd kialakulni köztük valamiféle kötelék, ezért felvállalta, hogy rá nem jellemző módon nyitott legyen. Amikor végzett, újra rávette magát, hogy a szemébe nézzen. Próbálta fenntartani a szemkontaktust, de ezúttal sem sikerült.

– Köszönöm, hogy elmondta – szólalt meg Paul hosszú hallgatás után. – Megtiszteltetés számomra. Már tegnap éreztem, hogy szívesen tudnék többet magáról, de most még erősebb bennem ez a vágy. Viszont még most sem tudom, mire utalt azzal,

nem mondott igazat. Problémái vannak a gyógyszerfüggőséggel, Pia?

Pia önkéntelenül is elnevette magát. Teli torokból nevetett, nem csak úgy kuncogott, miközben vetett egy pillantást a rezidens felé. Megkönnyebbülten látta, hogy ügyet sem vet rájuk, majd visszafordult Paul felé.

– Ó, dehogy. – Próbált uralkodni magán, miközben még jobban lehalkította a hangját. – Nem, nem vagyok gyógyszerfüggő, csak épp nem mondtam igazat azzal kapcsolatban, mire kell a Temazepam. Nem az alvászavaromra. Másvalakinek kell, hogy elaludjon. Hogy brutálisan őszinte legyek: egy gyorsan ható randidrogra van szükségem, de nem azért, hogy megerőszakoljak valakit. Legalábbis nem a szó szoros értelmében.

Paul arcára kiült a leplezetlen értetlenség. Most rajta volt a sor, hogy közelebb hajoljon.

– Oké, legjobb lesz, ha pontosan elmondja, mit tervez, mert így a leghalványabb sejtelmem sincs róla. – A homlokuk már-már összeért. Érezte a lány parfümjét, az egyik kedvencét.

Pia elsuttogta neki az ötletét, hogy besétál a veszély legközepébe, Zachary Berman extravagáns otthonába, hátha kideríthet valamit.

– Ezt teljesen komolyan mondja, igaz? – kérdezte Paul.

– A lehető legkomolyabban. Egyszerűen nincs más módja. Az a vicces az egészben, hogy szerintem ezt ő is eljátszotta néhány hölgyvendégével. Ha nem is Temazepammal, de alkohollal mindenképpen.

– Miért éppen Temazepam?

Pia felbátorodott attól, hogy Paul nem vetette el azonnal az ötletet.

– Ma délután megnéztem a partidrogokat a neten. Úgy néz ki, ezt használják leggyakrabban a lányok elkábítására, mert viszonylag könnyen hozzáférhető. Persze nem vagyok válogatós. Van jobb ötlete?

Ezúttal Paulnak kellett kuncognia.

– Nem mintha nagy tapasztalatom volna a dologban, leszámítva azt a néhány szegény kislányt, aki megfordult a sürgősségin. Kötelezően elvégezzük a drogtesztet, ha bármi arra utal, hogy az áldozatnak trükkös piát adtak.

– Akkor, mi lesz? Most, hogy már tudja az igazat. Megkapom azokat a tablettákat vagy sem?

– Orvosként, tiszta lelkiismerettel nem adhatok ki gyógyszert, még két tablettát sem, amennyiben ipari kémkedésre akarja használni. A nemi erőszak lehetőségéről már nem is beszélve.

– Azt majd még meglátom. – Pia önkéntelenül is elmosolyodott. Tetszett neki Paul humorérzéke.

– Megmondom, mi lesz. Adok néhány Temazepamot, ha azt mondja, hogy magának lesz.

– Felőlem oké – bólintott Pia.

– Amúgy nem tabletták, hanem kapszulák.

– Még jobb.

– Még valami. Tudnom kell Berman címét. Ha holnap délig nem hallok magáról, tudni akarom, hová küldjem a rendőröket, mert hogy őszinte legyek, nem nagyon tetszik ez a terv.

– Részemről oké – egyezett bele Pia.

21.

ZACHARY BERMAN OTTHONA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 24., SZERDA 20.00

Újra itt, gondolta Pia, ahogy ott ült az autójában Zachary Berman háza előtt. Ugyanazt a fekete koktélruhát viselte, amit hétfőn este, nem lévén más hasonló öltözéke, ám ezúttal nem volt vele George, ahogyan reményei szerint Berman sem hívta meg magához Whitney Jonest. Végigfuttatta magában, mit szándékozik tenni, majd rájött, hogy nincs más esélye: rögtönöznie kell. Tényleg nem vágyott erre az egész kellemetlen színjátékra, de egyszerűen nem tudta elengedni a dolgot. Tudnia kellett, mi folyik a Nanóban, ehhez pedig át kell jutnia a főnökén, Zachary Bermanen. Született realistaként azt is el tudta fogadni, hogy ehhez vállalnia kell bizonyos mértékű kockázatot.

Lehajtotta a Volkswagen szemellenzőjét, hogy felvigyen még egy réteg barackszínű rúzst, amiről tudta, hogy remekül passzol az arcszínéhez, de legalábbis mindenki azt mondta. Kiszállt a kocsiból, és abban a tudatban igazította meg a ruháját, hogy Berman alighanem most is figyeli. Ha a saját belső irodájából teszi, akkor remélhetőleg hamarosan ő is megfordul a helyiségben.

Ahogy felfelé haladt a lépcsőn és közeledett a bejárathoz, az ajtó éppen a megfelelő pillanatban tárult fel előtte. Mint a múltkori alkalommal, Berman most is arcon csókolta. Ugyanolyan természetesen elegáns öltözéket viselt, mint hétfő este: sötétkék zakót és barna garbót.

– Csak nem leselkedett, hogy látta, mikor jövök? – utalt Pia a tökéletes időzítésre.

– De bizony – vezette be Berman.

Pia megtorpant a küszöbön.

– Nem látom a kamerát – jegyezte meg.

– Jól el van rejtve. Kíváncsi vagyok, megtalálja-e.

Pia elmosolyodott. Olyannak látta a főnökét, mint egy kisfiút, aki nem tudja megállni, hogy ne dicsekedjen el a villanyvonatával. Mint a legtöbb férfi, igazából ő sem nőtt fel a csillogó játékok világából.

– Oké. – Hátralépett és végigmérte az ajtókeretet, majd a homlokzatot, melynek szabadon hagyott faváza Tudor-stílusú régi épületet mintázott.

Berman remekül szórakozott.

– Sosem találná meg. – Rámutatott a kamerára: az aprócska, tükröződő üvegbuborék szinte teljesen beleolvadt a gránit fejgerendába.

Pia olyan arcot vágott, ami elismerésként is értelmezhető volt.

– Ó, tényleg! S hol vannak a biztonsági monitorok?

– Tessék. – Berman széles karmozdulattal invitálta be újra a házba. Az előtérben kinyitott egy ártalmatlannak tűnő szekrényajtót, hogy megmutassa a mögötte rejtőző kis helyiséget, benne a különféle elektronikus eszközökkel és két nagy képernyővel, melyeken ott sorjáztak a homlokzaton, a kapunál, az úszómedencénél, a teniszpályán és a birtok többi részén elhelyezett kamerák képei.

– És a szobák? – kérdezte Pia. – Azok is benne vannak a rendszerben, vagy csak a külső terület?

Berman válasz helyett kinyújtotta kezét az egyik eszköz felé. A képernyőn azonnal megjelent a szobák képe, melyek meghatározott időközönként váltogatták egymást.

– Fel is vesz mindent? – érdeklődött Pia.

– Természetesen – felelte büszkén Berman. – Negyvennyolc órát rögzít folyamatosan, miközben törli az előzőleg felvett anyagot. Egy percet sem pihen.

– Állítsuk le.

– Hogyan?

– Nem akarom, hogy menjen. Nem szeretném, hogy minden mozdulatomat rögzítsék. Nem szeretnék korlátokat.

Halvány mosoly jelent meg Berman arcán. Imádta ezt. Imádta, hogy Pia a szeme láttára alakult át álmai asszonyává. Még egyszer megérintette a kis kijelzőt, hogy lekapcsolja a belső terek képét. A monitor egy pillanatra elsötétült, majd visszaváltott a külső felvételekre.

– Néha jólesik felidézni egy szép este emlékeit – jegyezte meg cinkos mosollyal Berman –, ha érti, mire gondolok. – Igézően vonta fel sűrű, sötét szemöldökét, legalábbis ő ezt gondolta.

Piát eközben majd' szétvetette a düh, hogy feltehetőleg rögzítették az első látogatását. Elég keserű tapasztalatot szerzett ferde hajlamú bácsikájával, aki gyermekkorában pornográf képeket készített róla, s bár beleborzongott Berman megjegyzésébe, képes volt uralkodni magán.

– Ma este nincs itt Jones kisasszony?

– Ma este nincs itt. Kimenőt adtam a szakácsnak és a házvezetőnőnek is. A vacsoránk bent van a sütőben, a pezsgő a jégen. Miénk az egész ház. Szeretne odakint leülni? Balzsamos az este. Ha gondolja, felveheti a szőrmegallért, mint a múltkor.

– Jól hangzik. – *Vagyis tiszta minden,* gondolta Pia, de persze ez kétirányú utca. Bermant sem korlátozza semmi, hogy megpróbálja megszerezni, amire vágyik. Legalább tiszta küzdelem lesz, szemtől szemben.

Elfoglalta odakint a helyét, míg Berman a bárpulthoz lépett, hogy intézze az italukat. Két pezsgőspohárral tért vissza, majd tósztot mondott.

– A Nanóra és a gályarabokra. – Nevetett a saját viccén.

– A Nanóra – bólintott Pia –, és a sikereire.

– A *közös* sikereinkre. Együtt csináljuk ezt, együtt fogjuk learatni a babérokat is, ami az erőfeszítéseinket megkoronázza. Márpedig ahogy Marieltől hallom, a kísérletek továbbra is jól alakulnak.

– Nos, igen. – Pia szívesen beszélt a munkájáról. A délután öt órai állás szerint egyetlen olyan nanotróf sem váltott ki immunreakciót, amelynek külső kérgébe polietilén-glükol molekulákat ötvöztek. – Ha így megy tovább, nemsokára elkezdhetjük az emlősökön is a kísérleteket.

– Csodálatos. – Berman felállt. – Hadd töltsék még! – Pia poharára mutatott.

– Autóval vagyok, Mr. Berman, de ez ne hátráltassa magát.

– Kérem. Szólítson Zachnek. Nem vagyunk a hivatalban. Itthon, a saját váramban sokkal jobban szeretem, ha a keresztnevemen hívnak. A vezetés miatt meg ne aggódjon. Ha szükséges, bármikor szólhatok egy sofőrnek. – A férfi újra felvillantotta az önelégült mosolyát, amitől Pia olyannyira viszolygott. Felállt.

– Talán jobb volna, ha most vacsoráznánk. Az étel a sütőben van, nem kellene megvárakoztatnunk. Nem szeretném, ha kiszáradna, bármi is legyen az. A hétfő esti vacsora egyszerűen mesés volt. Egész nap erről ábrándoztam.

– Szokott otthon főzni?

– Soha. Túlságosan lefoglal a munka, amit Mariellel végzünk a laborban.

– Nagyon úgy hangzik, mintha az üzemi koszt sem volna az ínyére.

– Elvagyok vele, csak az itteni kosztot jobban szeretem.

– Meg tudom érteni, én is így vagyok ezzel. Fáradjon át az étkezőbe. Egy perc, és jövök. – Berman a konyha felé indult, miközben tovább beszélt, hangja bevisszhangozta a ház barlangszerű belső tereit. – Szívesen felszolgálok másoknak – kiáltott ki a konyhából. – Azokra az időkre emlékeztet, amikor még nem engedhettem meg magamnak a személyzetet. Néha még bosszant is, ahogy körülöttem legyeskednek. Így minden sokkal meghittebb.

Na persze, gondolta Pia. *A szíve mélyén örökre egyszerű városi srác marad.*

– Segíthetek valamiben? – kiáltott vissza neki.

– Maradjon csak! – Berman felbukkant a konyhából, tálcával a karján. Gőzölgő tál levest tett le Pia elé, majd friss fekete borsot kínált egy túlméretezett őrlőből.

– Pompás az illata – lelkendezett Pia.

– Vegetáriánus borsóleves jó sok mentával, ami a kertemben terem. S hozzá frissen felvert tejszín. Verhetetlen páros. *Bon appétit!*

Piának meg kellett adnia, hogy az étel fantasztikus volt; friss és ízletes, kivált a frissen őrölt borssal. Ha nem lett volna ennyire feszült, talán még élvezi is.

Berman újabb adag pezsgőt töltött, miközben hozott egy pohár bort is, amiről azt állította, hogy egyszerű francia fehér burgundi, bár Pia meg mert volna rá esküdni, hogy annál jóval több és drágább. Ahogy belekortyolt, emlékeztette magát arra, hogy csínján kell bánnia az alkohollal. Amíg Berman felhajtotta a pezsgőjét és nekilátott a borának, ő beérte néhány aprócska korttyal Különösen a pezsgővel kellett vigyáznia, ami könnyen a fejébe szállt. Ébernek kellett maradnia.

Vacsora közben megállapította magában, hogy Berman kellemes társaság. Odaadó házigazdaként nagy gondot fordított az ételre és arra, hogy ne ürüljön ki a pohara. Miután elkortyolgatta a fehérbort, Pia nekilátott a robusztus vörösnek, ami Berman szerint tökéletesen illett a zöldségágyon tálalt omlós hátszínhez.

– Fantasztikus volt a hús – ismerte el Pia, amikor Berman elvette előle a tányérját.

– És egészséges is. Tele van fehérjékkel, de nem zsírral. A desszertet fogyasszuk el a szalonban.

Pia nem emlékezett, hogy hétfőn járt volna a szalonban, s csakugyan: a hely teljesen ismeretlennek tűnt. A nappaliból nyílt, újabb kandallóval a szemközti fal közepén. A falra szerelt hatalmas képernyő éppen megfelelő szöget zárt be a kandallóval, s jókora borvörös kanapé terpeszkedett előtte. Más bútort nem is nagyon látott. Akárcsak a nanobéli iroda, ez a helyiség is bűzlött a

közhelyes férfieszménytől. A kanapé mögötti polcon Bermanről készült fényképek sorakoztak. A legtöbb valamilyen sporttevékenység közben készült: Berman éppen puskát, horgászbotot vagy hegymászó kötelet tartott a kezében. Pia leült a kanapéra, míg Berman a mobiljával pepecselt, hogy tompítson a fényeken, bekapcsoljon valami lágy dzsesszt, és összehúzza a függönyöket.

– Nagyon menő… meg minden – jegyezte meg Pia. Nyilván azt várták tőle, hogy le legyen nyűgözve.

– Sajnálom – szabadkozott Berman. – Túl hivalkodó? Higgye el, nem a maga kedvéért csinálom. Akkor is így teszek, ha éppen egyedül vagyok. Szeretem az ilyen kényelmes kis alkalmazásokat. A Nanónál néhány programozó a mobilomra is fejleszt. Nem kis időbe telt, amíg megtanultam használni, de ma már a garázsajtót is ki tudom nyitni vele. – Büszkén emelte fel a telefont.

Nem csoda, hogy a programozók nem érnek rá velem foglalkozni, gondolta Pia, de nem tette szóvá a dolgot.

– Szóval mit kér? – játszotta tovább Berman az odaadó házigazdát. – Egy kis szíverősítőt vacsora után? A fagyasztóban van kézműves fagylalt is. Felteszem, a szivarjaim nem különösebben érdeklik, no de ne legyünk szexisták. Ha egyedül volnék, s higgye el, nagyon örülök, hogy nem így van, én bizony rágyújtanék.

– Sokszor van itt egyedül? – kérdezte Pia.

– Előfordul. Miért kérdi?

– Nem is tudom. Ott dolgozik maga körül az a sok vonzó nő. Whitney, Mariel…

Berman leült Pia mellé.

– Nos, talán vonzóak… – Kinyújtotta a kezét és a mutatóujjával végigsimított az állán, ahogy felé fordult.

Pia legszívesebben félreütötte volna a kezét, de uralkodott magán. Tudta, hogy fent kell tartania a látszatot, máskülönben az este csúfos kudarcba fullad, mégis utálta az ilyen helyzeteket. A támadásra emlékeztették, ami a Hudson-völgyi Akadémia

igazgatója részéről érte. Küzdött azért, hogy ne kapja félre a tekintetét.

– Whitney és Mariel kétségkívül vonzóak – ismételte meg Berman, aki nem is sejtette, milyen gondolatok járnak Pia fejében –, de egyikük sem maga. – Mostanra átkarolta Pia vállát és megpróbálta közelebb vonni magához.

Pia egy ideig engedte, majd óvatosan hátrébb húzódott. Uralkodnia kellett magán, hogy ne ugorjon neki a férfinak, aki e pillanatban mindent megtestesített, amit a férfinemben utált.

– Lassítsunk kicsit – kérte fojtott hangon. – Hadd hozzak inkább valamit. – Az volt a terve, hogy a lehető legtöbb italt diktálja bele a férfiba.

Berman hátradőlt és Piára nézett.

– Nagyon megnehezíti a dolgomat, Pia.

– Azt gondolom, jobban meg kellene ismernünk egymást.

– Amikor ma hajnalban eljött az irodámba, azt gondoltam, készen áll megtenni a következő lépést.

Pia felállt, Berman fölé hajolt, és megtámaszkodott a combján. Arca egészen közel került a férfiéhoz, miközben leküzdötte magában a késztetést, hogy a tenyere élével bevigyen egy karateütést, amitől a férfi úgy összecsuklana, mint az ázott spagetti.

– Talán készen is állok, de ahogy anyám mondaná: egy férfi mutasson tiszteletet, ha akar tőlem valamit.

Önmagát is meglepte ezzel a kis adalékkal. Valójában egyetlen szóra sem emlékezett az anyjától, aki még Pia egészen kis korában meghalt, tragikus körülmények között.

Tudta viszont, hogy az őrületbe kergeti Bermant, aki úgy fészkelődött a kanapén, mint aki menten felrobban. Pia sokáig nem mozdult, csak ingatta a csípőjét és mosolygott. Képtelen volt elhinni, hogy képes ilyesmire.

– Szóval milyen italt keverhetek? – kérdezte. – Jól emlékszem, hogy a múltkor skót whiskyt ivott? Mindig is nagyra tartottam az olyanokat, akik skót whiskyt isznak. Az olyan férfias.

– Nos… igen, szeretem a whiskyt.

Berman szólni is alig tudott. Megnyalta a szája szélét.

Pia tovább mosolygott. Most jött igazán kapóra a drámaóra, amit az egyetemen vett fel.

– Merre találom a bárt? – Felegyenesedett és tett egy lépést az ajtó felé.

– Van egy itt oldalt is – felelt Berman. – Szeretem a kezem ügyében tartani a whiskyt.

Pia elmormolt egy halk szitkot. Mindent odakint hagyott az étkezőben, a táskájában. Abból indult ki, hogy a nappali bárjában fog italt keverni, ahonnét Berman a pezsgőt és a bort is kihozta. Megfordult, és már látta a kis bárszekrényt, amit eddig nem vett észre. Odalépett, hogy kihúzzon egy fiókot, mire a szekrény egész előlapja felnyílt, láthatóvá téve a metszett üvegpalackokat és poharakat.

– Melyik legyen? – kérdezte.

– A könnyebbik. A Laphroaig single malt.

– Jég! – kiáltott fel diadalmasan Pia. – Szükség lesz jégre.

– Az igazán jó malátawhiskyt bűn volna jéggel fogyasztani, Pia. Jobb helyeken senki se teszi.

– Bocs, de én akkor is úgy szeretem. Szükségem van jégre. Honnét hozzak?

Berman felállt.

– Majd én. – Mostanra sikerült visszanyernie a tartását. Elvett egy poharat és töltött magának egy adagot. Pia meglökte a könyökét, hogy megtoldja még egy ujjnyival. Elmosolyodott. A férfi visszamosolygott rá.

– Úgyis ki kell mennem a mosdóba – jutott Pia eszébe. – Majd visszafelé kerítek jeget.

– Tudja, merre van a mosdó, múltkor is használta. Az előtérből nyílik. A bár a nappaliban van, de talán jobb volna, ha…

– Maga csak üljön le és ne menjen sehová – vette át az irányítást Pia. – Mindjárt jövök.

Kisietett a kis szalonból, felkapta a táskáját és az előtér felé indult. Szíve a torkában dobogott. A mosdóban elővette a két harminc milligrammos Temazepam kapszulát, majd kivárt néhány pillanatot, mielőtt öblített és megmosta a kezét. A nappaliban megtöltött egy borospoharat jéggel, karja alá vette táskáját és visszaindult a szalonba.

Berman a kanapén ült, ölében az italával. Előtte a kis asztalon egy másik pohár állt, félig tele tiszta whiskyvel, benne annyi alkohollal, ami rendes körülmények között teljesen kiütötte volna Piát. Most döbbent csak rá, milyen könnyen visszaüthet rá a terv. Nem engedhette meg magának, hogy berúgjon. Vajon mennyit ihatott eddig Berman? Néhány pohár pezsgőt, fehér- és vörösbort? Ennyi nem elég ahhoz, hogy padlóra küldjön valakit, aki ennyire hozzászokott az italhoz. S mi a helyzet vele? Elkortyolgatott egy pohár pezsgőt és fél pohár bort. Ennél talán jobban bírta, de a whiskyvel már a határait feszegette. A tömény italok terén nem sok tapasztalattal rendelkezett.

Az összes jeget beleborította a poharába, majd felitatta egy szalvétával, ami túlcsordult.

– Bocs, egy keveset elpazaroltam. Hát, egészség!

– Santé! – Berman belekortyolt a whiskybe és átadta magát az ízének.

Pia is kortyolt egyet, amitől prüszkölnie kellett.

– Csak lassan. Nem ízlik? Inkább valami mást inna?

– Nem, szeretem az ízét. Régebben kedveltem, csak a középiskolában még beértem a Crown Royallal. – Kezdett belemelegedni a szerepébe. Visszanézett a válla felett és végigmérte a fényképeket. – Az a benyomásom, nem szeret egy helyben ücsörögni.

– Azt hiszem, ezt biztonsággal kijelenthetjük.

– Az ott maga azon a hegytetőn? – mutatott az egyik fotóra.

– Igen – felelt Berman büszkén. – A Himalája egyik kisebb csúcsán.

– Lenyűgöző. Megmutatná közelebbről?

– Hogyne. – Berman felállt és a kanapé másik oldalára került. Amint így tett, Pia az asztal alá rejtette az italát és sikerült kilocsolnia a nagyját, miközben az ujjaival kiszűrte a jégkockákat. Berman visszatért a fényképpel, ő pedig kötelességtudóan megcsodálta, miközben azt gondolta, hogy a hegymászás talán a legnevetségesebb a gazdagok passziói közül.

Berman újra megkerülte a kanapét.

Pia nevetve tette le poharát a koktélasztalkára.

– Ezt nevezem piának. – Böfögést színlelt, majd kacagott egy sort. – Gyerünk, kapja össze magát! Vesztésre áll.

– Nem tudtam, hogy versenyzünk.

Pia úgy tett, mint akinek máris megártott az ital.

– Nem tehetnénk be valami más zenét? Gyerünk, bulizzunk!

– Kikapta a poharat Berman kezéből, hogy odaadja neki az iPhone-ját. A férfi még félig sem itta ki a whiskyjét.

– Mit szeretne hallgatni?

– Valami újabbat. – Odalépett a bárpulthoz, hogy teletöltse Berman poharát. Vetett egy pillantást a férfira, akit lekötött az egész házat vezérlő alkalmazás, miközben próbált keresni valami alkalmas zenét. Pia mindkét Temazepam kapszulát beleejtette a borostyánszínű folyadékba, majd próbálta elsüllyeszteni őket.

– Ehhez mit szól? – kérdezte Berman, miután kiválasztott egy zenét, ami gyanúsan emlékeztetett a Beatlesre.

– Túl régimódi. – Az ujjával felkeverte a whiskyt, de ez sem használt. A kék-piros kapszulák miniatűr bójákként lebegtek a felszínen. – A francba! – sziszegte Pia, miközben letette a poharat és kihalászta a bajkeverő kapszulákat.

– És ez? – firtatta Berman.

A zene nem tűnt ismerősnek.

– Ezt még nem hallottam.

– Egy régi banda, még a nyolcvanas években hallgattam. Elég pörgős?

– A nyolcvanas években? Nincs valami legalább az elmúlt tíz évből? Amit esetleg már én is hallhattam?

Addig küzdött a kapszulákkal, míg sikerült félbetörnie őket, hogy beledönthesse a fehér port az italba.

– Ó, az isten szerelmére! – kiáltott fel.

– Mi az? – kiabálta túl a zenét Berman.

– Megint kilocsoltam a piáját. Bocs. – Pia kirántott a szekrényből egy hosszú szívószálat és lázasan kevergetni kezdte a port, ami csak nem akart feloldódni. Közben átkozta magát, amiért nem próbálta el előre az egészet. – Nem keresne valami mást? – A por végre kezdett eltűnni.

– Oké, de maga sem túl nagy segítség. – Berman talált egy rádióadót, amelyik lassú és monoton elektronikus zenét adott.

– Ez az. Ez jó lesz.

– Ez? Szerintem pocsék.

Pia lenézett a pohár aljára, ahol kiszúrt egy darabkát a kapszula kék héjából. Próbálta kihalászni az ujja hegyével, de az idegesítő módon mindig félrelebbent. Végül át kellett töltenie az italt egy másik pohárba, hogy kiszűrje a törmeléket. Ezután átvitte a poharat az asztalhoz és kimentette a sajátját, majd miután meggyőződött róla, hogy Berman nem figyeli, ásványvizet töltött magának egy kevés whiskyvel a szín kedvéért. Zakatoló szívvel tért vissza a koktélasztalkához és tette le a poharát.

– Jöjjön! – nyújtotta a kezét hirtelen lelkesedéssel Berman után. – Táncoljunk!

Ringatózni kezdett a zene hipnotikus ütemére, s ahogy a magasba emelte karjait, láthatólag teljesen belefeledkezett a pillanatba. Berman visszaült és belekortyolt az italába. Micsoda nő!

– Inkább csak nézném – mosolygott. S miközben nézte, ivott. Pia lopott pillantásokat vetett felé; attól tartott, hogy a keserű mellékíz elárulja a gyógyszer jelenlétét. Tudta, hogy idegesség vagy álmatlanság esetén egy kapszula bevétele javasolt, s a két kapszula tartalma csak nehezen oldódott fel az italban.

Semmilyen tapasztalata nem volt a tánc terén, az erotikus táncról nem is beszélve, de tőle telhetően próbált a zene ütemére

mozogni, ami szerencsésen változatlan maradt, ahogy a számok követték egymást – már ha lehetett egyáltalán számokról beszélni. Eközben elvette a whiskysüveget és újratöltötte a férfi poharát. Berman az ital negyedét máris ledöntötte. Annyira nem zavarhatta a mellékíze.

– Hé, ez nem fair – tiltakozott, miközben máris úgy nézett fel rá, mint aki nehezen tud összpontosítani.

Pia felkapta a poharát és látványosan kiitta a tartalmát. Ennyi elég is volt Bermannek ahhoz, hogy újra rákapjon a magáéra és tovább kortyolgassa, míg Pia izgatóan táncolt előtte.

Ahogy Berman tovább ivott, Pia egyre merészebben és kreatívabban mozgott, de jó néhány szám és jó néhány utántöltés után el kellett tűnődnie azon, mi tartja még életben a férfit. Berman talán minden este altatóval feküdt le, ezért kialakult nála egyfajta tolerancia. Alig ötlött fel benne mindez, Berman szemei hirtelen mintha hátracsúsztak volna a koponyájába, a pohár pedig kicsúszott az ujjai közül. Pia utánanyúlt és elkapta, mielőtt legördült volna az öléből. A férfi feje lassan hátrabicsaklott, résnyire nyílt ajka közül halk hortyogás tört fel.

– Hála istennek – nyögött fel Pia. Elvette a telefont és megtalálta a gombot, amivel lekapcsolhatta a rádiót. A házra egyszeriben teljes némaság hullt. Sietve kiment a konyhába, hogy elmossa Berman poharát és a másik kettőt is, arra a valószínűtlen esetre, ha másnap valaki gyanakodni kezdene. Még a kapszulák ellenálló héjától is gondosan megszabadult, mielőtt visszavitte a poharakat a kis szalonba és töltött beléjük némi italt.

– Oké – bólintott, amikor mindennel elkészült. – Lássuk, miből élünk!

22.

ZACHARY BERMAN HÁZA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 25., CSÜTÖRTÖK 2.14

Úgy számította, négy-öt órája lehet Berman otthonának átkutatására. A tény, hogy vendéglátója berúgott és erős altatót kapott, nem gátolta meg abban, hogy kétszer is ellenőrizze az állapotát. Stabil oldalfekvésre emlékeztető pozícióba helyezte, és elfordította a fejét arra az esetre, ha rosszul lenne, majd elégedetten nézte a művét. Bárki számára úgy tűnhetett, hogy Berman békésen alszik. Ezután tíz percet töltött a konyhában, ahol több pohár vizet magába döntött, míg tisztulni nem kezdett a feje. Szüksége volt minden józanságára.

Nem tudta, pontosan mit keres, ezért bejárta a házat, hogy megjegyezze minden szoba elhelyezkedését és funkcióját. Az épület három szinten terült el, vendégszobákkal, edzőteremmel, borospincével és kijárattal a földszinti garázsok felé. Az első szintet teljes egészében látta, a másodikból azonban még semmit. A fenti két nagy nappalit a főlépcsőn és a konyhából induló kis hátsó lépcsőn lehetett megközelíteni.

A felső szint legnagyobb részét Berman hatalmas hálószobája és a hozzá kapcsolódó két fürdőszoba foglalta el, ám ugyanitt nyílt egy másik helyiség is, ami sokkal jobban érdekelte Piát. Láthatóan ez szolgált az otthoni irodájaként.

Miután felhúzta a gumikesztyűt – amit a sürgősségiről emelt el, amíg Paul elment a Temazepam kapszulákért –, leült Berman íróasztalához és körülnézett. Az üveglapon hatalmas Mac állt, a legújabb modell retina kijelzővel; a jobbján tízcentis papírhalom, a

balján a telefonok dokkolói. Az asztal alatti cseresznyefa iratszekrényt zárva találta. Körbefordult a székkel, hogy végigmérje a helyiséget. A ház többi részével ellentétben itt makulátlanra simították a falakat, és a sötét faburkolat is hivatalosabb külsőt kölcsönzött a szobának.

Az egyik falnál alacsony iratszekrények sorakoztak. Próbát tett velük, de mindegyiket zárva találta. A másik falat beborító polcokon a szokásos műveket látta: üzleti tanácsadókat, életrajzokat és krimiket, a dohányzóasztalon néhány nagyméretű albummal a Sziklás-hegységről. Több kötetet kihúzott, de csak a tömör falat találta mögöttük. Az üvegasztalhoz nem tartozott fiók, s ahogy végigfuttatta ujjait a rejtett felületeken, sehol sem talált kulcsokat. Sehol sem talált semmit.

Nem fért hozzá máshoz, mint az asztalon talált papírokhoz.

Alaposan átrágta magát rajtuk. A legtöbbjükről kiderült, hogy a cégen belüli e-mailek kinyomtatott változatai, melyekhez Berman ceruzával megjegyzéseket fűzött. Többnyire a Nanón belül végzett kísérletek és tesztek eredményeit kommentálta – köztük az övéit –, de mivel nem sokat tudott a nanotechnológia nem gyógyászati célú alkalmazásáról, így nehezen dekódolta a levelek nyelvezetét. Ugyanitt megtalálta a Berman által aláírt igénylőlapokat, köztük azt is, amelyen új felszerelést igényelt a biokompatibilitási tesztekhez.

Az egyik iratban egy Al Clift nevű alkalmazott új irodai széket igényelt magának, Berman azonban elutasította a kérést. Tucatszor is bekarikázta a vételárat – 359 dollár –, és nagybetűkkel melléírta az ELUTASÍTVA szót. Az iratok alapján Bermant legfeljebb azzal lehetett gyanúsítani, hogy egy személyben dönt mindenről, és olykor feltűnően kicsinyes.

Hátradőlt a székben és a Macre meredt. Ha bekapcsolja, Berman biztosan rájön, hogy valaki járt az irodájában, és őrá gyanakodna legelőször. Csalódottnak és kimerültnek érezte magát. Hajnali három is elmúlt. Úgy döntött, még egyszer körbejárja a

házat, visszatér az irodába és újra átnézi az iratokat, azután távozik, még mielőtt Berman felébredne.

Az alsó szinten nem talált semmit. Belátott a borospincébe, de nem tudta kinyitni az ajtaját, amihez külön kulcs kellett. Az ablakon át csak a palackok végtelen sorait látta, de sem széfet, sem más ide nem illő bútordarabot nem látott. Klímaberendezés gondoskodott az állandó hőmérsékletről és páratartalomról. A garázsba vonakodott lemenni, hátha a külső tér részéhez tartozik, így a látogatása rögzítésre kerülne. Egy pillanatra rátört a pánik. Berman talán csak hazudott, amikor azt mondta, hogy kikapcsolja a kamerákat, de most nem ért rá ezen aggódni.

Gondosan ellenőrizte a garázsba vezető ajtót. Nem úgy tűnt, mintha bedrótozták volna. Miután kinyitotta az ajtót, nem lépett be, míg meg nem győződött arról, hogy semmilyen érzékelő nincs a keretben. Úgy tűnt, a riasztót a külső ajtókra kötötték, ami a garázs tartalmát tekintve logikusnak is tűnt.

Három járművet látott: egy Ford F-150-est hóekével, egy Range Rovert és egy Aston Martint. Egy utánfutón kis vitorlás várakozott. A két fagyasztóban jobbára vadhúst talált. Az egyik falat elborították a szerszámok és kerti eszközök. Minden aprólékosan gondos és rendszerető emberre vallott.

E gondolatmenetet követve arra jutott, hogy Berman aligha tárol itthon kényes természetű anyagokat. Miért kockáztatná meg, legyen bármilyen jó is a biztonsági rendszere, amikor nyugodtan bent hagyhat mindent a munkahelyén? A Nanóban ott vannak a kerítések, a biztonsági őrök, az íriszletapogatók, s ki tudja, még mi minden. Felsóhajtott. Vet még egy pillantást az iratokra, aztán elhúz innen.

Visszatért az első szintre. Ahogy elhaladt a kis helyiség előtt, ahová Berman a monitorokat rejtette, a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Ahogy közelebb hajolt, az egyik képernyőn döbbenten látta, hogy valaki tőle nem egészen három méternyire a bejárat felé tart. Azonnal ráismert Whitney Jones magas és ruganyos alakjára.

Sarkon fordult és visszasietett a kis szalonba. Ahogy lábujjhegyen szaladt, lehúzta és a markába gyűrte a gumikesztyűt. A szalonban Berman azóta sem mozdult, békésen hortyogott. Pia elképzelte, hogy Whitney odaér a bejárati ajtóhoz. Sietve behúzta a szalon ajtaját anélkül, hogy bezárta volna. Már hallotta is a keményfa padlón kopogó cipősarkakat, ezért gyorsan visszatért a kanapéhoz, lehuppant rá és összegömbölyödött a végében, az ölében Berman lábával. A felületes szemlélő remélhetőleg azt látta, hogy ő is alszik. A szíve a torkában dobogott.

Whitney átment az étkezőbe anélkül, hogy benézett volna hozzájuk. Pia kikémlelt, hogy az egyik tévéről leolvassa az időt. 4.42. Mindig ilyen korán jön? Talán mégiscsak be van riasztózva a garázs. Tudta, hogy Whitney-nek látnia kellett a felhajtón az autóját. Ahogy a léptek lassan elhaltak, gyanította, hogy továbbment az egyetlen logikus helyre: a hálószobába. Benyúlt kurta ruhája alá, hogy a bugyijába tömködje a gumikesztyűt. Szíve olyan hangosan dobolt a fülében, hogy talán még Whitney is hallotta odafent.

Mintha fél óra is eltelt volna, mielőtt a léptek visszatértek, ezúttal hangosabban és fürgébben. Whitney nem találta az ágyában Bermant, talán ez dúlta fel. A nappaliba tett újabb kör után a szalon ajtaja lassan kinyílt, s a fény beáradt a helyiségbe. Pia zajosan vette a levegőt, miközben a feje lüktetett a feszültségtől, és rosszullét kerülgette. Whitney már a küszöbről felmérhette a jelenetet, mert az ajtó hirtelen becsukódott, és a szalon újra sötétségbe borult.

Pia mozdulatlanul feküdt, s magában azon hálálkodott; hogy még időben kiszúrta Whitney-t és nem kellett a ház egy másik részén elrejtőznie, azon tépelődve, hogy milyen árulkodó nyomokat hagy maga után. Gyanította, hogy Whitney a házban marad, és a legkevésbé sem tetszett neki a lehetőség, hogy itt feküdjön és Berman hortyogását hallgassa. Aludnia kellett néhány órát a saját ágyában. Felült a kanapén és a sötétben kitapogatta a táskáját, majd az ajtó felé indult.

23.

ZACHARY BERMAN HÁZA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 25., CSÜTÖRTÖK 4.45

Whitney Jones ott ült Zachary Berman étkezőasztalánál, és gyakorlott mozdulatokkal bökdöste az iPadjét. Értett hozzá, naponta olykor száznál is több szöveges üzenetet küldött. Meghallotta a szalon ajtajának nyitódását és csukódását. Örült, hogy a másik fél magára vállalta a kezdeményezést, mivel nem nagyon tudta, hogyan kezelje a helyzetet. Érezte, hogy ez a valaki felbukkan az étkezőbe vezető boltív alatt, és gyanította, hogy Pia az – Berman már megszólította volna. Pia belépett a helyiségbe és Whitney felé indult, de ő még most sem nézett fel. Megmaradt a passzív-agresszív szerepben. Érzékelte, milyen megszállottan viszonyul a főnöke Piához, és úgy gondolta, ebből csak baj származhat.

– Jó reggelt, Jones kisasszony! – Pia őszintén zavarban érezte magát, még ha nem is érték tetten. Csak remélni merte, hogy ebben a megváltozott szerepkörben is hatásos alakítást tud nyújtani. Valahogy mégis az volt az érzése, hogy máris lebukott. Ezzel együtt örült, hogy csak az ágyban kapták rajta a főnökével, s nem akkor, amikor a házban kutakodva próbálta kideríteni, mire készül a Nano. – Hallottam kinyílni az ajtót. – Pia várta, hogy Whitney reagáljon. – És persze láttam a fényt.

– Egy pillanat. – Whitney tovább gépelt a hüvelykujjaival, csak hosszú idő után nézett fel és ráncolta össze a homlokát. – Elnézést, ha felébresztettem. Csak Mr. Bermant kerestem, ha nem volna nyilvánvaló. Fel kell hívnia pár embert, mielőtt hazautaznának.

Úgy tűnt, Whitney-t a legkevésbé sem hozta zavarba a jelenléte – vagy eltitkolta előle az érzéseit és Oscar-díjas alakítást nyújtott, vagy tényleg ennyire nem érdekelte az egész. Belegondolt, vajon az ő kapcsolata milyen jellegű lehet Bermannel. Az biztos, hogy kulcsa van a házához.

– Hát, még elég korán van, nem igaz? – Pia körülnézett, mintha órát keresne. – Mennyi az idő? – Úgy döntött, próbál olyan közömbösnek tűnni, mint Whitney. Mintha mi sem történt volna. Ahogy nem is történt, tette hozzá gondolatban, legfeljebb csak annyi, hogy leitatta és elkábította Bermant, Nem tudta, gyanakodni fog-e a férfi, ha majd magához tér, bár a gondolattól mindenesetre sürgető késztetést érzett a távozásra, ugyanakkor szívesen maradt is volna, hogy lássa, minden rendben van-e Bermannel. Ha megvizsgálja egy orvos, aligha tudja elejét venni a kellemetlen kérdezősködésnek.

– Itt háromnegyed öt van – szakította félbe Whitney Pia gondolatmenetét –, de más időzónák is vannak a világon. – Visszafordult a tablet felé, amelyen megjelent az üzenetére küldött válasz, majd lázas tempóban újra gépelni kezdett.

Pia úgy számította, Kínában, a világ túlsó felén lassan délután öt lehet. Bermannek talán oda kell telefonálnia. Logikus következtetés.

– Odabent alszik. – Hirtelen szükségét érezte, hogy megtörje a csendet. – Nem szívesen mondom, de mindketten túl sokat ittunk. – Nem kellett színlelnie a fáradtságot és az enyhe másnaposságot. Csak ritkán fogyasztott alkoholt.

Whitney végzett a gépeléssel és felnézett rá.

– Ne aggódjon, Pia, én nem fogom elítélni. Zachary éppen a diszkrécióm miatt kedvel, de ezt a hívást akkor is el kell intéznie. Bocsásson meg!

Elindult a szalon irányába. Pia jobb meggyőződése ellenére és pillanatnyi habozás után úgy döntött, helytelen volna azonnal távoznia, ezért követte. Whitney Bermanhez lépett, megpaskolta a vállát, majd amikor a férfi nem ébredt fel, letérdelt elé és még

erélyesebben rázta meg. Továbbra sem kapott választ, Whitney felállt és lenézett rá.

– Akár a lelőtt medve. Mi a francot ittak? Teljesen ki van ütve.

– Ezt. – Pia felemelte a csaknem teljesen üres whiskysüveget. Már az illatától is a rosszullét kerülgette. Magához vette a poharakat, köztük Bermanét, amelyet közvetlenül azután mosott el, majd töltött tele újra, hogy a férfi elájult. Örült, hogy így tett; furán adta volna ki magát, ha nem használnak poharakat. Mindez persze csak akkor számított, ha lerítt róla a bűnössége, amit reményei szerint sikerült elkerülnie.

– Hagyja csak itt a házvezetőnek – legyintett Whitney.

– Semmi gond. – Pia másodszor is el akarta öblíteni a poharat, hasonlóan ahhoz, ahogyan Lady Macbeth mosta kezeit, hátha maradt benne egy kevés az altatóból. Mielőtt Whitney tiltakozhatott volna, kisétált a szalonból és átsietett a konyhába, ahol a létező legforróbb vízzel elöblítette a poharakat.

Továbbra sem tudta eldönteni, hogy maradjon-e, amíg Berman magához tér, vagy inkább távozzon azonnal, de mire visszatért a szalonba, Berman már felült és éppen tiszta vizet kortyolgatott. Úgy festett, mint aki utcai bunyóba keveredett, A szemei vöröslöttek, haja hátul a fejéhez tapadt.

– Hogy érzi magát? – kérdezte tőle Pia. Eljött az igazság pillanata. – Eléggé rám ijesztett az éjjel.

– Mintha fejbe vágtak volna egy kalapáccsal. – Berman lehajtotta a fejét, eltakarta szemét a fény elől. – Hány pohárral ittam?

– Sokkal, de minden rendben. – A lényeg, hogy nem érzi magát úgy, mintha elkábították volna.

– Igen, jól vagyok. – Felnézett Piára és mosolyogni próbált. – Általában jobban szoktam bírni, de ne aggódjon miattam, nyugodtan hazamehet. – A férfi láthatóan szégyellte magát. Nem szerepelt a tervei között, hogy éretlen főiskolásként fog viselkedni. – Jones kisasszony szólt, hogy nemsokára el kell intéznem egy

fontos hívást, úgyhogy muszáj összeszednem magam. Köszönöm, hogy eljött. Jól éreztem magam, már amennyire emlékszem.

– Én is. – Pia mérhetetlenül megkönnyebbült; hirtelen azt sem tudta, hogy odalépjen-e és megrázza Berman kezét, vagy egyenesen arcon csókolja. Végül egyiket sem tette, csak távozott, mielőtt még kínosabbá vált volna a helyzet. Egy bizonytalan integetést követően összeszedte a holmiját és kisietett a házból.

Odakint még sötét volt. Ahogy leereszkedett a bejárathoz vezető lépcsőn, ő is úgy érezte magát, mintha részeg volna, ezért görcsösen kapaszkodott a korlátba. Kimerültnek és némiképp csalódottnak érezte magát, hogy ennyi erőfeszítéssel semmit sem ért el – erre jött még a hirtelen felismerés, hogy a viselkedésével alighanem Berman összes gátlását feloldotta. Ha eddig sikerült is megtartania vele szemben a három lépés távolságot, most fogalma sem volt, hogy ezek után mire számítson.

Kivételes óvatossággal vezetett haza, legalább öt mérfölddel az engedélyezett sebességhatár alatt. Ugyanilyen elővigyázatosan parkolt le, majd elindult lefeküdni. Vetett egy pillantást az órára. Fél hat. Berman éppen telefonált, vagy már be is fejezte, de hogy milyen ügyben, arról semmivel sem tudott többet, mint amikor először lépett Berman házába. Mielőtt túl sokat gondolkodhatott volna mindezen, csak hogy még csalódottabbnak érezze magát, mély és sötét álomba zuhant.

24.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 25., CSÜTÖRTÖK 10.45

Pia riadtan tért magához, és kapkodva lerázta magáról a zsibbadtságot. *A francba*, gondolta azonnal, *mennyi az idő?* Megtalálta a telefonját és elborzadt. Csak néhány órát akart pihenni, ehhez képest háromnegyed tizenegyre járt. Látta, hogy Mariel Spallek máris e-mailek és SMS-ek sorában tudakolta, hogy hol van, és arra utasította, haladéktalanul lépjen vele kapcsolatba. Még a hangpostáján is hagyott üzenetet. Vissza sem kellett hallgatnia, hogy tudja, mi akar. Semmi értelme sem lett volna elodázni az elkerülhetetlent, ezért tüstént felhívta.

– Pia vagyok. Rettenetesen sajnálom, de lebetegedtem. Ebéd után azért majd próbálok bemenni, ha nem baj.

– Ha engem kérdez, nagyon is baj – vágta rá Mariel. – Mi történt? – kérdezte a legkisebb együttérzés vagy aggodalom nélkül, leginkább egy ingerült autós hangján, akinek a szerelőnél kell hagynia a kocsiját. Láthatóan ki nem állta az efféle kényelmetlenségeket. Piát nem különösebben lepte meg a reakciója. Őt is felbőszítette volna, ha valaki nem jelenik meg a munkahelyén, noha ez volt a legelső alkalom, hogy beteget jelentett. S bár eléggé rendszertelen időpontokban járt be, ez mindig amiatt volt, hogy előtte hajnalig dolgozott.

– Fejfájás, szédülés, hányinger. Összefoglalva: szarul vagyok. – Szándékosan választotta ezt a kifejezést, hátha a kéretlen egyszerűség véget vet a beszélgetésnek.

– Úgy hallom, Mr. Berman is hasonló tünetektől szenved. – Mariel képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy ne áskálódjon egy kicsit, és az értésére adja: tud a második látogatásáról, aminek cseppet sem örül. – Legkésőbb kettőkor találkozunk.

Pia még kérdezni akart tőle valamit, de Mariel máris letette. Lehet, hogy Berman sem ment be ma reggel? Eltűnődött. Ez elég valószínűtlennek tűnt. Akkor már inkább bement, és Mariel látta rajta a másnaposságot. Néhány óra alvás vele is csodákat művelt, szinte úgy érezte magát, mint újkorában.

A folyamat elősegítésére bevett két Ibuprofent, ivott rá két pohár vizet, majd vett egy hosszú zuhanyt. Miközben a forró víz felfrissítette, a lehetőségeket latolgatta. Ezúttal az ördög ügyvédjének szerepébe bújt, és mérlegre tette az elmúlt napokban megfogalmazódott aggodalmait, hátha talál rájuk valami ártatlan és racionális magyarázatot, de mivel mások is érintettek voltak az ügyben – feltehetően mint emberkísérletek alanyai –, ezúttal sem tudta meggyőzni magát arról, hogy az egészben nincs semmi különös.

Úgy érezte, ki kell öntenie a lelkét valakinek. Legelőször George-ra gondolt, de ő túlságosan mélyen kötődött hozzá, ami megkérdőjelezte az objektivitását és hatékonyságát. Két évvel korábban, az orvosi egyetemen sokat segített, bár néha torkig volt a negatív hozzáállásával. A polónium kapcsán is a helyes irányba terelte – még ha nem is tudatosan tette –, de ha most felhívná, nyilván a látogatásáról akarna beszélni, hogy mennyit jelentett számára, hogy tartaniuk kellene a kapcsolatot, blablabla. Más se hiányzott neki. Őszintén kedvelte George-ot, bármily reménytelenül konzervatív volt is, de tudta, hogy sosem lesz az az ember, akire szüksége van. Abban sem kételkedett, hogy George ellenezné a Nanónál folytatott nyomozását, sőt azt sem értené, mi szükség az egészre.

Azután eszébe jutott Paul Caldwell, róla pedig az, hogy megígérte neki: még a délelőtt folyamán jelentkezik, különben a

férfi értesíti a rendőröket. Újabb pillantást vetett az órára. Már elmúlt tizenegy óra. Kapkodva hívta a számot.

– Hogy van, Pia? – kérdezte a férfi minden bevezetés nélkül. Nyilván a telefon kijelzőjéről olvasta le a nevét.

– Paul, hála istennek, hogy elértem. Majdnem elfelejtettem szólni. Azt mondta, hívja a rendőröket, ha nem teszem. Ugye még nem hívta őket?

– Nem. Előtte mindenképpen próbáltam volna elérni.

– Helyes – könnyebbült meg Pia. – A sürgősségin van?

– Nem, ami azt illeti, épp most jöttem el. Beugrottam az éjszakai műszakba az egyik munkatársam helyett, akinek beteg lett a sráca. Úton vagyok hazafelé, de még előtte én is hívni akartam. Nem szívesen kérdezem meg, de hogy ment az éjszaka? Jót aludt a Temazepamtól?

– Csak most keltem fel. – Kihallotta a férfi hangjából az aggodalmat, ezért nem tette hozzá, hogy hajnali ötkor, került ágyba. – Figyeljen, arra gondoltam, esetleg beszélhetnénk személyesen is. Minél előbb, annál jobb.

– Ma nem dolgozik? Már elmúlt tizenegy. – Paul félretette a Temazepammal kapcsolatos félelmeit, mivel a tabletták láthatólag nem okoztak komolyabb bonyodalmat. Kíváncsian várta, hogy megtudja, mit derített ki Pia a Nanóról, de vette a lapot és nem kérdezősködött tovább a telefonban.

– Ma csak később megyek be. Nem vagyok túl fényesen. Én és az alkohol nem passzolunk egymáshoz. Olaj és víz.

– Hadd áruljam el, mit tervezek. Hazamegyek és felkapom a szabadidőruhámat, aztán irány a hegy. Miért nem csatlakozik hozzám? Akkor beszélhetnénk. Szívesen hallanék többet az estéjéről. – Tényleg tudni akarta, minden rendben van-e Piával.

– Hát, lehet róla szó. Szívesen beszélgetnék egy kicsit. Mondjon valamit erről a túráról. Nem állok készen semmire, ami túlságosan megerőltető.

– Kellemes lesz, higgye el, semmi nehézség! Nekem is húzós éjszakám volt a kórházban, nem csak a szokásos részeg kollégisták

és hasonlók. Történt egy csúnya autóbaleset, de erről inkább nem mondanék többet. Jöjjön el, Pia, szívjon egy kis friss levegőt. Megígérem, hogy jobban lesz tőle. Nálam mindig működik.

Igazság szerint Pia semmire sem vágyott kevésbé, mint erre a kirándulásra, de ha másként nem tudja elérni, hogy Paul meghallgassa, ám legyen. Úgy érezte, ki kell kérnie valaki tanácsát, ha csak azért is, hogy kibeszélje magából a félelmeit.

– Oké, Paul, elmegyek. Csak mondja meg, pontosan hol találkozzunk.

Negyvenöt perccel KÉSŐBB futómezben és esőkabátban állt a túraösvény végén. Paul stílusos túraöltözéket viselt profi bakancscsal, s úgy tűnt, az éjszakai műszak dacára képes volna egész nap kutyagolni. Pia kicsit úgy érezte, mint aki alulöltözött, ráadásul a legkevésbé sem állt készen a testmozgásra – ám Paul sietett megnyugtatni, hogy csak kétórás sétát tervez az egyik népszerű túraösvényen.

– Ilyenkor nem sokan szoktak feljönni – tette hozzá, miközben máris olyan sietős tempót diktált, hogy Pia alig tudta tartani vele a lépést. Paul egyenletesen lélegzett és mélyen magába szívta a levegőt, miközben az illatos fenyőtüske szőnyeget taposták. – Ezért élek itt, Coloradóban. Fantasztikus ez a hegyi levegő, nem gondolja?

– Nekem egy kicsit túl ritka – felelte Pia –, de ropogósan tiszta, az biztos. – Máskor talán lelkesebben egyetértett volna, de ma nem akarta ilyen megjegyzésekre pazarolni az időt, ezért gyorsan bele is vágott a közepébe, hogy tájékoztassa Pault az elmúlt éjszaka eseményeiről. Egyedül azt a részletet hagyta ki, hogy a Paultól kapott Temazepam kapszulák segítségével sikerült túljárnia Berman eszén; csak annyit mondott, hogy a férfi túl sokat ivott és kiütötte magát. Beszéd közben tudatosult benne, hogy a Nanóval kapcsolatos gyanúi közvetett bizonyítékokon alapulnak: a vérminta eltűnésén, Mariel és a fegyveres őrök felbukkanásán, a Nano túlzott biztonsági intézkedésein, a furcsa kerékpárosokon, a kínai futó rejtélyes rosszullétén és csodálatos felépülésén.

Miután végzett a témával és eljutott a csattanóhoz, miszerint semmi újat nem sikerült megtudnia Berman házában, visszaszaladt két évet: elmondott ezt-azt Rothman és Yamamoto haláláról, az igazság felderítésében játszott szerepéről, és hogy ez kis híján az életébe került. Ezúttal jobban fukarkodott a részletekkel, mint amikor a Berman házában tett látogatásáról mesélt. Mire eljutott a végére, már kezdett kifogyni a szuszból a nagy menetelésben. Paul könnyen bírta a tempót és láthatóan alaposan megrágta a hallottakat. Beletelt néhány percbe, mire megszólalt.

– Hadd fogalmazzak egyszerűen, ha már magam is az vagyok, oké? Én két lehetőséget látok. Az első az, hogy magának remekül fejlett az ösztöne, távolról kiszagolja a bajt, és elég okos ahhoz, hogy a bizonyítékok kielemzésével eljusson a helyes végkövetkeztetéshez. Az alapján, amit elmondott, nyilván attól sem retten vissza, hogy megszerezze ezeket a bizonyítékokat.

– Ez az első lehetőség – bólintott Pia. – Mi a második?

– Hogy egy kicsit bolond. Ne vegye sértésnek! Ugye nem veszi sértésnek? – Vetett egy pillantást Piára, aki közönyös arccal lépdelt mellette. – Szóval nem veszi sértésnek. Helyes, mert nem gondolnám, hogy meghibbant volna. Inkább csak túl éles a szimata. Esetleg belelát a jövőbe. Abból, amit elmondott, a Columbián történt halálesetekre sem gyanakodott senki más, igaz?

– Igaz. Senki sem hitt nekem. Kasszandrának éreztem magam, miközben olyan nyilvánvalónak tűnt az egész.

– Azt meghiszem. Nem igazán szeretem az összeesküvés-elméleteket, de a Nanóban tényleg van valami különös, legalábbis az alapján, amit a sürgősségin láttam, meg amit eddig elmondott. Szóval mihez fog most kezdeni, hogy a főnöke házában sem jutott közelebb a megoldáshoz?

– Örülök, hogy egyetért velem a Nanóval kapcsolatban. Mindenképpen megnyugtató érzés, hogy nem ment el az eszem, csak az a gond, hogy itt is ugyanaz történik velem, mint az orvosin. Egyszerűen nem tudok elsiklani a dolgok felett és úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Meg kell vizsgálnom minden

lehetőséget, mielőtt végleg elvetném. A múlt hétvégén volt egy vendégem, a neve George Wilson…

– Aha – csillant fel Paul szeme. – Ez már valami. Egy kis szerelem?

– Aligha – legyintett Pia –, legalábbis nem az én részemről.

– Ne már! – nyögött fel Paul, miközben egy kissé eltúlzott gesztusssal magába roskadt. – Maga gyönyörű, biztosan százával vannak pasijai.

– Bocs – mosolyodott el Pia önkéntelenül. – Tegnap már említettem, hogy nem vagyok az a barátkozós fajta. Nem szívesen ábrándítom ki. George-dzsal még az egyetemről ismerjük egymást. Sokat segített a Rothman-ügyben, betört velem néhány helyre, ahol nem volt semmi keresnivalónk, de ez egy másik történet. Arra próbálok kilyukadni, hogy amikor a hétvégén itt járt, feltett egy érdekes kérdést, ami azóta sem hagy nyugodni. Amikor meséltem neki arról, hogy a nanotechnológia alapjaiban fogja megváltoztatni az orvosi kutatásokat, meg hogy milyen irdatlan mennyiségű pénzt ölnek ebbe a munkába, megkérdezte, hogy ki felügyeli ezt az egészet. Szerinte komoly biztonsági aggályokat vet fel. Eleinte bosszantott az akadékoskodásával, és különben is váratlanul állított be hozzám…

– Nem szép dolog – szúrta közbe Paul.

– …aztán rájöttem, hogy igaza van. Senki sem felügyeli a nanotechnológiai kutatásokat. Senki sem ellenőrzi, milyen egészségügyi kockázatokat vetnek fel bizonyos nanotermékek, vagy hogy nem követnek-e el súlyos etikai vétségeket, mondjuk végeznek engedély nélküli emberkísérleteket.

– Á, szóval maga szerint történik ilyesmi?

– Őszintén szólva nem tudom, de igen, aggódom miatta. Máris a dolgok sűrűjében vagyok, hogy úgy fogalmazzak. Csak biztos akarok lenni abban, hogy nem veszek részt etikátlan vagy akár törvénytelen kutatásokban. Meg kell tudnom, mi folyik a Nanóban. Nem szólhatok a hatóságoknak vagy egy riporternek, mert nem tudnék felmutatni semmit. Abban sincs semmi különös, ha egy

nanotechnológiai vállalat titkolózóbb a szokásosnál. Ugyanez volt akkor is, amikor az orvosira jártam. Úgy látszik, ez a sorsom. Be kell jutnom a Nano többi épületébe, ahol hivatalosan semmi keresnivalóm sincs. Ki kell derítenem, mi folyik bennük. A minap tettem egy kísérletet a munkahelyemen, amit híd kapcsol össze a szomszédos épülettel. Egyébként is ezt választottam volna, mivel itt látni a legtöbb biztonsági őrt, de semmire sem mentem. A szkenner megtagadta a belépést.

– Nem veszélyes a Nanóban szaglászni? Látta, milyen fickók jöttek a kórházba.

Pia megvonta a vállát.

– Talán igen, talán nem. Nem tudom, mindenesetre a Nano alkalmazottja vagyok. Ha olyan helyen találnak, ahol nincs dolgom, azt is mondhatom, hogy csak eltévedtem, vagy hogy el kellett intéznem valamit Mr. Bermannek, aki közeli ismerősöm. Hirtelen nem jut jobb az eszembe. Megpróbálhatnám rávenni, hogy avasson be a Nano többi kutatási feladatába, csak az a baj, hogy nem tudom, mik ezek. A közvetlen főnököm, Mariel többször is tudatta velem, hogy a titoktartás mindennél fontosabb, még az én számomra is. A helyzet az, hogy bármikor kirúghatnak. Segítek nekik, de nyilván nem vagyok pótolhatatlan.

– Honnét tudja, hogy nem dolgozik máris egy titkos projekten?

– Ezt hogy érti?

– Csak azt mondom, hogy nem ismeri az összes lehetséges felhasználási területet. Vagy igen?

– És még azt hittem, én vagyok cinikus – mosolyodott el Pia. Eddig nem is gondolt erre a lehetőségre. A nanotrófok eredendően nemes célokat szolgálnak, de a biokompatibilitási gondok leküzdésére irányuló módszereket másra is fel lehet használni. Néhány pillanatra elhallgatott.

– Sajnálom – szabadkozott Paul. – Nem akartam felzaklatni.

– Nem zaklatott fel. Jól vagyok.

– Helyes. – Paul megállt és körbemutatott. – Itt fordul vissza az ösvény. Élvezzük néhány percig a kilátást, mielőtt visszamennénk.

– Kiértek a fák közül egy sziklaperemre, ahonnét lélegzetelállító panoráma nyílt a távoli hegyekre.

Néhány percnyi hallgatás után Paul törte meg a csendet, aki továbbra is egyenletesen vette a levegőt.

– Mit akár, hogyan segítsek magának? Olyan érzésem van, hogy az egésszel erre akar kilyukadni. Csak beszélnie kellett valakivel, vagy konkrét segítséget vár? Mert azt előre megmondom, hogy én nem teszek semmi törvénytelent. Sehová sem fogok betörni magával, ahogy George tette.

– Megértem. Mégis van valami, amiben segíthetne.

– Oké, mondja.

– Amikor először találkoztunk, azt mondta, szeret programozni.

– Lehet, hogy említettem – vált még óvatosabbá Paul.

– Ne féljen, nem fogom megkérni, hogy törje fel a rendszerüket, vagy ilyesmi. Csak túl akarok jutni azokon az íriszleolvasókon. Amikor próbáltam bejutni a másik épületbe, egy ilyen elállta az utamat. Hatástalanítani lehet őket anélkül, hogy kalapáccsal szétvernénk? Ha elkapnak, úgy kell tűnnie, hogy a leolvasó hibázott, nem én.

– Őrzik ezeket?

– Hogy érti?

– Áll mellette egy biztonsági őr és figyeli magát, ahogy belenéz?

– Néhány helyen igen, de nem mindenhol. A földszinten mindig vannak őrök, de eddig sosem figyelték, hogyan lépek át a kapun. Amikor megpróbáltam átmenni a szomszédos épületbe, de a leolvasó visszautasított, egyetlen biztonsági embert sem láttam a közelben.

– Akkor talán tudok segíteni. – Paul számára az egész törvénytelennek tűnt, de csak abban az esetben, ha őt magát érik tetten egy olyan helyen, ahol nincs semmi keresnivalója. Másként csak izgalmas kihívást látott a dologban, amit már a középiskolában is rettentően élvezett. – Amennyire tudom, az ilyen leolvasók egy algoritmus segítségével matematikai mintákat

keresnek, mivel az emberek írisze legalább annyira különbözik egymástól, mint az ujjlenyomatuk. A kedvéért utánajárok a dolognak.

– Köszönöm, Paul, az nagyszerű volna.

– Figyeljen, nem akarom lehűteni a lelkesedését, de ez elég veszélyesen hangzik. Maga szerint tényleg jó ötlet?

Pia felsóhajtott. Paul kezdte George-ra emlékeztetni.

– Akkor is megcsinálom, ha nem segít.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmit fog válaszolni. Meglátom, mit tehetek.

25.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. ÁPRILIS 25., CSÜTÖRTÖK 14.15

Mariel Spallek feltűnően az órájára nézett, amikor Pia negyed háromkor a laborba lépett.

– Késett – közölte vele. – Azt hittem, két órát beszéltünk meg. – Ismét az asztalán terpeszkedő napló felé fordult a figyelme.

– Maga mondott két órát, nem én. Szerencséje, hogy egyáltalán itt vagyok, azok után, ahogy egész nap érzem magam. – Pia elért a türelme végéhez. Nem szokott hozzá, hogy szó nélkül hagyja az ilyen agresszív és rosszindulatú megjegyzéseket.

– Én sosem jelentek beteget, amit elvárok a beosztottjaimtól is – felelte Mariel anélkül, hogy felnézett volna. – Néha én sem érzem olyan jól magam, mint más napokon, mégis bejövök, hacsak nem fekszem kórházban. Ugyanezt megkövetelem másoktól is.

Piának egy sor epés visszavágás is eszébe jutott, de végül annyiban hagyta a dolgot. Azért remélte, hogy valamikor a közeljövőben esélye lesz alaposan beolvasni Marielnek.

A következő két órában fel sem emelte a tekintetét, csak keményen hajtott. Mariel további embereket kért, akik besegítettek az új földszinti laborban, ennek köszönhetően felgyorsíthatták a biokompatibilitási teszteket, s minél több kísérletet végeztek el, annál megalapozottabb következtetéseket vonhattak le.

Piát jobban aggasztotta az, hogy Mariel láthatóan nem kívánt lemondani a kézi vezérlésről, ami azt jelentette, hogy mindent, még a legapróbb és leghétköznapibb feladatokat is neki kellett irányítania. Pia számára a kutatómunka izgalmát a kihívás adta,

hogy neki kell megtalálnia és az adatok összegzése alapján igazolnia a megoldást, ezért korlátozva érezte magát Mariel azon törekvése miatt, hogy próbálta felügyelni minden lépését. A szünetben újra megkereste a főnökét, aki még mindig ugyanabba a kutatási naplóba temetkezett, kétségkívül azért, hogy feljegyezzen minden apró részletet.

– Figyeljen, Mariel, én tudom, hogy jól haladunk, de a többi területen is elérhetnek hasonló eredményeket. Azokon, amelyekről én még csak nem is tudok. Vannak olyan kutatások, melyek az enyémhez kapcsolódnak, s ha igen, nem volna hasznos, ha az eredményeket továbbítanák felém? Kielemezhetnénk egymás adatait…

– Az az én feladatom, Pia. A magáé az, hogy kreatív megoldást találjon a felmerülő problémákra. Amivel a többiek foglalkoznak, az nem tartozik magára.

– Oké, de mégis kik azok? Nem beszélhetnék velük legalább? Egész nap itt gürcölök, és még azt sem tudom, mit csinálnak a többiek. Ez eléggé bosszantó, ráadásul lehet, hogy egy csomó munkát feleslegesen végzünk el.

– A Nano hatalmas vállalat, amelyet a szigorú biztonsági normák miatt részlegekre kell osztanunk. Munkatársaink csak a saját kutatási területük adatait ismerhetik. Éppúgy senki sem tudja, mivel foglalkozik, mint ahogyan magának sincs köze mások munkájához. Ez a munkavégzés leghatékonyabb és kétségkívül legbiztonságosabb módja. Tudni fog róla, ha egy munkafázist átugorhat, de addig is arra összpontosítson, amiért a fizetését kapja. Ha jobban ismerné Mr. Bermant, értené a rendszer működését ő a Nano atyja, én pedig a szeme és a füle.

Meg a féltékeny szeretője, tette hozzá Pia gondolatban.

– A telefonban mintha azt mondta volna, hogy ma nincs jó formában. Bejött dolgozni?

– Igen, bejött. Ahogy mindig. Elkötelezetten dolgozik, ellentétben egyesekkel. Miért?

– Csak kérdeztem, Mariel. Miért csinál ekkora ügyet mindenből?

Mariel abbahagyta a jegyzetelést, felnézett, és megpróbálkozott egy halvány mosollyal.

– Sajnálom, ha úgy érzi, hogy ügyet csinálok mindenből. Nem áll szándékomban. Mindnyájan hatalmas nyomás alatt vagyunk, ami felülről jön, és nekem is eszerint kell reagálnom. A nyomás forrása maga Zachary Berman, aki, biztosíthatom róla, sokkal jobban megnehezíti az én életemet, mint én a magáét. – Mariel arcáról nem fagyott le a mosoly, ahogy visszatért a naplóhoz. Pia belegondolt, hogyan mosolyoghat valaki ennyire őszintétlenül.

Tennie kellett valamit, elterelni a gondolatait arról, hogy Mariel Spallek kezd elviselhetetlenné válni. Újra ellenőrizte az általa lefuttatott összes kísérletet, és látta, hogy minden rendben halad. Továbbra sem tapasztalta jelét semmilyen immunreakciónak. A nanotrófok külső kérgébe ágyazott polietilén-glükol minden koncentrációban, még alig mérhető mennyiségben is csodákat tett.

– Megyek, szívok egy kis friss levegőt – jelentette be Pia, majd mielőtt Mariel válaszolhatott volna, hozzátette: – Ne aggódjon, mindjárt jövök. Így vagy úgy, de ledolgozom a munkaidőmet.

El kellett szabadulnia egy időre Marieltől, aki kiemelt figyelmet fordított arra, hogy mindenhová árnyékként kövesse. Lifttel lement a földszintre és kilépett a szabadba, hogy felhívja Paul Caldwellt, de mielőtt még kapcsolták volna, eszébe jutott, hogy a férfi aludni szeretett volna a kirándulás után. Letette a telefont.

Hirtelen ötlettől vezérelve felhívta George-ot, noha jól tudta, mit szabadít magára. Szerencsére csak a hangpostát érte el, ami nem lepte meg. George nyílván keményen gürcöl a maga helyén, a kórházban. Mindenáron beszélni akart valakivel, ezért jobb híján Will McKinley New York-i kezelőorvosát hívta, de ő sem vette fel. A lehetőségei ezzel ki is merültek, a szünet mégis jót tett neki. Megerősödve tért vissza az épületbe, ahol további fagyos órák vártak rá Mariel Spallek társaságában.

Megtorpant, ahogy a laborhoz ért és meglátta Zachary Bermant, aki éppen Mariellel beszélgetett. A férfi sajnálatos módon felnézett és meglátta, ezért nem engedelmeskedhetett legelső ösztönének, hogy sarkon fordul és eltűnik innét. Pedig a tudat, hogy egy szobában kell tartózkodnia Bermannel *és* Mariellel, szinte elviselhetetlen volt.

– Á, Pia, hát itt van. Hogy érzi magát? Mariel mondja, hogy beteget jelentett.

– Elkaptam valamit, talán az influenzát, de azért itt vagyok. És ön? Hallom, nincs túl jó bőrben. – Pia nem tudta, mire számítson. Bár Berman hangja a legkevésbé sem tűnt vádlónak, óhatatlanul is aggódott amiatt, hogy gyanakszik rá.

Berman elmosolyodott. Egyre jobban érezte magát reggel óta, amikor Mariel Spallek úgy talált rá, hogy az íróasztalára dőlve hortyogott, miután lebonyolított a kínaiakkal egy sor telefonhívást.

– Egész jól vagyok, de azért kedves, hogy érdeklődik. – Berman elfordult, felvont szemöldökkel Marielre nézett, aki értette a célzást, még ha nem is örült neki, és visszavonult a labor túlsó végébe, hallótávolságon kívülre. – Biztonságban hazaért – állapította meg Berman halkabban.

– Igen. Vigyáztam rá, hogy ne lépjem túl a sebességhatárt.

– Bölcs döntés. Nagy kár, hogy belém nem szorult ennyi ész. Szerencsére nem volt sürgős dolgom, és mindig kéznél van a sofőröm.

– Remélem, a hívásait azért rendben elintézte.

Berman kérdő pillantást vetett rá.

Pia elfordította a tekintetét.

– Jones kisasszony mondta, hogy telefonálnia kell.

– Ó, hogyne! – Berman körülnézett a laborban. – És, hogy megy a munka?

– Egészen jól. Tízszeresére növeltük a biokompatibilitási tesztek számát, de eddig még mindegyik kedvező eredményt hozott. Egyelőre semmi nyoma immunreakciónak. Mariel még

több helyet és új embereket szerzett. Lassan meglesznek a végleges eredmények.

– Fantasztikus. Szerintem jelenleg a nanotrófok a legizgalmasabb kutatási terület a Nanónál.

– Miért, milyen más kutatási területeik vannak? – Pia úgy döntött, épp eleget törődött az óvatossággal.

Berman úgy mosolygott rá, ahogyan az apa a tudálékos és túlságosan kíváncsi lányára.

– Sajnálom, de erről biztonsági okokból nem beszélhetek Remélem, megérti.

– Mariel is ugyanezt mondta, de nem lehetséges, hogy a munkaköreink így átfedésben vannak? Nem volna hasznos mindannyiunk számára, ha tudnánk, min dolgoznak a többiek?

– Mariel és Allan Stevens gondoskodnak a kutatási eredmények összevetéséről, hogy kiaknázzuk az esetleges előnyöket. Higgye el, az ön munkája e pillanatban is sok más dolgozónk munkáját befolyásolja. Efelől ne legyenek kétségei.

– A munkám mely része? A biokompatibilitási kutatások?

– Ennél többet nem mondhatok. – Berman hangja kezdett megkeményedni, a mosoly is lefagyott az arcáról. Türelme határán járt, de még uralkodott magán. – Inkább evezzünk kellemesebb vizekre.

– Ön kérdezte, hogy haladunk, én csak próbáltam őszinte lenni. Sajnálom, ha túlléptem a hatáskörömet.

– Nem, én örülök, hogy közvetlenül adhatok választ a felvetéseire. Tudom, milyen Mariel. A buzgalma csak a javára válik, kivéve akkor, amikor mégsem… de hagyjuk ezt. Tulajdonképpen azért jöttem, hogy elnézést kérjek a múlt éjszakai illetlen viselkedésem miatt. Utoljára a Yale gólyabálján ájultam be így. Igazán nem jellemző rám, és nagyon sajnálom.

– Nincs szükség bocsánatkérésre. Én is többet ittam a szokásosnál. Én is elaludtam.

– Illetlenség megkérdeznem, hogy jól érezte-e magát a társaságomban?

Berman újra mosolygott, ettől Pia is úgy érezte, hogy lazíthat.

– Igen, jól éreztem magam. Köszönöm a meghívást. – Körbenézett és meggyőződött róla, hogy Mariel nem lopódzott a közelükbe. Aligha lettek volna gátlásai ezzel kapcsolatban, de a főnöke mostanra végleg kettesben hagyta őket. – Csak azt a részt bánom, amikor Jones kisasszony eszméletlen állapotban talált ránk a szalonban. Az egy kicsit kínos volt.

– Ó, magának igazán nincs miért szégyenkeznie, én pedig már kínosabb helyzetben is ébredtem, nekem elhiheti. Meg kell mondjam, remekül éreztem magam, amíg az a whisky a fejembe nem szállt. Maga aztán tud táncolni.

Pia egész arca lángolni kezdett. Éppen erre a mozzanatra kell emlékeznie? Még nagyobb zavarban érezte magát, mint amikor Jones rájuk talált.

– Döbbenetes, mennyire feloldja az alkohol a gátlásokat…

– Igazán bájos volt. Legközelebb gondom lesz rá, hogy ébren maradjak és figyelmesebb házigazda legyek. Mit szól hozzá?

– Jól hangzik. – Pia éppen az ellenkezőjét gondolta. – Bár most néhány napig nagyon el leszek havazva.

– Sajnos én is elutazom, úgyhogy egy darabig nem leszek itt. Jó volna, ha magammal vihetném, de nagyon fontos az itteni munkája.

– Ó, valami egzotikus helyre megy? – Piát elborzasztotta a tudat, hogy Bermanben egyáltalán felvetődött egy közös út lehetősége, és komoly erőfeszítésre volt szüksége ahhoz, hogy ne adja jelét ennek.

– Ami azt illeti, Olaszországba, de csak üzleti útra, úgyhogy ne irigyeljen. Most azonban mennem kell. Örülök, hogy találkoztunk. Csak így tovább a munkával! Mariel miatt ne aggódjon, mindig azt teszi, amit mondok. Ha majd visszatérek, újra vacsorázhatnánk együtt.

– Én itt leszek – bólintott Pia, miközben Berman már útnak is indult. – Nem megyek sehová.

26.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. MÁJUS 1., SZERDA 21.45 (EGY HÉTTEL KÉSŐBB)

A Zach Berman távozása óta eltelt egy hétben Pia minden korábbinál jobban hajtott: alaposan megdolgoztatta az új labor technikusait, és egyre közelebb került ahhoz, hogy megoldottnak nyilvánítsa a biokompatibilitási problémát, legalábbis az orsósgiliszták esetében. Mielőtt a polietilén-glükolt a nanotrófok külső héjába ötvözte, az esetek harminc-negyven százalékában kapott valamiféle immunreakciót. Ezek mostanra teljesen megszűntek, még az oligoszacharid polimer alacsony szintje mellett is. Az eredmények olyan kecsegtetőnek tűntek, hogy már azon gondolkodott, milyen állatokon folytassák tovább a kísérleteket, miközben tovább dolgozott a szalmonella elleni nanotrófok mozgásán is. A koncepció használhatónak tűnt, bár továbbra sem tudott időpontot egyeztetni a programozókkal.

Szabadidejének túlnyomó részét Paul Caldwell-lel töltötte, akivel több túraútvonalat is leküzdötték. Egy alkalommal egész vasárnap délután kirándultak, minek következtében másnap alig tudott felkelni az ágyból, de minden kimerültségért kárpótolta az a fantasztikus hegyi panoráma, amit Paul mutatott neki.

Egyre jobban kezdett összemelegedni a férfival. Nagy megkönnyebbülés volt számára, hogy olyan barátja van, aki minden különcségével együtt is elfogadja. Továbbra is visszahúzódó maradt, és tudta, hogy a legtöbben – a férfit is beleértve – távolságtartónak tartják, de egyre könnyebben beleillett ebbe a kapcsolatba, ami a legkevésbé sem a szexről szólt. Paul

ragaszkodott hozzá, hogy kedd este menjenek el egy denveri bárba, ahol ismerik, és mivel el akart büszkélkedni vele, Piának újra bele kellett bújnia a fekete ruhájába.

Noha eleinte vonakodott elmenni, a végén sokkal jobban érezte magát Paul barátainak társaságában, mint gondolta. A jelenlévők az élet legkülönfélébb területeiről érkeztek, de mindnyájukban ott munkált az a fajta kreativitás, amit Pia nagyra tartott. Noha a kreativitás nem tartozott az erősségei közé, másokban nagyra tudta értékelni. A legjobban mégis azt élvezte, hogy Paul a legkevésbé sem sürgette a kapcsolatuk szexuális kiteljesedését. Piának így nem kellett elszenvednie azt a zsigeri félelmet, amit visszatérő rémálmaiban élt át.

Paul az interneten végzett némi kutatást az íriszletapogatók terén, és megvitatta a kérdést néhány programozó barátjával, majd szerda este kijelentette, hogy nagy valószínűséggel képes volna átverni egy leolvasót – különösen az általánosan elterjedt első szériából – a szemről vagy akár az egész arcról készült nagy felbontású fotóval. Kellő minőség esetén az is mindegy volt, hogy a fénykép csak kétdimenziós, maga az írisz ugyanis szintén sík. A Paul által készített vegetáriánus lasagna után végeztek is egy kísérletet a nagy felbontású fényképezőgéppel, ami jó minőségű közeli felvételeket készített.

– Honnét van ez? – kérdezte Pia.

– Egy barátomtól, akivel együtt jártunk egyetemre. Azazhogy egy volt fiúmtól. – Pia felé fordult, aki előtt most először vált egyértelművé Paul szexuális orientációja. A férfi örült, hogy Pia megtudja, és úgy érezte, ez nem jelenthet problémát kettejük között. Megfigyelte, hogy Piának a szeme se rebben. – Néha még szoktunk találkozni. Ilyen kamerákat használnak a laborban. Nem igazán tudom, hogy mire, de az biztos, hogy nagy felbontású, és akár mikroszkópon át is lehet vele fényképezni. Állítólag valamilyen művészeti projekthez szerezte, én meg kölcsönvettem tőle.

– Elég átlagosnak tűnik – jegyezte meg Pia.

Csakugyan annak tűnt, legfeljebb egy kicsit testesebbnek a szokásosnál. Paul elárulta, hogy a működése is teljesen szokványos.

Tesztképet akart készíteni Piáról, ezért leültette a kanapéra, majd megállt előtte, háta mögött a fényforrással.

– Csak nyugodtan, kisasszony, nem fog fájni. – Paul elvigyorodott, ahogy Pia tágra nyitotta a szemét.

– Nem számít, melyik szem? – kérdezte.

– Nem hinném. Különben is, azért csináljuk, hogy kiderüljön, működik-e. Oké, most ne mocorogjon.

Paul számos közelit készített Pia mindkét szeméről, majd fél méterről és egy méterről az egész arcáról is.

– Hol fogjuk ezeket kinyomtatni? – firtatta Pia.

– Van gépem, de talán nem is kell kinyomtatni, jobb meghagyni digitális formában. Arra gondoltam, a legjobban sikerült képet áttehetnénk a mobiljára. Megér egy kísérletet, sőt ha már itt tartunk, megpróbálhatnánk egy mobillal készült fotót is. Az iPhone esetében egészen jó a felbontás.

– Elég jó ahhoz, hogy megbolondítsa a leolvasót?

– Az majd kiderül. Van olyan a Nanóban, amin nem tud átjutni?

– Igen. Mint mondtam, a folyosónk végéről híd vezet a szomszédos épületbe. Ott nem tudok keresztüljutni.

– Ott nincs biztonsági őr?

– Nincs. Egy se.

– Helyes. Érti a működési elvét?

– Nagyvonalakban igen.

– Az az alapja, hogy a szivárványhártya ugyanúgy egyedi azonosító jegy, mint az ujjlenyomat. Még az egypetéjű ikrek írisze is különbözik. A szkenner csak annyit tesz, hogy matematikai és statisztikai algoritmusok segítségével felismeri az egyedi mintákat, majd ezeket Összeveti az adatbázisával. A Nanóhoz hasonló helyeken a letapogatás eredményét azoknak a mintáival vetik össze, akik beléphetnek az adott helyre. Ha van egyezőség, beengednek, ha nincs, nem.

– Nagyra értékelem, hogy rám szánja az idejét.

– Hé, én élvezem ezt! Mindig is az ilyen feladatok jelentették a nagy kihívást. Amellett igazi moziőrült vagyok, és ez az egész arra a Tom Cruise-filmre emlékeztet. Melyik is volt?

Pia megvonta a vállát. Életében talán fél tucat filmet látott. Ezek nélkül is volt elég dráma az életében, nem volt szüksége többre.

– *Különvélemény!* – jutott Paul eszébe. – Kicserélték Tom Cruise szemét, ami kissé valószínűtlen, de egész Hollywood erről szól… a lényeg az, hogy hála istennek, nekünk nem kell ilyesmit tennünk. A rendszerben eredendően benne van az átverés lehetősége.

– Látom, tényleg élvezi – jegyezte meg Pia. – Középiskolában miket csinált, ATM-eket tört fel?

– Semmi köze hozzá, mit csináltam a középiskolában – felelte Paul széles mosollyal. – De most komolyan, mit tesz, ha ez bejön? Kinek a szemét fogja lefényképezni? A Nanóval kapcsolatban eddig nem mesélt másról, csak Bermanről meg arról a Spallekről, akit én is ismerek. A fickó a nagyfőnök, a nő az idegbaj. Hogyan szerzi meg a képüket?

– Most meg maga kérdez túl sokat. – Pia nem sokat mesélt a Bermannel való kapcsolatáról, vagy még inkább arról, ahogyan azt a férfi értékelte, de egyre szorosabb ismeretségük folytán ő tűnt a legkézenfekvőbb jelöltnek. Tudta, hogy a tűzzel játszik, de akkor sem hátrálhatott meg. Egyszerűen nem deríthette ki máshogyan, mivel foglalkozik a Nano. Bermanként pedig bárhová bejuthatott.

– Tényleg élvezem ezt az egészet, de kicsit aggódom is miatta. Feltételezem, megpróbálja megszerezni Berman fényképét, ami sikerülni is fog, amilyen ügyes, de ha ennek segítségével bejut egy tiltott területre, az illetéktelen behatolásnak számít, és ki tudja, milyen következményekkel járhat.

– Értékelem az aggodalmát – bólintott Pia –, és tisztában vagyok a kockázatokkal, de ha használom a módszerét, hogy bejussak a tiltott területekre, s közben elkapnak, az semmiképp

sem a maga hibája. Csakis az enyém. Hadd fogalmazzak így: akkor is megtanultam volna kicselezni az íriszletapogatókat, ha maga nem segít, legfeljebb tovább tartott volna. Eltökéltem magamban, hogy körülnézek a Nanóban, különösen a szomszédos épületben, ahová azon a hídon át lehet eljutni.

Egy hosszú pillanatig egymásra meredtek. Pia a végsőkig fenntartotta a szemkontaktust, mielőtt félre kellett fordítania a fejét.

– Legalább végiggondolja, amit mondok? – kérdezte Paul.

– Feltétlenül. – Visszafordult a férfi felé. – De ha a barátom akar maradni, ne élje bele magát. Életem során túl sokan akartak dönteni helyettem. Nincs rá szükségem, és többé nem is engedem.

– Felőlem rendben. Csak nem akartam, hogy az én vállamat nyomja.

– Már nem nyomja. Továbbléphetünk?

– Persze. – Paul felállt és az íróasztalához lépett, hogy összekapcsolja a nagy felbontású fényképezőgépet a számítógépével.

– Adja ide az iPhone-ját. Lássuk, mit tehetek!

Nem szóltak, amíg Paul eljátszadozott a Pia szeméről és arcáról készült képekkel. Egyre feszültebbé vált a csend, míg végül Pia törte meg.

– Van még valami, amit szeretnék. – Amikor Paul nem válaszolt azonnal, folytatta. – Adhatna még néhány szemet abból a Temazepamból.

Paul felnézett a monitorról és Piához lépett.

– Kezd ugyanolyan zsarnokoskodó lenni, mint a főnöke, Mariel.

– Sajnálom – szabadkozott Pia minden őszinteség nélkül. Ő egyáltalán nem így gondolt magára, egyszerűen a maga útját járta, és gyűlölte, ha zsarnokoskodnak felette.

– Azonban nemet kell mondanom. Ha *maga* akar a barátom maradni, keresnie kell valaki mást, aki kielégíti a gyógyszerfüggőségét. Előre megmondtam, hogy nem teszek semmi törvénytelent, így nem járulok hozzá az illegális

gyógyszerhasználathoz sem, főként ha azt gondolom, hogy veszélyes magára nézve. Egyszer talán még megtettem anélkül, hogy mélyebben átgondoltam volna, de nem lesz második alkalom.

– Oké, oké. – Pia feltette a kezét, mintha le kellene nyugtatnia Pault. – Vettem az adást. Szerintem igaza is van. Nincs szükségem több drogra, csak a kamerára és egy kis kreativitásra.

– A kamerát kölcsönveheti.

– Talán kölcsön sem veszem, ha a saját képemmel nem tudom átverni a szkennert.

27.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. MÁJUS 2., CSÜTÖRTÖK 5.41

Pia a kezében szorongatta a mobilját, miközben átvágott a Nano parkolóján. Tudta, hogy az éjszakás őröket hatkor váltják, és remélte, hogy még hat előtt beér, de nem szokott hozzá a korai keléshez, ezért csak nehezen kászálódott ki az ágyból, amikor az ébresztő megszólalt. Ha mégsem válna be a trükk a telefonnal és az íriszletapogatóval, a kimerült és egyébként is kevésbé alapos őrök kisebb valószínűséggel figyelnek fel rá. Ezeket az embereket a hajnali alkalmakról ismerte, amikor egy-egy kísérlet miatt korán érkezett vagy éppen távozott. A nappali és esti műszak tagjaival ellentétben ők láthatóan halálra unták magukat, ezért készségesebben álltak le beszélgetni.

A telefon kijelzőjére előre kitette a szeméről készült képet, a szokásosnál valamivel kisebb nagyításban. Ahogy várta, az előtérben csak ketten őrködtek, ami a nappali vagy esti műszak felének felelt meg. Mindkét férfit név szerint ismerte.

– Jó reggelt, Russ! Jó reggelt, Clive!

– Jó reggelt, dr. Grazdani! – köszönt vissza az idősebb őr, Russ. – Korai kezdés?

– Igen, egy csomó kísérletet le kell futtatnom. Megyek is. Szép napot, fiúk!

Elindult a liftekhez vezető kapu szkennere felé. Russ és Clive ügyet sem vetettek rá, csak az átadás-átvételhez szükséges papírmunkával törődtek. Pia otthon, a fürdőszobatükörnél előre eljátszotta, mit kell tennie. Az épületbe való belépéskor a fülénél

tartotta a telefont, mint aki éppen egy hívást intéz, majd a képernyő felé közelítve óvatosan leengedte maga elé. Amint a letapogatóhoz ért és a gép jelezte, hogy készen áll beolvasni az íriszét, tett egy lépést hátrafelé és megemelte a telefont, hogy közvetlenül a szeme elé kerüljön.

Türelmetlenül várta az eredményt. Semmi sem történt.

Különböző szögekbe állította a telefont, de továbbra sem hallotta meg az ismerős csipogó hangot. A telefon felett kapkodva felnézett a gépre. Ahelyett, hogy kigyulladt volna az egyezőséget jelző zöld lámpa, nem változott semmi. A szkenner láthatóan nem örült. A terv nem vált be.

– Basszus! – mormolta maga elé. Sietve elfordította a mobilt, hogy lássa a kijelzőt, ami mostanra elsötétült. A telefon az akkumulátor védelmében lekapcsolta a kijelzőt, mivel elfelejtette meghosszabbítani a rendelkezésre állási időt.

– Minden rendben, dr. Grazdani? – kiáltott oda Russ a távoli pult felől.

– Persze, kösz, Russ. Biztosan belepislogtam. Megpróbálom még egyszer. – Küldött egy bizonytalan mosolyt az őrök felé, akik intettek, majd visszatértek a munkájukhoz.

A gép visszaállt alapállapotba, s amikor a kép újra megjelent a kijelzőn, Pia újabb kísérletet tett. Néhány másodperc után, ami számára egész örökkévalóságnak tűnt, meghallotta a szokásos hangot és felgyulladt a zöld lámpa. Egy pillanattal később szétnyílt előtte a biztonsági üvegajtó.

– Működik – mondta ki, kicsit túl hangosan. Az eredmény némiképp meglepte. Újabb példáját látta annak, ahogy az egyik technológia kiirtja a másikat. Az első generációs íriszletapogatók tervezői valószínűleg sohasem gondolták volna, hogy az okostelefonok felbontása ilyen mértékben megnő.

– Mint általában – jegyezte meg Russ, jóval közelebbről, mint ahonnét Pia az imént hallotta a hangját.

Riadtan pördült a férfi felé. Az őr alig kétméternyire állt tőle.

– Megint keresnek – fordult vissza a telefonjához, hogy eltüntesse a kijelzőről a képet, miközben átlépett az üvegajtón és bejutott a Nano épületébe. Miután megnyomta a hívógombot, visszafordult, és látta, hogy Russ már elindult az előtér túlsó vége felé, ahol beszélgetésbe elegyedett a nappali műszak beérkező tagjaival. Elhatározta, hogy legközelebb óvatosabb lesz.

Legközelebb.

Még csak kora reggel volt, így odafent a negyediken elhaladt a laborjába vezető ajtó mellett. Meg sem állt a kétszárnyú ajtóig, ami elzárta előle a hídra vezető utat, és itt újra kipróbálta a telefonos trükköt. Semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy a mobil működik, ha egyszer a saját szeme sem, de látni akarta a reakciót. Amikor minden a várakozás szerint alakult és a gép megtagadta az engedélyt, visszaindult a labor felé. Vajon mit rejtegethet a Nano annak az ajtónak a túloldalán? A zsigereiben érezte, hogy valami fontosat, ami jogossá teszi az érdeklődését.

Amíg leellenőrizte az éppen zajló biokompatibilitási tesztek eredményét, újra visszatért ahhoz a problémához, hogy kinek a szeméről kellene nagy felbontású fotót szereznie. Ugyanarra az eredményre jutott: több okból is csakis Bermanről lehet szó. Mariel, sőt Whitney is az eszébe jutott, de mindig visszakanyarodott Bermanhez. A férfi nyilvánvalóan teljes hozzáféréssel rendelkezik, míg a többieket bármilyen általa nem ismert okból megfoszthatta ettől. Ráadásul a férfiról nagyobb eséllyel készíthetett nagy felbontású fényképet anélkül, hogy felkeltette volna a gyanakvását.

Nem ringatta magát abba az illúzióba, hogy a fotókhoz kockázatmentesen vagy anélkül hozzájuthat, hogy ne kelljen visszatérnie a férfi házába. Bármennyire gyűlölte is a gondolatot, tovább kellett játszania a szerepét, méghozzá ezúttal a Temazepam jótékony segítsége nélkül. Újra meg kell hívatnia magát a férfihoz, ami kétségkívül ismét feltüzeli Berman szenvedélyét és várakozását – miközben egyre biztosabban érezte, hogy a férfi

csak egy újabb kéjvágyó szemétláda, aki megszokta, hogy mindenki engedelmeskedik neki.

A tervvel tehát nem kevés gond akadt, kezdve mindjárt a legfontosabbal, ami mellett minden más eltörpült: Zach Berman legalább egy hétig nem lesz a Nano közelében.

28.

FOUR SEASONS HOTEL, MILÁNÓ, OLASZORSZÁG
2013. MÁJUS 2., CSÜTÖRTÖK 16.12

Két órával azután, hogy Pia megkezdte a korai munkanapját, a több mint nyolcezer kilométerre lévő Milánóban már délután négyre járt az idő. Zach Berman a számítógépe előtt ült a Four Seasons Hotelben, és az e-mailben küldött kutatási eredményeket tanulmányozta, különös tekintettel a szívéhez legközelebb álló nanotróf programra. Ahogy elégedetten olvasta a leveleket, még erősebb késztetést érzett rá, hogy mielőbb hazatérjen. Nemsokára elkezdődik a Giro d'Italia, a Tour de France után a legjelentősebb európai bicikliverseny – az egyetlen ok, amiért ideutazott, még ha ezt nem is hozta senki tudomására.

Egy héttel korábban, szinte közvetlenül a Piával folytatott beszélgetés után, Milánóba repült, ahol további kínai döntéshozókkal találkozott. Nem látott köztük új arcokat – az elmúlt években Boulderben vagy Kínában a delegáció összes tagját megismerte –, bár Whitney Jones így is órákat áldozott arra, hogy betanítsa neki az összes férfi nevét, érdeklődési területét és kormánypozícióját. Az efféle adatok nagyban megkönnyítették a társalgást, és sikeresen oldották fel a kínos csendeket, amelyek korábbi találkozóikat jellemezték. Egyébként sem szívesen vadászott befektetőkre, különösen nem a kínaiak körében, akiknek bürokratikus gondolkodása éles ellentétben állt a saját értékrendjével – olyannyira, hogy készséggel el is ismerte, hogy nem szeret üzletelni velük, azon keveseket leszámítva, akik származásuk ellenére rendelkeztek némi vállalkozói vénával.

Viszont ami a szabad tőkét illeti, Kínának nincs párja a világon. Onnét jönnek az igazán nagy pénzek.

Rendszeresen találkozott és az átlagosnál sokkal könnyebben boldogult egy Yan nevű fickóval, aki valamiért ragaszkodott ahhoz, hogy Jimmynek szólítsa, Jimmy, akivel most Milánóban is találkozott, kiválóan beszélt angolul, és remekül kiismerte magát az útvesztőszerű kínai kormányzati hierarchiában, emellett remek társasági és üzleti partnernek is bizonyult. Igazi kozmopolitaként a Stanfordon tanult, így amerikai angolsággal társalgott az amerikai ügyekről, nyugati stílusú öltözéket viselt, és messze többet adott a külsejére, mint a Berman által eddig megismert kormánytisztviselők. Nem tudta, hány éves lehet, de gyanította, hogy fiatalabb nála, ráadásul a többi kínainál messze jobb fizikai kondíciónak örvendett.

Annál jobban tudta róla, hogy igen agyafúrt, és nagy érdeklődést tanúsít a politikai kérdések iránt. Az amerikai elnökválasztási kampány legapróbb eseményeit is figyelemmel kísérte, s láthatóan lenyűgözte a rendszer. Honnét tudhatják az amerikaiak, hogy az általuk támogatott jelöltből jó vezető lesz?, tűnődött el. Groteszk különcségnek tartotta, hogy ilyen kérdésekben a népszerűség döntsön. A demokrácia már csak ilyen, vágta rá Berman.

– A nép kiválasztja, aki szerinte legalkalmasabb a vezetésére – magyarázta.

– A nép? – ráncolta a homlokát Jimmy, de annyiban hagyta a dolgot.

Berman tudta, hogyan viselkedjen a kínaiak társaságában: valahányszor előttük szerepelt, higgadtságot és magabiztosságot sugárzott. Mindig beiktatott egy-két mandarin frázist is, hogy általános derültséget keltsen a kínaiak körében, ahogy több-kevesebb sikerrel megküzdött vele.

A néhány napos akklimatizálódást követően Berman, Jimmy és két másik magas rangú bürokrata a tolmács társaságában ellátogattak befektetéseik testet öltött eredményeihez. A

kerékpáros csapat a fedett stadionban edzett, ahol elképesztően gyorsan és zárt rendben rótták a köröket. A projektnek ebben a fázisában más se hiányzott, mint egy súlyos baleset. Az öt látogató nem merészkedett el a pálya széléig, próbált beolvadni a többi bámészkodó közé, a csapat edzője azonban számított rájuk, ezért kiszúrta őket.

– Üdvözlöm önöket Milánóban – sietett oda hozzájuk. – Victor Klaastens vagyok, a vezetőedző. Örvendek. – Erős holland akcentussal beszélt.

– Á, Mr. Klaastens – lépett közelebb Berman. – Örülök, hogy itt találjuk.

– Hol máshol lennék, ha nem a csapatommal?

– Csakugyan. Nos, hogy állunk? A vendégeink az ön szájából szeretnék hallani.

A tolmács csak nagy nehézségek árán tartotta a tempót, ami Bermannek tökéletesen megfelelt. Szívesen váltott volna bizalmasan néhány szót az edzővel, mielőtt az találkozik a kínai küldöttséggel, de nem talált rá módot. A zömök Klaastens az ötvenes évei közepén járt, hatalmas sörhasa is arról árulkodott, hogy rég túljutott pályája delén. Nagyon nem illett rá a csapat élénk piros, kék és zöld melegítője.

– Semmi gond – felelte Klaastens –, bár nem szívesen beszélek tolmács útján. Ezt ne fordítsa le – vetett éles pillantást a fiatal tolmácsnőre, aki félbehagyta a fordítást, és kapkodva bólintott.

Berman Jimmyre sandított, aki nem adta jelét annak, hogy felkavarónak találná Klaastens szavait. Berman azt akarta, hogy minden simán és zökkenőmentesen menjen. Jimmy nyilván mindent értett, de a két másik kínai csak egy-két angol szót ismert.

– Így megy ez manapság – sóhajtott fel a vezetőedző. – Hollandként edzek egy azerbajdzsáni csapatot, akiket ezek a kínai úriemberek tartanak a zsebükben, és itt van velük egy jól eleresztett amerikai, akinek a nevét se tudom. Ezt se fordítsa le, kisasszony!

– „Jól eleresztett amerikai?” Hát, sok mindennek hívtak már… – Berman elmosolyodott. – Alapjában véve én itt csak megfigyelő vagyok.

– Nem akarom tudni, ki maga. Alighanem így lesz a legjobb. Elfogadom a helyzetet, még akkor is, ha némelyik versenyzőt az utolsó pillanatban nevezik, és egy büdös szót nem tudok váltani vele, mert csak kínaiul beszél. Ez itt egy szegény ország szegény csapata. Azt sem tudom, minek egyáltalán Azerbajdzsánnak kerékpáros válogatott, de ha Kazahsztánnak van, nyilván nekik is kell. Én örülök, legalább van munkám. Repestem az örömtől, amikor kiderült, hogy az egész idényre felvesznek. Azt mondták, a kormány valahogy külföldi tőkéhez jutott, én meg szívesen odaállok bármilyen sikeres csapat mögé. Addig se kell belga mobilszolgáltatókkal tárgyalnom, hogy támogassák néhány ezer euróval az enyémeket. Az ilyesmit senki sem élvezi, főként nem az én koromban, ennyi tapasztalattal a hátam mögött.

– Szóval, hogy teljesítenek az embereink? – próbált Berman semlegesebb vizekre evezni.

– Nagyon jól. – A vezetőedző éles pillantást vetett Bermanre. – Sőt, kiemelkedően jól. Gyanúsan jól, ami azt illeti.

– Ha a várakozáson felül teljesítenek, abban nem látok semmi kivetnivalót. Épp ellenkezőleg, ha már itt tartunk,

– Nos, olyan jól teljesítenek, hogy a csapatkapitányunk kezd ideges lenni. Nem tudom, mennyit tud a kerékpársportról, de az rossz ómen, ha a csapatkapitány idegesen vág neki egy versenynek. Talán túl van már a csúcson, de Franciaországban is indul, és júliusban megy egy szakaszt a Touron. Senki sem gondolt rosszra, amikor betettem ezt a két srácot a csapatba, mert hogy őszinte legyek, még mi ketten is befértünk volna, csakhogy ezek piszok gyorsak és erősek, miközben senki sem tudja, honnan jönnek.

– Eddig Kínában edzettek. Véletlenül hallottam róluk, amikor ott jártam egy üzleti úton. Magam is kerékpározom, versenysportként is mindig érdekelt, úgyhogy kérdezősködtem

kicsit. Ha a fickók tényleg olyan jók, csak örülök neki. Ez az első alkalom, hogy nemzetközi versenyen indulnak.

– Meglátszik. Senkivel sem beszélnek, és saját orvosuk van.

– A kínaiak gyanakvással tekintenek a nyugati orvoslásra. Inkább használnak hagyományos gyógynövényeket, amelyek természetesen mind törvényesek. Ez a kettő ráadásul még sosem hagyta el Kínát. Már attól idegesek lesznek, ha repülniük kell. Mindezt a klubvezetőnek is elmondtam.

– Tudok róla, de nekem elhiheti, hogy jobban értek a biciklizéshez, mint ő. Hogy is mondják maguk felé? Amit ő tud, azt én már rég elfelejtettem. Így mondják?

– Pontosan.

– Oké. Szóval nem ok nélkül kérdezősködöm. Fel akarok készülni rá, hátha valamelyik embere megnyeri a versenyt.

– Gondolja, hogy van esélyük a nyerésre? – *Meglepne, ha egy szakaszt is megnyernének,* tette hozzá gondolatban Berman. Mindketten tudják, milyen következményei volnának, ha túl hamar túl jól teljesítenének, s nemcsak rájuk, de az otthon maradt családtagjaikra nézve is. Ahogy az eredményeikről hallott, Berman kezdett aggódni amiatt, hogy az egyértelmű utasítások ellenére mégis túlvállalják magukat.

– Talán nincs. Nem ők lennének az elsők, akik az edzéseken sziporkáznak, aztán odakint besülnek. Talán ők is ilyenek.

– Talán.

– Oké, nem aggódom. A többiekkel együtt végigcsinálták az összes létező doppingtesztet, és ha maga azt mondja, hogy minden rendben, akkor minden rendben. Úgy hallom, legalább hétszázmillió kínai biciklizik, ennyiből csak akad két tehetség! Az interneten olvastam ezt a számot, ha bármelyik riporter rákérdez, majd erre fogok hivatkozni. Kettő a hétszázmillióból. Ezzel csak beérik.

A tolmács legalább egy percig beszélt, miután Klaastens elhallgatott, majd elhangzott néhány ingerült szó a küldöttséghez tartozó Zhu részéről.

– Minden rendben? – faggatta Berman a tolmácsot, a fiatal nő helyett azonban Jimmy felelt.

– Csak azon tűnődik, rendben mennek-e a dolgok. Azt mondja, a fickó nagyon komolynak tűnik.

– Nyugtassa meg, kérem, hogy minden a legnagyobb rendben van. A barátunk nagy névnek számít a kerékpározás világában, és csak hangot adott a személyes nézeteinek. Mint láthatja, nem az a szófukar típus, de minden a legnagyobb rendben van.

Berman arrébb terelte Klaastenst.

– Nem örülnék, ha azt gondolnák, hogy nem elég hálás a támogatásukért – jegyezte meg, amint hallótávolságon kívül kerültek.

– Épp elég hálás vagyok, de hivatalosan nem a támogatóink, ugye tudja? S éppen ez az, amit nehezen emésztek meg. Máshol a szponzorok mindenre rá akarják aggatni a logójukat, ami csak mozog. Szóval értékelem a jóindulatukat, de semmit sem tudok az indítékaikról, ahogyan a magáéról sem.

– Biztosíthatom róla, hogy amint eljön az ideje, kilépnek a nyilvánosság elé, ahogyan én is. Ezek még csak az első lépések. Egyszerűen nem akarnak szégyenkezni, ha ezek a fickók kudarcot vallanak. A kudarc elfogadhatatlan az ő kultúrájukban, különösen a világ nyilvánossága előtt. Ezért kell ez a szervezkedés. A szerződésében előre tisztáztuk, hogy a csapatot az azeri kormány közvetítésével egy harmadik fél fogja támogatni. Tudja, az egész valójában az olajról szól.

– Az olajról?

– Mindenki tudja, hogy a kínaiak az egész világon felvásárolják a nyersanyagokat.

Klaastens megvonta a vállát és bólintott, ezzel kimondatlanul is Berman bűntársává vált. Végső soron a munkájához kapcsolódó részletek sem érdekelték jobban, mint más megválaszolatlan kérdések. Ha bármi váratlan dolog történik, ennyi tudás birtokában is tagadni tudja a saját felelősségét. Amint visszaindultak a kínaiak felé, Klaastens már távolról megszólította a tolmácsot.

– Kérem, biztosítsa az úriembereket arról, hogy rendkívül hálásak vagyunk a támogatásukért, és reméljük, mindez egy hosszú és gyümölcsöző kapcsolat kezdete. Egyszerűen csak garanciát szerettem volna kapni arra nézve, hogy az embereik a későbbiekben is a csapat tagjai lesznek. Bár a legtöbben ezzel nincsenek tisztában, a kerékpározás alapjában véve csapatsport.

– Akkor ezt megbeszéltük – bólintott Berman, aki távozott, miközben Klaastens tovább ecsetelte a csapat tettrekészségét és felkészültségét, különös tekintettel a két kínaira.

Most, hogy a Four Seasons íróasztalánál végzett az e-mailek olvasásával, vetett egy pillantást az órájára, és arra gondolt, hogy vajon maradt-e még ideje egy gnocchira. Kiderült, hogy imádja az olasz ételeket, különösen az olcsóbb éttermekben. Legújabb kedvence minden elképzelését meghaladta, bár az egészségét okkal féltette tőle. Otthon nem is álmodott volna arról, hogy ilyesmit egyen, ami még vonzóbbá tette az itteni kínálatot.

Remekül érezte magát ebben a néhány napban. Készséggel belevetette magát Milánó izgalmas éjszakai életébe, ahol Jimmy meglepő szakértelemmel kalauzolta. Nem kerülték el azokat a helyeket sem, ahol olyan fiatal és vonzó lányok szórakoztatták őket, akik végtelen sorokban érkeztek Európa keleti feléből, főként a Cseh Köztársaságból és Magyarországról, bár mindennek eredményeként egyre vonzóbbnak találta annak lehetőségét, hogy a hosszú hazaúton végre kialhatja magát.

Jimmy társaságában később is felkereste a csapatot, és emlékeztette a velük dolgozó orvosokat arra, hogy szigorúan tartaniuk kell magukat az eredeti tervhez. A biztonság mindenek fölött való. Semmit ne továbbítsanak személyesen, használják a futárokat, és ami a legfontosabb: a kínai kerékpárosok nem győzhetnek. Diktálhatnak fokozott tempót, de mindenben a csapatkapitányt kell támogatniuk. Idővel nyilván felismerik, hogy képesek túlszárnyalni a kapitányt, de mindenképpen vissza kell fogniuk magukat, bármekkora is a kísértés, hogy elsprinteljenek a többiektől. A cél egyelőre csupán a bemutatkozás, semmi több.

Később bőven lesz lehetőségük arra, hogy hősök legyenek Végtére is, a kínai kormány ezért vágott bele az egészbe.

29.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. MÁJUS 7., KEDD 13.07 (ÖT NAPPAL KÉSŐBB)

Zach Berman még mindig az időeltolódás utóhatásaitól szenvedett. Alhatott bármennyit a gépen, pótolhatta bármilyen szorgalmasan a melatonint, ami meggyőződése szerint segít, és bármennyire kerülte is, hogy napközben aludjon, miután visszatért Coloradóba, még napok múltán is azt érezte, hogy nem képes visszazökkenni a régi kerékvágásba.

Már visszatért Boulderbe, mire szombaton megrendezték a Giro d'Italia első, legrövidebb szakaszát, másnap pedig egy hosszabb, több mint kétszáz kilométeres szakaszra került sor. Berman az interneten követte nyomon a csapat munkáját, és elégedetten látta, hogy a kínaiak tisztességesen helytálltak: nem hoztak szégyent a társaikra, de túlságosan jól sem szerepeltek. Noha a csapatkapitány teljesítményére személy szerint semmilyen hatással nem volt, elégedetten látta a harmincadik helyezését, miközben a kínaiak minden napon a mezőny közepén végeztek, ahogyan várták tőlük. Berman alig várta, hogy huszonhetedikén, a verseny finálójára visszatérjen Milánóba, még ha Kínán át is kell odajutnia. Bőven megérte a hosszú kitérő, ha az edzéseken mért legfrissebb eredményeiket az elkövetkező hetekben is meg tudják ismételni.

Vasárnap kényszerítette magát, hogy újabb fájdalmas látogatást tegyen anyjánál, a louisville-i rehabilitációs otthonban. Valahányszor odament, mintha minden alkalommal a leépülés újabb stációjával szembesült volna. Ez alkalommal anyja kevésbé viselkedett ellenségesen, viszont nem tudott összefüggő

mondatokat mondani. A tagadhatatlan hanyatlás lehetőségei megrémítették, és sokkal inkább önmaga, mintsem az anyja miatt, akivel kapcsolatban már rég feladott minden reményt.

Kezdte úgy érezni magát, mint a problémás kamaszok, akiket elrettentésül a legkeményebb bűnözőknek fenntartott börtönökbe visznek kirándulni, hátha ettől megjön az eszük. Az ő esetében a módszer azzal az eredménnyel járt, hogy még keményebben igyekezett megteremteni a Nano számára a fejlődés eléréséhez szükséges anyagi erőforrásokat. S bár ez a fejlődés messze gyorsabban zajlott, semhogy nyomon követhette volna minden tudományos aspektusát, legjobb képessége szerint elvégezte azt, amihez igazán értett: gondoskodott a pénzről.

Annak érdekében, hogy pótolja a hiányosságait, órákra bezárkózott a Nano idegközpontjaként működő tudósával, Allan Stevensszel és a csapat kemény magjával, a molekuláris gyártásért felelős szakemberekkel, akik újra és újra végigvették vele a fejlesztési protokollokat. Hihetetlenül szoros hibahatárral dolgoztak: nanoszinten a mérhetetlenül piciny elemi részecskék legkisebb hiánya vagy többlete is katasztrofális eredménnyel járt, ha másra nem is, a hordozó szervezetre mindenképpen. Ezt mostanra már senki sem vitatta. Borotvaélen táncoltak.

Az idő legnagyobb részét mégis Whitney Jonesszal töltötte, aki tájékoztatta a legújabb kínai látogatókkal és céljaikkal kapcsolatos hírszerzői értesülésekről, amelyek az előttük álló hetekben a Nano egész tervezési stratégiáját meghatározták. Amennyire Whitney és Berman a jövőbe láthatott, a kínaiak továbbra is készen álltak arra, hogy támogassák a nanotróf program következő állomását – az emlősökön, majd az embereken végzendő kísérleteket –, és amint ezekre is sor kerül, teljes gőzzel megkezdődik a nanotechnológiai eredmények kiaknázása. Ám addig még rengeteg kihívás vár a Nanóra. Berman igyekezett mind több időt tölteni a sportolók között, tolmácsok útján felmérni lelkiállapotukat. Készen állnak arra, hogy hordozzák a vállukra helyezett felelősséget? Megbízhatnak-e bennük, hogy azt teszik majd, amit elvárnak

tőlük? A jelöltek egy része nyilvánvaló módon megszegte az előírásokat, bár a maga módján ezzel is hozzájárultak a kutatások sikeréhez.

Berman ki sem látszott a munkából. Az előkészületek minden szempontból aprólékos figyelmet igényeltek, ő pedig ragaszkodott hozzá, hogy mindenben részt vegyen. Semmit sem hagyhatott a véletlenre. Szinte aszkétaként élt: még korábban kelt, és még később feküdt. Ezekben a hetekben mindennél inkább arra volt szüksége, hogy tiszta fejjel gondolkodjon. Érett férfiként tudta, néha el kell napolni az élvezeteket egy olyan időpontra, amikor a maguk teljességében értékelhetjük őket, ezért egyezséget kötött magával. Se vörös hús, se alkohol, se szivar. Se Pia. Az a lány túlságosan elvonja a figyelmét.

30.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. MÁJUS 12., VASÁRNAP 10.25 (ÖT NAPPAL KÉSŐBB)

Piát túlságosan lekötötte a munkája ahhoz, hogy unatkozzék, ám valahányszor megállt és hátrébb lépett, hogy az összképre fókuszáljon, nyugtalanság töltötte el. Idegőrlő igyekezettel próbált újra bejutni Zach Berman házába, hogy megszerezze tőle a fényképet, ami reményei szerint megnyitja előtte a zárt kapukat, a férfi azonban vagy elutazott, vagy nem ért rá az idelátogató kínai küldöttek miatt.

Próbált még a munkaidő kezdete előtt bemenni az irodájába, ahogyan első alkalommal tette, de sohasem találta ott, ezért a harmadik vagy negyedik kísérlet után feladta. Munkaidőben mindössze kétszer próbálkozott a férfi irodájában, de a titkárnő – aki kilenctől ötig mást sem csinált, csak a főnöke levelezését intézte – elhajtotta azzal, hogy Berman nem elérhető, Pia pedig nem akart olyan látszatot kelteni, mintha be akarná cserkészni a férfit. Whitney Jonest éppúgy nem lehetett látni, mint Bermant. Pia nem akart paranoiás lenni, de nem tudta lerázni magáról a rossz érzést, hogy szándékosan kerülik.

Rá kevéssé jellemző módon még a mellé beosztott két laborasszisztenssel, Pamela Ellisszel és Jason Rodriguezzel is megpróbált összebarátkozni, hátha hall valami bennfentes pletykát Bermanről és Whitney-ről. Rövidesen kiderült, hogy semmire sem megy Pamelával, aki a néhány éves korkülönbséget leszámítva Mariel Spallek klónja lehetett volna – túl azon, mennyire esetlenül próbálta őt rávenni a társalgásra, egyszerűen nem látott okot arra,

hogy Pamela ilyen kategorikusan elhárítsa minden közeledését. Néhány alkalommal szinte a hátában érezte a fiatal nő tekintetét, s mikor felé fordult, szinte biztosan tudta, hogy csak abban a pillanatban fordult el. Miután találkozott Pamelával, Piában gyökeret vert a meggyőződés, hogy Mariel Spallek egy kémet ültetett a nyakára, aki gondoskodik arról, hogy a kapcsolatuk megmaradjon hűvösnek és hivatalosnak.

Jason Rodriguez is távolságtartónak tűnt, de Pamelához képest jóval barátságosabb volt. A férfi készséggel bevallotta, hogy a tudomány megszállottja. Mindent tudni akart a nanotechnológiáról, ezért minden adandó alkalmat megragadott, hogy Pia agyában turkálhasson. Eszes fickóként felismerte a tudományágban rejlő lehetőségeket, s közben a túlméretezett testéhez illő becsvágy fűtötte. Jason saját bevallása szerint több volt mint két méter, Pia szerint jóval meghaladta. Az egyetemen választania kellett a sport és a tanulás között – mivel mindkettőre nem szánhatott elég időt, s a tudomány mellett döntött. Előszeretettel mesélt a Michigani Egyetemen töltött éveiről, viszont harapófogóval sem lehetett kihúzni belőle, hogy mivel foglalkozott, mielőtt beosztották mellé.

Pia odáig merészkedett, hogy egyik nap megkérdezte, volna-e kedve egy italhoz, de a férfi az egyik sürgető munkájára hivatkozva visszautasította – pedig nem egyszer beszélt neki michigani barátnőjéről, méghozzá múlt időben, amiből tudhatta, hogy nem foglalt és nem meleg. A büszkesége hatalmas csorbát szenvedett, amikor a férfi másodszor is visszautasította, így a későbbiekben sértődötten visszakozott – bár tudta, hogy ésszerűtlenül cselekszik. Ő, aki korábban oly sok nemkívánatos közeledést hárított el a férfiak részéről!

A legfőbb gondja továbbra is ez volt: vajon mi a fene ütött Zach Bermanbe? Nap mint nap feltette magának a kérdést, miközben jól látta a helyzet iróniáját. A titokzatos erdei incidens előtt hónapokon át alig győzte lerázni a férfit, most pedig, amikor szinte felkínálkozna neki, Berman nyom nélkül eltűnik, de legalábbis

nem siet meghívni egy újabb vacsorára. Akkora igyekezettel próbált továbblépni terve soron következő fázisába, hogy szinte már bármire hajlandó lett volna, csak kettesben maradhasson a férfival, ő azonban megtagadta tőle a lehetőséget.

Mindeközben a Nano gyorsan haladt az emlőskísérletekre való felkészülés útján. Az új nanotrófokat először is egereken kellett kipróbálni, de az orsósgilisztákkal elért biztató eredmények után mintha enyhült volna a Piára nehezedő nyomás. Mariel egyre kevesebbet ellenőrizte a munkáját, s ő maga is egyre kevésbé volt kiállhatatlan. Piának már-már hiányzott a zaklatása – hát nem azt akarja Mariel, hogy minél előbb túljussanak a kutatási szakaszon, és nekivágjanak a várhatóan hosszas engedélyeztetési procedúrának? És mi a helyzet a programozókkal, akikkel még mindig nem sikerült találkoznia? Folyton azt a választ kapta, hogy a jövő héten már biztosan rá fognak érni, azután újra és újra lepattintották.

Azután Mariel közölte vele, hogy Pamela Ellist máshová helyezik át. Majd el kellett végeznie néhány kísérletet egy piaci terméken, az egyik terhességi teszten, ami az ő státusát tekintve felért egy durva lefokozással.

Vasárnap otthon a kanapéján ült, hogy a benne felgyülemlett nyugtalanságot és csalódottságot dédelgesse, miközben a gondolatai rendre visszatértek valamihez, amit Paul Caldwelltől hallott. Honnét tudja, mihez kezd a Nano az ötleteivel? Talán a cég egy titkos laborjában Pamela Ellis jelenleg is azokat a kísérleteket végzi, amik az ő feladatai volnának – talán éppen egereken teszteli az oligoszacharid pajzzsal védett nanotrófokat. Vagy olyasmit művel, amiről inkább tudni sem akar.

A telefonja rezegni kezdett az asztalon és kizökkentette a tűnődéséből. A kijelzőn látta, hogy Paul keresi. Örült, hogy elvonja a figyelmét.

– Szia, Paul, éppen rád gondoltam.

– Ez kedves, Pia, de most figyelj. – A férfi lehalkította a hangját, mintha nem akarná, hogy más is hallja. – Ez most komoly. Azt hiszem, van még egy.

– Még egy mi?

– Egy sportoló a Nanótól, úton a sürgősségi felé. Ezúttal egy kerékpáros. Hol vagy?

– Otthon, de ha adsz tíz percet, ott leszek. Mit lehet tudni a fickóról? – Pia magára rángatta a tornacipőjét, felkapta a slusszkulcsot és a kabátját, majd futva indult a kocsi felé, miközben a válla és a füle között tartott telefonba beszélt. Csak arra várt, hogy végre történjen valami, s úgy tűnt, az imái meghallgatásra találtak.

– A Carter-tavi kerékpárút túlsó végénél van. Ismerem a helyet. Egy kiránduló mögötte tekert, látta felbukni, és hívta a mentőket. A fiúk beszóltak, hogy készüljünk fel a fogadására. Állítólag nem reagál semmire. Ázsiai férfi, és kerékpáros mezt visel, rajta a Nano logójával.

– Istenem, ez nagyszerű! Oké, nem olyan nagyszerű, de talán most bent tudjuk tartani a kórházban, igaz? És szerezhetünk tőle vérmintát.

– Meglátjuk, Pia.

– A Nanónál már tudnak róla?

– Azt nem tudom.

– Oké, már a kocsiban ülök. Mennyi időm van?

Elégedett volt a fejleményekkel. Paul megtartott valamennyit a vérmintából, aminek utóbb nyoma veszett a laborban. Pia eleinte arra gondolt, beviszi a saját laborjába és lefuttat rajta néhány tesztet, de ezt eddig vonakodott megtenni. A probléma az volt, hogy ilyen kis mennyiség mellett nem vesztegethetett el semmit, ezért mielőtt bármit is csinál, pontosan meg kell határoznia a vizsgálatok körét – s ha ez nem volna elég, Mariel Spallek is értésére adta, mennyire ellenez minden külsős munkát. Egy nagyobb vérminta ugyanakkor lehetővé tenné számára, hogy

megtalálja a módját az alaposabb tesztelésnek, amíg ki nem deríti, hogy mi történt az áldozattal.

– A mentő még csak félúton jár a helyszín felé, szóval egy darabig biztosan nem hozzák be. Azon is múlik, milyen állapotban találják. Gyere át, aztán majd kitalálunk valamit. Noakes ma nincs bent, hála istennek, és már hívtam a rendőröket. Úgyhogy igen, ezúttal talán sikerül.

Noha a mentő még ki sem ért a kerékpároshoz, Pia a kórházig száguldott, és izgatottan kereste Pault, aki a sürgősségi recepcióján várta.

– Megtalálták már? – kérdezte azonnal, kipirult arccal. Alig kapott levegőt az izgalomtól.

– Nem tudom, Pia. Nyugodj meg. Reméljük, hogy rendben van a fickó, oké?

– Persze, persze. Bocs, Paul, csak belebolondulok, ha arra a futóra gondolok. Halálra bosszant, hogy nem tudom a válaszokat. Nem vagyok az a türelmes típus. Egyszerűen tudnom kell.

– Tudom, Pia, épp elégszer elmondtad már. – Paul elmosolyodott. Maga volt a testet öltött higgadtság, ami még hangsúlyosabbá tette Pia izgatottságát. – Már beszéltem a jogászunkkal, úton van idefelé. Mr. Noakes elérhetőségét sajnos elveszítettem, úgyhogy ő nem tart idefelé. Nos, velünk van két boulderi rendőrjárőr, akiket felkészítettem arra, hogy lehetnek bonyodalmak. Azt mondtam, egy szívbeteg páciensre készüljenek fel, akit el kell látnunk, de ezt egy harmadik fél talán megpróbálja majd megakadályozni. Szándékosan nem fogalmaztam úgy, hogy el akarják *rabolni*, csak annyit mondtam, hogy bejöhetnek ide és kikényszeríthetik, hogy megfelelő kezelés nélkül bocsássuk el a pácienst. Kértem egy mandarin tolmácsot is, aki szintén úton van. Egyelőre így állunk.

Paul rádiós headsetet viselt, hogy nyomon követhesse a mentősök és a sürgősségi közötti kommunikációt Lenyomta a gombot, hogy megkérdezze a mentő vezetőjét, várhatóan mikor

érkeznek ki a helyszínre. Pia a statikus zajtól egyetlen értelmes szót sem hallott. Miután végzett, Paul odafordult hozzá.

– Már ott vannak. David és Bill, akik a futónál is, ami jó nekünk. Legalább megtudjuk, hogy ugyanazok-e a tünetek.

– Mit látnak? – kérdezte nyugtalanul Pia. – Szólj nekik, hogy azonnal tegyék a mentőbe.

– Hagyd már őket élni. Stabilizálniuk kell az állapotát, felmérni, mi történt. Tudod, mi a rend. És most bocs, de rá kell néznem egy másik páciensemre.

Paul átsietett a sürgősségi előteréből a közeli műtőbe, ahol lázas munka folyt. Pia félpercenként az órájára nézett, majd vissza Paul felé, bár ebből a távolságból nem hallotta a szavait. Számára úgy tűnt, legalább tizenöt perc telt el, mire Paul visszatért és rámosolygott.

– Oké, szóljunk nekik. Most már biztosan úton vannak. – Paul hívta a mentősöket, és továbbította, amit tőlük hallott.

– Még a helyszínen vannak. Nagyon hasonlóak a tünetek, igen… Nem reagált… újraélesztették…

– Kérdezd a tetoválásokról – suttogta Pia.

– Várjanak egy pillanatot. Mi az, Pia? – Paul befogta a mikrofont.

– Kérdezd meg, van-e tetoválás a jobb karján.

– Majd kiderül, ha behozzák. Csak most élesztették újra a fickót. Ebben a helyzetben van fontosabb dolguk is. Mi az? – Most már Paul sem hallott a háttérzajoktól. Levette övéről a vevőegységet és ellenőrizte a beállításokat. Elvesztette a mentősökkel a kapcsolatot.

– Semmit sem hallok, a fene egye meg. Központ! Elvesztettük a kapcsolatot Dave-vel és Bill-lel. Dave! Dave! Hallanak?

– Mi a baj? – kérdezte Pia, noha egyértelmű volt a helyzet. Paul nem hallotta a mentősöket.

Hosszú percekig csak tehetetlenül toporogtak, mielőtt Paul rádiója sercegve új életre kelt.

– Mi történt? – érdeklődött Paul.

– Mi az? – kérdezte Pia.

Paul feltartotta a kezét, hogy belefojtsa a szót, amíg a mentősökkel tárgyal.

– Ez most komoly?… A páciens neve Yang… És ugyanazok voltak, akik a múltkor… Biztos ebben? Oké, megértem. Természetesen maradjanak ott és szóljanak be a rendőrségre…

Piának görcsbe rándult a gyomra, amikor hallotta, hogyan zárja le Paul a beszélgetést.

– Oké, várjanak ott. – Paul kikapcsolta a rádiót.

– Mi a franc van?

– Még a mentőbe se tudták betenni. Megjelent ugyanaz a csapat, amelyik a múltkor, ezúttal egy fehér furgonnal. Gyakorlatilag elrabolták a fickót, de még előtte magához tért, ahogy a mi emberünk is. Egyetlen szempillantás alatt. Az egyik percben még levegőt sem vett, a másikban teljesen magánál volt, miközben senki sem tudja, mikor állt le a szíve vagy hogy meddig nem lélegzett.

– Hol van ez a hely? Hol vették fel?

– Harminc-harmincöt mérföldre délre. Miért?

– Mert akkor nagyjából olyan messze van a Nanótól, mint mi, csak nekik a hegyi utakon kell menniük, nekünk meg ott a gyorsforgalmi. Menjünk, kerüljünk eléjük.

– Kerüljünk eléjük? Te meg miről beszélsz?

– Meg kell állítanunk őket, ha tudjuk. Ha meg nem megy, legalább látjuk, hová viszik.

– Ezt mégis hogyan gondolod?

– Majd rögtönözünk. Tudjuk, melyik utat kell használniuk a Carter-tó felől. Jössz vagy nem, Paul? A páciensedről van szó, aki miatt aggódtál, hogy elrabolhatják. Ezúttal azt sem várták meg, hogy a mentő behozza. Indulás, Paul, megy az idő!

Pia szaladni kezdett. Paul jobb meggyőződése ellenére követte.

31.

36-OS ÚT, BOULDERTŐL ÉSZAKRA
2013. MÁJUS 12., VASÁRNAP 10.50

Paulnak arra sem maradt ideje, hogy a jármű kiválasztását megvitassa. Pia kirohant a parkolóba, s miután bepattant a Volkswagenbe, azt is alig várta meg, hogy Paul kövesse és becsukja az ajtót. A férfi még be sem csatolta a biztonsági övét, máris elindultak.

– Gondolkodj már kicsit, Pia! Mit fogunk tenni, még ha meg is találjuk azt a fehér furgont? Egyáltalán honnét tudjuk, hogy az-e a jó furgon? És elfelejtetted bekötni magad.

Pia vetett felé egy lesújtó pillantást, mintha értésére akarná adni,hogy nincs szüksége gyámra, azzal kiszáguldott a parkolóból. Ahogy északnyugatnak, a gyorsforgalmi út felé tartottak, ide-oda cikázott a többi autó között.

– Megtaláljuk őket, azután majd rögtönözünk. Ha más nem lesz, követjük a kocsit a Nanóig.

– Azután?

– Nem tudom! Csak azt tudom, hogy nem ülök karba tett kézzel, amíg a rendőrök kiérnek a helyszínre. Marielnek biztosan lesz egy jó ürügye… Hé! Láttad? Bevágott elém!

Pia kikerülte az autót, amelyik tökéletesen szabályos sávváltást hajtott végre, épp csak nem érzékelte a gyorsan közeledő másik kocsit.

– Ennek így baleset lesz a vége.

– Ne károgj, az már a gyorsforgalmi felhajtója.

Ráhajtottak az útra, ahol már kevésbé volt gyanús ez a sebesség. Pia így is jóval gyorsabban haladt a megengedettnél, míg végül beletaposott a fékbe és lefordult egy kijáratnál.

– Mit művelsz? – Paul alig győzött kapaszkodni.

– Erre a leggyorsabb a Nano felé, ráadásul keresztezi az utat a Carter-tó felől. Mindjárt odaérünk. – Átszáguldott egy stoptáblás kereszteződésen, azután még jobban beletaposott. – Ez már a Carter-tavi körút. Néhány perc múlva itt lesz balról a Nano főbejárata.

– És hogy fogjuk megismerni a furgont, azonkívül, hogy fehér? Ez nem túl pontos leírás. Kész őrület, Pia! – Paulnak az ujjpercei is elfehéredtek, úgy szorongatta a kartámaszt.

– Elhajtok a Nano előtt, azután követjük az utat északnak. Nem járhat erre olyan sok fehér furgon.

Néhány percig feszült csendben autóztak. Pia előrehajolt, s mindkét kezével görcsösen markolta a kormányt.

Paul óvatosan kitekintett az ablakon és felismerte a helyet. Látta a logikát Pia tervében, de még most sem tudta, mihez kezdenek, ha meglátják a furgont. *Ha* meglátják a furgont.

Pia gyorsan, de figyelmesen vezetett. Lassítás nélkül suhant el a Nano kereszteződésénél, majd tülkölnie kellett, hogy figyelmeztessen egy fekete Suburbant, amelyik megpróbált kifordulni elé. Ahogy balra tartott, újra rálépett a gázra.

– Oké, és most? – firtatta Paul.

– Megyünk tovább a Carter-tó felé. Úgy számítom, tíz perc előnyünk lehet. Szerintem az lesz a legjobb, ha elálljuk az útjukat. Gyanítom, hogy van egy másik bejárat is a Nanóba. Nem hinném, hogy a főkaput használnák.

– Miért nem hívjuk fel egyszerűen a rendőrséget? – Pia eltökéltsége és kapkodása egyre nyugtalanabbá tette Pault.

– A rendőröknek szóltak, mostanra már ott lehetnek a mentősöknél. Marielnek különben is van valami biztos magyarázata, ahogyan akkor is volt, amikor megszállta a sürgősségit. A rendőröktől hiába várnánk segítséget.

Pia követte a balkanyar ívét, majd az út fokozatosan kiegyenesedett. Ahogy elhaladtak a Nano területe mellett, az örökzöldek és nyárfák közül itt-ott előtűntek a modern épületek. Jobbra, a padkán túl fákkal szegélyezett mély vízmosás sötétlett. Még most is nyolcvanas tempóban haladtak.

Pia odafordult Paulhoz és éppen mondani akart valamit, amikor valami hirtelen magára vonta a figyelmét. Bal szeme sarkából mintha sötét tömeget látott volna a tükörben, de még mielőtt reagálhatott volna, hirtelen erőteljes lökést érzett, amint valami balról nekiütközött a kocsija hátuljának. Bárhogy igyekezett is, nem tudta egyenesben tartani az autót – a hatalmas tömeg csak tolta és tolta maga előtt, egyenesen a padka felé. Alighanem felsikoltott, de a hangja belefulladt a zajba, ahogy a kerekek már a kavicságyon pörögtek, majd hirtelen csend lett, amint a fák vonala felé repültek. Az éles becsapódást és üvegcsörömpölést követően az autó megpördült a tengelye körül; egyszer, kétszer, talán többször is, de Pia ezt már nem érezte. Hirtelen minden elsötétedett; tökéletes nyugalom és némaság borult a világra.

32.

BOULDERI MEMORIAL KÓRHÁZ, AURORA, COLORADO
2013. MÁJUS 16., CSÜTÖRTÖK 12.55 (NÉGY NAPPAL KÉSŐBB)

Ahogy lenézett Pia kórházi ágyon fekvő alakjára, George Wilsonnak összeszorult a torka. Amikor negyvennyolc órával az események után megkapta a hírt, amit az előzékeny Zach Berman Whitney Jones útján juttatott el hozzá, mindent eldobott, és egy családi vészhelyzetre való hivatkozással kikönyörgött magának néhány nap szabadságot. Egyenesen Boulderbe sietett. Amióta két nappal korábban megérkezett, egyszer sem hagyta el a kórházat, és csupán negyvenöt percet sikerült aludnia az egyik hátfájdító várótermi széken.

A gondolatai szüntelenül abba a másik kórházi szobába tértek vissza, New Yorkba: ők ketten álltak ott, és nézték, amint társuk, Will McKinley az életéért küzd. McKinley állapota azóta is aggasztó maradt, mivel a koponyafertőzése ellenállt minden antibiotikumos kezelésnek. S bár George tudta, hogy Pia már nincs közvetlen életveszélyben, önkéntelenül is arra gondolt, milyen közel került ahhoz, hogy Willhez hasonlóan megrekedjen élet és halál között.

Súlyos sebesüléseket szerzett. Két helyen eltört a bal karja – a felkar közepén és csuklónál –, míg négy bordáját alighanem a kormánykerék zúzta szét. Ahogy a kocsi teteje a borulás közben berogyott, erős ütést kapott a fejére, ennek következtében agyrázkódást szenvedett, miközben a csigolyák körüli nyakizmokat olyan szélsőséges terhelés érte, hogy most nyakmerevítőt kellett hordania. Belső sérülések is keletkeztek,

olyan kívülről láthatatlan traumák, melyek komolyabb veszélyt jelentettek az életére, mint a törések, bevérzések és vágások. George szívfájdítóan ismerősnek találta a látványt. A becsapódás ereje és a kormány felrepesztette Pia lépét, ily módon vér került a hasüregébe – ha a mentősök nem reagálnak olyan gyorsan, Pia nyilvánvalóan elvérzett volna vadonatúj autójának roncsai között. Szerencséjére a mentőorvos azonnal felismerte a bajt, és riasztotta a sürgősségi osztályt, így érkezése után azonnal betolták a műtőbe. Ezzel kétségkívül az életét mentették meg.

Azóta is mesterséges kómában tartották, amíg lelohad agyában a duzzanat, és a megfelelő oxigénellátás érdekében lélegeztetőgépre került. A nap minden percében külön nővér felügyelt rá. George értette mindezt, mégis mindennél inkább arra vágyott, hogy újra hallhassa Pia hangját. Tudta, hogy türelmesnek kell lennie, ám mint kiderült, a türelem mégsem az erénye. Semmit sem tehetett, ez a tudat pedig lassan kezdte megőrjíteni.

Hallotta az ajtó nyitódását, majd érezte, hogy valaki belép a szobába, és megáll mellette. Először azt hitte, az egyik nővér az, de tévedett.

– Van változás? – érdeklődött Paul Caldwell.

– Helló, Paul! Nem, nincs.

Az érkezése után ismerkedett meg Paullal, aki két műszak között maga is itt virrasztott. Eleinte bosszúsan és féltékenyen látta ezt, majd rájött, hogy mindkét érzelme alaptalan. Amikor hírét vette, hogy a baleset idején Paul is a járműben tartózkodott, nyomban azt feltételezte, hogy a férfi vezetett, így ő a felelős a történtekért. Abban sem kételkedett, hogy a férfi Piával van, ami Paul külleme és fellépése alapján logikusnak tűnt. Amikor végül kiderült, hogy mindkét feltevése érvénytelen, ostobának érezte magát, de készséggel beismerte a tévedését, és bocsánatot kért. Ezután hamarosan igen hálás lett Paul törődéséért, amivel átsegítette Piát ezen a nehéz időszakon, és gondoskodott róla, hogy a lehető legjobb kórházi kezelésben részesüljön.

– Figyelj, George, a tegnapi ajánlatom még mindig áll. Tényleg jól tennéd, ha átmennél a lakásomba és ledőlnél néhány órára. Esetleg lezuhanyoznál és átöltöznél. Hogy őszinte legyek, mindnyájunknak nagy szívességet tennél.

George Paulhoz fordult és elmosolyodott. Értékelte a férfi erőfeszítését, hogy humorral próbálja oldani a feszültséget, s amint Paul kimondta az alvás szót, hirtelen szinte leküzdhetetlen kimerültség tört rá.

– Tudod, talán igazad van. Nem hinném, hogy néhány óra alatt olyan sok minden változna.

– Nem. Azt tervezzük, hogy holnap vagy holnapután csökkenteni kezdjük a gyógyszeradagot, majd lassan felébresztjük. Egyelőre minden rendben, stabil az állapota. Ha engem kérdezel, szerintem már most tudatában van a jelenlétednek, de mire felébred, nem árt jobb formában lenned.

– Igen, igazad van. Pihennem kell néhány órát.

– Helyes. Hívok egy taxit. Leírom a címet, itt a kulcs.

Átadott George-nak mindent.

– Te hogy vagy? Bocs, hogy csak most kérdezem.

– Én? Ó, remekül.

Igazság szerint a bal keze megkeserítette Paul életét, de eszébe sem jutott emiatt panaszkodni, amikor szerencsésen és a saját lábán hagyta el a baleset helyszínét, ahol csak enyhe agyrázkódást szenvedett. Bár Piához hasonlóan egy időre elveszítette az eszméletét, ő végül megúszta néhány törött ujjal meg egy-két zúzódással a mellkasán és a combján.

Elég éjszakás műszakot lehúzott már a sürgősségin ahhoz, hogy tudja, milyen véletlenszerűen különböznek egymástól a sebesülések, amelyeket egy karambol során a sofőr és az utas elszenvednek. Látott fotókat egy olyan balesetről, ahol a kocsi ugyanolyan felismerhetetlen ronccsá változott, mint most Pia Volkswagenje: három utas a helyszínen szörnyethalt, míg a negyediknek csak a lába tört el. Egy másik esetben – ami a Piával történtek óta gyakran járt a fejében – a sofőr a helyszínen meghalt,

míg a mellette ülő utas egyetlen karcolás nélkül megúszta. A sors néha elképesztő dolgokat művel. Némi bűntudatot is érzett amiatt, hogy Pia ennyivel rosszabbul járt nála.

Emlékezett arra, hogy becsatolta a biztonsági övét – ami a történtek fényében bölcs elővigyázatosságnak tűnt –, ám Pia nem kötötte be magát. Még az is eszébe jutott, milyen pillantást vetett rá, amikor emlékeztette erre, de mint később kiderült, Pia is bekapcsolta az övét, ami hatalmas szerencse, mert anélkül biztosan meghalt volna. Paul nem emlékezett rá, pontosan mikor kapcsolta be, és csodálta, hogy egyáltalán eszébe jutott, amikor másra sem tudott gondolni, csak hogy lekapcsolja a sebesült kerékpárost szállító fehér furgont. Mindenesetre örült, hogy eközben is gondoskodott az övről, ami megmentette az életét. A balesettel kapcsolatban több más részletre sem emlékezett, amiből azt a következtetést vonta le, hogy feltehetően enyhe lefolyású poszttraumás amnéziában szenved

– Rendben – döntötte el a kérdést George. – Ledőlök néhány órára. Addig vigyázol rá, ugye?

– Természetesen. – Megnyugtatónak szánt mozdulattal megpaskolta George vállát. – Amikor csak lesz egy kis időm, benézek és meggyőződök róla, hogy minden a legnagyobb rendben van. Pihend ki magad! Megérdemled.

– Kösz. – George bágyadtan elmosolyodott, a lepedőn keresztül még egyszer megszorította Pia lábát, és elhagyta a szobát.

Paul kikísérte a tekintetével, majd mint minden alkalommal, amikor belépett ide, végigmérte a hatalmas virágcsokrokat, amelyeket Zach Berman naponta ideküldetett. Magára vállalta a feladatot, hogy kiválogassa közülük az elhervadt bokrétákat. Berman maga még nem látogatta meg Piát, ahogyan a Nano képviseletében sem jelent meg más, csak az új munkatárs, Jason Rodriguez. Paul magában megjegyezte, hogy Piát a közvetlen főnöke, Mariel Spallek sem látogatta meg, bár ez nem különösebben lepte meg azok után, amiket hallott róla.

Pault tulajdonképpen nem ez aggasztotta, hanem a Nanóval kapcsolatos rossz érzései, amiket még rosszabbá tett a tény, hogy a Nano vezetése tüntetően távol maradt. Bármennyire próbálta is, nem tudott visszaemlékezni a baleset előtti és utáni néhány percre, s ezért is gondolta, hogy átmeneti emlékezetvesztéstől szenved. Csak a mentőben, a szirénák visítására tért magához, s azóta egyre inkább gyötörte az a baljós tudat, hogy nem véletlen balesetről volt szó, hogy a történtekben a Nano is érintett lehet.

Már második napja visszatért a munkájához, ám az ilyen gondolatok egyre nehezebbé tették, hogy a feladataira koncentráljon, s mindennek a tetejébe komolyan aggódott Pia miatt, bármivel is nyugtatgatta George-ot. Magában azért imádkozott, hogy ugyanaz az ember legyen, amikor felébred – bár ennek is megvoltak a maga hátulütői, ha az üldözési mániájára, konok céltudatosságára és az összeesküvés-elméletekre való fogékonyságára gondolt. Leginkább mégis az nyugtalanította, hogy amint feléled, Pia ugyanolyan hévvel keresi majd tovább a válaszokat, különösen ha kiderül, hogy Paul is kételkedik a hivatalos verzióban.

Eleinte beszélt a rendőröknek arról a homályos sejtéséről, hogy Pia autóját direkt szoríthatták le az útról, de hamar felismerte, hogy a felvetés megingatja a hitelét, s azt is értette, miért. Egy nappal a baleset után két rendőr még alaposabban kikérdezte, különösen azzal kapcsolatban, miért hajtott Pia huszonöt mérfölddel gyorsabban a megengedett sebességnél. Paul őszintén válaszolt, és elmondta, hogy egy furgont üldöztek, amellyel elraboltak egy pácienst, mielőtt még a mentősöknek esélyük lett volna ellátni. Ezt a tényt maguk a rendőrök is megerősítették, mire Paul megemlítette a korábbi alkalmat, amikor a balesetet szenvedett futót egyenesen a sürgősségi osztályról, kifejezett kezelőorvosi tiltakozása ellenére vitte magával Mariel Spallek. Csak a természetes visszafogottsága és óvatossága tartotta vissza attól, hogy említést tegyen Pia egyéb vádjairól, melyekről még ő maga sem tudta, mennyire veheti őket komolyan.

Amikor a két rendőr másnap visszatért a sürgősségire, hogy további kérdéseket tegyenek fel, Paul már kifejezetten örült az előző napi óvatosságának. A rendőrök szüntelenül arról faggatóztak, hogy mit terveztek a pácienst szállító furgonnal. Miért tartották kötelességüknek, hogy végigszáguldjanak Boulder egészén, és kiszállítsanak a furgonból egy olyan embert, aki önként mondott le az orvosi kezelésről? Miért törődtek ennyire egyetlen páciens sorsával? A rendőröket láthatóan nem annyira az a lehetőség foglalkoztatta, hogy Pia autóját valaki leszorította az útról, mint inkább Pia gyorshajtásának következményei, sőt szerintük a romhalmazzá változott autón semmi nyomát nem lehetett látni annak, hogy egy másik autó nekiment volna. Bár tudta, hogy Pia nem fogadná ilyen megadóan a kérdések új irányvonalát, ez nem változtatott a tényen, hogy Paul magából a balesetből jószerével semmire sem emlékezett.

Ami persze nem gátolta meg abban, hogy újra és újra a lehetséges okokat firtassa. Pia valóban túl gyorsan hajtott, de uralta a járművet, és amennyire képes volt visszaemlékezni, nem vakmerősködött. Ha valóban egy másik jármű okozta a balesetet, akkor honnét jött? Talán őket próbálta megelőzni? Amint betájolta magát és felvázolta a baleset körülményeit, Paul szinte rögtön arra a következtetésre jutott, hogy szándékosan leszorították őket, legyen ez bármennyire elrugaszkodott állítás is. Ez pedig azt jelentette, hogy valaki végezni akart velük, de legalábbis Piával, őt pedig járulékos veszteségként írta volna le. Még ha nem is adott ennek hangot, mostanra már osztozott Pia azon meggyőződésében, hogy valahol a Nano területén törvénytelen emberkísérletek folynak, bár ez az érvelés a balesettel kapcsolatban már az ő számára is paranoiásnak tűnt. Miközben tudta, hogy Pia egészen más véleményen van – főként, ha a sors különös játéka folytán többre emlékszik, mint ő.

Lenézett Pia arcára. Bármiféle gondolatok kavarogtak is a fejében, éterien békésnek látta az arcát. Az éles kontraszt

ébresztette rá arra, mennyire fáradt. Semmit sem szeretett volna jobban, mint ledőlni mellé és pihenni néhány órát.

33.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. MÁJUS 17., PÉNTEK 2.12

Bármekkora hangzavar volt is a helyiségben, Zach Berman kis híján állva elaludt. Két kínai edző utasításokat kiáltozott a két sportolónak, akik a szobabiciklivé átalakított versenykerékpárok kormánya fölé görnyedtek. A kerékpárosokat a legkülönfélébb műszerekre kötötték, s miközben bősz igyekezettel tekertek, azért könyörögtek az edzőknek, hogy végre leállhassanak, legalábbis a kevés mandarinja alapján Berman erre következtetett. A laborban olyan sűrűvé és fojtogatóvá vált a levegő, hogy mindkét sportolóról szakadt a víz, miközben Berman is kábának érezte magát.

Órákat töltött itt, miközben a tudósok és az edzők próbálták reprodukálni a körülményeket, amelyek szívmegállást idéztek elő a kerékpárosoknál, ahogy korábban a futó és két másik biciklis esetében is történt. Ami azt illeti, az egyik tesztalanynak éppen a korábban szerencsétlenül járt kerékpárost szemelték ki, de bárhogy próbálkoztak is a tudósok a dózisok emelésével, a folyadékmegvonással, a terhelési tényezőkkel és a nehézségi fokokkal – miközben a két férfi csaknem tíz órája tekert és panaszkodott folyamatosan –, semmilyen változást nem sikerült előidézniük a viszonylag lassú pulzusukban, átlagosnak tekinthető vérnyomásukban és lassú légzésükben.

Viharos időszak volt ez Zach Berman életében. Noha szigorú utasításban megtiltotta, hogy a tesztalanyok egyedül eddzenek (bármennyire magabiztosnak érzik is magukat), újabb problémával

szembesült. A kerékpáros krízis alig néhány héttel a futó nyilvános leszereplése után következett be, amikor Berman már azt hitte, sikerült elejét vennie a további kérdezősködésnek és a Kínában feltámadó kételyeknek. Bármilyen hasonló esemény a lehető legrosszabbkor jött, s ezzel még nem mondott semmit. Támogatói úgy tudták, a technológia legjobb úton halad a tökéletesítés felé, ezért a legkisebb probléma is azt az érzetet keltette bennük, mintha az egész projekt veszélybe került volna. Berman tudta, hogy nem nagy segítség a tudósoknak, de jelen akart lenni, hogy szemtanúja legyen a fejleményeknek. Inkább, mint távolról spekulálni azon, hogy hol rontották el. Addig is azzal vigasztalta magát, hogy inkább most történjen valami baj, mint akkor, amikor majd igazán számít.

Másfelől pedig az kergette őrületbe, hogy nem tudta kiverni Piát a fejéből. A biztonsági főnöke által a gyakorlatba átültetett vészforgatókönyv remekül működött. Amint a kerékpáros felbukott, a csapat készen állt, hogy a furgonnal kiszálljon a helyszínre, és kórházi kapcsolatán keresztül arról is értesült, hogy a mentősök már előttük a helyszínre érkeznek. Sikeresen átvették tőlük a pácienst, s úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben megy, mígnem a biztonsági főnök hírét vette, hogy a kórház sürgősségi osztályának főorvosa és „valami fiatal bige” elkezdték üldözni a furgont.

Amikor a biztonsági főnök felhívta és tudatta, hogy „elintézi a dolgot”, vonakodva belement, elvégre tisztes pénzt fizetett az embereinek, hogy megoldják az ehhez hasonló problémákat. A biztonsági főnök megnyugtatta, hogy nincs miért aggódnia, a történteket csakis véletlen balesetnek nyilváníthatják, de ha bármi történne, rajta lesz az ügyön.

Ezután értesült arról, hogy Pia ugyanezen az úton balesetet szenvedett, amiből rögtön azt a következtetést vonta le, hogy az orvossal együtt ő ült a biciklist kergető kocsiban. Tudta, hogy Pia találta meg a balesetet szenvedett futót, s hogy egy sor kérdéssel ostromolta Mariel Spalleket, de akkor még sikerült meggyőznie

magát arról, hogy nincs miért aggódnia. Most már nem volt olyan biztos ebben, ám ezzel együtt örült, hogy Pia élve megúszta a balesetet – úgy érezte, kettejük befejezetlen ügye többet nyom a latban, mint a csekély fenyegetés, amit jelenthet.

Mindennél inkább bizonyítani akarta előtte a férfiasságát. A házában – ahová gyakorlatilag meghívatta magát vacsorára – teljes őrületbe kergette a vonzerejével, és a tény, hogy úgy kiütötte magát, mint égy éretlen taknyos, súlyos csapást jelentett az önbecsülésére nézve. Ha majd Pia felépül és kikerül a kórházból, be fogják pótolni az elvesztegetett lehetőségeket – különösen akkor gondolt erre, ha a fejében visszajátszotta azt a fülledten erotikus táncot, amit a lány lejtett előtte. Ami Pia olthatatlan kíváncsiságát illette, nem kételkedett abban, hogy a maga idejében kezelni tudja majd a kérdést. Elvégre Whitney-t és Marielt is gond nélkül leszerelte, miután beleunt a kegyeikbe.

Megdörgölte a szemét, ahogy a szájához emelte a hideg kávéval teli papírpoharat, amit utoljára három órája töltött fel. Beléhasított a gondolat, hogy ezek a szívmegállások talán csak anomáliák; egyszeri, a statisztikai hibahatáron belüli alkalmak, amelyekre nincs magyarázat. Ha csakugyan így van, alig várja a következő alkalmat. Addig is utasította az edzőket, hogy sohase hagyják magukra a tesztalanyokat, és minden kihágást szigorúan toroljanak meg, így ha újabb orvosi katasztrófahelyzet adódna, legalább nem kelt nemkívánatos figyelmet.

Whitney Jones riasztotta fel a tűnődésből: erőteljesen megrázta a vállát. Nem is látta vagy hallotta, mikor érkezett a laborba.

– Minden rendben, Mr. Berman? Talán ideje lenne pihennie egy kicsit.

– Nem, Whitney, nincs semmi bajom. Honnét jön? Mit keres még itt?

– Amíg ön bent van, nekem is itt a helyem. És jó is, hogy itt vagyok. Épp önt vártam az irodájában, amikor befutott egy érdekes hívás a közvetlen vonalán. Azt mondtam a hívónak, hogy

elmegyek és megkeresem. Vissza kell jönnie. Nemsokára újra hívják.

– Mi az már megint? Valami gond van?

– Igen, attól tartok. Klaastens az, a csapat edzője. Azt mondja, sürgős, és hogy az egyik kínairól van szó.

– A francba! – mormolta maga elé Berman. – Remélem, nem egy újabb szívleállás. Mondta, miről van szó?

– Nem, nem mondta, én pedig nem erőltettem. Ragaszkodott hozzá, hogy közvetlenül önnel tárgyaljon. Azt mondta, az otthoni számán is próbálta hívni, de nem vették fel.

– Egyáltalán honnét tudja a közvetlen számomat? – Berman irodai számát csak a legbelső körbe tartozó beosztottak és egyes kínai tisztviselők ismerhették, márpedig Victor Klaastens nem tartozott egyik kategóriába sem. – Az otthoni számomat megadtam neki, de az itteni különvonalét nem.

– Nem tudom, majd kérdezze meg tőle. – Whitney elkezdte kiterelni Bermant a helyiségből. – Tizenöt perc múlva újra telefonál, úgyhogy sietnünk kell.

Bermannek nem kis gondot okozott, hogy egyik lábát a másik elé tegye, de vissza kellett jutnia az irodájába, ha beszélni akart Klaastensszel. A közvetlen vonal megkerülte a Nano központját, így a hívást nem irányíthatta át a laborba. S ha ez sem lett volna elég, egy rádiófrekvenciákat blokkoló különleges falfesték a Nano ezen részéből eleve lehetetlenné tett minden mobil- és adatkommunikációt.

Amint bevonszolta magát az irodájába, megszólalt a telefon. Háromszor hagyta kicsengeni, majd vett egy nagy levegőt.

– Igen? – vette fel végül a kagylót.

– Mr. Berman? Itt Victor Klaastens…

– Honnét tudja ezt a számot? – Bosszantotta a biztonsági rés. Tökéletesen biztosnak kellett lennie abban, hogy ezt a közvetlen vonalat senki sem hallgatja le.

– Kérem, Mr. Berman… Talán nincsenek olyan erőforrásaim, mint önnek, de ostoba sem vagyok. A maga helyében inkább arra

figyelnék, amit mondani fogok, mert az sokkal fontosabb, mint egy titkos telefonszám. Amúgy ne aggódjon, senki sem tudja lehallgatni a telefonját, sem azt, amiről hívom.

– Oké, akkor ki vele!

– Az egyik emberéről van szó, Hanról. Lesérült.

– Lesérült? Hogyan? A szíve…? – Berman elhallgatott, mielőtt még többet árult volna el.

– A szíve? Különös, hogy ezt kérdi. Nem, nem a szíve, hanem az Achilles-ínja. Attól tartok, teljes ínszakadás.

– Ez furcsa. – Berman kissé meg is könnyebbült, hogy nem szívleállás történt. Az ínszakadás olyan sérülés, ami bármelyik sportolóval megeshet, ha túlhajtja magát, így talán kevésbé lesz aggasztó a kínai befektetők szemében. Ettől persze még probléma, azokból pedig enélkül is van elég. Csak nem egy újabb anomáliával van dolguk? Más kerékpárosokkal is szokott ilyesmi történni, vagy ez inkább a küzdősportokra jellemző? Még ha nem is a program közvetlen következménye, vajon mit fognak gondolni a kínaiak? Bassza meg!

– Mr. Berman? – Klaastens hallhatóan attól tartott, hogy már nincs a vonalban.

– Azt mondja, teljes ínszakadás?

– Igen, ma reggel történt bemelegítés közben. Éppen aerob gyakorlatokat végzett, még csak nem is hajtotta túl magát. Az egyik pillanatban még minden rendben ment, a másikban már úgy érezte, mintha valaki teljes erőből lábszáron rúgta volna. Sajnálom. Tudom, hogy nem szívesen hallja ezt.

– Mi történt vele?

– Természetesen kórházba szállították, de nem lesz ott sokáig. Váltottam néhány szót az egyik orvossal. Azt mondja, meg kell várni, amíg lelohad a duzzanat, azután szükség szerint végre lehet hajtani az operációt, de ezzel még várhatunk. Hagyományos módon is kezelhetik, csak akkor tovább tart.

– Oké, egyelőre ne csináljanak semmit. Az utolsó szakaszra úgyis Milánóba utazom. Az huszonhetedikén lesz, addig várhat?

– Edző vagyok, nem baleseti sebész, nem tudom. Kár érte. Jól szerepelt, nagyon meggyőzően. Szerintem nagyobb tehetség, mint Bo. A következő idényre talán visszatérhet, még meg is erősödhet.

– A következő idényre – mormolta maga elé Berman. Tudta, ha a terv ezen szakaszában kudarcot vallanak, nem lesz következő idény.

– Akkor viszlát huszonhetedikén, Mr. Berman! – Klaastens válaszra várt, de Zach Berman már bontotta a vonalat.

34.

BOULDER MEMORIAL KÓRHÁZ, AURORA, COLORADO
2013. MÁJUS 19., VASÁRNAP 9.10

Tudja, hogy alszik, mégis ébernek érzi magát. Mintha egy örvény mélyéről tekintene fel a világra, s bár lélegzik, moccanni sem bír. Fojtottan érnek el hozzá a hangok. Ismerős arcok úsznak be elé, mintha csak lemerülnének hozzá, hogy részvevő pillantást vessenek rá. Ismerősek és barátságosak, örül a látogatásuknak.

Azután más is eljön. Hátrálni akar, de valami visszatartja – mintha a folyadék, amiben lebeg, sűrűbb volna a víznél. Ahogy lenéz a karjára, látja, hogy leszíjazták, mintha a biztonsági öv tartaná, aztán hirtelen előrevágódik, és csak bucskázik, zuhan bele a sötét mélységbe. Valahogy tudja, hogy ha kinyitná a szemét, minden rendbejönne, de nehéz, annyira nehéz…

– Pia!

Érezte, hogy kórházban van, és sokkal inkább tudatában volt a környezetének, mint hosszú ideje bármikor. Kényelmetlen feszítést, sőt fájdalmat érzett. Mozogni próbált, de nem ment, legalábbis a karja nem moccant. Tudta, hogy sok idő telt el, de hol volt addig? Valakit érzékelt a szobában. Tudta, hogy sokan felkeresték, hogy megnyugvást merített ismerős hangjukból. George. George is közéjük tartozott, meg az új barátja, Paul. Lüktetett a feje. Tudta, hogy begyógyszerezték, és tompa fájdalmat érzett a teste több részén, mégis látni akarta az új látogatót. Ehhez viszont, eszmélt rá újra, ki kell nyitnia a szemét.

– Pia! Felébresztettem? Azt mondják, egyre többet van eszméleténél.

Jól mondta a férfi, kezdett magához térni. De ki lehet az? Megvizsgálta az arcot.

– Pia! Inkább hagyjam pihenni?

Hirtelen bevillant, hogy kit lát.

– Én vagyok az. Zach. Látni akartam, mielőtt elutazom. Muszáj elmennem, de nemsokára visszatérek. – Berman tanulmányozta Pia arcát, majd végigmérte testének domborulatait a takaró alatt. Minden porcikájában ugyanolyan igéző, ahogy emlékezett rá, sőt a steril kórházi környezet dacára talán még inkább az. Kívánta őt. Birtokolni akarta, megszelídíteni és uralni. A lány kíméletlenül az ujja köré csavarta, és jól tette: elkábította, lenyűgözte, megbabonázta, ő pedig élvezte minden pillanatát. Pokolba Whitney-vel, Mariellel meg a kicsinyes féltékenységükkel. Akkor is az övé lesz. A lány nem véletlenül maradt életben, ami azt jelzi, hogy most már nem hátrálhat meg.

Pia mondani készült valamit, de mielőtt ajka megformálhatta volna a szavakat, ködösen tudatosult benne, hogy másvalaki is a szobába lép. Ezúttal nyomban felismerte a hangot.

– Bocsánat, de megkérdezhetem, ki maga? – hallotta Paul Caldwell határozott hangját. – A páciens még nem fogadhat látogatókat.

– Tudom. – Berman elfordult és végigmérte Pault. Felismerte a névtáblája alapján. Utoljára a balesetről készült rendőrségi jelentésben olvasta ezt a nevet. – Zachary Berman vagyok, dr. Caldwell, a Nano elnök-vezérigazgatója. Dr. Grazdani rendkívül értékes alkalmazottunk, akit látni szerettem volna, mielőtt üzleti ügyben elutazom. A személyi asszisztensem közvetlenül a kórház igazgatójától szerzett engedélyt erre a gyors látogatásra. Biztosított róla, hogy nem lesz belőle semmiféle probléma.

– Közvetlen családtagokon kívül senki sem jöhet be ide, bármit is mondjon Mr. Noakes. Megbeszélték a látogatást Gloria Jasonnel, a főnővérrel? Mert annak több értelme lett volna…

– Azt hiszem, csakis dr. Noakesszal tisztázták.

– Mr. Noakesra gondol, ő nem orvos, így nem is vesz részt a páciensek kezelésében.

– Nos, akkor elnézést kérek az alkalmatlankodásért. Megyek is. Azért megkérdezhetem, hogy van a páciens? Talán elhiszi, hogy őszintén érdekel. – Berman arca aggódó kifejezést öltött.

– Ezt telefonon is megtudhatta volna – felelt kurtán Paul –, de hogy válaszoljak a kérdésére: megmarad. – Paul nem véletlenül fukarkodott a szavakkal. Azonnal erős utálatot érzett Berman iránt. Az alapján, amit Pia mesélt róla, meg ahogy a balesetüket és a Nano érintettségét egyre inkább látta, Paul felismerte Zachary Berman igazi arcát: a hatalmától megrészegült, védtelen prédákra leső ragadozóét. Nem először találkozott ilyennel.

– Megkérdezhetem, ön hogy van? – Berman arcán továbbra is ott volt az őszinte aggodalom kifejezése. – Úgy tudom, az alkalmazottunkkal együtt ön is balesetet szenvedett.

– Valóban. – Pault cseppet sem lepte meg, hogy Berman tudja, kicsoda ő. Az eset szerepelt a helyi lapokban, még a híradóban is. – Dr. Grazdanihoz képest remekül vagyok. – Paul maga elé emelte bal kezének középső és mutatóujját. Fehér gézzel kötözték őket egymáshoz. – Ennyit a sérüléseimről.

Berman az ujjakra meredt. Vajon a doktor a sérülésére rájátszva beintett neki? Megengedett magának egy félmosolyt. A helyzet dacára kedvelte a fickót. Volt benne spiritusz.

– Örülök, hogy nem súlyosabbak a következmények – jegyezte meg.

– Leszámítva a mellékelt ábrát – biccentett Paul Pia felé.

– Talán nem az útviszonyoknak megfelelően vezetett, vagy csak rosszkor volt rossz helyen. Amint jobban lesz, várjuk vissza a Nanóba. Ott a helye.

– Majd meglátjuk. – Ez a fickó tényleg nem semmi, gondolta Paul.

– Ha bármit tehetek érte, kérem, értesítsen. – Berman visszafordult Pia felé. Elmosolyodott, ahogy arra gondolt, hogy mit tenne vele legszívesebben.

– Még valami – tette hozzá Paul. – Most már elég lesz a virágkölteményekből. Túl sok, mintha ravatalozóban lennénk Különösen a liliomokra gondolok.

Berman tovább mosolygott. Ez a fickó tényleg nem semmi, gondolta, de tartotta a száját. Csak bólintott és távozott.

Paul visszafordult Pia felé, aki meglepetésére őt nézte lelecsukódó szemhéjai mögül.

– Helló! Micsoda kellemes meglepetés! Hogy érzed magad?

– Paul! Hol vagyok? – kérdezte Pia érdes hangon, majd erőtlenül köhögni próbált.

– A kórházunkban. Lassan egy hete.

– Egy hete? – szörnyülködött Pia. – Mi történt?

– Balesetet szenvedtél. Autóbalesetet.

– Rémlik valami. A fehér furgont kerestük…

– Úgy van – bólintott Paul –, de egyelőre ne törődj ezzel. Lesz még rá időd. Hogy érzed magad?

– Kótyagosan. Fáj mindenem. Mintha kivasalt volna egy szemeteskocsi.

– El tudom képzelni. Sajnálom. Figyelj, néhány napig mesterséges kómában kellett tartanunk, mert aggódtunk az állapotod miatt. Hogy mást ne mondjak, súlyos agyrázkódásod volt, de most már rendben leszel. Ahogy múlik a gyógyszerek hatása, kezdesz majd magadhoz térni.

– Szétmegy a fejem.

– Ez természetes. Biztos máshol is fáj. Majd intravénásan adunk fájdalomcsillapítót, amit te magad adagolhatsz, amint a kezelőorvosod is megtudja, hogy magadhoz tértél. Addig is, ne aggódj semmiért, csak pihenj. – Eloldalazott az ágy mellett és felemelte a Pia párnájához tűzött hívót. – Ha fájdalomcsillapító kell, mielőtt bekötik az intravénását, csak nyomd meg ezt a gombot.

– Miért van lekötve a karom? – Pia próbálta felemelni, de nem mozdult.

– Ez csak tépőzár. – Paul kioldotta a csuklószorítót. – Nem akartuk, hogy kihúzd az infúziót.

– Mondd, tényleg Zachary Berman járt itt az imént?

– Igen.

– Mit akart?

– Kérdezz könnyebbet.

– George is meglátogatott, vagy csak álmodtam? Mintha emlékeznék a hangjára.

– Jól emlékszel. Itt van Boulderben, de muszáj volt elküldenem lepihenni néhány órára. Örülni fog, hogy magadhoz tértél.

– Mi a fenét keresett itt Berman? Olyan érzés… nem tudom megmondani, milyen érzés, de nem jó. – Pia egyre tisztábban beszélt, és Paul a hanghordozásán is érezte, hogy egyre izgatottabb.

– Próbálj végre lehiggadni! Egyelőre ne törődj semmivel. Ha akarod, megmondom a nagyfőnöknek, hogy George-on és rajtam kívül senkit sem akarsz látni. Most azzal kell törődnöd, hogy felépülj. Berman nem jön be többet, hidd el!

– Köszönöm, Paul. Ettől máris jobban érzem magam.

35.

PIAZZA DEL DUOMO, MILÁNÓ, OLASZORSZÁG
2013. MÁJUS 26., VASÁRNAP 17.00 (EGY HÉTTEL KÉSŐBB)

Zach Berman tudta, hogy kerékpárosának esélye sincs megnyerni az az évi Giro d'Italia záró szakaszát – nemhogy magát a versenyt –, mégsem tudott megnyugodni. Hatalmas tömeg gyűlt össze Milánó főterén, amelyet a roppant, valahogy mégis légiesen könnyed székesegyház uralt. Amikor aznap korábban Jimmy Yan társaságában idelátogatott, már megcsodálta az épületet, s nem utolsósorban azért, mert hat teljes évszázadig épült. A tizennegyedik századi kőművesek és kőfaragók alighanem örültek volna, ha tudják, hogy egy hatalmas csapathoz tartoznak, amely több száz éven át tevékenykedik majd a közös célért: Isten dicsőségéért. Berman úgy érezte, hogy a nanotechnológia és a gyógyászat összepárosítása van olyan monumentális feladat, mint egy katedrális felépítése – csak a középkori mesterekkel ellentétben neki jóval kevesebb idő adatott meg minderre.

Vetett egy pillantást az órájára. A versenyzők tizenöt perccel korábban hagyták el a Piazza Castellót: ha továbbra is negyven-ötven kilométeres sebességgel haladnak, tíz percen belül felbukkanhatnak. Jimmy Yan felállt az ideiglenes lelátóra állított alumíniumszékről és megkocogtatta az óráját. Berman bólintott és követte a példáját. Yan szokás szerint készen állt.

– Közel vannak – jegyezte meg Yan, aki kis színházi távcsövén át követte az eseményeket.

A tömeg felett ott repkedtek valamennyi részt vevő ország zászlói, a legtöbben azonban az olasz nemzeti színeket lengették.

A tömeg zajongásába rendre kürtök harsogása, sőt tűzijáték ropogása vegyült, amitől még nagyobb lett a hangzavar.

Jimmy lábujjhegyen ágaskodott, kereste az élbolyt. Ezt az utolsó szakaszt inkább csak amolyan formalitásnak szánták. Hacsak nem esett el, az élen álló spanyol versenyző mindenképpen megnyeri az összesítést, a második helyért azonban három olasz is versengett, az összecsődült tömeg legnagyobb izgatottságára. A nézők szempontjából nem is lehetett volna méltóbb befejezése a csaknem egy hónapja tartó versenynek. Mostanra mindenki felállt a lelátón, így Berman alig látott ki a többi néző tapsra emelt karjai között. Ekkor egy pillanatra elkapta az élbolyt, amint körbekarikázott a téren. Valóban a saját csapata kék, vörös és zöld színeit látta? Nem tudta biztosan.

– Ott! – Jimmy megragadta a karját és előremutatott, majd Berman határozottan felismerte a kerékpárosait. A csapat tagjai valamennyien a boly közepén tekertek, ahogy egy tömegben áthaladtak a célszalagon.

– Láttam Bót – jelentette ki Jimmy. – Biztosan ő volt az.

Hála istennek, gondolta Berman. Kerékpárosának be kellett fejeznie a versenyt, s ez még csak az első akadály a sokból, ami az elkövetkező néhány hónapban rájuk vár. Ha a Giro önmagában nem lett volna elég, a kínai tisztviselők egyértelművé tették: nem tűrnek el több problémát és kudarcot. Nem lesz több sérülés nyilvános helyeken; nem esik össze több sportoló a coloradói hegyek között; nem tesznek több látogatást amerikai kórházak sürgősségi osztályain. Berman azt kívánta, bárcsak hatalmában állna, hogy ekkora befolyással legyen az események alakulására.

– Menjünk le, nézzük meg a csapatot! – Úgy érezte, a verseny befejezése önmagában is szerény ünneplés után kiált.

– Ahogy gondolja – felelt Jimmy. – Én megyek és megkeresem Liangot, mielőtt távoznánk.

Liangot választották ki Han helyére, míg az utóbbit visszaszállították az Egyesült Államokba, hogy a kíváncsi európai orvosoktól távol műtsék meg az Achilles-ínját. Han sebesülése

előtt értetlenül álltak a Nano tudósai, akik úgy tudták, ilyesmi csak a túledzett, túl sok izmot növesztő és az inakat túlterhelő baseball-játékosokat fenyegeti. Csakhogy Han nem mozgatott olyan hatalmas tömegeket, mint az utóbbiak. Karcsú és ruganyos testét is úgy építették fel, hogy csak a gyorsaságát és állóképességét tartották szem előtt, izomzatát pedig inkább leépítették, hogy még hatékonyabbá tegyék és elejét vegyék a savasodásnak.

Az orvosok Sanghajban és Boulderben napokon át tanulmányozták a sérülés előtti napokban készült MRI-felvételeket, de egyetlen parányi repedést sem találtak, ami előre jelezte volna a teljes ínszakadást – így jobb híján abban állapodtak meg, hogy szerencsétlen véletlen történt. „Néha beüt a szar”, fogalmazott kevésbé árnyaltan a tapasztalt Victor Klaastens, és Bermannek végül egyet kellett értenie vele.

Jimmy egy kis milánói lakásban helyezte el Liangot. Berman nem tudta, pontosan hol, csak azt, hogy Liang ugyanazzal a kínai géppel repült Milánóba, amelyik elvitte Hant Coloradóba, és hogy egy kínai orvos is érkezett vele, aki az elmúlt két évet a Nanóban töltötte. A kínaiak semmit sem bíztak a véletlenre – vagy akár az amerikaiakra, ami az ő szemükben alighanem ugyanazt jelentette.

– Hogy van Liang? – kérdezte Berman, amíg Jimmy összeszedte a holmiját.

– Liang jól van. Erősnek érzi magát és versenyezni akar. A helyzet ellenére láthatóan élvezi az egészet.

Berman inkább bele sem gondolt a Kínából áthozatott kísérleti alanyok „helyzetébe”.

– Tudja, ha sikert arat, elnyerheti a szabadságot önmaga és a családja számára.

Berman elmosolyodott.

– Hát persze. Számára ez az ösztönzés.

– Mindig a félelem a legjobb motiváció, nem gondolja? – Jimmy szájából ez inkább hangzott kijelentésnek, mint kérdésnek, így Berman nem is vette a fáradságot, hogy válaszoljon rá.

Jimmy elindult a maga útján, ő pedig utat tört magának a sportolók köré gyűlt tömegben. Beszélni akart Victor Klaastensszel.

36.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 10., SZERDA 6.00 (HAT ÉS FÉL HÉTTEL KÉSŐBB)

Piának a baleset előtt és felnőtt élete jó részében is gondot okozott a reggeli felkelés. Esténként túl sokáig olvasott, míg éjszaka a pihenését rendszeresen rémálmok zavarták meg, így amikor megszólalt az ébresztőóra, általában ellenállhatatlan kísértést érzett arra, hogy még egy órát ágyban maradjon. Mindezek ellenére az elmúlt hetekben, amióta kiengedték a kórházból, minden áldott nap pontban hatkor ébredt, készen arra, hogy folytassa a rehabilitációját.

Számára kínzással ért fel, hogy nem vehetett részt a dolgokban. Leszámítva azt az apróságot, hogy reggelenként nehezen kelt, ki nem állta a tétlenséget, ami minden adandó alkalommal a sebezhetőségére emlékeztette. A vakációt ennek megfelelően értelmetlen időpocsékolásnak tartotta, ami túl sok időt és teret enged a gondolkodásnak. Világos életcélra volt szüksége, ami miatt megérte otthagyni a meleg és puha ágyat, megérte végigcsinálni a napot. Most, a balesetet követően, két célt is talált.

Először is, mielőbb vissza akart térni a munkába. Amióta kikerült az állami gondozásból, megvolt a maga dolga. Előbb a középiskola és az otthonbéli teendők, majd a főiskola, végül pedig az orvosi egyetem és a halállal való kacérkodás. Tizennyolc hónapja, amióta elvonult a világtól, a Nano volt az élete, s még ha meg is kérdőjeleződött benne, mi folyik a cégnél, sikeresen szétválasztotta magában a saját munkáját és az aggodalmait, melyeket mások munkájával kapcsolatban érzett. Egy pillanatig

sem kételkedett abban, hogy amit ő tesz, teljes mértékben tisztességes és etikus, sőt talán még a barátján, Willen is segít. Tudni akarta, milyen eredményekkel jártak a biokompatibilitási tesztek az egereken. Vajon ugyanazt az eredményt hozták, mint az orsósgilisztákon végzett kísérletek? Ez azt igazolná, hogy a nanotrófok kristályos külső héjának polietilén-glükollal történő megerősítése megoldja az immunreakciók problémáját.

S még ott volt a csillózat kérdése is. A programozók végre ráértek arra, hogy megírják a kódot, amellyel a nanotrófok addig forgatják a csillókkal rendelkező baktériumokat, amíg ebben az összecsomagolt állapotukban végül átkerülnek az emésztőkamrába.

Izgatottan várta a választ a kérdéseire, azonban volt egy gond. Nem is kis gond. Még a kórházban feküdt, amikor Mariel felhívta és közölte vele: látogatóba sem térhet vissza a Nanóba, amíg a kezelőorvosa, a kórház fizikoterapeutája és az ortopéd szakorvosa ki nem jelentik, hogy száz százalékban gyógyult. Mariel a maga kéretlenül nyers stílusában hozzátette, hogy eszébe ne jusson felbukkanni vagy akár csak telefonálni addig, amíg hivatalos papírokkal nem tudja bizonyítani, hogy túl van az autóbaleset minden következményén.

Bármennyire is megszokta, sőt szerette az egyedüllétet, a vártnál rosszabbul viselte, hogy erőszakkal távol tartják a Nanótól – s ez arra is ráébresztette, hogy talán mégsem olyan introvertált, mint gondolta. Egyre többet számítottak neki az apró emberi kapcsolatok, amelyeket egy-egy átlagos munkanapon megélt, s amelyeket a Nano híján máshol kellett pótolnia. Sajnos ez nem ment könnyen. A tízlakásos tömbben senkit sem ismert név szerint, látásból is csak néhány lakót.

Egyedül Paul látogatta szorgalmasan, és a terapeuta, aki egészen addig járt hozzá, amíg meg nem erősödött annyira, hogy egyedül is tudjon edzeni. Paul tényleg mindent megtett érte, még a szülei második autóját is kölcsönkérte neki. A Volkswagenje

totálkáros lett, és nem volt abban a helyzetben, hogy másikat kérjen a Nanótól.

Beszűkült életében a másik erőteljes késztetés – ami mindennap reggel hatkor kirángatta az ágyából – Berman volt. Valahányszor ott feküdt és vonakodott felkelni, mint más reggeleken, csak őrá kellett gondolnia. Válaszokat várt tőle a Nanóval, vagy ami még fontosabb, a balesetével kapcsolatban.

Paul megerősítette, hogy lázas, félig öntudatlan állapotában valóban Zach Bermant látta az ágyánál. Elég hiteltelen volt – árulta el Paul –, ahogy Berman megpróbálta eljátszani az aggódó főnököt, aki látogatást tesz a megbecsült kollégánál. Paul legalábbis nem vette be. Meg is mondta, mit gondol erről, konkrétan azt, hogy Berman egy ragadozó, akinek a közelébe se szabadna mennie.

– Mármint szexuális ragadozó? – kérdezett közbe Pia.

– Mi más?

– Nem mintha nem hinnék neked, de miből gondolod? – Lelki szemei előtt látta, ahogy Berman megpróbál rátörni a lakásában.

– A viselkedéséből és a személyiségéből – Paul megcsóválta a fejét. – Kár, mert amúgy jóvágású gazfickó.

Amint az sejthető volt, Pia teljes meggyőződéssel hangoztatta, hogy nem véletlenül szenvedtek balesetet, jóllehet ő sem emlékezett semmire. Nála az döntötte el a kérdést, hogy ismerte magát, ezért tudta: egyszerűen nem létezik, hogy csak úgy lehajtott az útról. Bárhogy igyekezett, nem talált más magyarázatot, mint hogy a kocsiját leszorították, és nem értette, hogy a hatóságok ezt miért nem ismerik el.

Paul elárulta, hogy őt is kihallgatták, mielőtt a balesetet Pia gyorshajtásának számlájára írták. A rendőrök annak ellenére jutottak erre a következtetésre, hogy elmondta nekik: traumás amnéziája dacára homályosan emlékszik arra, hogy közvetlenül a baleset előtt egy másik jármű hátulról beléjük hajtott. Amint Pia meghallotta ezt, haladéktalanul beszélni akart a rendőrökkel, de azok minden tiltakozása ellenére kijelentették, hogy nincs miért

nyomozást indítani. Azt mondták, az összetört autón semmilyen nyomot nem találtak, ami egy másik jármű érintettségére utalt volna. A rengeteg horpadás és karcolás között nem akadt egyetlen festéknyom vagy olyan károsodás, amire ne adott volna magyarázatot a Volkswagen szakadékba zuhanása és többszörös átfordulása.

Pia ebből is arra következtetett, hogy mindenáron próbálják eltussolni az ügyet. Amikor kitartott emellett, Paul feltette a kérdést: ha valóban leszorították őket az útról és csakugyan a Nano emberei tették, akkor honnét tudták, hogy üldözőbe kell venniük őket? Csak néhány perccel korábban hagyták el a kórházat. Pia nem talált más magyarázatot erre, mint hogy nyomkövető volt az autójában vagy a kórházból súgott nekik valaki. Paul erre közölte vele, hogy túl sok krimit olvas.

Három héttel azután, hogy kiengedték a kórházból, George újra eljött látogatóba, de egyre nehezebben szabadult el L.A.-ből, s ezúttal csak egyetlen éjszakára maradt. Pia könyörtelenül próbára tette rajta az összeesküvés-elméleteit, míg George, aki csak fél füllel hallgatta, betegre aggódta magát amiatt, hogy megint mibe keveri magát. Feltétlenül egyetértett Paullal abban, hogy távol kell tartaniuk magukat Bermantől, még akkor is, ha a baleset után éppen Berman értesítette a történtekről. George odáig ment, hogy Pia szemébe mondta: kezd elhatalmasodni rajta az üldözési mánia. Emlékeztette rá, hogy nem ez az első alkalom, amikor engedi, hogy az ösztönei komoly bajba sodorják.

– Talán így van – értett egyet Pia –, de New Yorkban végül is nekem lett igazam.

– Attól, hogy New Yorkban igazad volt, vagy inkább részben igazad volt, még nem lesz igazad Coloradóban is. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, szerintem el kellene felejtened ezt az egészet. Jobban tennéd, ha máshová költöznél és elölről kezdenél mindent, ha már a Nanónál nem olyan fényesek a kilátások, mint nemrég mondtad.

Pia ezen a ponton arra számított, hogy George arra kéri, felépülése után költözzön hozzá L.A.-be, de nem ez történt. A javára kellett írnia, hogy visszafogta magát, bár tudta, hogy a meghívás előbb-utóbb el fog hangzani. Az összeköltözés pedig nem szerepelt a terveiben, még akkor sem, ha végleg kigolyózza magát a Nanóból.

Legjobban a bosszúsága gyötörte. Ki nem állta a tétlenség és a tehetetlenség érzését, hogy semmit sem tehet, amíg ilyen gyenge, így hát aznap, ahogy a többi napon is, csak néhány futó gondolatot szentelt a helyzetének, majd felpattant az ágyból és kinyújtóztatta még mindig sajgó testét, hogy bemelegítse az előtte álló megerőltetésre. Mostanra leállt a fájdalomcsillapítókkal, csak a gyulladáscsökkentő tablettákat szedte, és nagy megkönnyebbülésére a gipsztől is megszabadult, aminek a helyét könnyű műanyag merevítő sín vette át. A feje tetején ugyanakkor továbbra is rövid volt a haja, amit a fejseb összevarrása előtt leborotváltak.

Zuhanyozás után elvégzett egy sor házilagos memóriatesztet, és meggyőződött róla, hogy a baleset óta folyamatosan javul az emlékezete, nem pedig romlik. A neurológusok figyelmeztették, hogy az olyan tünetek, mint az átmeneti memóriazavar, hónapokkal a baleset után is jelentkezhetnek, akárcsak a depresszió. Azt felelte nekik, hogy túl dühös a depresszióhoz, és csak a fejét ingatta, amikor megkérdezték, pontosan mire gondol.

A mai reggel is fényes nyári napnak ígérkezett, ezért új, távolabbi célt tűzött ki maga elé. Előre örült, hogy a vacsorát Paul társaságában, Boulder egyik kedves olasz éttermében fogja elkölteni. Addig is mindent megtett azért, hogy a lehető legjobb étvágya legyen.

37.

COL DU GRAND COLUMBIER, FRANCIAORSZÁG
2013. JÚLIUS 10., SZERDA 14.10

A franciaországi Jura-hegységben, ezerötszáz méteres tengerszint feletti magasságban szinte harapni lehetett a levegőt, és Zach Berman, aki évek óta Coloradóban élt, megtanulta értékelni a hegyvidéki klímát. Tiszta, tündöklő nap állt előtte, ő pedig eltelt a visszafojtott várakozással. Eljött a nap, amikor a hosszú évek kemény munkája és önfeláldozása végre meghozza az eredményét. Magabiztosan, de nem önhitten tekintett maga elé, gyomra mélyén azzal a lappangó rosszérzéssel, hogy mindig adódhatnak váratlan problémák, ahogyan oly sokszor az elmúlt hónapokban.

De mindez már a múlté. A borús reggel óta, amikor megtudta, hogy Han ínszalagszakadást szenvedett, nem kapott mást, csakis jó híreket. Az azeri csapat két újonca, Bo és Liang remekül beilleszkedtek. Edzőjük, Victor Klaastens közreműködésével Berman a szakújságírók fülébe juttatott néhány pletykát a két kínai tehetségről, akik ígéretesen szerepelnek az edzéseken. Kormányzati megrendelésre egy kínai napilap interjút készített a versenyzőkkel, és a cikk angol fordítása is megjelent az interneten, majd néhány nyugati sportlapban. A kínai kerékpározók sikere így nem érte teljesen készületlenül a beavatottakat.

A siker pedig nem volt messze. Berman tudósai úgy gondolták, megoldották a problémát, ami a szívleállást okozta a sportolóknál – az adagolás változtatásával sikerült kiküszöbölniük az oxigéntoxicitást, ami hipermetabolikus állapotot idézett elő. Amióta a változtatások bekerültek a protokollba, senkinél sem tapasztaltak

hasonló problémát, ráadásul a teljesítményük is javult, s ez megerősítette Bermant abban a hitében, hogy a Tour de France ezen szakaszában végre megvalósul az, amit mindig is tervezett.

A két sportoló közül testi és lelki értelemben egyaránt Liang volt az erősebb, ezért rá esett a megtisztelő választás. A csapat többi tagja úgy szerepelt, hogy Liang győzelme meglepetés legyen ugyan, de semmiképpen sem sokkoló. A kínai eddig is jó hegyikerékpárosnak bizonyult: a két korábbi, közepes nehézségű emelkedőn szépen gyűjtötte a pontokat, sokszor sikerült az élre állnia és nevet szerzett a „Hegyek Királya” pályaszakaszon, amit szinte önálló versenynek tekintettek a Touron belül.

Berman és Jimmy Yan minden szakasznál eltöltött egy kevés időt a csapat társaságában. Néhány nappal korábban Svájc nyugati részén vertek tábort, ahonnét átautóztak Franciaországba, hogy itt várják be a versenyzőket. Berman sosem töltött túl sok időt egyvalaki társaságában, és kételkedett abban, hogy a legodaadóbb házaspárok is együtt ülnének le minden étkezéshez, ahogy ők teszik, nem beszélve a nap többi percéről. Bármennyire kedvelte Jimmyt, tudta jól, nem azért fizetik, hogy a barátja legyen. Mégis, amint ott álltak a tömegben a Col du Grand Columbier-re felvezető brutális, tizennyolc kilométeres emelkedő végén, úgy érezte, bizalmába avathatja társát.

– Nagyon nyugtalan vagyok, Jimmy, nem szégyellem bevallani, Annyi minden forog kockán.

– Én sem vagyok nyugodt.

– Valóban? – Nem vallott Jimmyre, hogy elismerjen bármilyen gyengeséget.

– Persze. Tudom, mennyire fontos ez magának, ahogyan azt is, hogy mennyire eltökéltek a feletteseim. Látni akarják a bizonyítékot, hogy a módszere valóban működik. Ők is sokat kockáztatnak. Maga viszont őszinte ember, ezért remélem, hogy sikert arat, és ha így lesz, Kína is sikeres lesz. Ezen mindenki csak nyerhet.

– Őszinte ember?

– Hisz abban, amit mond, s ezzel a magabiztossággal nehéz vitatkozni. Ugyanakkor sok olyasmit is ígér, amire nem tud befolyást gyakorolni, ezért az őszintesége nem mindig segít, mivel felfokozza a várakozásokat.

Berman nem tudta, mit feleljen erre. Ne legyen túl őszinte? ígérjen kevesebbet? Végül Jimmy törte meg a hallgatásukat.

– Biztosan itt akar lenni, nem a célnál?

A szakasz Bellegarde-sur-Valserine kisvárosánál, a hegytől több mint negyven kilométerre ért véget, miután a kerékpárosok letudtak egy másik, kevésbé gyilkos kaptatót.

– Nem, ezen a helyen akarok lenni. Ha Liang itt vezet, tudom, hogy van ereje megnyerni a szakaszt. Számomra ez az igazi verseny, amikor felküzdik magukat a hegycsúcsra, s nemcsak egymással vívnak harcot, de a fájdalommal és a kimerültséggel is.

– Látom, tényleg szereti ezt a sportot – jegyezte meg Jimmy.

– Számomra olyan, mint egy metafora. Én is versengő típus vagyok.

Egy pillanattal később üdvrivalgás harsant az összepréselődött sorokból.

– Jönnek – mutatott előre Jimmy.

A rendőröknek meg kellett küzdeniük a tömeggel, hogy szabadon hagyják az utat. A következő pillanatban szirénázó járőrautó ért fel a csúcsra, majd egy másik autó, az azeri csapat kísérőautója és egy motorkerékpár, nyergében a háttal ülő operatőrrel, aki szinte az élen haladó versenyző arcába nyomta a kameráját. Berman alig látott ki a zászlók erdejéből, míg végül a hátát csapkodó és őt éljenző szurkolók tömegében kiszúrta magát a versenyzőt. Liang volt az, az élen haladt. Berman a neten követte nyomon a versenyt, így tudta, mi történik, de a saját szemével is látnia kellett. Meg kellett ízlelnie a győzelmet.

Liang erősnek tűnt: eltökélt arccal, mégis egyenletesen lélegezve tekert. Felállt a nyeregből és még kipréselt magából minden erőt, mielőtt a lejtő előtt visszaült. Menet közben elvett egy vizesüveget, behúzta a cipzárt, amit a hosszú kapaszkodó alatt

leengedett, majd miután szájába tömött néhány falatot és ivott egy kortyot, már el is tűnt a szemük elől, nyomában a további kísérőautókkal és motorokkal, amelyek alig tudtak utat törni maguknak a tomboló tömegben.

A hangszórók elharsogták a sorban érkező kerékpárosok nevét, de Berman már hallotta őket. Jimmyhez fordult, aki biccentéssel jelezte, hogy ideje távozniuk. Berman követte, miközben elnézett a távolban kígyózó út felé. Látta Liangot és az őt követő karaván, ahogy odalent befordult egy kanyar széles ívébe. Jimmy vetett egy pillantást az órájára, majd a telefonjára.

– Négyperces előnye van. Innen szétszóródik a mezőny, de nem fogják üldözőbe venni. Hozza a szakaszt.

Noha látta a versenyzőjét, amint diadalmasan felért a hegytetőre, Berman kezdte megkérdőjelezni a döntését, hogy távolmaradjanak a finistől. Gyanította, hogy Jimmyvel órákra a hegytetőn ragadnak majd, de azt is tudta, hogy Liang nem egészen egy óra múlva megnyeri a Tour de France egyik szakaszát, ő pedig félúton jár a célja felé: korlátlan támogatást kap a nanotrófok fejlesztésére. Lelki szemei előtt anyja képe villant fel, de gyorsan félresöpörte. Ne most! Mélyen magába szívta az üdítő hegyi levegőt, és megengedett magának egy rövid, önelégült mosolyt.

38.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 17., SZERDA 8.10 (EGY HÉTTEL KÉSŐBB)

Pia állt az ismerős parkolóban, amíg összeszedte magát. Őszintén remélte, hogy a kapuőrséggel való kisebb összezördülése nem vetíti előre az általános fogadtatását, s csupán jelentéktelen félreértés. A biztonsági kapunál feltartóztatták, mivel a bejegyzett Volkswagen helyett Paul szüleinek öreg Toyotáját vezette, s bár az őr azonnal felismerte, mégsem akarta beengedni. A fickót az autó típusánál is jobban zavarta, hogy Pia azonosítókártyája nem működött, hiába húzta le. Amikor elmagyarázta, hogy hosszabb ideje nem járt itt, ezért nyilvánvalóan meg kell újítania a kártyáját, az őr egyenesen a biztonsági központba irányította, mielőtt az intézmény területére engedte.

Most, ahogy itt állt az autó mellett, úgy érezte, az idegei kezdik felmondani a szolgálatot. Még sohasem történt vele ilyesmi, de a Nano épületei hirtelen hatalmasan és ellenségesen tornyosultak fölé. A sötéten fölé boruló viharos égbolt és a mellőzöttség érzése pláne nem segített a rossz hangulatán. Az utóbbi eredetét nem kellett sokáig kutatnia: Mariel barátinak aligha nevezhető hívását leszámítva a Nano csupán egyszer próbált kapcsolatba lépni vele, amikor egy hivatalos levélben megerősítette a Mariel által elmondottakat, miszerint csak az orvosi alkalmassági vizsgálat után veheti fel újból a munkát. Pia tudta, hogy a kórházi számlákat és a fizioterápia költségeit fedezi a betegbiztosítása, a tranzakciókról azonban nem kapott semmilyen kivonatot. Mindennek tetejébe Mariel Spallek nem válaszolt a hívásaira és az

e-mailjeire, sőt újabban a hangpostája is azzal fogadta, hogy a fiók megtelt.

Pia önkéntelenül eltűnődött azon, hogy egyáltalán a Nano alkalmazottja-e még, vagy rendelkezési állományba került, mintha tanulmányi szabadságon volna. A fizetése továbbra is rendszeresen megérkezett a számlájára, ám erről a bank értesítette, nem a Nano. Akárhogy is legyen, birtokában volt a kezelőorvos és a fizikoterápiái osztály hivatalos igazolása, amelyben gyógyultnak nyilvánították, s bár a rehabilitációt nem fejezte be, véleménye szerint el tudta látni a munkáját. Különben sem maradt más választása, mint személyesen kideríteni, hogy állnak a dolgok.

Az egész reggel fenyegető eső lassan eleredt: először csak cseppenként, majd egyre hevesebben. Ahogy ott állt az esőben és próbálta összeszedni a bátorságát, ismerős alakot látott az épület bejárata felé haladni, őutána érkezett, de külön parkolóban állt le.

– Jason! Várjon egy kicsit!

Jason Rodriguez megfordult és meglátta Piát, majd miután zavartan intett neki, továbbindult. Pia szaladni kezdett, amíg meg nem állt a hórihorgas férfi előtt.

– Mi a baj, Jason? Annyi ideje sincs, hogy köszönjön?

– Elkések, Pia. Most tényleg nincs időm erre,

A férfi tekintete vadul repdesett ide-oda, még véletlenül sem nézett Pia szemébe.

– Paul mondta, hogy meglátogatott a kórházban, amíg eszméletlen voltam. Kedves magától. Bárcsak visszajött volna, miután magamhoz tértem!

Jason egy pillanatra lesütötte a szemét és elkapta Pia tekintetét, aki látta az arcán a fájdalmas kifejezést.

– Mi történt, Jason? Látom, nem szívesen áll szóba velem.

– Mariel… – kezdte halkan, majd elúszott a hangja.

– Mariel? Mi van Mariellel, Jason? Mariel mondta, hogy ne beszéljen velem? Mit mondott még rólam?

– Oké, figyeljen ide. – Jason minden figyelmét ráirányította, míg végül neki magának kellett elfordítania a tekintetét. – Mariel

megtudta, hogy elmentem a kórházba, és cseppet sem örült neki. Azt mondta, magával csak baj van, meg hogy messzire kerüljem el, ha itt akarok dolgozni. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy maga remek tudós, ha nem is könnyű ember, de azt felelte, hogy egy csomó mindenről nem tudok.

– Mint például? Utalt valamire?

– Nem mondanám.

– Mégis hitt neki.

– Sajnálom, Pia. Ez a hely óriási lehetőség nekem. Évek óta próbálok ilyen állást szerezni. Maga is tudja, mi megy odakint.

Pia olyan hosszú ideig meredt Jasonre, ameddig csak bírt. Egyszerűen nem hitte el. Mintha csak valamiféle pária volna. Tudta, itt az alkalom, hogy kiszedje Jasonből, amit nyilvánvalóan elhallgat előle, de egyszerűen nem maradt rá energiája.

– Sok szerencsét, Pia! – zárta le Jason a kínosan hosszúra nyúló csendet. – Remélem, megtalálja a helyét, őszintén mondom.

– A férfi felhajtotta a gallérját és elindult az épület felé.

Piának ki kellett töltenie valakin a haragját, ezért az esővel dacolva elővette a telefonját és felhívta Mariel Spalleket. Talán jobb is, hogy a főnöke nem vette fel; ki tudja, miket mondott volna neki. A hangposta jelentkezett, de nem fárasztotta magát azzal, hogy üzenetet hagyjon. Csak becsapta és bezárta a kocsi ajtaját, majd a főbejárat felé indult.

Szokásosan csak áthaladt volna az ajtón, egyenesen az íriszletapogató és az intézménybe vezető üvegajtók felé, de a biztonsági kapunál történt incidens után be kellett mennie a biztonsági irodába. A vendégeknek és futároknak a főbejárattól balra található recepciópultnál kellett jelentkezniük. Máris ott várakoztak páran, miközben kisebb csoportokban beszállingóztak a Nano alkalmazottai. Ez volt a nap legmozgalmasabb időszaka. A biztonsági őrök odafigyeltek arra, hogy az érkezők egyenként járuljanak a szkennerhez és lépjenek át az üvegajtón. Pia ismerte a legtöbbjüket.

A jóval nyugodtabb biztonsági központban egyenesen a pulthoz lépett. A Jasonnel folytatott rövid beszélgetés után gyanította, hogy itt sem lesz könnyű dolga. Nem ismerte a pult mögött helyet foglaló nőt, a névtáblája szerint HARRIET PIERSON-t, aki ugyanolyan katonás egyenruhát viselt, mint a többi biztonsági ember. Kezében tartotta az azonosító kártyáját, amit a nő egyetlen szó nélkül elvett. Láthatóan várta őt, és megpróbálta lehúzni a kártyát, ám ahogy a kapunál sem, úgy itt sem működött. A nő ezután eltűnt egy belső helyiségben.

Pia várakozás közben azzal múlatta az időt, hogy az előtérben nyüzsgő embereket nézte. Egyre többen érkeztek, így az íriszletapogató előtt kisebb sor alakult ki.

Harriet visszatért a pulthoz és visszaadta neki a kártyát.

– Nos, dr. Grazdani, úgy tűnik, hetek óta nem járt nálunk.

Pia bólintott és felemelte sínbe tett bal karját. Képzelte, mennyire kilóg innét a kötéseivel és az egyenetlen haját takaró baseballsapkájában, amihez farmert és kockás flanelinget húzott.

– Oké – folytatta Harriet –, frissítettem a kártyáját. Többé nem lesz gondja a kapunál.

Pia köszönetet mondott. Kilépett a biztonsági irodából és a szkenner előtt kígyózó sor felé indult. Miután ilyen könnyen végzett a biztonsági központban, egyre magabiztosabban várta, hogy végre feljusson a laborba. Várakozás közben meglátott egy ismerős őrt, aki a biztonsági ellenőrzésen túljutó embereket figyelte. Milloy volt az, igazi buzgómócsing, akivel egyszer korábban már összeszólalkoztak valamin.

Amikor rákerült a sor, Pia a letapogatóhoz lépett, de hiába várt, nem hallotta a szokott hangot. Ehelyett a gép vörösen villogva elutasította.

Már harmadszor próbálkozott, amikor Milloy odalépett hozzá.

– Kérem, lépjen ki a sorból, kisasszony. Láthatnám a kártyáját?

– Természetesen. – Meg sem próbálta leplezni a bosszúságát. Legalább abban biztos lehetett, hogy a kártyája működik.

– Egy pillanat, kisasszony. – Milloy elvitte a kártyáját a legközelebbi terminálhoz, ahol további bosszúságára legalább három percen át nyomkodta a gombokat és meredt a képernyőre. Néha vetett egy pillantást Pia felé, aki tehetetlenül toporgott dühében. Végül visszatért hozzá.

– Sajnálom, kisasszony, a kórházi kezelésére való tekintettel visszavonták a biztonsági minősítését.

– Akkor átengedne, hogy eljuthassak a személyzetishez és visszakapjam a biztonsági minősítésemet?

– Nem tehetem.

– Akkor mit javasol?

Milloy a távolba mutatott.

– Azt javaslom, fáradjon be a biztonsági irodába, ott majd segítenek.

– Onnét jövök, most frissítették a kártyámat.

– Akkor vissza kell fáradnia ugyanoda.

– Nézze, Mr. Milloy, ez már tényleg sok. Itt dolgozom, csak volt egy balesetem.

– Tisztában vagyok vele, de akkor sem engedhetem be.

– Hívja fel Zachary Bermant, ő majd tisztáz.

– Zachary Bermant, a Nano elnök-vezérigazgatóját – nevetett Milloy – És mit mondjak neki? Sajnálom, hölgyem, de nem segíthetek.

– Nagyon jól ismer engem – méltatlankodott Pia, bár tudta, hogy ebben a vitában nem győzhet. Már csak egy lehetősége maradt. – Oké, akkor hívja Whitney Jonest, a személyi asszisztensét.

– Tudom, kicsoda Whitney Jones. Ahogy történetesen azt is, hogy üzleti úton van a nagy emberrel. Miért nem hívja fel néhány nap múlva, ő majd biztosan segít magának. Most már mennie kell.

Pia látta Milloyon, hogy remekül mulat az ő kárára. Máskor talán tovább vitázott volna vele, de most nem pazarolta erre az erejét. Ahogy az autó felé ment, még inkább belelovalta magát a dühbe. Beszállt, és csikorgó gumikkal kifordult a Nano

parkolójából. Amint kiért az országútra, hirtelen döntött: ahelyett, hogy jobbra, a város felé vette volna az irányt, balra fordult és Zach Berman házát célozta meg. Talán elutazott, ahogy Milloy mondta, talán mégsem. S ha nincs is otthon, valahogyan csak le kell vezetnie az indulatát. Márpedig ebben a pillanatban minden haragja és csalódottsága az elnök-vezérigazgató ellen irányult. Végső soron ő tehet mindenről.

A kapu. Teljesen elfeledkezett a felhajtó végét lezáró kapuról, amíg kis híján neki nem hajtott. Megállt előtte és rátenyerelt a dudára. Az éles hang nyomán minden közeli fáról felrebbentek a madarak, hogy a fenyők magasabb ágain keressenek menedéket.

Néhány hosszabb tülkölés után feladta. Mindkét füle csengett. Ezután felfigyelt a csengő gombjára, és azt nyomta meg többször egymás után. Eltelt egy perc, majd még egy, minden válasz nélkül. Újra kiszállt a kocsiból és megállt ott, ahol a biztonsági kamerát sejtette, hogy dacosan csípőre tegye a kezét.

– Hé, Mr. Berman, nem tudok bejutni a laboromba. Maga szerint ez tisztességes? Segítettem megjavítani a nanotrófjait, erre így bánik velem? Ha nincs ott, talán majd megnézi a felvételt. Ráadásul van még egy befejezetlen ügyünk, ezt maga is tudja.

Egyre ostobábban érezte magát, ahogy a kőoszloppal perelt, amelynek tetejére feltehetően egy biztonsági kamerát erősítettek. Még egyszer felnézett és dacosan beintett a középső ujjával, mielőtt visszaült a kocsiba, hogy hazamenjen.

39.

Paul Caldwell lakása, Boulder, Colorado
2013. július 19., péntek 21.52

Pia Paul kanapéján ült, és már a harmadik pohár bort hajtotta fel. Semmi sem változott szerda óta, amikor hiába próbált bejutni a Nanóba, vacsora közben mégis újra elmesélte megpróbáltatásainak történetét, és Paul számára nagyon úgy tűnt, hogy ismét erre készül.

– Rendben, Pia. Nem akarok gorombának tűnni, de tudom, mi történt. Amíg betegszabin vagy, a Nano visszavonta a belépési engedélyedet, te pedig ki vagy bukva ezen. Érthető. Felfogtam. Hálátlan szemétládák mindannyian, azok után, hogy mennyit segítettél nekik, de nem tudom, mi mást tehetnél azon kívül, hogy felbérelsz egy ügyvédet és eléred, hogy a személyzetisek szóba álljanak veled.

– Nincs szükségem ügyvédre! – csattant fel tizedszer is Pia.

– Munkajogi közvetítőről beszélek, nem olyanról, aki a gyilkosokat védi. A Nano nem bocsátott el, csak nem tudsz bejutni a munkahelyedre, miközben továbbra is kapod a fizetésedet. Azért ez vicces. A legtöbb ember szívesen lenne a helyedben.

– Ez nem a pénzről szól!

– Tudom, tudom. Higgadj már le! Egy ügyvéd pillanatokon belül elintéz mindent, ha pedig nem tud bejuttatni a laborodba, akkor is meg kell állapodniuk veled. Akkor végre továbbléphetsz. Ez így nem mehet tovább.

– Hogyhogy így?

– Így, Pia, hogy újra és újra ezt hajtogatod, mint akinél megakadt a tű. Nem minden rejtélynek van megoldása. Menj el a lapokhoz, teregesd ki nekik a szennyest, meglátjuk, ők mit tudnak elérni. Az is lehet, hogy a kínai futó és a kínai biciklis örök rejtély marad. Egyelőre csak mi ketten tudjuk az igazat, és meg kell valljam, én is kezdem elveszíteni minden érdeklődésemet.

– Ha a lapokhoz fordulok, még ha meg is hallgatnak, a Nanónak nyilván van erre vonatkozó vészforgatókönyve. Nem megyek vele semmire, hacsak rá nem jövök, pontosan mit csinálnak. Bizonyítékot kell szereznem.

– Miközben meg van kötve a kezed. Ha nem tudsz bejutni oda, azt sem tudod kideríteni, mi folyik ott. Ilyen egyszerű. Ami engem illet, legszívesebben elfelejteném ezt az egészet.

– Vagyis magamra maradtam? Ezt akarod mondani?

– Természetesen nem, nem ezt mondtam. Segítek keresni egy jó ügyvédet. Ismerek néhányat. Ami azt illeti, történetesen ismerem Boulder legrámenősebb ügyvédjét, aki munkajogi pereket is vállal. Tökéletes választás. Elég, ha csak telefonál egyet, és megkapod, amit akarsz.

– Be akarok jutni a laboromba.

– Egy ügyvéd sem tud bejuttatni oda, ha a Nano nem akarja. Ezt be kell látnod. Beszéljünk inkább valami másról!

– Arra rá tudja venni őket az ügyvéded, hogy mondják meg, miért próbáltak megölni minket?

Paul nagyot sóhajtott.

– Nem, Pia, erre sem fog sor kerülni. Még azt sem tudjuk biztosan, hogy bárkinek van-e köze a balesetünkhöz. Én is csak homályosan emlékszem, mintha egy másik jármű is lett volna mögöttünk, mielőtt lefordultunk az útról, de cseppet sem vagyok biztos ebben. Azzal semmire se mész, ha ezt a kérdést bolygatod. Baleset történt, és kész.

– Sosem fogadom el, hogy egyszer csak lehajtottam az útról. Képtelenség.

– Azt hiszel, amit akarsz, de tényleg kezdesz olyan lenni, mint egy monomániás. Kész Moby Dick. .

– Mi?

– Nem érdekes. El akarsz még jönni velem Denverbe? Mindkettőnkre ráférne egy kis kikapcsolódás. Gyerünk, Pia, mit mondasz?

– Jól vagyok – felelte Pia. – Nem kell babusgatnod.

– Biztos?

Pia bólintott. Nem volt abban a hangulatban, hogy bulizzon és idegenekkel csacsogjon. És több bort sem kellett innia.

– Hé, Paul! – élénkült fel. – Megvan még a kamerád, amit a haverod adott kölcsön? Amivel a múltkor szórakoztunk.

– Igen, itt van. Miért?

– Megkaphatom?

Paul habozott. Próbált belenézni a lány szemébe, de Pia rögtön elfordította a tekintetét.

– Miért akarod kölcsönkérni?

– Nincs fényképezőgépem, és holnap kirándulok egyet, amíg te az osztályon leszel. Szerintem a bordáim már bírni fogják. Készítenék néhány fotót a vadvirágokról.

– Pia…

– Ugyan már, Paul, ne légy ilyen gyanakvó! Használnám a telefonomat is, de akarok néhány nagyobb képet a falra, ami szerinted annyira csupasz. Ekkora nagyításhoz igazi felbontás kell.

– Egészen pontosan mit forgatsz a fejedben?

– Semmit – vont vállat Pia. – Csak próbálok kreatív lenni, ha már ennyi szabadidő szakadt a nyakamba. Mit mondasz? Inkább menjek és vegyek egy gépet?

– Oké, megdumáltál. – Átkozottul akaratos tud lenni, gondolta Paul.

– Azt a kábelt is megkaphatom, amivel rákötöd a gépre? – kiáltott utána Pia. – Egy angyal vagy.

– Tudom. Féleszű angyal – mormolta maga elé Paul.

40.

ZACHARY BERMAN HÁZA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 21., VASÁRNAP 21.45

Zach Berman kijelentkezett a webhelyről, amit eddig használt. A Tour de France aznap fejeződött be. A spanyol versenyző győzött, aki az utolsó szakasz végén az élen karikázhatott be a Champs-Élysées-re, Liang Dalian azonban szintén felállhatott a győztesek emelvényére a Hegyek Királyának piros pettyes felsőjében, mint az a kerékpáros, aki a hegyi szakaszokon a legjobb eredményt érte el. A kínaiak közül elsőként neki sikerült megnyernie a Tour egyik szakaszát és győznie a nagy presztízsű hegyi versenyen. Liang egyperces tudósítást kapott a tévében („Kína fogja uralni a kerékpársportot?”), ám ennél is nagyobb volt az ünneplés a neten.

Látta a vele készült interjút, amelynél ugyanaz a tolmács segédkezett, akivel a csapat körül már többször találkozott. Liang alaposan bemagolta a válaszokat, őt is meglepte a saját teljesítménye. Ezúton is köszönetet mondott a támogatóknak és az edzőknek. Elárulta, hogy ő és a csapattársa, Bo idegenül mozog az európai környezetben, mivel korábban még sosem járt Kína határain túl. Hangot adott abbéli reményének, hogy mostani győzelme csak az első egy hosszú sorozatban. Ki tudja? Jövőre talán az egész Tour de France-ot megnyeri.

Sajnos nem fog megtörténni, gondolta Berman. Kína távoli tartományaiban nyilván most is ott kerekezik az a kamasz, akit kiválasztanak majd arra, hogy övé legyen mindazon rajongás, ami az új Kína hősének jár – Liang esetében azonban túl nagy a kockázata annak, hogy napvilágra kerülnek bizonyos kínos

múltbéli részletek. Berman tudta, hogy néhány hónapon belül történni fog vele valami, ami véget vet az ábrándjainak.

Felkeresett egy másik weboldalt is. Már csak egy hetet kell várni a londoni atlétikai világbajnokság ünnepélyes megnyitójára, amire ő is a fővárosba utazik, hogy ugyanazzal a várakozással, csak kétszer-háromszor izgatottabban tekintsen az eseményekre, mint a Tourra. Az lesz számára a vízválasztó. Egész jövője egyetlen versenyen állt vagy bukott, bár az edzők igyekeztek megnyugtatni, hogy nincs miért aggódnia. Ugyanazt mondták, amit Liang személyi edzője is mondott valahol Franciaországban, a Tour során: nincs miért aggódnia, hiszen a versenyző úgy is kiemelkedően teljesít, ha erejének alig nyolcvanöt százalékát használja ki. A tréner szerint Liang az egész versenyt megnyerhette volna, ha arra utasítják. Londonban sem a győzelem okozott gondot, inkább az, hogy ne győzzenek túlságosan.

Hitt e megnyugtató kijelentéseknek, mégsem tudott megnyugodni, így már vagy tizedszer kereste fel a kínai atlétikai csapat weboldalát. Még sosem látogatott ilyen népes kínai sportküldöttség Londonba, ennyi éremesélyessel a csapatban. Megtalálta a maratoni futókat és az ismerős arcot, a későn benevezett Yao Hong-Xiaut, aki lemaradt a márciusi selejtezőkről, viszont egy júniusi versenyen káprázatos időt futott. Berman tudta, hogy a kínaiak minden szálat megmozgattak, amíg bejuttatták a versenyre, de végül sikerült. Yao is indulhatott Londonban.

Berman összpontosítását egy különös, egyre erősödő távoli hang kezdte megzavarni, amelynek valahogyan sikerült átjutnia a ház öles falain és a három üvegtáblából álló biztonsági ablakon. Elfordította tekintetét a képernyőről, úgy összpontosított, hogy meghatározza a zaj forrását. A hang a hallhatósági tartomány peremén maradt, de akkor sem tévedett.

– Egy kurva autóduda – mondta ki hangosan. – Honnan a francból jön, a keleti partról? – Hátratolta a székét. Elhagyta a dolgozószobát, áthaladt a nappalin és belépett a biztonsági kamerák monitorjai közé. – Nocsak, nocsak. Mi a fene? – Az

egyik monitoron kimerevedett a kép, amint a kamera megállapodott a felhajtón. A rendszert úgy állították be, hogy a faágak kilengését leszámítva minden apró mozgást érzékeljen. A képernyő közepén Pia Grazdani állt: egyenesen a kamerába nézett és várakozóan felhúzta a szemöldökét. Egy szedán volánjánál ült, letekert ablak mellett. Berman látta, amint beletenyerel a kormányba.

– Égből hullt manna – válaszolt a saját kérdésére. A szíve máris gyorsabban vert, agyának hüllőközpontjában szétsugárzott az izgatottság. Pia eljött hozzá látogatóba, és nem is időzíthetett volna jobban. A siker ünneplés után kiáltott, márpedig senkivel sem ünnepelt volna szívesebben, mint vele. Most majd bepótolja mindazt, amit az előző látogatás alkalmával elmulasztott.

PIA ISMÉT RÁTENYERELT a kormányra. Azt tervezte, hogy öt teljes percen át ezt csinálja, és lassan kezdett lejárni az idő. Ezúttal is hirtelen elhatározásból, végső tehetetlenségében és csalódottságában jött el ide. Négy nappal korábban, miután nem jutott be a laborjába, sikertelenül próbálkozott ugyanezzel, de valamiért úgy gondolta, ma este más lesz. Nem tudhatta, visszatért-e a férfi Boulderbe – Marielhez hasonlóan ő sem válaszolt a hívásaira, SMS-eire és e-mailjeire –, Paul azonban egy reptéri ismerősén keresztül kiderítette, hogy a városban van. Legalábbis a Nano gépe visszatért. Azt már csak találgatni tudta, hogy Berman a fedélzetén tartózkodott-e.

Amikor megérkezett a felhajtó végi kapuhoz, reménykedéssel töltötték el a házban látott fények, bár semmi sem garantálta, hogy Berman otthon van, s ha igen, látni kívánja őt. Akárhogy is, ugyanolyan kitartó maradt, mint Berman az ő ostroma idején. Tudta, hogy aligha fog megoldást találni mindkét problémájára: nem juthat be egyszerre a laborba és kaphat választ a Nano ténykedésével kapcsolatos összes kérdésére. Annyira reálisan mérte fel a helyzetét, amennyire csak képes volt rá: tudta, hogy

tarthatatlanná vált a helyzete a Nanón belül, de ki akart deríteni minden tőle telhetőt, és Berman volt az egyetlen reménye ebben.

Hosszan vívódott, mit vegyen fel a kivételes alkalomra, ha valóban találkozna a nagyfőnökkel. Fekete koktélruhája alkalmatlannak tűnt a rögtönzött látogatáshoz, még ha Berman szívesen látta volna is ebben. Helyesebbnek találta, ha utcai ruhában megy, mintha csak beugrana hozzá. Korlátozott ruhatárából végül egy szűk farmert és hímzett fekete blúzt választott, ami remekül kihangsúlyozta az alakját. Lófarokba fogta a haját, így tüntette el a hat hete leborotvált foltot, azonban hiába próbálta elrejteni a sínt, amit egészen szerdáig viselni kell, mielőtt megszabadul az autóbaleset utolsó mementójától is.

A súlyos kovácsoltvas kapu hirtelen megrázkódott, majd a fémen csúszó fém éles sikoltása mellett lassan kinyílt. Pia leszállt a dudáról, mire az éjszaka neszei újra kitölthették a békés csendet. Csengett a füle a kitartó tülköléstől. Egy pillanatig habozott. Még nem épült fel teljesen; tudta, hogy nincs a legjobb harci formájában, ezért sebezhetőnek érezte magát, de eltökéltsége győzött minden fenntartása felett. Sebességbe tette az autót, áthajtott a kapun és követte a kanyargó utat.

A kövezett fordulóban, a házba vezető lépcső tövénél parkolt le, ahogyan korábbi látogatásaikor is. Vállára vette a szíjat, hátára vetette a fényképezőgépet, majd nekiindult a lépcsőnek. Amint fellépett az utolsó fokra, kinyílt az ajtó és Berman jelent meg a keretében. Meglepően hasonló öltözéket viselt, mint ő: farmert és kockás inget, a gombok helyén egyszerű patentokkal. Még cipőt sem húzott. Ajka önelégült mosolyra húzódott.

– Lám, lám. Üdv, idegen.

– Üdv. – Pia összerezzent, de ép kezével odaintett Bermannek. Most döbbent csak rá, mennyire ideges.

– Kedves, hogy integet. Mennyivel jobban áll magának ez, mint amit néhány napja mutatott.

– Micsoda? – Piának hirtelen eszébe jutott, hogy az előző sikertelen látogatása során beintett a kamerának. – Ó, igen.

Sajnálom. Nagyon mérges voltam. Azt hiszem, az egész világnak szántam, nem kimondottan magának.

– Bosszús volt, hogy nem talált itt?

– Nos, igen. – Szokás szerint az egész világ Berman körül forgott, Pia pedig belement a játékba. – Sok mindenről akartam magával beszélni, de a Nanótól senki sem felel a hívásaimra és az üzeneteimre. Önt is beleértve.

– Whitney és Mariel úgy vélte, így lesz a legjobb, de most itt van. Nincs kedve bejönni? Ahogy mondta, nekünk kettőnknek van egy befejezetlen ügyünk. – Felnevetett, majd ellépett az útból, hogy beengedje Piát. Pia a szeme sarkából úgy látta, mintha még rá is kacsintott volna. Tényleg ennyire pofátlan?

– Igen, van kedvem bejönni – felelte. – Köszönöm. – Próbálta megállni, hogy ne vágjon egy fintort, miközben arra gondolt, hogy mennyire mást értenek befejezetlen ügy alatt. Ez a szöveg tényleg bejön a többi nőnél? – Tudom, hogy késő van, de itt jártam a hegyek közt, vadvirágokat fényképeztem. – Megemelte a kamerát, ahogy elhaladt a férfi előtt. – Épp erre autóztam, amikor megláttam a fényeket. Remélem, nem bánja. Gondoltam, megkérdezem, miért nem mehetek be a laboromba.

– Hogy bánom-e? Le vagyok nyűgözve. – Berman becsukta mögöttük az ajtót, mielőtt besietett a ház belsejébe.

Pia követte a nappaliba. Látta, hogy a kis szalonba vezető ajtó zárva van. Egyébként a hely pontosan úgy festett, mint legutóbb, és a számtalan tárgy ellenére éppoly személytelen benyomást keltett, mint a saját lakása.

– Mindenekelőtt hadd keverjek egy italt – mosolyodott el Berman. – Hadd legyek jó házigazda.

– Csak egy pohár bort kérek, ha lehet. Nem szeretném, ha megismétlődne az, ami a múltkor történt.

– Igen, igaza van, de én akkor sem mondok le a rendes italról. Bőven van okom az ünneplésre, és higgye el, nem fog megismétlődni a múltkori.

– Mit ünnepel? – tudakolta Pia, de Berman máris visszavonult a konyhába, hogy elkészítse az italokat. Pia mélyen beszívta, majd kifújta a levegőt. Meg kell őriznie a hidegvérét.

Berman egy pohár fehérborral tért vissza és a saját italával, alighanem whiskyvel. Hóna alatt asztalkendőbe csomagolt borospalackot szorongatott.

– Jó lesz? Pinot Grigio. Nagyon szeretem, bár csak ritkán iszom bort, leginkább vacsora mellé. Megteszi?

Pia bólintott és elvette a poharat. Csak nagyon keveset akart inni, legyen bármi is az.

Berman a nappali egyik túlméretezett kanapéja felé terelte. Ő maga a szomszédos fotelt foglalta el.

Pia átfordította a kamerát, hogy az oldala mellett lógjon lefelé, de a szíjat továbbra is a vállán tartotta. Azon tűnődött, hogyan forduljon oldalt és készítsen néhány képet a férfiról.

– Tehát azt mondja, nem tud bejutni a laborjába. Nos, én úgy tudom, ehhez meg kell várnia az orvosi szakvéleményt.

– Mariel felhívott, amíg a kórházban feküdtem, és közölte velem, hogy nem térhetek vissza a Nanóba, amíg teljesen fel nem épülök, amit szerintem minden emberi számítás szerint megtettem, még ha viselnem is kell ezt a merevítőt. Amúgy hallom, bent járt a kórházban, és egyszer Jason Rodriguez is eljött. Köszönöm. Kár, hogy nem látogatott meg többet sem ön, sem Jason.

– Mostanában sokat utazom. A finanszírozási kérdések rengeteg figyelmet igényelnek, ezért többet vagyok távol. Azért követtem az állapotát. Bármi komplikáció esetén azonnal visszatértem volna.

– Ami a kórházi számlát illeti, úgy értesültem, hogy kiegyenlítették, ami gondolom, a Nano érdeme. Múlt szerdán viszont hiába próbáltam bejutni a laboromba, hogy ellenőrizzem a teszteket, nem engedtek be. Az őr szerint visszavonták a biztonsági minősítésemet. Ezután jöttem ide, hogy magyarázatot kérjek öntől. Jó munkaerő voltam. Jó munkaerő *vagyok*, és szerintem jobb bánásmódot érdemlek.

– Abban biztos vagyok. – Berman arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

– Abban biztos, hogy jobb bánásmódot érdemlek, vagy hogy meg is kapom? Mert a kettő rohadtul nem ugyanaz.

– Oké, Pia. – Berman előrehajolt a bőrfotelben. – Természetesen jobb bánásmódot érdemel, de a Nano is nagyobb fokú diszkréciót követel az alkalmazottaitól, amint azt többször is hangsúlyoztam. A biztonsági szempontok kiemelten fontosak, ahogy bármely más nanotechnológiai vállalatnál is. Mint tudja, a piaci verseny rettentően ádáz. Milliárdok forognak kockán. Irtózunk a hírveréstől, különösen a negatív hírveréstől.

– Mikor voltam én indiszkrét?

– Amikor a sürgősségi osztályfőorvosával üldözőbe vette a Nano furgonját, benne a szerencsétlenül járt kerékpárossal. Nem is értem, hogyan gondolta, de nyilvánvalóan fel akarta tartóztatni azt a kocsit.

– Vagyis tényleg tudta, hová megyünk – emelte fel Pia a hangját. Berman megerősítette az egyik gyanúját. Tehát megfigyelés alatt tartják?

– Azt nem mondtam, ön viszont beismerte, hogy a Nano alkalmazottait üldözte, akik a Nano ügyében jártak el, amihez sem magának, sem a Memorial Kórháznak nincs köze. Egyébként a baleset után raktuk össze a képet. Az a rádióbeszélgetés a mentősökkel, dr. Caldwell telefonhívása a sürgősségiről…

– Honnét tudja, hogy a sürgősségi főorvosával el akartuk kapni azt a furgont?

– …az a sztori, amit maga és a doki előadott a rendőröknek, hogy összekapcsolja a Nanót a balesettel. Szentséges ég, mégis mit gondolt?

Pia lemondott arról, hogy túlbeszélje Bermant.

– Azért ezt nem nevezném diszkréciónak – fejezte be a férfi.

– Elég sok mindent beismer ezzel… – kockáztatta meg Pia. Miután Berman így kiadta magát, nemigen tudta, mi mást mondjon. Újabb hazugságokra és kifogásokra számított.

– Nem ismerek be semmit. Valaki hallotta, hogy dr. Caldwell felhívta a sürgősségiről. A rendőrségen tett tanúvallomása a balesettel kapcsolatban éppúgy nyilvános, mint az övé. Később pedig feltartóztatott a Nano parkolójában egy alkalmazottat, akit előre figyelmeztettek, hogy ne álljon szóba magával…

– Beszéltem Jason Rodriguezzel, igen. A kollégám volt. Azt hittem, a barátom is, de nyilvánvalóan tévedtem.

– Higgye el, Pia, e pillanatban én vagyok a legjobb barátja. Mariel Spallek azt akarta…

– Mit akart?

– Kérem, higgadjon le. És üljön vissza. – Pia mostanra felpattant a kanapéról és dühödten járkált fel-alá, míg Berman nyugodt és számító magyarázatát hallgatta. A kamera elfeledetten lengett a vállán.

– Nézze az egészet az én szemszögemből, a Nano szemszögéből. Az imént leírt irracionális viselkedése, ami mellesleg akkor kezdődött, amikor szerencsétlen módon rábukkant arra a futóra, aki átmeneti rosszulléttel küzdött…

– Átmeneti rosszulléttel! A fickó klinikailag halott volt, amikor rátaláltam!

– Az lehetetlen. Örömmel jelentem, hogy a legjobb egészségnek örvend és a legjobb képességei szerint végzi a dolgát. Attól tartok, rosszul mérte fel az állapotát. Utána pedig külön megkértük rá, hogy feledkezzen el az incidensről, de nyilvánvaló módon nem fogadta meg a tanácsunkat. Sajnálom, Pia. Igaza van, jó alkalmazottunk volt, és nagymértékben hozzájárult a céljaink eléréséhez minden területen, ahol csak dolgozott. Ugyanakkor nem csak nem működött együtt velünk, de nem átallotta azt sugallni, hogy a Nanónak valamiféle köze lehet a balesetéhez, amikor maga száguldozott nyaktörő tempóban. Mindezek tetejébe birtokomban van a biztonsági kamera felvétele, amelyen hívatlanul megjelenik az otthonomnál és mindenféle obszcén gesztusokat tesz.

– Ó, ne már! Tudja, hogy nem gondoltam komolyan. Talán gyerekesen viselkedtem, de ez tökéletesen érthető.

– Nem hinném, hogy bárki is elfogadhatónak találná az ilyen viselkedést. Remélem, ezt nem védekezésnek szánta.

Pia visszaült, magába roskadva az ajkát harapdálta. És most?

– Tehát maga utasította az embereit, hogy ne hívjanak vissza?

– Mariel ragaszkodott hozzá, hogy szüntessem meg a munkaviszonyát, bár ő sincs abban a helyzetben, hogy követelőzzön, én azonban úgy döntöttem, inkább nyitva hagyom az ajtót. Orvosi igazolást kérek, amiben az áll, hogy tökéletesen visszanyerte az egészségét, azután leülök és beszélek a fejével, de maga átvette a kezdeményezést, és most itt tartunk.

– Mégis miről akart beszélni velem?

– Azt gondoltam, felnőttek módjára tárgyalhatunk, mint férfi a nővel.

Berman újra rákacsintott és elmosolyodott, hogy ezzel is arra emlékeztesse, kivel tárgyal. Félrefordította a fejét és legszívesebben elrohant volna, de maradt a helyén. Mint férfi a nővel, nem mint főnök a beosztottjával. Ez mindent elmondott róla.

– Olyan beszélgetésre gondoltam, amilyen ez is – folytatta Berman egy korty ital után. – Remélem, még képes átváltozni veszedelmes bajkeverőből és biztonsági kockázatból igazi csapatjátékossá. Személy szerint én annak örülnék, ha nálunk maradna.

– Mi folyik a Nanóban? – bukott ki Piából. – Kik ezek a futók és kerékpárosok, akik úgy hullanak körülöttünk, mint a legyek? Miért nem mehetek át egyetlen másik épületbe sem? Én ilyennek képzelem el az érett beszélgetést.

– Ugyan már, Pia! Semmi olyasmi nem történik a Nanóban, ami ne történne meg a világ bármely más vezető nanotechnológiai kutatóintézetében. Naivitás volna mást hinnie. Mindnyájan teljes fordulaton pörgünk, s az egyetlen különbség az, hogy a molekuláris gyártásban elért eredményeink révén némi előnyt élvezünk a versenytársakkal szemben. A nanorobotok terén sikerült a gyakorlatba átültetnünk az elméletet, de mint mondtam,

diszkrétnek kell lennünk, máskülönben a vetélytársaink rövid úton beérnek minket. Próbáltuk szabadalmaztatni az áttöréseinket a molekuláris gyártás terén, de az ilyesmi nem megy egyszerűen. Az egész eljárás alapja az, ahogyan az élő sejtek riboszómiái úgy viselkednek, ahogy az Úr az ő végtelen jóságában megteremtette őket. S ahogy az lenni szokott, természetes mechanizmusokat nem könnyű levédetni, pedig elhiheti, hogy mindent megpróbáltunk.

– Sajnálom, de ennyi nem elég. Tudnom kell, hogy senkinek sem esik baja a kísérletek során.

– Ugyan már, Pia – ismételte Berman, mintha egy éretlen gyerekkel beszélne. – Senkit sem kényszerítünk semmire, nekem elhiheti. Minden teljesen önkéntes. Minden területen tehetséges embereket alkalmazunk, akik beérik azzal, hogy elvégzik a maguk munkáját, és nem fárasztják magukat mások dolgával. Ezért vannak különálló kutatási részlegeink. Csak nagyon kevesen láthatják az összképet. Mint mondtam, szeretném magát megtartani, de ha továbbra is úgy érzi, hogy be kell látnia minden bezárt ajtó mögé, akkor nem hiszem, hogy ez lehetséges. Ebben az esetben közös megegyezéssel felbontjuk a szerződését, és kap egy nagyon bőkezű végkielégítést. Természetesen lesznek bizonyos megkötések is, például meghatározott ideig nem vállalhat munkát más nanotechnológiai vállalatnál. Sok mindent nem lát át, de azért így is épp eleget tud a legfontosabb projektünkről. Ha elhagyja a Nanót, legalább lesz esélyé, hogy kitöltse a gyakorlati idejét.

Berman nagyot kortyolt a whiskyjéből. Aznap még csak ez volt az első, úgyhogy nem aggódott. Ezúttal is úgy intézte a dolgot, mint annak idején Whitney-vel, és hagyott időt Piának, hogy az elhangzottak tudatosuljanak benne.

Felállt és átsétált a szalonba, majd nem sokkal később újra felbukkant, kezében újabb itallal. Ahogy lenézett Piára, egyre inkább átadta magát szenvedélyének. Tudta, hogy nem is kellene beszélnie vele. Marielnek van igaza: nagyon intelligens, nagyon heves, nagyon kitartó, és nagyon veszélyes. Tudta, hogy nem bízhat meg benne, de elveszíteni sem akarta úgy, hogy kirúgja,

vagy még drasztikusabb módon. Meg akarta tartani egészen addig, amíg rá nem un. Hozzászokott, hogy az élet minden területén sikert arat, és elég hiú volt ahhoz, hogy azt higgye, bármit megkaphat. Márpedig Piát mindennél jobban akarta. A legjobb úton haladt a megszerzése felé, még ha a lány ennek nem is adta jelét Ahogy ott ült a kanapéján, harci sérülései dacára igézőbbnek tűnt, mint bármikor. Másra sem vágyott, csak arra a buján erotikus táncra, majd az azt követő vad szeretkezésre. Képzelete máris elragadta.

A maga részéről Pia úgy érezte, kiismerte Bermant. A férfi gazdag és kifinomult, bármit is jelentsen ez. Nagy és láthatóan virágzó céget vezet, amely különös kapcsolatot ápol a kínaiakkal, akik befektetéseket adnak titkokért cserébe. Márpedig a Nanónak van elég titka, Kína pedig elképzelhetetlen nagyságú tőke felett rendelkezik. Berman ettől nyilván különlegesnek és kivételesnek hiszi magát, ezért ugyanúgy játszadozik vele, ahogy korábban nyilván más nőkkel is. Épp csak azt nem vallja be, hogy valami történik a Nanóban, amiről ő nem tudhat. Nem, még ezt is bevallja, mégis úgy terpeszkedik előtte a bőrfoteljében, mint a világ királya. Miközben a kifinomultság máza alatt ott reszket a kanos kis rohadék, aki reméli, hogy szerencséje lesz.

Viszonylag rövid élete során Pia rengeteg ilyen férfit ismert. Tulajdon hatalmuktól megrészegült embereket, akik valamilyen módon birtokolni akarták, holott éppen a gondjaikra bízták őt. A főnökei voltak, mint ebben az esetben; máskor pedig, ami a legrosszabb, családi kötelék fűzte őket egymáshoz. Egy újabb ragadozót látott maga előtt, aki hatalmával visszaélve rá akarja kényszeríteni az akaratát. S bármennyire tudta, hogy veszélyes játékba kezd, elhatározta, hogy kihasználja ezt az esélyt és megtudja, amit akar.

41.

ZACH BERMAN HÁZA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 21., VASÁRNAP 22.22

– Kaphatnék még egy kis Pinot Grigiót? – nyújtotta Berman felé az üres poharát, míg jövőjének kérdését egyelőre nyitva hagyták.

Amikor Berman az imént ismét eltűnt a szalonjában, ugyanolyan módon szabadult meg a bor maradékától, ahogyan legutóbb a whiskytől: kiloccsantotta a kanapé alá. El kell játszania, hogy becsípett, ehhez pedig józannak kell maradnia.

– Természetesen. – Berman megörült a kérésnek. Pia talán máris megadta magát. Felállt a palackkal és újratöltötte a poharat. Ahogy végzett, rámosolygott, a lány pedig viszonozta a gesztust. Miután úgy tett, mint aki tekintélyes mennyiségű bort nyakalt be, Pia visszatette a poharat az asztalra és megmarkolta a kamerát, hogy levegye róla a lencsevédőt. Felállt és eljátszotta, hogy nehezen őrzi meg az egyensúlyát.

Berman szórakozottan figyelte, azután összeráncolta a homlokát, amint a tükörreflexes gép objektívja egyenesen ráirányult.

– Várjon egy kicsit! – nyújtotta kezét a fényképezőgép felé. – Mi a fenét művel?

– Egész délután fényképeztem – magyarázta kuncogva Pia. – Csak csinálok még néhány képet. Le akarom kapni magát.

– Miért? – Berman valamiért ösztönösen ódzkodott attól, hogy lefotózzák. A túlbuzgó lesifotósok mindig is idegesítették.

– Mert olyan jóképű – felelte Pia.

– Nem szeretem a fényképeket.

– Ugyan már! Lazítson! – Pia megemelte a kamerát, hogy belenézhessen a keresőbe, de Berman még most sem engedte le a kezét. – Hé, ez digitális! Ha nem tetszik, majd kitöröljük.

– Talán később. Talán majd csinálunk egymásról néhány fotót.

– Na, csak párat!

– Nem! Üljön vissza. Beszéljünk a megállapodásunkról.

Pia visszaült a kanapéra és letette maga mellé a fényképezőgépet. Még nem mondott le az esélyről.

– Oké – lazult el Berman. – Elmondom, mit kínálok. – Körvonalazta ajánlatát. Valóban nagyvonalú feltételeket kínált, melyek hallatán Pia kezdett összezavarodni.

– Várjunk csak, maga most munkát kínál nekem?

– Igen, személyes asszisztensi feladatkörben. Nem a Nanónak dolgozna, hanem közvetlenül nekem. Ugyanúgy, mint Jones kisasszony, aki szintén így lett a személyi asszisztensem. S mint tudja, nagyra becsült és jól fizetett munkatársam.

– Említette a titoktartási záradékot…

– Hogyne. Ez szerves része a megállapodásunknak, és már magára az ajánlattételre is vonatkozik.

– Úgy érti, még azelőtt alá kell írnom, hogy ismertetné a részletes feltételeket?

– Igen, a közvetlenül nekem dolgozó magasszintű munkatársak esetében ez a protokoll. Mindenre kiterjed. Van itt egy példány a maga nevére kiállítva, az új munkaszerződésével együtt.

– Előre elkészített egyet nekem? – Piának már akkor feltűntek az iratok Berman kezében, amikor az új italával együtt belépett a helyiségbe.

– Nem egészen. Mint mondtam, ez a protokoll. Az eredetije Whitney-nek készült.

– Várjunk, ez így túl gyors. Mit kellene csinálnom?

– Ez még megállapodás tárgya. Bizonyos alkalmazottak esetében szeretem bebiztosítani magam, mielőtt megkeressük azt a helyet, ahová tökéletesen beillenek. A maga esetében sem

kételkedem abban, hogy értékes tagja lesz a csapatnak, úgy tudományos tapasztalatai, mint egyéb… képességei révén.

– Mégis mire gondol?

– Arra, hogy a labor talán nem a legalkalmasabb munkahely a maga számára, de szeretném, ha velem maradna. Szeretném, ha mellettem lenne és elkísérne az utazásaimra. Ön intelligens, jók a meglátásai és nagyon meggyőző tud lenni. Őszintén szólva jobban szeretném, ha nekem dolgozna, mint ellenem. Nagy segítség volna. Amellett kivételes módon vonzódom magához, Pia, ami a lakásán történtek után aligha éri meglepetésként.

– Ezért akar szerződést kötni velem? Milyen romantikus!

– Ne izéljen már, Pia! Maga volt az, aki önként és dalolva idejött. Mégis hogyan képzelte el ezt az estét? Mit gondolt, miről fogunk beszélgetni? Vagy mit fogunk csinálni? Mindketten felnőtt emberek vagyunk.

Berman egészen halkan beszélt, s ahogy egyre közelebb hajolt hozzá, Pia a kanapé sarkába szorult.

Azután búcsút intett minden elővigyázatának: felállt, Berman foteljének karfájára ült, és átkarolta a férfi vállát. Egészen közel hajolt a füléhez, úgy suttogta:

– Csak mondja azt, hogy semmi köze sincs a balesetemhez.

Berman lassan felemelte a fejét.

– Esküszöm.

– Hazudik – vágta rá Pia. Karjával, amit eddig a férfi vállán tartott, élesen belekönyökölt Berman veséjébe, majd felpattant és átszaladt a dohányzóasztal túlsó oldalára, mielőtt Berman utána kaphatott volna.

– Várjon, míg elkapom! – kiáltott fel a férfi, de szélesen mosolygott. Élvezte a játékot.

– Mit csinálna velem? Talán megver?

– Megütött…

Pia addig ugrándozott a bútorok között, amíg el nem jutott az előtér közelébe. Itt feltartotta a karját.

– Az semmiség, nézzen csak meg engem. A karom két helyen eltört, négy bordámnak annyi, agyrázkódásom volt. Felrepedt a lépem is.

– Nem az én hibám. – Berman megadóan felemelte a karját. Egyszerre nevetett és nézte szinte kérlelő tekintettel.

Pia tudta, hogy jól ítélte meg. Gyáva féreg, aki szívesen okoz fájdalmat másoknak. Ebben is az alávaló nagybátyjára emlékeztette.

– Élvezi, ha bánthatja a nőket?

– Nem, Pia, higgye el nekem. Talán szeretek játszadozni, de ez mindig a másik beleegyezésével történik, és remek móka. Ugyan már, Pia, most éppen maga kínoz engem.

– Tudom.

– A pénzről van szó? Emeljük a tétet?

– Oké, emeljük a tétet.

– Megduplázom a fizetését.

– Adja írásba!

Berman visszasietett az íróasztalához és lefirkantotta a szerződés sorait. Pia szemében gyengének, kétségbeesettnek és szánalmasnak tűnt. Ha nem tudott uralni egy helyzetet, próbálta megvenni az ellenfelét. Egyre erősebbnek érezte magát attól, hogy ilyen hatalma van felette.

– Lássuk a számot!

Berman átadta neki a szerződést.

– Ez már jobban tetszik. Most jöjjön ide.

A férfi elindult felé, mire belelökte a bőrfotelbe.

– Hol tartja a játékszereit?

– A játékszereimet?

– Tudja, miről beszélek. Egy ilyen férfi, egy ekkora nagy házban…

– A hálószobában. A szekrényben, az ágy mellett.

– El ne mozduljon innét.

Lekapcsolta a lámpákat a nappaliban, majd felsietett Berman hálójába. Megtalálta a szekrényt, s ahogy sejtette, tele volt

különféle szexuális segédeszközökkel: álarcokkal, kötelekkel és bilincsekkel, meg egy sor olyasmivel, amiről nem is tudta, mire való. Gyorsan cselekedett, még mielőtt elveszítené a hidegvérét. Elvett egy szemkendőt, egy bilincset és egy kötelet, bár még most sem tudta, pontosan mihez kezd velük, azután kibújt a farmerból és a blúzából, s csak a bugyiját és melltartóját hagyta magán. A ruháival együtt a kellékeket is magához vette, ahogy visszatért a földszintre.

Berman szeme kikerekedett, amikor meglátta a csupaszságát és a zsákmányt, amit a szekrényben talált.

– Ne moccanjon! – parancsolt rá Pia, ahogy a kötél kivételével mindent ledobott a kanapéra.

– A világért se. Mit akar csinálni velem? – Berman értett a szerepjátékhoz, miközben egészen lenyűgözte Pia mozgása és teste. Nem mulasztotta el egyetlen mozdulatát sem.

– Majd meglátja. – Pia mögé lépett és rámordult, hogy hajoljon előre és nyújtsa hátra a kezét. A férfi engedelmeskedett, miközben a válla felett próbált leskelődni. A sín valamelyest akadályozta Piát, de így is sikerült megkötnie a férfi kezét, ha nem is túl erősen. Azt akarta, hogy ki tudjon szabadulni, de csak némi erőfeszítés árán. Ezután újra elé lépett és visszanyomta a fotelbe.

– Azt mondtam, meglátja, de hazudtam. – Megkötötte a szemkendőt Berman tarkóján, majd egyenként felpattintotta a gombokat az ingén, felfedve mellkasát és irigylésre méltóan lapos hasát. – Így szereti? – Végigfuttatta ujjait a férfi testén, míg meg nem állapodott az övénél. Megrántotta a csatját.

Berman felnyögött és fészkelődni kezdett.

– Azt próbálom érzékeltetni – magyarázta Pia –, milyen lesz, amikor teljesen felépülök. Ahogy az imént mondtam, sajnálatos módon eltörtem a karomat, úgyhogy a többivel még várnunk kell.

– Mi a fenéről beszél? Nem akarok várni!

Pia fogta a kamerát, megállt Berman előtt, és beállította a fókuszt. Azután előrenyúlt, lerántotta a kendőt és elkattintott egy

sor fényképet, míg a férfi meglepetésében hatalmasra nyitotta a szemét.

– Mi a fasz?! – üvöltött fel Berman.

– Tökéletes – mosolyodott el Pia. – Illik majd a vadvirágokhoz.

– Mondtam, hogy nem fényképezhet le.

– Azt mondta, nem szereti a kamerákat – helyesbített Pia. Gyorsan visszatette helyére a szemkendőt, mielőtt még Berman rájött volna, mi történik. A férfi hevesen rázta a fejét, ahogy próbált megszabadulni tőle.

– Hé! Vegye le ezt a szart!

– Sajnálom. – Újabb képet készített Bermanről, ezúttal szemkendőben, azután gyorsan felkapta a ruháját és helyére tette a lencsevédőt.

– Most meg mit művel? – Berman máris küszködve próbálta kiszabadítani a kezét.

– Várnia kell még egy kicsit, amíg teljesen felgyógyulok. Amennyiben érdekli, Mr. Berman, azért akartam lefotózni, hogy ne önnél legyen az összes kártya. Biztosíthatom róla, hogy csak személyes célra fogom felhasználni a képeit.

Berman küszködve lábra állt, majd a kanapéba fúrta arcát azon igyekezetében, hogy lerángassa fejéről a szemkendőt.

Pia felkapta az asztalról a szerződést, és kezében a ruháival futva indult a kijárat felé. Nem akarta megvárni, amíg Berman kiszabadul. Még a felöltözéssel sem bajlódott, csak szaladt az autója felé. Nem tudta, Berman képes-e távolról bezárni előtte a kaput, de gyanította, hogy igen, és nem akart csapdába esni a birtokon. Amikor közeledtére a kapu feltárult, végtelen megkönnyebbülést érzett. Az országúton száguldva már azon tűnődött, hogy milyen következményei lesznek a mai estének, de legalább a fényképeket sikerült megszereznie.

42.

PIA LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 22., HÉTFŐ 1.04

Pia miután hazaért, először is lezuhanyozott, hogy Berman szagát is lemossa magáról. Ezután áttöltötte a képeket a kameráról a számítógépére, és talált egy fotót, ami nem is sikerülhetett volna jobban. Ahogy a szemkendő lekerült róla és a fényképezőgép vakuja villant egyet, a férfi hatalmasra nyitotta a szemét. Az írisz körül háromszázhatvan fokban látni lehetett a szemfehérjét, miközben a tökéletes fókusznak köszönhetően minden részlet kivehető maradt. Jobb képet készített, mint a saját szeméről, bár már az is remekül működött.

Ahogyan korábban is tette, életnagyságúra nagyította a szemet és átmásolta a képet a telefonjára. Gyorsan dolgozott és megtartotta a lendületét, amióta elmenekült Berman házából. Még az öltözködéssel sem bajlódott, míg haza nem ért. Ilyenkor éjféltájt úgysem látta senki, amikor beszaladt, kezében a kamerával és a ruháival.

Azóta sem állt meg, most pedig arra készült, hogy haladéktalanul bemegy a Nanóba. Ugyanott találta a laborköpenyét, ahová több mint hat héttel korábban akasztotta. Eltette azonosító kártyáját és lófarokba kötötte a haját, mielőtt visszatért az autójához. Úton a Nano felé újra végigfutott a listán. Tudta, jó adag szerencsére lesz szüksége ahhoz, hogy a terve működjön, s ahogy közeledett, egyre idegesebbé vált. A magabiztosság, amit a lakásán érzett, lassan kezdett elolvadni. Egyedül abból a tényből meríthetett erőt, hogy a legtöbb

munkatársánál jobban ismerte az éjszakás őrséget, mivel a késői műszakok során gyakran kapcsolatba került a tagjaival. Abban is biztos volt, hogy nem keveredik gyanúba azért sem, mert több mint egy hónapja nem találkoztak – történt már ilyesmi –, ám minél közelebb került, annál nyugtalanabbá vált. Ezer okot is talált arra nézve, hogy miért nem válhat be a terve.

Mire elérte a kaput, szó szerint remegett; az ajkát harapdálta, ahogy átadta kártyáját az őrnek. Megkönnyebbülésére a férfi csak futó pillantást vetett rá, mielőtt visszaadta, azután megbökte a sapkáját és felnyitotta előtte a kaput.

A könnyű bejutás helyreállította megingott önbizalmát, bár a neheze még hátravolt. Abban bízott, hogy ismerni fog legalább egy biztonsági őrt, és az is felismeri majd őt. Távozáskor gyakran elcsevegett velük, még tréfálkozott is azon, mennyire alaposak. Remélte, hogy az ismeretség nem fogja megnehezíteni, sőt, inkább megkönnyíti majd a dolgát.

Leparkolt és a lehető legmagabiztosabb léptekkel indult a bejárat felé. Két őr teljesített szolgálatot. Az egyiküket, Russt ismerte, fiatalabb társát azonban most látta először. Csak nemrég kerülhetett ide.

– Helló, dr. Grazdani, rég nem láttam – köszöntötte Russ. – Sajnálattal hallom, hogy balesete volt.

– Igen, Russ, de szerencsésen visszatértem.

Akkor is Russ volt szolgálatban, amikor a saját szeméről készült fotóval próbált belépni. Vetett egy gyors pillantást a recepcióspult felé, és megkönnyebbüléssel látta, hogy senki sem ül a számítógép előtt. Aggódott, hogy az őr esetleg kiszúrja: Zachary Berman elnök-vezérigazgató lép be az épületbe, nem pedig a nő, akit több mint egy hónapja nem láttak. Igaz, ha nem tud bejutni, akkor az se számít, hogy ül-e ott valaki. Visszafordította a figyelmét Russ felé, aki fiatalabb társával beszélgetett és nem figyelt rá.

Előkapta a telefont és anélkül, hogy hátranézett volna, a szeme elé emelte a Berman íriszéről készült képet. Megnyugtató csipogás

hallatszott, felvillant a zöld fény. Elsőre sikerült. Pia kitárta az üvegajtót és már készült belépni rajta.

– Dr. Grazdani!

Russ volt az.

– Igen? – Pia látta, hogy nincs hová menekülnie.

– Üdv ismét a fedélzeten.

– Köszönöm, Russ – Pia fellélegzett. – Jó újra itthon.

Elsietett, türelmetlenül lecsapott a felvonó hívógombjára, és abban a pillanatban beszállt, amint kinyílt az ajtó. Közben mindvégig azt várta, hogy másodszor is utánakiabálnak. Megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, amikor az ajtó végre bezárult, és a fülke emelkedni kezdett. Miután felért a negyedikre, haladéktalanul a labor felé vette az irányt. Itt is a telefonos trükköt használta, és a szkenner ezúttal is jól reagált.

Bár kísértést érzett rá, hogy ránézzen a kutatási naplóra és lássa, hogyan haladnak az emlősökön végzett kísérletek, érezte, hogy nincs sok ideje. Berman nyilván nagyon berágott, ráadásul szexuálisan is frusztrált, ami önmagában elég ok arra, hogy nemkívánatos személlyé nyilvánítsa. Azok után, amit a férfival tett, semmiben sem lehet biztos, ezért úgy kell kezelnie ezt az alkalmat, mint a legutolsó esélyt arra, hogy átkutassa a Nanót.

Mivel a cég minden négyzetméterét biztonsági kamerák pásztázták, nem mászkálhatott ott laborköpenyben és farmerban, amiben könnyen kiszúrták. Sok alkalmazott viselt fehér nadrágot és köpenyt, ahogy a kórházakban is, ő pedig be akart olvadni közéjük. Végül Mariel irodájában talált egy ilyen öltözéket. Kicsit nagy volt rá, de azért felvette, sőt egy műtős maszkkal és sapkával is kiegészítette.

NÉHÁNY MÉRFÖLDDEL ARRÉBB, egy drága lakás éjjeliszekrényén megszólalt a telefon. SMS érkezett. Amikor néhány perccel később a telefon újra életre kelt, a gazdája kinyúlt érte a takaró alól és magához vette, miközben bosszankodott egy sort, hogy elfelejtette lenémítani lefekvés előtt. Nem mintha szokatlan lett

volna a csörgése. A telefonszámát számos rendszerrel összekapcsolták, hogy időben értesüljön bizonyos személyek, mindenekelőtt Berman mozgásáról, bár ha ő kívánt kapcsolatba lépni vele, inkább az otthoni vonalát használta. Amit gyakran olyan triviális okokból is megtett, mint hogy nem tud aludni.

Whitney Jones két üzenetet látott a kijelzőn. Az első arról tájékoztatta, hogy Zachary Berman 2.05-kor belépett a főépületbe; a második szerint 2.08-kor benyitott az egyik negyedik emeleti laborba. Felsóhajtott. Semmi szokatlant nem talált abban, ha Berman a nap bármely szakában bement a céghez, azon viszont eltűnődött, mit kereshet éppen abban a laborban. Végül vállat vont és visszatette a telefont az éjjeliszekrényre. Gyorsan visszaaludt, mielőtt túl sokat spekulált volna a történteken.

PIA TELJES MŰTŐS FELSZERELÉSBEN indult a folyosóra nyíló ajtó felé. A labor nagyjából úgy festett, ahogy hátrahagyta – ugyanazokat az eszközöket látta, amelyek felett hosszú órákon, heteken, hónapokon át görnyedt. Egy pillanatig eltűnődött, vajon kik dolgozhatnak most itt, de gyorsan elvetette a gondolatot. Nem maradt ideje a sajnálkozásra; el kellett végeznie, amiért idejött. A kísérleti egerek ketreceire is csak egyetlen pillantást vetett.

Miután elhagyta a labor viszonylagos biztonságát, kilépett a folyosóra. Azt tervezte, hogy egyenesen a hídra vezető ajtóhoz siet, amelyen többször is sikertelenül próbált átjutni. Mariel mindig ezen át érkezett vissza a komplexum más részeiből, bármit is csinált ott.

Ahogy az ajtó felé tartott, azon tűnődött, mit fog találni a túloldalán. A komplexum számos épületből állt, mégis az tűnt a legígéretesebbnek, amelyiket célba vette. Olyan közel állt az épülethez, ami otthont adott a legtöbb biotechnikai labornak, hogy még külön híddal is hozzákapcsolták. Ha valóban van valahol egy kórházuk, itt kereste volna legelőször.

Próbált szokványos tempóban haladni. Nem akart olyan benyomást kelteni, mint aki siet, vagy éppen nem tudja, hová

megy. Az ajtó felé közeledve tenyerébe rejtette iPhone-ját, amíg újra előkereste a Berman szeméről készült fényképet, majd a füléhez emelte a telefont. Balra, a mennyezeten mintha biztonsági kamerát látott volna: kis, felfordított tálra emlékeztető sötétbarna műanyag burkolatot. Ahogy a szkennerhez lépett, szeme elé emelte a telefont, majd amint meghallotta a csipogó hangot, gyorsan leengedte és a zsebébe csúsztatta. A fény zölden villogott. Az ajtózár kattant egyet. Átjutott.

A szíve tovább zakatolt, immár a félelem és a várakozás elegyétől. A titkos ajtó túloldalán ugyanaz fogadta, amit eddig is látott: fényesen kivilágított falak és fehér padló. Még azt sem érezte, hogy a két épületet összekötő hídon járna, ötven méter után azonban át kellett jutnia a másik épületbe, s ez a tudat baljós jelleget kölcsönzött a steril környezetnek. Talált néhány ajtót, de sehol egy számot vagy névtáblát. A mennyezeten rendszeres közönként műanyag félgömbök sorakoztak, nyilván további kamerák. A balján felvonók túlméretezett ajtói jelentek meg.

Hirtelen észrevett egy felé tartó alakot, a termete alapján egy férfit, akinek arcát ugyanúgy műtős maszk rejtette, mint az övét. Lekerekített élű, fehér műanyag táskát hordozott, ami tökéletesen illett a kórházi környezetbe. Pia szíve kihagyott egy ütemet, amint a közeledő férfi felé fordította a fejét. Úgy három méter távolságból biccentett felé, majd újra előreszegezte a tekintetét. Pia viszonozta a gesztust, ahogy továbbhaladt. Némán suhantak el egymás mellett, mint két hajó az éjszakában.

Pia lassan kifújta a levegőt, amit addig ösztönösen visszatartott. Persze, hogy mások is vannak itt, nyugtatgatta magát, és nyilván a monitorokat is figyelik. Mégis mire számított? Meg kell őriznie a nyugalmát és zavartalan ütemben kell továbbmennie. De merre? Több ajtót és hozzá tartozó íriszletapogatót is elhagyott. Melyiken lépjen be? Gyanította, hogy a negyediken lehet, mivel a biotechnikai épület negyedik szintjéről jött át, bár biztos ebben sem lehetett. Elméletben egy épület átkutatása pofonegyszerű. Gyakorlatban minden, csak nem az.

A folyosó balra ívelt, majd kereszteződésbe torkollt. A padlóra felfestett vonalak különböző irányokba tartottak: a zöld balra, a vörös jobbra. Melyiket válassza? Mindkét irányban ugyanaz várta: újabb folyosó. *Állj, ha piros, várj, ha sárga, indulhatsz, ha zöld a lámpa,* jutott eszébe a mondóka, azután meggondolta magát, és mégis a piros vonalat követte. Harminc méter után újabb balkanyar következett, előtte pedig, túl az őrizetlen biztonsági állomáson, hatalmas, kétszárnyú ajtó magasodott, mellette a falba ágyazott íriszletapogatóval. Bármi is haladt át azokon az ajtókon, hatalmasnak kellett lennie.

Még most sem tudta, mit keres, az ösztönei mégis azt súgták, hogy talált valamit. Aznap este negyedszer villantotta fel a telefonját a szkennereknek, majd várta a zöld lámpát. Amint kigyulladt, már nyitotta is az egyik ajtószárnyat és belépett. Meglátta, .mi van a helyiségben. A szeme kidülledt és nagyot nyelt.

– Édes istenem… – nyögött fel megkövülten.

A TELEFONJA MÁSODSZOR is felébresztette Whitney Jonest. A kijelzőn ismét Bermant látta, amint a Nano komplexumában közlekedett. Szentséges ég! Most meg az intézmény szívében, a belső szentélyben van, ahonnét csak a vezetékes eszközök, köztük a szkennerek tudnak kommunikálni. Ha nem így volna, felhívná, hogy minden rendben van-e, esetleg megkérdezné, mi a csudáért kóborol arra az éjszaka közepén. Végül úgy döntött, küld neki egy SMS-t, amit ráér megkapni akkor, ha majd visszatér a térereje.

„Mi a helyzet? – gépelte. – Minden rendben? Reggel 8-kor telefon Londonból!”

Visszatette a telefont, majd szitkozódva a másik oldalára fordult. Nagyon úgy tűnt, hogy aznap éjjel nem nagyon fogja kipihenni magát.

43.

NANO, LLC., BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 22., HÉTFŐ 2.48

Pia egy hatalmas, közel háromméteres, folyadékkal teli üvegtartály előtt állt. Éppen szemmagasságban, álló helyzetben egy férfi teste lebegett előtte – pontosabban egy férfitest kétharmada. Kínainak vagy ázsiainak tűnt. Az agyát teljesen lecsupaszították; a száján szorosan illeszkedő, a búvárok légzőkészülékére emlékeztető maszkot látott. Nyitott szemei kifejezéstelenül meredtek előre. Pia látta, hogy a mellkasát is felnyitották, láthatóvá téve a felfúvódó és leereszkedő tüdőt. A férfi egyik lábát és egyik karját teljesen eltávolították, a csonkokat valamilyen fehér anyaggal zárták le. A megmaradt karon és lábon láthatóvá tették a különféle izomcsoportokat, amelyek izomkötegei közé elektródákat ágyaztak.

A férfi nem mozdult, majd legnagyobb rémületére azt is meglátta, mi tartja a helyén. Teljes magasságában függőleges rúd járta át, emellett a testből különféle csövek ágaztak ki, amelyek a padlóba ágyazott, légmentesen zárt dobozokhoz vezettek. Ezekből a dobozokból még több vezeték indult a fal s az abba ágyazott kijelzők és csapok felé. Közelebbről is megvizsgálta a csöveket. Az egyikben vörös folyadékot látott mozogni – élénk színű, oxigénnel telített vért.

A félember élt, már ha ezt életnek lehet nevezni. És felszúrták egy tűre, mint egy kipreparált pillangót.

Addig hátrált előle, míg neki nem ütközött a falnak. Ahogy körülnézett a meleg, nyirkos és barlangszerű helyiségben, a magas

fekete mennyezeten meglátta a csöveket és vezetékeket. Halvány, kékes árnyalata alapján ultraibolya fény érkezett az irányukból, bár a helyiséget leginkább maga a tartály világította meg, amelynek lámpáit felülre szerelték, mint egy hatalmas akváriumét. Több ilyen tartályra felfigyelt, talán tízre is, bár onnét, ahol állt, nem mérhette fel, hogy valamennyi foglalt-e. A legtöbb annak tűnt.

Mások is ténykedtek a teremben, feltehetően a labor munkatársai, akik hozzá hasonlóan műtős maszkot viseltek. Úgy tizenöt méternyire többen az egyik tartály köré csoportosultak és mélyen belemerültek a vitába, de a helyiséget betöltő zajtól, a szivattyúk dörmögésétől és sziszegésétől nem hallotta a hangjukat. Három… nem, négy embert is látott. Nehéz lett volna pontosan megmondani. Amikor az egyikük felé fordult és észrevette, céltudatosan a legközelebbi pulthoz lépett, felvette a naplót és úgy tett, mintha tanulmányozná.

– Istenem, istenem, istenem… – hallotta saját mormolását. Mi a franc folyik itt? Fejében ott visszhangzottak Berman hazugságai: „Senkit sem kényszerítünk semmire. Minden teljességgel önkéntes.” Na persze, gondolta. Ezek az élve felboncolt emberek is önként jelentkeztek. Eszébe jutottak az orvosi egyetem laborjában látott szerencsétlen kutyák. Állatot preparálni is épp elég beteg dolog, na de ez?

– Önkéntesek? – suttogta. – A nagy szart!

Egy másik tartályt, benne egy nővel, szemközt állítottak fel az elsővel, talán hogy a két áldozat láthassa egymást, gondolta morbid módon Pia. A nőt éppúgy folyadékban tartották, mint az első tartályban látott férfit, és félig szintén felboncolták. Láthatta a tüdejét, ahogy minden lélegzetvételnél kitágul. Megborzongott. Amit itt tapasztalt, messze meghaladta minden rémálmát. Ezeket az embereket élőhalott állapotban tartják és mesterségesen lélegeztetik, miközben az életfunkcióikat figyelik. De miért?

A vér.

Látta, hogy a csövek minden tartályhoz csatlakoznak; látta a rajtuk keresztül távozó és beáramló vért. A szerencsétleneket azért

tartották életben, hogy feldolgozzák és kielemezzék a vérüket. Közelebbről is megvizsgálta a nőt, akinek a karján ugyanolyan tetovált számokat látott, mint a kínai futóén. Keserű szemrehányást tett magának, amiért annak idején nem követte ezt a nyomot. Néhány pillanatig próbálta értelmezni a számokat, gondolatai azonban folyton visszatértek a vérhez. Ha ekkora figyelmet érdemel, akkor neki is meg kell vizsgálnia. Közel került az igazság megismeréséhez, de mindenképpen igazolnia kell a gyanúját.

Miközben a naplóba temetkezett, a hatalmas helyiséget és a többi dolgozót tanulmányozta. Látta, hogy komolyabb védőöltözetet viselnek, mint ő: nem csupán maszkot és sapkát, de köténytt, kesztyűt és cipővédőt is. Óvatosan behúzódott a tartály mögé, nehogy észrevegyék az utcai cipőjét és hétköznapi ruháját. A tartályból kiágazó vezetékek a keringetőkhöz kapcsolódtak, amelyeken hozzáférési pontokat alakítottak ki, így egy fecskendő birtokában akár mintát is vehetett a vérből.

A terem közepe táján észrevett egy fiókos asztalt, rajta a legkülönfélébb kémcsövekkel, laboredényekkel, és ahogy várta, fecskendőkkel – ezt azonban csak úgy érheti el, ha elindul a többiek felé. Azok pedig mindenképpen kiszúrnák, hogy nincs megfelelően beöltözve, azaz nem tartozik ide. Ami azt jelenti, hogy így vagy úgy, de le fog lepleződni.

MIUTÁN PIA TÁVOZOTT, Zach Berman alig mozdult. Még ki sem oldozta magát azonnal. Egyszerre érezte magát dühösnek, megalázottnak, izgatottnak, pattanásig feszültnek, de leginkább csalódottnak. Indulatát főként Pia távozása váltotta ki, valamint a makacs eltökéltsége, hogy elkészítse róla azokat a fotókat, amikor előre figyelmeztette, hogy nem teheti. Nem mintha komolyan aggasztotta volna a dolog – végtére is, mit kezdhet velük? Láthatóan abba a nevetséges illúzióba ringatta magát, hogy ezzel valamilyen előnyre tesz szert. Mégis hogy képzelte? Kirakja valamelyik közösségi oldalra? Amikor a képeken csak annyit látni, hogy nincs rajta ing és be van kötve a szeme? Nagy ügy! Kicsit

talán kínos lesz megmagyaráznia, de a lényeg, hogy ez semmilyen hatással nem lesz a kínai kormánytisztviselőkkel fenntartott kapcsolatára. A kínaiaknak is vannak ágyasaik, és mindannyian imádnak játszadozni. E tekintetben hasonlítanak a franciákra.

Berman gondolatait inkább az kötötte le, hogy milyen ritka kincsre bukkant. Micsoda partner, micsoda játszma! A lány a végletekig incselkedett vele, ő pedig perverz módon arra vágyott, hogy újra megtegye, mielőtt magával ragadja a hetedik mennyországba. Telefonja zavarta meg a tűnődését: egy SMS érkezését jelezte. Mi lehet ennyire fontos az éjszaka közepén? Hirtelen belevillant egy képtelen gondolat: a lány talán valahogyan megszerezte a privát számát, és most tovább incselkedik vele a telefonon.

Gyakorlott mozdulattal kibújt a kötél szorításából, hogy elővegye a telefonját. Az ördögbe is, csak Whitney emlékezteti valami holnap reggeli telefonra! Honnét tudja, hogy még fent van? A nőnek lehetne már saját élete, a fene vigye el! Ledobta a telefont a kanapéra, ami nem is olyan rég még Pia csábos alakját fogadta magába. Ábrándjaiban a lány visszatért hozzá. Hátradőlt a fotelben és kéjesen álmodozott arról, mit csinál vele legközelebb, ha alkalma nyílik rá. A lány már kétszer meglépett, egyszer az ő hibájából, egyszer a saját akaratából, de többet ez nem fordul elő. Az incselkedésnek is megvan a határa.

KÉT TECHNIKUS HIRTELEN ELHAGYTA a helyiséget egy oldalsó bejáraton át, amit Pia eddig észre sem vett. A másik kettőt láthatóan teljesen lekötötte a probléma, amiről eddig a tartály mellett vitatkoztak a társaikkal, ő pedig kihasználta a lehetőséget és az asztalhoz sietett, ahol az orvosi eszközöket tartották. A laborokban és műtőkben használatos legkülönfélébb eszközöket látta az asztalon, de hol tarthatják a fecskendőket? Kihúzott néhány fiókot, mielőtt megtalálta őket. Kivett egyet és visszatért az első tartályhoz, amelyik legközelebb esett a kétszárnyú ajtóhoz.

Gyors vizsgálat után kiderült, hová kell csatlakoztatnia a fecskendőket. Beszúrta az elsőt és levett egy kémcsőre való vért, majd közvetlenül utána két másikat. Amikor megkockáztatott egy újabb pillantást a terem túlsó vége felé, látta, hogy a harmadik technikus is távozott. A hátramaradt munkatárs mélyen beletemetkezett a feladatába, bármi is legyen az. Pia előhúzta zsebéből a mobilját, elindította a kamerát és lekapcsolta a vakut, majd gyorsan elkattintott egy képet anélkül, hogy felemelte volna a telefont.

Ezután kisétált a helyiségből; vissza sem nézett. Vajon észrevették? Biztosan vannak kamerák mindenhol, gondolta, de talán nem keltette fel a gyanút. Ha viszont bárki összevetette a belépési naplót a megjelenésével, az távolról sem emlékeztetett Zachary Bermanre. Attól tartott, nem maradt sok ideje, ezért menet közben próbálta feldolgozni a látottakat. Emberi lényeken kísérleteznek: valahogyan életben tartják őket, és különféle módszerekkel elemzik mesterségesen keringetett vérüket. Egy pillanatra megtorpant, amikor azt hitte, menten elhányja magát. A Nano olyan súlyos bűnt követett el, ami egyszerűen leírhatatlan, most azonban nincs idő az efféle érzelmekre. Gyorsan össze kell szednie magát Dolga van.

Ahogy visszafelé tartott a laborjába, önkéntelenül is a kínai futóra gondolt, akit segített bevinni a sürgősségire. Ugyanebben a kínzókamrában végezte? Ha nem őt, akkor egy másik tetovált férfit zártak abba az üvegtartályba, hogy kísérletezzenek rajta. Miközben Berman azt mondta, nem történik a Nanóban semmi olyasmi, amit ne tennének meg a világ bármely más nanotechnológiai kutatóintézetében. Komolyan hitt ebben? Azok után, amit látott? Egy pillanatra újra elővette a rosszullét, amibe egész teste belerázkódott.

Miután visszaért a laborba, arra gondolt, hogy ott helyben felhívja a rendőrséget, de valamiért már nem bízott a hatóságokban. Különben is tilosban jár; a Nano biztonsági emberei könnyen bebizonyíthatják, hogy hamis személyazonossággal jutott

be. A hatóságok ma éjjel egyébként sem jutnának a labor közelébe, a Nanónak pedig bizonyára az ilyen esetekre is megvan a vészforgatókönyve. Talán lebontanak mindent, vagy kicserélik az embereket más emlősökre, ha a szükség úgy kívánja. Minél több információt szerez, annál jobb.

Meg kell vizsgálnia a vért. A Nanónál végzett munkája a nanotrófokról szólt, de tudta, hogy a cég által tökéletesített nanomolekuláris gyártási módszerekkel bármilyen más nanorobotot is előállíthatnak. A tartályba zárt kísérleti alanyok láttán felmerült benne a kérdés, hogy mi mást gyárthat még a vállalat. A rémálomba illő teszteket más körülmények között talán kísérleti állatokon hajtanák végre, de az ádáz piaci versenyben, a hatékonyság érdekében egyszerűen átugrották az állatkísérleteket, és rátértek az emberekre.

A laborban gyenge szelektív centrifugálásnak tette ki a vérminta egy részét, hogy elkülönítse a plazmától a vérlemezkéket és a fehérvérsejteket. Tudta, hogy a nanotrófok úszóképessége ultrahang segítségével megváltoztatható, ezért a centrifugálás előtt ezt is használta a mintán.

Amíg zajlott a szétválasztás, bekapcsolta az egyik nagy teljesítményű elektronmikroszkópot, hogy legyen ideje bemelegedni. Amint ezt megtette és a vérminta maradékát elrejtette a labor hűtőjében, lehámozta magáról a műtősruhát. Hirtelen eszébe jutott valami. Le kell tesztelnie a kínai futó vérét is, amit Paul őrzött meg. Ez kockázatosabbá tette az egész akciót – el kell hagynia a Nano területét, majd vissza kell térnie –, de tudta, hogy nincs más választása. Bármit talál is a tartályban őrzött preparált kísérleti alany vérében, tudnia kell, hogy a szerencsétlenül járt futó vérében is ugyanaz van-e.

Égve hagyta a fényeket a laborban, visszasietett a lifthez és lement a földszintre. Amilyen nyugodtan csak tudott, áthaladt az üvegajtón és átvágott az előtéren. Russ még nem adta le a szolgálatot, újságot olvasott a recepcióspult mögött.

– Máris végzett, kisasszony?

– Még nem, Russ. Nemsokára visszajövök.

44.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 22., HÉTFŐ 3.25

Mint milliónyi amerikainak, Paul Caldwellnek sem volt vezetékes telefonja. Kizárólag mobilt használt. Amikor kikapcsolta, valóban elérhetetlenné vált, így éjszaka sosem riasztották egy-egy esethez, mint más orvosokat. Ő pedig komolyan vette, hogy mielőtt lefekszik, mindig kikapcsolja a telefont.

Pia mindezt már barátságuk kezdetén megtudta róla. Tudta jól, hogy amikor nincs szolgálatban és a kórház közelében, csak úgy tudja elérni, ha elmegy hozzá a lakására. Ha pedig erre egy kései időpontban kerül sor, az ágyból kell kirángatnia.

Mindezt az elméleti tudást eddig még nem próbálta ki a gyakorlatban, de most, miután elhagyta a Nanót, meg sem próbált telefonálni Paulnak: egyenesen a lakására hajtott. Még a motort sem állította le, csak kiugrott az autóból, és odaszaladt a házhoz. Jó percig nyomta a kaputelefon gombját, mire választ kapott.

– Ki az? – kérdezte Paul álmosan.

– Pia vagyok, Paul. Beszélnünk kell.

– Pia? Te vagy az? Az isten szerelmére, fél négy van. Nem várhat a dolog?

– Nem, nem várhat. Ha várhatna, nem lennék itt.

– Mi történt? Jól vagy?

– Engedj már be, Paul!

Paul megnyomta a gombot, Pia pedig felszaladt a lakásához vezető lépcsőn.

– Van itt valaki? – Biztosra akart menni.

– Nincs senki, csak én. – Paul egy szál alsónadrágban, félig csukott szemmel és borzas hajjal állt az ajtóban. – Mi az, ami ennyire nem várhat? – Becsukta az ajtót és bizonytalan lábakon megállt az előtérben.

– Hol van a vérminta? A kínai futóé?

– Mi van? Mihez kell?

– Csak úgy. Hol van, Paul? Nagyon sietek.

– Azt látom. A vér a kórházban van, az orvosi szoba hűtőjében. Legalábbis én oda tettem. Nem ülnél le és mondanád el, mi folyik itt?

– Nem, most tényleg nem lehet. Nincs rá időm. Látnom kell azt a mintát. Meg kell vizsgálnom. Bízz bennem, Paul, tudom, mit csinálok. Miután felöltöztél, gyere utánam a kocsiddal. Bemegyünk a kórházba és elhozzuk a mintát. Csak fél órát kérek, azután alhatsz tovább a pihe-puha ágyadban. Ez nem várhat reggelig. Reggel talán már nem tudok bejutni a laboromba.

– Azt hittem, most sem tudsz bejutni a laborodba. Mi változott?

– Nincs időm elmesélni. Azonnal vissza kell mennem. Felégettem magam mögött néhány hidat, talán az összeset, de már sejtem, mi folyik a Nanóban, hogy mit akartak eltitkolni előlem. Érd be annyival, hogy a helyzet rosszabb, mint valaha is gondoltam. Igyekezz már, Paul! Néhány óra múlva visszajövök és elmondok mindent, feltéve, hogy igazam van.

Paul tiltakozott volna, de Pia már távozott és félig nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Tudta, hogy simán visszafekhetne, de akkor Pia visszatérne és újra kirángatná az ágyból, ezért magára kapott egy farmert és egy pólót, majd belelépett a papucsába, mielőtt követte. Pia türelmetlenül, járó motor mellett várta a kocsiban. Ahogy odalépett hozzá, leengedte az ablakot.

– Most tényleg nincs erre idő, Paul. Ha megkapom a vért, egy óra múlva visszajövök. Addigra meglesz minden, amire szükségem van.

– Szükséged? Mire?

Pia feltekerte az ablakot, Paulnak pedig nem maradt más választása: beült az autójába, és követte Piát a Memorial Kórházig. Az épület elhagyatottnak tűnt, ahogy egészen a sürgősségi osztály hátsó kapujáig hajtottak. Paul átkísérte Piát a néptelen osztályon az orvosi szobáig. Pia most először találta tökéletesen kihaltnak a folyosót.

Paul egyetlen hang nélkül lépett be. Az ügyeletes orvos békésen aludt tovább a kanapén, míg kinyitotta a hűtőt, ahol a személyzet az előre csomagolt ebédjét és vacsoráját tartotta. Mélyen benyúlt a fagyasztóba, és előhúzott egy barna papírzacskót.

– Ide rejtetted?

Paul megvonta a vállát.

– Ezt a hűtőt sosem szokták kitakarítani. Miután eltűnt a vérminta, az üldözési mániád rám is kezdett átragadni. Akkor jutott eszembe ez a rejtekhely.

– De így megfagyott az egész! Mikroszkóp alatt kellene megvizsgálnom.

– Jól látod, Pia, a fagyasztóba tettem, mivel fogalmam sem volt, meddig kell őrizgetnem. Azt se gondoltam volna, hogy egyszer az éjszaka közepén hirtelen szükséged lesz rá.

– Oké, oké. Most menj haza, nemsokára én is megyek, rendben?

Sietve visszatértek a hátsó parkolóhoz. Pia beült az autóba, amelynek motorját azóta sem állította le, Paul azonban nem engedte, hogy becsapja előtte az ajtót.

– Aggódnom kellene miattad? Pontosan hová mész?

– Nem kell aggódnod. Tényleg szívesen elmondanék mindent, de túl sokáig tartana. Amint tudok, elmegyek hozzád és beavatlak. Kapcsold be a telefont, hogy fel tudjalak hívni, bár az is lehet, hogy egyszer csak szó nélkül megjelenek. Nem tudom, mi lesz! Most már engedd el az ajtót.

Az ajtó hangos dörejjel becsapódott, majd Pia csikorgó gumikkal kitolatott és a kijárat felé száguldott. Paul hosszan nézett utána. A csaj tényleg nem semmi, ezt el kellett ismernie. Az

akaratos szó kevés ahhoz, hogy leírja a személyiségét. Hihetetlenül bosszantó, de valahogy mégis ez adja a báját. Azon kapta magát, hogy Pia tiltakozása ellenére nagyon is aggódik miatta. Tudta, hogy nem lesz képes visszaaludni, amíg újra el nem megy hozzá.

HA EGYSZER FELÉBRESZTETTÉK, Whitney Jones se könnyen aludt vissza, de miután a telefon tájékoztatta Zach Berman mozgásáról, végül sikerült mély álomba zuhannia. Még hallotta a csipogó hangot, ahogy Berman elhagyta a belső labort, majd közvetlenül utána a másikat, ahogy továbbindult a Nano komplexumában, ám mire a telefon újra megszólalt (Pia ekkor távozott a biolaborok tömbjéből), Jones már aludt.

Nyugalma azonban rövid életűnek bizonyult.

Ezúttal határozottan bosszúsan ébredt, és rácsapott a villanykapcsolóra, hogy lássa, mi az már megint. Azt kívánta, bárcsak kikapcsolhatná ezt az átkozott telefont, de sajnos a munkaköréhez tartozott, hogy kövesse a főnöke mozgását. Töltött magának egy pohár vizet a konyhai csapról, majd leült a pulthoz. Látta, hogy Zach Berman valamivel négy óra után visszatért a Nano komplexumába, miközben tudta, hogy csak nemrég távozott. Hol a fenében járt? Mi a nyavalyát csinál?

Whitney visszagörgette az üzenetek listáját, hogy lássa, mit válaszolt főnöke a korábbi SMS-ére. Amikor nem találta a választ, egy pillanatra összezavarodott, azután ráébredt, hogy amit Berman válaszának hitt, valójában csak a biztonsági rendszer automatikus üzenete volt – ami arról tájékoztatta, hogy a férfi visszatért a laborba, ahol korábban járt. Tényleg, mi a fenét csinál? Az egésznek semmi értelme.

Látta, hogy egy másik SMS érkezését is átaludta, amikor Berman elhagyta a Nanót. Ujjaival dobolni kezdett a márványpulton. Főnöke nem válaszolt az üzenetére. Az eset talán nem éppen példa nélküli, de mindenképpen szokatlan – főleg annak fényében, hogy Berman mennyire aktív volt aznap éjszaka.

Nyilván látta az üzenetét, csak nem vett róla tudomást. Amit tekinthetne sértésnek is, ha nem ismerné annyira.

Még a kezében tartotta a telefont, amikor újabb üzenet érkezett. Ezúttal arról, hogy Berman másodszor is visszatért ugyanabba a laborba. Miért járkál ki-be?

Egy hosszú pillanatig maga elé képzelte a helyet, és máris tudta, ki dolgozik a laborban. Fejében ott rajzott a számtalan lehetőség, ami a felismerésből következett.

– Francba – mormolta maga elé, amint eldöntötte, hogy felhívja Berman házát.

PIA BELENÉZETT a nagy teljesítményű mikroszkópba, hogy lássa a tartályba zárt férfi centrifugált vérét. Addig finomított a beállításokon, míg a kép ki nem élesedett. Amint ezt várta, olyan gömb alakú részecskék rajzottak a szeme előtt, amelyek minden jellemzőjüket tekintve nanotrófoknak tűntek, mégsem hitte, hogy azok volnának, mivel kobaltkék árnyalatúak voltak, míg a nanotrófok a mikroszkóp alatt mindig feketének tűntek. A gyanúja eddig igazolást nyert. A preparált férfi vére nagy mennyiségben tartalmazott valamiféle nanorobotokat.

Ezután átült a pásztázó elektronmikroszkóp elé. Előkészített egy mintát ugyanabból a vérből és a kamrába helyezte, majd aktiválta a vákuumszivattyút. Nem sokkal azután, hogy kialakult a teljes vákuum, az elektronmikroszkóp monitorján megjelent a kép. Pia ezúttal biztosan tudta, hogy nanorobotokat lát, de nem olyanokat, amilyenekkel ő dolgozott. A nanotrófok ellipszoidok, ezek azonban tökéletes gömbök voltak. Fogalma sem volt, miféle nanorobotok lehetnek. A jobb felbontás érdekében háromszázezerszeresre állította a nagyítást, majd kivárta, míg végbement a pásztázás. Ezután kiélesítette a képet.

Most már alaposabban megfigyelhette a mesterséges nanorészecskéket, a mikroszkópon látott kékes árnyalatukat leszámítva, mivel az elektronmikroszkóp csak fekete-fehérben dolgozott. Felmérhette, hogy a nanorobotok felszínét az egyenlítői

övük mentén nanoelekromos rotorok borították Elképzelése sem volt, mire valók.

Átváltott a Paultól elhozott és mostanra felolvadt vérmintára, s végigment ugyanezen a procedúrán. A mikroszkóppal kezdett, és eleinte nem látott mást, csak a vérsejteket, jobbára vörösen, néhol fehéren. Több mint tíz percen át keresett, s már épp feladta volna, amikor ráakadt az első kékes gömbökre. A kínai futó vérében is talált nanorobotokat, csak nem akkora koncentrációban. A jelenlétük így is eleget elárult neki.

Amikor ideérkezett és szorgalmasan elvégezte a nanorobotokkal kapcsolatos házi feladatát, megtudta, hogy a nanotrófok atyja, Robert Freitas létrehozott egy respirocitát – olyan nanorobotot, ami ezerszer hatékonyabban képes továbbítani az oxigént és szén-dioxidot, mint a természetes vörösvérsejtek. Ha tippelnie kellett volna, mit lát most, respirocitákat mond, melyek alkalmazása katasztrofális következményekkel járt. A Nano egyértelműen túl korán, megfelelő előkészítés nélkül fecskendezte őket emberi kísérleti alanyokba. El sem tudta képzelni, miért tettek ilyesmit.

Abban a tudatban, hogy mindent elvégzett, amit jelen körülmények között tudott, összeszedte a mintákat és a megmaradt vért, és mindent eltett a barna papírzacskóba, amiben a futó mintáját behozta.

Miután lekapcsolta az eszközöket, vetett egy pillantást az órájára. Mindjárt reggel öt. Nem vesztegette az idejét, és örülhetett, hogy nem zavarták meg. Többet nem kell visszatérnie ide. Megszerzett mindent, amivel leleplezheti a Nanót és Zachary Bermant, aki nem csupán etikátlan, de embertelen kísérleteket hajtott végre a vállalatával. Birtokában volt a bizonyíték: két vérminta külön forrásból, egy élő és egy élőhalott kísérleti alanytól, valamint remélhetőleg egy fénykép, amit még ő sem látott.

Bármilyen megnyugtató csend honolt is az elhagyatott laborban, tudta, milyen óriási kockázatot vállalt, amikor távozott a

Nanóból, majd újra visszatért ide. Mégis úgy érezte, megért ennyit annak tudása, hogy mindkét vérmintában kimutatható a nanorobotok jelenléte.

Paul vallomása döntő lehet. Nélküle minden állítását kétségbeesett kísérletnek tudhatnák be, egy nemrégiben elbocsátott munkatárs – vagy ami még rosszabb, a vezérigazgató csalódott szeretője – részéről. Bár csak ő látta az üvegtartályba zárt testeket – ami elég hihetetlennek tűnő állítás –, Paul Caldwell mellett nem lehet csak úgy elmenni: jelen volt az első vérminta levételénél, emellett makulátlan szakmai hírnévnek és tekintélynek örvend, így senki sem kételkedhet abban, hogy a vér valóban a kínai futótól származik. Egyetlen éjszaka alatt sokkal több mindenre rájött, mint remélte. Nem maradt más hátra, mint az azonnali cselekvés.

Küldött egy SMS-t azzal, hogy úton van. Nem számított válaszra – a férfi nyilván visszafeküdt aludni –, ettől függetlenül azt tervezte, hogy újra elmegy a lakására. Majd felkelti, ahogyan korábban. Kisietett a laborból és lement a földszintre. Izgatottságában komoly próbatételt jelentett, hogy tartsa a szokásos sebességét. Az előtérben elérkezett az éjszakai műszak legcsendesebb órája, amikor még Russ is elvonult valahová, hogy egyedül hagyja posztján a fiatalabb, ismeretlen őrt, aki csak biccentett, amikor Pia távozott. Már csak a parkolóból kell kijutnia, és szabadon távozhat.

Az öreg Toyota elsőre beindult. Pia azt várta, hogy bármelyik pillanatban lekapcsolhatják, de gond nélkül kifordult a parkolóból és áthajtott a kapun. Egy pillanatig komolyan aggódott, amikor az őrnek néhány pillanattal tovább tartott felemelnie a sorompót, de végül sikerült, és ő kikanyarodhatott a néptelen országútra. Gondosan vezetett, betartotta a sebességhatárt, és nem mulasztotta el bekötni az övét. Nem akarta, hogy izgalmában a legapróbb hibát is elkövesse.

Minden elővigyázatossága ellenére a visszapillantóban hamarosan felbukkant egy rendőrautó. Legnagyobb rémületére

nem előzte meg, csak beállt közvetlenül mögé. Egy perccel később villogni kezdtek a fények és egy pillanatra megszólalt a sziréna.

– Kérem, húzódjon félre – szólt a fémes hang. Vonakodva engedelmeskedett, miközben azon tűnődött, vajon mit követhetett el. Megállt, de a motort nem állította le.

Mi a nyavalya lehet?, gondolta. *Talán kiégett a féklámpája?* A járőrautóból senki sem szállt ki. Belévillant, hogy hívnia kellene a 911-et, de nem tette, majd két nagy terepjáró húzódott le a rendőrautó mögé. Pia rémülten vette le lábát a fékről, de mielőtt elindulhatott volna, újabb terepjáró bukkant fel az ellenkező irányból, és széles ívben elé kanyarodott, eltorlaszolta az utat, és fényszórójával egyenesen az arcába világított. Gyors egymásutánban két férfi szállt ki az autóból. Egy harmadik férfi eközben hátulról odalépett mellé, megkocogtatta az ablakot, majd kinyitotta az ajtót. Lehajolt hozzá.

– Helló, Pia! – Zachary Berman volt az. – Örülök, hogy újra látom. Beszélnünk kell. – Nyitva tartotta az ajtót Piának, aki nem látott más lehetőséget, mint kiszállni.

– Már hívtam a rendőrséget – hazudta kétségbeesetten. – Csak tovább ront a helyzetén.

– Mint láthatja, a rendőrök már itt vannak. És nem nagyon sietnek a segítségére. Nocsak, Jones kisasszony is megérkezett.

Whitney Jones sétált oda hozzájuk. Pia egy pillanatra megkönnyebbült attól, hogy egy másik nő is jelen van. Remélte, hogy Whitney jelenlétében nem durvul el a helyzet.

– Sajnálom, Pia. Higgye el, tényleg sajnálom – mondta Jones, majd mielőtt még válaszolhatott volna, a blúzán keresztül megbökte és Pia testébe injekciózta a fecskendő tartalmát.

A Nano egyik biztonsági embere elkapta, mielőtt eszméletlenül a földre zuhant volna.

45.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 22., HÉTFŐ 9.55

Ahogy visszagondolt a három hónapos barátságukra, Paul Caldwell számba vette azokat az alkalmakat, amikor Pia olyasmit mondott, hogy „mindjárt jövök”, azután nem váltotta be az ígéretét. Tudta, mennyire megbízhatatlan. Amikor telefonon beszélgettek, sokszor azzal tette le, hogy „mindjárt visszahívlak” amit az esetek legalább felében nem tett meg. Néhányszor az is előfordult, hogy meghívta bulizni a barátaival, és Pia azt felelte, hogy máris indul, végül mégis meggondolta magát. Nem mintha ez különösebben irritálta volna, egyszerűen betudta a nő egyedi és másként igen vonzó személyiségének. Egyéb tulajdonságaival bőven ellensúlyozta ezt a hiányosságát.

Megértette, hogy a súlyos kötődési zavarának köszönhetően – amiről már a kapcsolatuk legelején beszélt neki – az a fajta érzékenység, amit az ember a barátaitól elvárna, nem Pia erőssége. Miután ezt bevallotta neki, Paul szorgalmasan utánajárt a betegségnek, hogy az információ birtokában könnyebben kezelje az ösztönös kitöréseket, az empátia látszólagos hiányát és a kóros bizalmatlanságot. Viszont az is igaz, hogy eddig még sosem látta olyan eltökéltnek Piát, mint amikor néhány órával korábban kiviharzott a sürgősségiről, és futtában odavetette neki, hogy hamarosan visszatér hozzá. Még üzenetet is küldött, hogy úton van. Ezért is aggódott érte egyre jobban, amikor nem jelentkezett.

Hagyta, hogy elmenjen, meg sem próbálta megállítani, amiért most nem győzött szemrehányást tenni magának. Igaz, Pia sem

először állította, hogy megtesz valamit, miközben egészen másra készült – mondjuk beköszönni Bermannek vagy belógni a Nanóba, mint most is. Tiszteletben tartotta Pia azon jogát, hogy felelősséget vállaljon a saját tetteiért, és tudta, hogy az ő megerősítésétől függetlenül is mindig azt teszi, amit éppen helyesnek lát – ám ettől még nem hagyták nyugodni a történtek.

Öt órával utolsó beszélgetésük után mindettől függetlenül is magától adódott a kérdés: hol van most? A mobilján hiába próbálta elérni.

Az alapján, ahogy az éjszaka közepén a vérmintát követelte tőle, nyilván újabb bajba keveredett. Három logikus lehetőséget látott. Először: talán nem jutott be a Nanóba, ezért máshová ment megvizsgálni a mintát, és még nem volt ideje szólni neki, vagy tudatosan úgy döntött, hogy kihagyja ebből. Ezzel az elgondolással az a baj, hogy az éjszaka közepén nem sok helyen kerülhetett mikroszkóp közelébe. Másodszor: minden gond nélkül elvégezte a vizsgálatot a Nanóban, de úgy döntött, hogy nem tér vissza hozzá és nem kelti fel újra, inkább hazament és a telefonját is kikapcsolta. A harmadik, legvalószínűbb lehetőség az volt, hogy még mindig a Nanóban van. Úgy döntött, először a legkönnyebben ellenőrizhető verziónak jár utána. Mivel aznap csak későn kellett bemennie a sürgősségire, beült az autójába és nyugat felé vette az irányt.

Amikor elért Pia lakásához, látta, hogy a szülei Corollája nem áll a ház előtt. Ez még nem bizonyította azt, hogy Pia nincs otthon, de határozottan ebbe az irányba mutatott. Rendíthetetlenül, többször is bekopogott az ajtón, mielőtt leemelte a pótkulcsot a keret tetejéről. Sokszor korholta Piát, hogy ilyen nyilvánvaló rejtekhelyet választott a kulcsnak, de ő azt felelte, hogy nincs semmi olyan értéke odahaza, amit féltene – s különben sincs alkalmasabb rejtekhelye. Egyébként pedig ha itthon van, mindig beviszi magával a kulcsot.

– Pia! Itt vagy? – Míg a nevét kiáltozta, abban reménykedett, hogy Pia szitkok közepette kérdőre vonja, hogy mégis mi a fenét

képzel, de egyetlen hang se hallatszott. Pia nem feküdt az ágyában, ami egyébként sem nézett ki úgy, mintha aludtak volna benne, bár nála sosem lehetett tudni. A rendszeretet nem tartozott az erényei közé. Néha, amikor a hajnali órákban tért haza a Nanóból, azzal sem bajlódott, hogy a ruháit levesse, csak elterült a kanapén.

A személyes tárgyak és friss élelmiszerek tipikus hiánya miatt azt is nehéz volt megállapítani, hogy járt-e mostanában a lakásban. A mosogatóban Paul sohasem látott edényeket, és az éjjeliszekrényen sem feküdtek könyvek – már csak az élelmiszerek, a könyvek és az éjjeliszekrények hiánya miatt sem. Azzal se ment sokra, hogy benézett a ruhásszekrénybe. Felismerte persze a ruhákat, de nem tudta megállapítani, hiányzik-e bármelyikük. Végül leült a kanapé karfájára és újra ellenőrizte a telefonját, hátha Pia küldött még egy üzenetet. Nem küldött.

Mit tehetne még? Újra végigfutotta magában a beszélgetést, amit a rendőrökkel kell lefolytatnia, ha netán felhívja őket. Igen, nagyjából hat órája láttam utoljára. Nem, ez még nem jelenti azt, hogy eltűnt. Hogy miért aggódom? Mert szerintem elkapták a munkahelyén, ahol mostanában amúgy sem látják szívesen. Az is lehet, hogy illetéktelen behatolónak tartották és ők maguk hívták ki a rendőröket. Nem lehet, hogy bent van maguknál, valamelyik cellában?

Nem tekintett derűlátóan a hívás elé. Ha Piát letartóztatták volna és engedélyezik neki a közismert telefonhívást, nyilván őt hívta volna fel. Amennyire tudja, nincs családja, George pedig több száz mérföldre, Kaliforniában van – ellentétben vele, aki itt tartózkodik és ismeri a körülményeket. Pia azonban nem hívta fel, ahogy más sem.

Nem tehetett mást, mint hazament és várt.

46.

EGY GULFSTREAM G550-ES MAGÁNGÉP FEDÉLZETÉN,
ÚTBAN A MILÁNÓI LINATE REPÜLŐTÉR FELÉ
2013. JÚLIUS 22., HÉTFŐ 12.00

Whitney Jones nem sokat javított a kedélyállapotán, miközben Zach Berman a hajtóművek fojtott zúgása közepette végigfuttatta magában az elmúlt tizenöt óra eseményeit. Asszisztense szemben ült vele, és leplezetlenül haragos pillantásokat vetett rá, amitől úgy érezte magát, mint akit átvertek és nevetségessé vált. Épp eléggé haragudott önmagára anélkül is, hogy beosztottjának arckifejezése arra emlékeztette volna, hogy kis híján az egész vállalkozásukat veszélybe sodorta egyetlen nő és a rögeszmés vágyai miatt. „Idióta” – ezt olvasta le Whitney arcáról.

Ám ahogy egyre többet gondolt erre, mind magabiztosabbá tette a tudat, hogy a gondos tervezés, a rengeteg munka és a számtalan áldozat végül meghozta gyümölcsét. Ahogy végigvette az összes apró részletet, kereste az elvarratlan szálakat és minden olyan be nem tervezett lehetőséget, ami tönkretehetett volna mindent, nem talált egyet sem.

Miután Pia behatolt a belső szentélybe, azonnal és drasztikus módon végrehajtották a vészforgatókönyvet: megszabadultak az összes kizsigerelt testtől, és a tartályokba kipreparált kutyatetemeket helyeztek. A közeljövőben ezt mindenképpen megtették volna, miután a testeken végzett kísérletek sikeresen lezárulnak. Berman abból a tényből is megnyugvást merített, hogy Pia a végletekig visszahúzódó és bizalmatlan ember, igazi magányos farkas, akinek egyáltalán nincsenek barátai – George

Wilsont leszámítva, aki a távoli Los Angelesben dolgozik, s akivel, ha hinni lehet Whitney-nek, szintén megtartja a három lépés távolságot.

Berman attól a magánnyomozótól szerezte értesüléseit, aki korábban már számos alkalommal követte Piát. Az ő jelentéseiből pontosan tudta, hogy az egyetlen gondot a sürgősségi főorvosa, Paul Caldwell jelentheti. A Nano biztonsági főnöke egyetértett vele, és potenciális veszélyforrásként tekintett Caldwellre, ám amíg Pia őt is hagyta sötétben tapogatózni, és elmulasztott elmondani neki minden részletet (ahogy ebben az esetben okkal feltételezték), a férfi kisebb fenyegetést jelentett élve, mint holtan. Pia eltűnését könnyen különc személyiségének számlájára írják, ám ha még valaki eltűnne, aki kapcsolatban állt vele, az már felkeltené a gyanút.

Nem tartott attól, hogy Pia eltárolta vagy továbbította az információt, amit a vérminták elemzéséből kinyert. Az elektronmikroszkóppal talán készített néhány felvételt, de semmi sem utalt arra, hogy ezeket lemásolta, feltöltötte vagy elküldte volna valahová. A laptopján és a telefonján sem találtak mást, csak egy sebtében készített fotót az egyik tartályról. Caldwellnek SMS-t küldött, nem e-mailt, és nem csatolta hozzá a fotót – melyen amúgy is alig lehetett kivenni, mi van a tartályban –, csak annyit írt, hogy nemsokára ott lesz. Legfeljebb az jelentett kisebb gondot, hogy végül nem jelent meg.

Ami a tárgyi bizonyítékokat illeti, biztonsági emberei visszaszerezték a vérmintát, amit a Nanóban, illetve kisebb mennyiségben a kínai futótól szerzett. A biztonsági felvételeken látszott, mennyi vért vett le, így a nála talált mennyiséget összevethették ezzel. A Boulderi Memorial Kórház sürgősségi osztályán végzett diszkrét kutatás sem talált további vérmintákat, s ha már ott jártak, az ottani biztonsági felvételeket is megvizsgálták.

Berman legkevésbé sem örült a biztonsági résnek, ami megkönnyítette Pia bejutását, s még kevésbé saját kínos és

szégyenletes szerepének, ami az egészet lehetővé tette. Nem volt egyszerű, de Jones végül rájött, hogyan játszotta ki Pia az íriszletapogatókat – igaz, a munkáját nagyban segítette a tény, hogy a rendszer tudomása szerint nem Pia Grazdani, hanem maga Zach Berman mozgott a komplexum területén. Whitney találta meg a Berman szeméről készült fényképeket Pia telefonján, majd mutatta meg a szégyenkező biztonsági főnöknek azzal, hogy keressenek olyan szoftvert, ami a jövőben kizárja annak lehetőségét, hogy egy kétdimenziós képpel megbolondítsák a szkennereket.

Whitney arra is gondot fordított, hogy egy biztonsági őr elmenjen a Nanóba, és Pia telefonképével még kétszer kijátssza a rendszert, a kilépéssel azonban várjon legalább egy órát, miután a Gulfstream a levegőbe emelkedik. Úgy gondolta, ha már Pia megtalálta a biztonsági rendszer gyenge pontját, miért ne fordítanák ellene ezt a tudást? Ugyanennek az őrnek Pia lakására is el kellett mennie, hogy ott hagyjon néhány tárgyat, majd elhozzon néhány ruhadarabot és azokat a Nanóban megsemmisítse. Egy női alkalmazott e pillanatban is Pia autóját vezeti és keletnek tart, hogy egy félreeső helyen hagyja a kocsit, benne Pia iPhone-jával. Whitney gondoskodott alibiről Berman és a maga számára, így minden arra utalt, hogy Pia, miután hazaért a Nanóból, beült az autójába és ismeretien helyre távozott.

Amíg Európa felé repültek, e kényszerű lépések helyett Berman másvalamin töprengett: önmagán. Pia bolondot csinált belőle, és szánalmas kéjencnek tüntette fel, ám ahelyett, hogy joggal haragudott volna rá, azon kapta magát, hogy semmivel sem kívánja kevésbé – sőt, a kiszolgáltatottsága még kívánatosabbá tette, ahogy a repülőtér felé menet öntudatlanul hevert a terepjáró hátuljában. Ekkor jutott arra a hirtelen elhatározásra, hogy nem szolgáltatja ki a biztonsági főnöknek vagy akár Whitney-nek. Ő a főnök, és van egy elintézetlen ügye Pia Grazdanival. Még mielőtt elkapták volna Piát, Berman felhívta Jimmy Yant Kínában, aki otthon a családjával töltött néhány napot, még az atlétikai

világbajnokság őrülete előtt. Legalábbis azt mondta, hogy ott lesz és ezt teszi.

Jimmy hangja maga volt a testet öltött nyugalom, ami Berman önbizalmának is jót tett. A diszkrécióra vonatkozó kérdésére Jimmy azt felelte, hogy éppen olyan biztonságos vonalon beszél, mint Berman, aki ezt követően mindent elmondott neki. Miután részletesen ismertette a Piával kapcsolatos megpróbáltatásait, Jimmy sokáig hallgatott, majd megmondta neki, mit kell tennie. Berman megígérte, hogy személyesen intézi el a dolgot.

A rendszereket már hetekkel korábban aktiválták arra az időpontra, ha majd a Nano és a Jimmy kínai felettesei közötti kapcsolat első kísérleti szakasza sikeresen lezárul. Miután Londonban elérik a kívánatos eredményeket, sor kerül az újabb tőkeinjekcióra, Kína pedig hozzáférést kap a biztonságos weboldalakhoz, ahol sok ezer oldalon keresztül ismertetik a Nano által elért technikai áttörés részleteit, különös tekintettel a molekuláris gyártásra. Jimmy hozzátette, hogy kimegy Berman elé a repülőtérre és elviszi a megbeszélt helyre, majd bontotta a vonalat.

Jimmy higgadtsága rá is átragadt, bár tudta, hogy a barátja némi magyarázkodásra is rákényszerülhet, ha az incidenst megemlíti a felettesei előtt. Jimmy korábban célzott már arra, hogy a kínai kormányon belül állandóan megy a taktikázás, sokan pedig nem lelkesednek azért, hogy megállapodást kössenek a nyugatiakkal, különösen nem az amerikaiakkal. Kína a saját erejéből is képes elérni a céljait, érveltek. Igen, értett egyet Jimmy Yan, Kína képes elérni ilyen fejlődést, de mennyi idő alatt? Ez a lehetőség itt és most adódik; meg kell ragadniuk, ha egyszer a hatalmukban áll. Eközben megszerezhetnek még valamit, amire legalább annyira vágynak: nemzetközi sportsikereik révén helyreállíthatják a nemzet öntudatát, amit a nyugati hatalmak gyarmatosító törekvései oly sok évszázadon át fokozatosan meggyengítettek.

Berman elfordította tekintetét az ablaktól, és még időben elcsípte Whitney bosszús pillantását.

– Oké, oké! Elcsesztem. Ezt akarja hallani?

– Egy szót sem szóltam.

– Nem is kell. Minden az arcára van írva. Tudom, mit gondol: ennek a hülyének épp egy ilyen nővel kellett kezdenie. Belezúgott, mint egy kiskamasz. Igen, a gyönyörű nők a gyengéim. Nem hiszem, hogy épp magát kellene erre emlékeztetnem.

– Tényleg egy szót sem szóltam, Zachary.

– Talán a saját megnyugtatásomra beszélek, de biztos vagyok benne, hogy Pia senkinek sem beszélt arról, amire rájött. Egyszerűen nem volt rá ideje. Ha a dokinak szólt volna, már rég a rendőrségen lenne, amiről tudnánk, de ebben a pillanatban is otthon gubbaszt, és Pia mobilját hívja. Ahogy előre megmondtam: háromkor szépen elmegy dolgozni, s csak akkor lép akcióba, ha Pia a műszak végére sem jelentkezik, bármilyen késő is legyen.

– Biztos benne?

– Igen. Nem verheti félre a harangokat, csak mert a barátnője néhány óráig nem veszi fel a telefont. El tudja képzelni, mennyi dolga lenne a rendőröknek? Még egy teljes nap után se tesznek semmit, addigra pedig már Jimmynél leszünk.

– Talán igaza van. Talán nem lesz gond. – Whitney-nek valamelyest sikerült megnyugodnia, de szerinte Berman mindenképpen elkövetett egy óriási hibát. Ha már őszintén beszéltek, ezt sem hagyhatta szó nélkül. – Őt leszámítva. – A kabin vége felé biccentett. – Egészen pontosan mit tervez vele?

– Magának gondot okoz, hogy magunkkal hoztam?

– Persze, hogy gondot okoz, hiszen ő a gyenge láncszem, ő okozta ezt az egész cirkuszt, erre még mindig itt van. Tönkretehet mindent. Ha rajtam múlott volna, otthagyom a biztonsági főnöknek. Végső soron az ő hibája, hogy nem tudta távol tartani a Nanótól.

– Természetesen maga is tudja, mi történt volna vele, ha otthagyom, Ezzel sincs gondja?

Whitney egy pillanatra elgondolkodott. Jól tudta, mi történt volna, csak nem akart arra gondolni – ahogy azokra a

szerencsétlenekre sem gondolt a Nano tartályaiban. Hagyta, hogy Berman látomása magával ragadja, és most már összefonódott a sorsuk, ez nem is kérdés. Ha a férfi elbukik, ő sem ússza meg.

– Ami azt illeti, nincs. Egyszerűen nem gondolok rá. Ettől még tény, hogy ő a legnagyobb problémánk.

Whitney elfordult és visszanézett a válla felett. Berman követte a tekintetét, és jól tudta, hogy ott fekszik Pia, öntudatlanul és nyitott szájjal, ütemesen emelkedő és süllyedő mellkassal. Ugyanúgy odabilincselték az asztalhoz, mint a kínai rabokat, akik nyugatra utaztak ezen a repülőn.

– Elhozta velünk, pedig mindent tönkretehet, amiért dolgoztunk. Mit akar kezdeni vele?

– Ami azt illeti, éppen ezen tűnődöm. – Berman megengedett magának egy mosolyt. – A sorsa attól függ, hajlandó-e a csapatunkban játszani. Például az ön asszisztenseként.

– Hogy ő? Az asszisztensem? – horkant fel Whitney. – Nem, nem és nem! Nem fogja a nyakamba varrni azt az akaratos kis picsát. Nem fogom dajkálgatni a legújabb játékszerét, pláne úgy, hogy tudom, milyen hamar rá fog unni. Csak kölönc lenne a nyakamon, amire se időm, se energiám. Épp elég nekem az, hogy magát nyomon kövessem.

– Ugyan már, Whitney! Hamarosan még több dolga lesz. Szüksége van egy munkatársra. Pia értelmes és fáradhatatlan nő, jó munkaerő. Hasznát vehetné.

– Nem tudom. – Whitney sokkal tartozott Bermannek, ezért nehezére esett ellentmondani neki, viszont nem tetszett neki, hogy biztosan tudta: Pia rossz véget fog érni. Nem akart közel kerülni hozzá, csak hogy aztán neki kelljen megszabadulnia tőle. Ezúttal végleg.

47.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. JÚLIUS 23., KEDD 6.01

Berman biológiai órája nehezen állt át. Alig két óra előkészület után tizenkét órát repült Boulderből Milánóba, majd újratankolt, megfordult és visszarepült nyugat felé – habár a Milánótól Stanstedig, London harmadik legnagyobb repülőteréig tartó utazás már jóval kevesebb időbe telt.

Örült, hogy üzleti kapcsolatukban Jimmy Yan képviseli a kínai kormányt. A férfi könnyed és higgadt egykedvűséggel oldott meg olyan problémákat, amelyeket mások megoldhatatlannak találtak volna, habár Berman maga is kiépítette kapcsolatait a milánói Linate repülőtér egyik légifuvarozási vállalkozásával, így a diszkrét átszállás neki sem okozott gondot.

Igaz, ezúttal egy igen problémás szállítmányt próbált becsempészni az Egyesült Királyságba, ahol szigorúan vették a szabályokat és rendelkezéseket. Semmi gond, legyintett Jimmy. Majd hivatalos kínai kormányküldöttségként repülnek, úgy senki sem fog vizsgálódni. Ami a szállítmányt illeti, a diplomáciai posta mérete nincs meghatározva. Az a lényeg, hogy mozgatható legyen, mondjuk egy nagyobb méretű táskában. Ami pedig a szállást illeti, felejtse el a West Endet. Különben is, hogy gondolta? Londonban kibírhatatlan a forgalom. A kínai kormánynak van egy vidéki háza, kimondottan átutazó diplomatáknak, az sokkal kényelmesebb. No és persze biztonságosabb.

Jimmy az embereivel felvette Bermant és társaságát, majd Stanstedtől nyugatnak indultak el a londoni körgyűrűn, az M25-

ösön. Berman olyan egzotikus helységneveket olvasott a táblákon, mint Potters Bar, Frogmore vagy Chorleywood, mígnem az utóbbinál lehajtottak az M25-ösről. Innét már gyorsan eljutottak Buckinghamshire megye egyik falujába, amit Cheniesnek neveztek, s amelynek nevét úgy ejtették, mintha az egykori amerikai alelnök, Cheney birtoka volna.

A nagy, fekete limuzinban Jimmy szinte egész úton hallgatott, csak annyit jegyzett meg, hogy Angliában szívesebben utazik ilyen Mercedesekkel. A sportterepjárók túlságosan feltűnőek. Itt, ahol tíz dollár egy gallon benzin, csak azok járnak ilyesmivel, akik tényleg nem tudnak mit kezdeni a pénzükkel, A kínai delegációk egyébként is kerülnek minden feltűnést.

Berman ott ült az aprócska falu óriási kőházának konyhájában, ahonnét elnézte a tökéletesre nyírt pázsitot és a kerítéssel övezett, képeslapra illő angol kertet. Figyelmét nem kerülték el az öles vaskapuk, biztonsági kamerák és őrök sem. Habár Jimmy diplomatákról beszélt, Berman inkább a kormány egyik rejtekhelyét sejtette az épületben, ami nagy valószínűséggel a CIA kínai megfelelőjéhez, a Guoanbuhoz, vagy állambiztonsági minisztériumhoz tartozott. Volt annyi esze, hogy ne kérdezzen rá, kinek küldjön köszönőlevelet.

– Milyen a tea? – érdeklődött Jimmy, aki egy BBC emblémás bögrébe töltötte ki a főzetet.

– A tea isteni, köszönöm!

– Megtanultam tisztelni a teakészítés angol művészetét – jegyezte meg Jimmy. – Én erősen iszom, tej és cukor nélkül. A víznek forrónak kell lennie, de nem loboghat. Itt nem lógatják a filtert langyos vízbe, mint maguknál. Az felér a szentségtöréssel.

– Az itteni tea tényleg felfrissít. – Berman mégis úgy érezte, egy csésze teánál messze több kell ahhoz, hogy visszanyerje lendületét. – Hová vitték a lányt?

– Az a jó az ilyen régi angol kőházakban, hogy hatalmas pincéjük van. Az ittenit egy kicsit átalakítottuk az olyan vendégek fogadására, akik nem teljesen önszántukból érkeznek ide.

– Ó, az hasznos lesz – jegyezte meg Berman könnyedén.

Jimmy tenyerével az asztalra csapott, de olyan erővel, hogy Berman felpattant és kézfejére löttyintette a forró teát. Még sosem látta, hogy Jimmy kijött volna a béketűrésből. A látvány megrémítette.

– Most nincs itt az ideje a fölényeskedésnek. Kockázatot vállaltam maga miatt, nem is kis kockázatot. Nincs veszélyesebb hely, mint egy kémekkel teli ház, ahol most vagyunk. Mit mondok majd a feletteseimnek, ha megkérdeznek a lányról? Hogyan magyarázzam el nekik, hogy magát a libidója irányítja, mint egy éretlen taknyost?

– Maga mondta, hogy hozzuk ide. Nem az én ötletem volt.

– Ha rajtam múlott volna, ez a probléma már rég nem létezne, így viszont nagyon is létezik. Főként, mivel a rendelkezésre álló eszközökkel Coloradóban nem tudtuk volna eltüntetni, hála a rendőreik bosszantó függetlenségének, már ami a többséget illeti. Ezt a problémát azonban mindenképpen ellenőrzés alatt kell tartani. Közel vagyunk a célhoz, és nem akarom, hogy bármi vagy bárki veszélyeztesse a kapcsolatunkat. – Szúrós pillantást vetett Bermanre. – Ezért kellett nekem kézbe vennem a dolgokat.

– Nézze, Jimmy. Van egy befejezetlen ügyem ezzel a…

– Én tudom, hogy minden nagy embernek vannak apró gyengéi – szakította félbe Jimmy lemondó sóhajjal. – Nekem is van, a feletteseimnek is. Tudjuk kezelni az ilyen helyzeteket, ezzel nem lesz gond. Megteszünk minden szükséges óvintézkedést. A lényeg az, hogy semmi sem köti össze a lányt ezzel a hellyel, maga pedig gondoskodik róla, hogy ne cirkuszoljon.

– Ez legyen Whitney Jones gondja. A lány ki van ütve, és nemsokára újabb adag nyugtatót kap. Én csak egy esélyt akarok, hogy meggyőzzem.

Berman vetett egy pillantást az órájára. Coloradóban éjjel tizenegy van, Paul Caldwell mostanában végez a műszakjával. *Vajon meddig kell várniuk, amíg megkongatja a vészharangot?*, tűnődött el.

48.

PIA GRAZDANI LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 23., KEDD 1.12

Paul Caldwellnek a műszak végén még közel egy órát bent kellett maradnia. Még ilyen körülmények között sem tehette félre a kórházi munkáját, noha kimerült volt és egyre nyugtalanabbá vált Pia miatt. Immár huszonkét óra telt el azóta, hogy Pia a gyors visszatérés reményében magára hagyta, és mire elhajtott a lány lakására, már biztosan tudta, hogy történt vele valami.

Ezúttal is rátenyerelt a csengőre, sőt megdöngette az ajtót és Pia nevét kiáltozta. Amíg várakozott, kinyílt a folyosó egyik ajtaja és egy idősebb asszony feje jelent meg a résben.

– Már megbocsásson, fiatalember, de nagyon késő van.

– Ne haragudjon, nem akartam zavarni. Válthatnánk pár szót? – Ahogy az ajtó felé indult, azonnal meghallotta a lánccsörgést. – Orvos vagyok.

– Azt látom. – Az asszony résnyire nyitva hagyta az ajtót, amely mögül fél szemmel méregette. – A köpenyéből. Ezért nem csuktam be rögtön az ajtót. Mit akar attól a nőtől? Korábban is láttam már itt. A barátnője?

– Csak a barátom, de aggódom miatta. Napok óta nem láttam.

– Nem először jár itt. Maga talán a harmadik férfi, akit láttam nála. Egy másik be akart menni hozzá, de azt nem engedte. Majdnem kihívtam a rendőrséget. A nő persze nem tudja, hogy látom, kik járnak hozzá. Biztos nem vettem észre mindenkit, de ennyi is épp elég.

– Bemehetnék, asszonyom?

– Inkább ne. A múlt éjjel ilyen tájban láttam a nőt. Nem alszom jól, ezért hallom a látogatókat, ahogy magát is. Szóval nagyjából ilyenkor jött haza, és a kezében hozta a ruháit.

– Hogyan? – Paul azt gondolta, talán rosszul hallotta. – A kezében hozta a ruháit? Hogyan, talán csupasz volt? – Nehezére esett elhinni.

– Csupasz éppen nem volt, de alsóneműre vetkőzött és kézben hozta a ruháit. Mintha fényképezőgép is lett volna nála. Én láttam őt, de ő nem látott engem. Nem tudom, jól teszem-e, hogy elmondom magának…

– Én mindenesetre örülök neki. Az éjjel többször is látta?

– Na igen. Nem telt bele sok idő, hogy megint elment. Ezúttal ruhában és nagy dérrel-dúrral. Nem értem én ezeket a fiatalokat, de tényleg.

– Később látta még?

– Nem, többet nem.

– És a mai nap folyamán? Nem látta vagy hallotta?

– Nem, de nappal valahogy mélyebben alszom, mint éjjel. Ki tudja, miért.

– Nem látott mást sem?

– Dehogynem, például magát, még reggel. Meg egy másik fickót, aki rendőrnek tűnt, de nem tudom, melyik lakásban járt. Csak akkor láttam, amikor elment. Tudja, azért nem állok és kémkedek itt egész álló nap.

– Ebben biztos vagyok, asszonyom.

– Nos, ha maga tényleg a barátja, a kulcs az ajtókereten van, de ezt nélkülem is biztosan tudja. – Ezzel az ajtó bezárult és a beszélgetés véget ért.

Paul elnézett ebből a szögből Pia ajtaja felé, és arra a következtetésre jutott, hogy az asszony csak úgy láthatott rá, ha résnyire kinyitotta a saját ajtaját, ahogy az imént is tette. Vagyis könnyedén elkerülhette a figyelmét, ha valaki megjelent a lakásnál, hacsak tényleg nem kémkedett egész álló nap. Ha

meghallott valamit – márpedig úgy tűnt, a hallásával nincs baj – és odalépett a kémlelőnyíláshoz, nem látott semmit.

Ettől Pia még odabent lehet.

Visszatért az ajtajához. Levette a kulcsot és kinyitotta.

– Legyél itthon, Pia, legyél itthon – mormolta maga elé. Ám Pia nem volt otthon.

Viszont járt itt, ez nem is volt kétséges. Paul mindenfelé a változás jeleit látta. Félig üres tejesdoboz állt a konyhai pulton, a hétfői *Denver Post* mellett. A hálószobában nyitva maradt a fiókos szekrény, és a ruhák egy része nyilvánvalóan eltűnt. A fürdőszobában sem találta meg a fogkefét, pedig megesküdött volna, hogy reggel még látta.

Próbálta megemészteni a látottakat. Pia tehát itt járt, de vajon miért nem lépett vele kapcsolatba? Annyira érdektelen számára, hogy képes egy SMS nélkül faképnél hagyni? Ezt azért valószínűtlennek tartotta. Nem is valószínűtlennek, inkább lehetetlennek. A tejhez és a napilaphoz fordult. Pia szokott tejet inni? Soha egy dobozzal sem látott nála, vagy akár zabpelyhet, amihez a tej illik. Az újságról nem is beszélve – egyetlen esetre sem emlékezett, amikor azt látta volna, hogy Pia valami helyi lapot böngészett. Különben is, miért venne, hogy azután olvasatlanul hátrahagyja? Próbált úgy gondolkodni, mint ő: először számba vette a létező legrosszabb lehetőséget. Valaki itt járt és úgy állította be a dolgokat, mintha Pia lett volna. Bárki is legyen az, próbált megadni egy időkeretet, és mi lehet erre alkalmasabb, mint egy napilap?

E gondolatmenet mentén haladva leült Pia számítógépéhez és lenyomott egy gombot. A képernyő életre kelt, rajta a megnyitott MapQuest oldallal, ami egy New Jersey-i nanotechnológiai céghez navigálta el. *Túlságosan kézenfekvő,* gondolta Paul, de mivel Pia nyilvánvalóan távozott erről a helyről, másként hogyan magyarázza a dolgot?

Hirtelen kezdte rosszul érezni magát a lakásban, ezért ahogy jött, ugyanolyan halkan távozott. Ahogy óvatosan visszatette

helyére a pótkulcsot, elnézett az idős hölgy ajtaja felé, de az zárva maradt. A fején átfutott egy kellemetlen gondolat: ha Pia valóban eltűnt és nyomozni fognak, vajon rá is gyanakodnak majd?

Beült az autójába, hogy végiggondolja a lehetőségeket. Reggel felhívhatja a rendőröket, bár szinte biztosan tudta, hogy semmit sem fognak tenni. Addig is le kell bonyolítania egy másik hívást. Elővette a telefonját és kikereste George Wilson számát.

49.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. JÚLIUS 23., KEDD 15.58

Makulátlanul derűs nyári nap köszöntött rájuk. Zach Berman a háromórás alvást követően valamivel jobban érezte magát, de érezni akarta arcán a friss levegőt. A régi épület folyosóin és átjáróiban áporodott volt a levegő, s a legtöbb helyiséget, így az ő hálószobáját is, alulméretezték: az alacsony mennyezet szinte agyonnyomta. A falak és az ajtókeretek mentén öles gerendák futottak, melyek némelyikét Jimmy Yan szerint tizennyolcadik századi brit hajóroncsokból mentették ki.

A bájos kertben nyári virágok tarkállottak, a pázsiton golfozni lehetett volna – bár errefelé inkább a krokett dívott. A távolban birkanyáj legelészett, amitől az egész környék tizenkilencedik századi tájképet idézett. Minden jellegzetesen angolnak tűnt, leszámítva a birtok kínai gazdáit.

Berman néhányszor körbesétálta a házat, miközben arra gondolt, mit mond majd Piának, hogyan vezeti fel az érveit. Tudta, amilyen konok és akaratos, nem lesz vele könnyű dolga. Máris hallotta az öntudatos kirohanásait. Ha nem akarja őt ennyire, nem is bajlódott volna az egésszel, így azonban döntő fontosságúnak tartotta, hogy a lány önként adja be a derekát. Elvből sohasem fizetett a szexért, és saját véleménye szerint nem is kényszerített senkit. Egész élvezete azon múlt, hogy partnere ugyanazt akarja, amit ő; így nem is annyira testi kielégülésre, mint az önérzete megerősítésére vágyott.

Miután másodszor is körüljárta a házat, megállt előtte és lenézett a falura. Látta a közösségi legelőt, körülötte az ötletszerűen elszórt, mesekönyvbe illő házakkal. Szervesen a tájképhez tartoztak, mintha magából a földből nőttek volna ki, s nem emberkéz alkotta őket. A távolban autó követte a kanyargó egysávos mellékutat, időnként eltűnt a sövények mögött. Távolabb búzakalászok ringtak a zsebkendőnyi földeken.

Jimmy Yan csatlakozott hozzá.

– Nagyon megkapó! – Ő is a tájat nézte.

– Olyan békés.

– Az. Senki sem zavar, senki sem tesz fel kérdéseket, minden csendes. Igyekeztünk minimálisra leszorítani a forgalmat.

A két férfi egy ideig csendben ácsorgott, azután Jimmy elfordult és egy másik, tőlük nyugatra álló nagyobb házra mutatott, ami kis híján elveszett egy liget mélyén.

– Az a major még 1460-ban, a brit történelem egy rendkívül kaotikus időszakában épült. A miénk, de még nem döntöttük el, hogy felújítsuk-e. Túl sok pénzbe kerülne. Azért ironikus, hogy mi, kínaiak vásároljuk fel az ilyen ingatlanokat, főképp azután, ahogy az egykori gyarmatosítóink bántak velünk. Szeretem az ilyen régi szép épületeket, bár természetesen a kínai minden civilizáció közül a legősibb. 1460 körül még maguk felé sem történt túl sok minden…

Ami azt illeti, az észak-amerikai kontinensen már Kolumbusz érkezése előtt is sok minden történt, gondolta Berman, de sem erőt, sem kedvet nem érzett ahhoz, hogy történeti vitába kezdjen Jimmyvel.

– Eldöntötte végül, mi legyen a lánnyal? – folytatta zavartalanul Jimmy.

– Épp ezen töröm a fejem.

– Nos, lassan el kell döntenie, mert mint hallom, kezd magához térni. Jobb lesz, ha meglátogatja. Mint említettem, errefelé szeretjük a csendet. Nem mintha bárki is meghallaná, ha történne

valami, de akkor sem akarjuk megzavarni a hely békéjét. Remélem, megérti.

Berman bólintott, mire Jimmy Yan visszatért a házba. Berman még egy percig hallgatta a madarak csicsergését, mielőtt követte.

Egy szobában állt. A fény úgy elvakította, hogy nem tudott kivenni semmilyen részletet. Amikor el akarta fordítani a fejét a fénytől, ráeszmélt, hogy moccanni sem tud. Mintha megkövült volna; mintha az oldalához ragasztották volna a karját; még a szemét sem tudta behunyni, hogy védekezzen. Idővel a fények kialudtak, teljes sötétség borult rá. Nem hallott mást, csak a tulajdon lélegzetvételét, azután távoli hangok értek el hozzá, ahogy mások is mozogtak a helyiségben. Mit csinálnak? Nem tudott szólni, nem tudott mozdulni…

A fények visszatértek, de már kevésbé harsányan, így láthatta az üvegtartályban lebegő testet. A férfi nyilvánvalóan meghalt, hiszen a fele hiányzott. Deréktól lefelé nem maradt belőle semmi. Nem tudta elfordítani a tekintetét, így amikor a preparált ember felé fordult és rábámult, nem tehetett mást, csak némán sikoltott. Azután szúrást érzett a karján, majd újra zuhanni kezdett, vissza a feneketlen mélységbe.

Fokozatosan egyre tisztábban látta a környezetét, de mindennél jobban érzékelte jobb karján a szíjakat. Csupasz matracon feküdt, bilincseit lánccal kapcsolták a nagy, nyirkos és penészes helyiség falába ágyazott fémkarikához. Hádész poklánál forróbbnak érezte a szobát, míg a feje úgy lüktetett, mintha próbálná tartani a ritmust lüktető szívével. Hol a pokolban van? Mi az ördög történt vele?

Belekapaszkodott az álomfoszlányokba.

Emlékezett arra, amikor a Nanóban járt és látta azokat a rettenetes tartályokat, bennük a félig felboncolt emberekkel. Paul. Elment Paulhoz és elrángatta magával valahová, de már nem emlékezett, hová. Azután mintha nagy teljesítményű mikroszkópba nézett volna, de már nem tudta, mit látott. Lelki szemei előtt újra Paul jelent meg. Ő segíthetne neki, de nem fog,

mert már nem jutott vissza hozzá. Zachary Berman feltartóztatta, s most itt van, bárhol is legyen ez a hely Szorítást érzett a torkán, és a hőség ellenére megborzongott. *Össze kell szednem magam*, gondolta, miközben vett egy nagy levegőt és lassan kifújta. A remegés abbamaradt.

Körülnézett. Háromszor négy méteres, jó négy méter magas helyiséget látott, és minden oldalról vörös téglafalak vették körül. A matraccal szemközti falba jelöletlen tölgyfa ajtót építettek Minden felület csillogott a kicsapódó nedvességtől. Ágya mellett vécécsésze állt, ülőke nélkül; mellette mosdó, egyetlen csapteleppel. Az egyik sarokban, két fal találkozásánál apró ablak nyílt, a fény mégsem innét, hanem a mennyezetre szerelt hatalmas neonlámpákból érkezett. Sejtelme sem volt, hol lehet; még arra sem emlékezett, hogy bárhová vitték volna. Az idő viszont kétségkívül haladt. Odakint sütött a nap, de vajon mikorról valók a legutolsó emlékei? Hétfőről?

Lehunyta a szemét és próbálta elterelni gondolatait a lüktető fejfájásról. Vasárnap. Igen, akkor ment el Berman házába. Ezzel át is szakadt az emlékek gátja: Berman, a fényképezőgép, a Nanóban látottak, Paul Caldwell, a vérminta a sürgősségi orvosi szobájából, újra a Nano, a gömb alakú nanorobotok, azután a rendőrök, ahogy útban Paul felé megállítják. Már tudta, mi történt vele. Zachary Berman elrabolta. Erősen gondolkodnia kellett, amíg minden apró részlet az eszébe jutott, miközben alig tudott összpontosítani.

A fejfájás mellett merevnek érezte a tagjait is, kivált azokon a helyeken, ahol az autóbalesetben szerzett sérülések épp csak meggyógyultak. Különösen a karját érezte, mintha újra eltörték volna, bár a sín még most is mereven tartotta. Nem kevés erőfeszítés árán sikerült felülnie. Látta, hogy a lánc éppen csak a vécéig és a mosdóig engedi el, tovább egy tapodtat sem. Ülő helyzetben viszont nem sajgott úgy a karja.

Amikor már tisztábban tudott gondolkodni, próbált rájönni, látta-e bárki az elrablását. Paul Caldwell nyilván számít a visszatérésére, de ha teljes titokban sikerült elrabolniuk, akkor

egyszerűen eltűnt a föld színéről. Nem a boulderi rendőrök állították félre? Boulderi rendőröknek tűntek boulderi járőrautóban, ezért is állt meg nekik, vagyis ha Berman nem fizette le őket, akkor mindent láttak. Végiggondolta a lehetőségeket, azután visszahanyatlott a matracra. A rendőröket is megvették, döntötte el. Ki sem szálltak a kocsijukból, amíg Berman elkábította őt. Már ha valódi rendőrök voltak…

Korábban is került már nehéz helyzetbe, de most teljesen úrrá lett rajta a kétségbeesés. Nem csupán azt nem tudta, hol tartják fogva, de egy teremtett lelket, semmilyen neszt nem hallott! Felötlött benne, hogy sikoltoznia kellene, de ettől csak erősebbé válna a fejfájása. Inkább kivárt ezzel. Valahol a Nanóban lehet? Sejtelme sem volt róla.

Már-már megkönnyebbülést érzett, amikor néhány perccel később, a súlyos tölgyfa ajtó túlsó feléről a retesz csörgését hallotta, majd megjelent egy alak, az alacsony boltozat alatt görnyedezve. Piának fel sem kellett néznie, hogy tudja: Zach Berman az.

50.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 23., KEDD 10.13

Paul türelmetlenül járkált fel-alá a lakásban. George Wilson érkezését várta, hogy végre beszámolhasson neki mindenről. Miután két teljes percen át beszélt hozzá az éjszaka közepén, George leállította. Eleget hallott, közölte; a legelső járattal Boulderbe repül. Még az ajánlatát is visszautasította, hogy kimegy érte a repülőtérre, csak arra kérte, maradjon a lakásban, hátha Pia felbukkan. A hangja alapján nyugodtabban fogadta a hírt, mint ő. Bármennyire hihetetlennek tűnt, George már került nagyon is hasonló helyzetbe Piával.

Megszólalt a kaputelefon. Paul alig nyomta meg a gombot, George máris bent volt a lakásban.

– Van valami hír? – kérdezte George, amint belépett.

– Kaptam egy üzenetet. Úgy egy órája.

– Piától?

– Nézze. – Átadta a telefonját. A szöveg, amelynek feladójaként Pia neve jelent meg, így szólt: „Hazamegyek. Ne aggódj. Majd hívlak.”

– Válaszolt? – kérdezte George.

– Persze. Hívtam és visszaírtam, mire azt felelte: „Ne aggódj”.

– Mit gondol?

– Azt gondolom, hogy nem Pia az. Másnál van a telefonja.

Elmondta George-nak, mit látott Pia számítógépén.

– Maga szerint Pia úgy gondol északkeletre, mint az otthonára?

– Nem – rázta meg a fejét George. – Nem hinném.

A két férfi egy hosszú pillanatig egymást méregette. Csak Pia révén ismerték egymást, és rövid kapcsolatuk kimerült abban, hogy a baleset után George néhány órára lepihent Paul lakásán. A jelen körülmények nem igazán kedveztek e barátság elmélyítésének, mivel kimerültek voltak, és mindkettőjük idegei pattanásig feszültek.

– Hálás vagyok, hogy felhívott. – George komolyan is gondolta.

– Nem tudom, mi mást tehettem volna – vallotta be Paul. – Maga Pia gáncs nélküli lovagja.

George végiggondolta a megjegyzést, de nem felelt rá.

– Próbálta azóta a mobilját? – kérdezte inkább.

– Igen, de hiába. Csak a hangpostát kapcsolja. Ha Pia ott lenne, jelentkezne.

Paul végigmérte George-ot, aki láthatóan a keze ügyébe eső első ruhadarabokat vette fel: melegítőalsót és -felsőt, pamutpólóval. Paul nem szívesen mutatkozott volna ilyen öltözékben, különösen úgy, hogy George mindehhez fekete cipőt vett fel fehér zoknival. A másik követte a tekintetét.

– Tudom. Esett az eső, miközben kocogtam; teljesen átázott a futócipőm, de miután hívott és elintéztem a szabit a főnökömmel, rohannom kellett, hogy elérjem a legelső denveri gépet, ami egy óra múlva indult. Nem maradt időm csomagolni, viszont elértem a járatot. Majd szükségem lesz néhány holmira, de előbb ki kell alakítanunk valami tervet. Szóval halljuk a részleteket.

Leültek. Paul George kezébe nyomott egy kólát, amit azért kért, hogy kapjon egy gyors koffeinlöketet. Paul ezután végigment az egész történeten, az elejétől a végéig, egészen harminc perccel ezelőttig, amikor Pia azt írta, hogy nemsokára hazamegy George szabályos időközönként bólogatott és nyugtázta a tényeket. Paul végül elhallgatott.

– Vagyis nem tudjuk, mit talált a Nanóban?

– Nem, de szerintem valami nagyon nagy dolgot, ami annyira felizgatta, hogy még annyi időt sem akart elvesztegetni, amíg elmondja. Azzal hagyott ott, hogy mindent elmesél, ha visszatér,

és hogy jön, amint tud, miután végez a vérmintával. Elengedtem, sajnos. Utána még küldött egy SMS-t, hogy indul. Az még biztosan ő volt.

– A leghalványabb fogalma sincs arról, hogy mire jöhetett rá?

– Csak sejtéseim vannak. Azt gyanította, hogy a Nanóban valamiféle törvénytelen emberkísérletek zajlanak.

– Úgy érti, a nanorobotokkal, amiken dolgozott?

– Nem ismerem a részleteket. Csak annyit tudok, hogy néhány sportoló is érintett. Pia belebotlott az egyikükbe, majd egy másikba. Erre emlékszik, ugye?

– Persze, hogyne. Még valami az éjszakáról, amikor eltűnt?

Paul mesélt George-nak az íriszletapogatókról, a kameráról és a kísérletről, amit Pia a saját szeméről készült fotóval végzett. Ezután ment el Bermanhez, nyilván hogy a megfelelő fényképeket megszerezze.

– A fenébe! Ez annyira rá vall. Képes veszélybe sodorni magát annak a seggfejnek a házában, csak hogy megszerezzen valamit, amivel belóghat a Nanóba.

– Én próbáltam lebeszélni. Már másodszor fordult elő, hogy egyedül ment el hozzá. Először át akarta kutatni a házat. – Paul nem említette a saját szerepét, nevezetesen a két Temazepam kapszulát. Így visszatekintve mélyen szégyellte magát miattuk

– A második látogatásán szerintem sikerült megszereznie azt a fotót. Felhasználta, hogy bejusson a Nano titkos részlegébe, s ott talált valami rendkívülit. – Paul a továbbiakban beszélt az általa őrizgetett vérmintáról, majd arról, hogy Pia az éjszaka közepén eljött érte.

– Vajon mit találhatott? – tette fel a kérdést George, miközben a távolba meredt és próbálta elképzelni. Végül visszafordult Paulhoz. – Ez nagyon aggasztó, és ez még enyhe kifejezés.

– Egyetértek A biztonsági emberek, akik megjelentek nálunk a sürgősségin, totál kommandósok voltak. És még ott van az a baleset.

– Pontosan! – helyeselt George egyre indulatosabban. – Pia meg volt róla győződve, hogy nem baleset történt. Maga pedig képes volt visszaengedni a Nanóba? Hagyta, hogy ilyen őrültségeket kövessen el, hogy kétszer is elmenjen Bermanhez? Mégis miféle barát maga?

Pedig George megfogadta magának, hogy nem fog kiabálni Paullal, s nem tesz úgy, mintha ő tehetne az egészről, ha kiderül, hogy Pia újabb ámokfutásba kezdett. Mindenkinél jobban tudta, mennyire rettenthetetlen és akaratos tud lenni Pia. A baleset utáni napokban, amíg Coloradóban maradt, megkedvelte Pault. Tudta, hogy Piának nem kell nála jobb barát, mégsem bírta megállni, hogy ne tegyen neki szemrehányást.

– Ha már nem akart vele menni, miért nem hívott fel engem?

– Nem arról van szó, hogy nem akartam neki segíteni, George. Egyszerűen nem mondott semmit. Az éjszaka közepén egyszer csak felbukkant. Próbáltam kioktatni arról, mi a felelősségteljes viselkedés, de egy felnőtt nőről beszélünk! Bíznom kellett abban, hogy tudja, mit csinál.

– Igazán? Látja, mire ment vele!

– Tudom, George! Gondolja, hogy nem ezen jár az eszem már harminc órája? Másra sem gondolok, csak hogy megállíthattam volna. Hívhattam volna a rendőrséget. Hívhattam volna magát. Százszor is végiggondoltam mindent, de hajnali négykor az embernek nem egészen úgy működik az agya, mint délután négykor. Pia pedig mindig talál jó indokot arra, hogy önállóan cselekedjen.

– Meg kell hagyni, mindig ezt csinálta.

– Nézze, George, szerintem később is tehet szemrehányást. Most inkább arra összpontosítsunk, hogyan találjuk meg Piát. Rendben?

George visszavett a lendületéből és bólintott.

– Igaza van. Különben sem kell ostoroznia magát. Én is itt lehettem volna, mivel elmondott ezt-azt arról, hogy mire készül. Inkább menjünk végig még egyszer az egészen, hátha valami

elkerülte a figyelmünket. Szedjünk össze mindent, mielőtt hívjuk a rendőrséget. Attól tartok, ezt is meg kell majd tennünk, még ha nem is mondhatunk túl sokat nekik. Adott egy nő, aki nem jött haza, pedig azt mondta… Nem hinném, hogy a rendőrök túlságosan strapálnák magukat egy ilyen ügyben. Végtére is semmi jele annak, hogy bármi történt volna vele.

– Ezért is nem telefonáltam eddig a rendőröknek – bólintott Paul.

– A legkézenfekvőbb az, hogy ellenőrizzük Berman házát. Menjünk!

– Ha ő is ott van vele, aligha enged be minket – jegyezte meg Paul.

– Akkor is meg kell próbálnunk. Kölcsönvehetem az autóját? Már ha nem akar jönni…

– Még szép, hogy megyek.

Amíg Paul Subaruján Berman háza felé tartottak, Paul felvázolt egy forgatókönyvet, amit Piát ismerve nagyon is lehetségesnek tartott.

– Hadd kérdezzek valamit, George! Tudom, hogy régebb óta ismeri őt, de mindketten tudjuk, mennyire makacs, és muszáj kimondanom, mennyire érzéketlen tud lenni. Szóval maga szerint lehetséges, hogy szombat éjjel kiderített valami fontosat a Nanóban, majd azt mondta: „Csesszék meg! Már úgysem dolgozom náluk”, és egyszerűen átköltözött máshová?

George egy teljes percet tűnődött, mielőtt válaszolt volna. Igaz, hogy Pia mindig a saját feje után ment, s ezzel még nem mondott semmit. Igaz, nem sokat törődött mások érzékenységével, az övével pedig különösen nem, de hogy csak úgy lelépjen? Nem tudta elképzelni.

– Nem – döntötte el végül a kérdést. – Szerintem ez lehetetlen. Igaz, hogy olyan, amilyennek leírta, de annál sokkal több is: a kitartás mintaképe. Nála következetesebb emberrel még nem találkoztam. Ha valóban talált valamit, akkor semmiképpen sem adta fel. Olyan nincs, hogy ő bármit is feladjon. Nekem elhiheti.

Paul helyeslően bólogatott.

Elérték Berman kapuját. George kiszállt és megnyomta a kaputelefon gombját, de nem kapott választ.

– Nyilván komoly biztonsági rendszerei vannak. – Paul a kocsiban maradt.

– Most is felvesznek bennünket. Ott van a kamera. – George megmutatta Paulnak.

– Akkor most mi lesz? Sehol sem látom a Toyotát.

– Berman akkor is elvitethette, ha Pia még itt van. Talán átmászhatnánk a kapun… Várjon, jön valaki.

A hosszú felhajtó felől fehér kisteherautó közeledett. A nehéz vaskapuk kitárultak, míg az autó lelassított. Látták, hogy nem Zachary Berman vezeti.

– Kérdezzük meg a fickót – javasolta George. – Lássuk, mit tud!

A furgon vezetője rájuk dudált; Paul Subaruja elállta az utat.

A sofőr kidugta fejét az ablakon. Szőke hajú, naptól cserzett bőrű férfi volt.

– Hé, fiúk, nem állnának arrébb?

– A főnöke itt van valahol? – kérdezte George,

– Mr. Berman? Én csak a kertésze vagyok. Nem láttam, de máskor sem szoktam látni. Nézzék, sietnem kell a következő klienshez, és tudják, hogy nem engedhetem be magukat. A kaputelefont már próbálták?

– Menjünk, George – szólt ki Paul. – Szálljon be! Útban vagyunk.

– Csak egy pillanat. – George a kisteherautóhoz sétált, bedugta fejét az utas felőli ablakon. – Tényleg nem akarjuk elállni az utat, és mindjárt megyünk is, csak azon tűnődünk, hogy vajon Mr. Berman itthon van-e. Rendkívül fontos. Régi barátok vagyunk, és egészen L.A.-ből jöttem idáig. Csak beköszönnék neki. – George kedélyes hangot ütött meg, melegítőjében kellően ártalmatlannak is tűnt, a kertész pedig tényleg sietett.

– Nem hinném, hogy itt volna. Az egyik embere szerint elutazott valahová.

– Külföldre? – érdeklődött George.

– Nem tudom, merrefelé utazgat. Csak azt tudom, hogy amikor itt van, az emberei mindig kapkodnak, most meg ott ücsörögnek a verandán és kávézgatnak. Amikor szóvá tettem, azt mondták, Berman elment valahová, de hogy hová, ne tőlem kérdezze. A többiek úgy egy óra múlva végeznek.

– Kösz – bólintott George. – Akkor majd visszajövünk.

– Ha holnap találkozom valakivel, mit mondjak, ki kereste?

– Egy régi barát. – George kedélyesen búcsút intett.

Visszaült a kocsiba. Paul már tűkön ült.

– Mi volt ez? – Paul eltolatott a kertész útjából.

– Berman elutazott, legalábbis a fickó ezt hallotta a többiektől. Azt viszont nem tudja, hogy hová ment, belföldre vagy külföldre. Csak az a biztos, hogy nincs itt. Mi volna, ha elmennénk a Nanóba, hátha ott találjuk?

– Logikusan hangzik. – Paul visszaindult Boulder felé.

– Nem hinném, hogy a Nanónál bármit is megtudnánk Elképesztően ügyelnek a biztonságra.

– Ki kell zárnunk a lehetőségeket. – George sokkal határozottabbnak tűnt, mint ahogy Paul emlékezett rá. – Ha ott kudarcot vallunk, irány újra a lakás.

– A biztonságiak nyomon követik, ki melyik autóval érkezik…

– Tudom – emelte fel a hangját George –, de akkor is meg kell próbálnunk.

Néma csendben tették meg a hátralévő utat. Egyikük sem gondolta, hogy csak úgy behajthatnak a Nano főkapuján, és igazuk is lett.

– Állásinterjúra jöttünk – vette elő George a szöveget, amitől azt várta, hogy legalább az első védelmi vonalon átjuttatja őket.

– Ma nem tartanak állásinterjút – tudták meg az őrtől, egy idősebb, sokat tapasztalt férfitól. – Mindig előre tudom, ha ideiglenes belépőket kell kiállítani, de ma nem szóltak.

– Nem hivatalos ügyről van szó. Egy nem hivatalos megbeszélésről Whitney Jonesszal, Mr. Berman irodájában.

– Pontosan tudom, hogy Whitney Jones ma nincs bent. Láthatnám a jogosítványát, uram?

– Miért kéri?

– Mindenkinek igazolnia kell magát, aki idejön. Ez önre is vonatkozik, uram – tette hozzá Paul kedvéért.

Paul és George összenéztek. Ha megmutatják az igazolványukat, a Nanóban megtudják, hogy itt jártak. Ha nem, fordulhatnak vissza, George vállat vont és előásta tárcájából a jogosítványát. Paul követte a példáját. Az őr visszavonult a kis fülkéjébe és felvette a telefont. Közben kisebb sor alakult ki mögöttük. A türelmetlen sofőrök máris dudálni kezdtek.

– Nézze, George, most már muszáj lesz a rendőrökhöz mennünk – jegyezte meg Paul.

– Akkor sem árt kideríteni, itt van-e Berman.

Paul nem válaszolt. Az őr letette a telefont.

– Húzódjanak félre – mutatott az oldalsó sávra, majd visszaadta a vezetői engedélyeket. Amint Paul leállt, fekete terepjáró parkolt le eléjük, és az utas felőli oldalról egy öltönyös férfi szállt ki.

– Segíthetek, fiúk? – Fiatalabb volt, egészségesebbnek és sportosabbnak tűnt a kapuőrnél, ám mosolya és közvetlen modora ellenére jóval fenyegetőbbnek is.

– Egy állásinterjú miatt vagyunk itt – próbálkozott Paul.

– Ma nem tartunk állásinterjút, dr. Caldwell. – A férfi pontosan tudta, kicsoda. – Nézzen utána a határidőnaplójában, de szerintem elnézte az időpontot. Azon a kapun át távozhatnak. – Az őr fülkéje felé mutatott, miközben felemelkedett a sorompó. Az öltönyös férfi mindehhez már csak ezt tette hozzá: – Kellemes napot, uraim!

51.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. JÚLIUS 23., KEDD 18.04

– Helló, Pia!

Berman a föld alatti cella ajtajában állt. Lenézett a lányra, aki a koszos matracon fekve a mennyezetet bámulta. Látta, hogy lánccal kötötték ki a falba ágyazott fémkarikához. Aprónak és védtelennek tűnt, törött karjával jóval sebezhetőbbnek is a valóságosnál. Pedig ő űzött belőle gúnyt és alázta meg, tette kockára mindazt, amiért egész életében küzdött – minden oka megvolt, hogy haragudjon rá. Akkor éjjel Boulderben haragudott is. Nem szokott hozzá, hogy bármi módon játszadozzanak vele és uralkodjanak felette. Senki sem tehet neki szemrehányást azért, hogy így vagy úgy, de bosszút akar állni a sérelmeiért.

– Nem mond semmit? – tudakolta.

Miközben újra felizzott a haragja, Berman rájött, hogy a lány reakciójára vár – bármilyen reakcióra. Csalódottsága és oktalan vágyakozása ezúttal is zavarral töltötte el. Még sohasem tapasztalt ilyesmit, legalábbis ezt mondta magának. Hiába utalt minden egyértelműen arra, hogy a lány ki van szolgáltatva neki: úgy szorongott, mintha ő volna a fogoly. Valami különös, irracionális késztetés folytán már-már elhitte, hogy ha úgy dönt, Pia bármelyik pillanatban fordíthat a helyzeten. Tudta, a felvetés is nevetséges, mégis így érzett. Amint belépett a szobába, az őr behúzta és bezárta mögötte az ajtót. Jobban érezte magát, hogy a kínai már nem figyelte, ennek ellenére tovább feszengett.

– Tényleg sajnálom, Pia, hogy ide jutottunk, de meg kell értenie: nem volt más választásom. Eljött a házamba és átvert. Nem is először. Gyanítottam, hogy az első látogatásakor sem csupán annyi történt, hogy leittam magam. Végül rájöttem, hogy mit művelt, de úgy döntöttem, önt is megilleti az ártatlanság vélelme. Reméltem, másodszorra őszintébbek az indítékai, de már tudom: az egész színjátékkal csak azt akarta elérni, hogy lefotózza a szememet és bejusson vele a Nanóba. – Berman elhallgatott, de Pia továbbra sem válaszolt. – Arra használta a képet, hogy bejusson a lezárt területre és vérmintát szerezzen egy szigorúan titkos preparátumból. Ahhoz a vérmintához is hozzájutott, amit a Nano korábban időt és fáradságot nem kímélve törvényes úton foglalt le. Tudjuk, hogy felhatalmazás nélkül használta a Nano berendezéseit a minták megvizsgálására. Ezek mind nagyon komoly vétségek.

– Mengele – szólalt meg halkan Pia.

– Elnézést, Pia, nem értem.

– Tudja, ki volt Josef Mengele?

– Persze. Az a náci orvos a koncentrációs táborokban…

– Ez maga. Modern Mengele.

– Ez nevetséges, Pia. Bár elfogadom, hogy amit látott, némi magyarázatra szorul. Nem az, aminek látszik.

– Némi magyarázatra szorul? Maga rohadék! – Pia felült, és színtiszta gyűlölettel és haraggal nézett Bermanre, aki önkéntelenül hátrébb lépett, bár tudta, hogy meg van bilincselve. Felkavarónak találta a nőből sugárzó erőt. – Hol a pokolban vagyok? Odaláncolt egy várbörtön falához, mint valami Robin Hood-fantáziában? Maga szánalmas impotens kis pöcs!

Berman elvörösödött.

– Szerintem nincs abban a helyzetben, hogy ilyesmikkel dobálózzon. Soha nem adott esélyt arra, hogy megmutassam, milyen vagyok valójában, akár magánemberként, akár az üzletben. Közel járok az elmúlt ötven év legnagyobb tudományos áttöréséhez, talán az utóbbi száz év legnagyobb áttöréséhez.

Mindjárt az elején el is mondom a lényeget. Azt akarom, hogy közénk tartozzon, amint már otthon is felajánlottam. Azt akarom, hogy csatlakozzon hozzám. Élete nagy lehetőségét kínálom.

Pia keserűen felnevetett, majd megrázta a fejét.

– Azt akarja, hogy csatlakozzam magához? Ezért láncolt a falhoz?

– Akkor éjjel a házamban nem akart hallgatni rám. Sosem hallgat senkire. Mindig a maga feje után megy. Ha egy várbörtön kell ahhoz, hogy meghallgasson, ám legyen. Arról is gondoskodni akartam, hogy ne tehessen tönkre mindent az utolsó pillanatban. Most sem akarok mást, csak beszélni magával.

– Van választásom?

– Attól tartok, nincs. Csak arra kérem, hogy hallgasson meg úgy, mint tudós, kutató és orvos, aki számára sokkal fontosabb, hogy milliókat segíthet hozzá a gyógyuláshoz, mint holmi ködös és szentimentális orvosi etika.

– Sajnálom, de nálam az etika ösztönösen jön, és valamiért nem tetszik, ha élve felboncolunk néhány szerencsétlent, hogy utána üvegtartályokban mutogassuk őket.

– Maga nagyszerű tudós, akár kiemelkedő is lehetne. Mariel Spallektől tudom ezt, az ő véleményére pedig sokat adok, különösen a polietilén-glükol védőburok óta, amit maga javasolt.

– Egy nagyszerű tudósnak nem így kell gondolkodnia? Aggódnia? Nem erre utalt Oppenheimer, amikor visszatekintett az atombomba megalkotására és benne a saját szerepére?

– Ezen rágódjanak a filozófusok. Egy tudósnak a tudomány határait kell feszegetnie, ahogyan mi tesszük a Nanónál, és maga is ebben segített, Pia. Jól tudja, hogy a nanotechnológia alapjaiban változtatja meg a világot; ugyanúgy tudja, mint én. Ez maga a technikai forradalom, új eljárások és termékek egész lavinája. Nekünk kell az élen járnunk, nekünk kell példát mutatnunk a világnak, nem valami bürokratikus európai országnak, amelyik képtelen meglátni a lényeget.

– Gondolom, itt lép a képbe maga. Aki látja a lényeget.

– Pontosan. És valóra váltom a nagy ábrándot.

– Akkor fesse le előttem ezt az összképet, Zachary. Avasson be, kérem!

Berman elhallgatott és végigmérte. Ugyanolyan dacosnak és gúnyosnak látta, mint mindig: úgy sziszegett és fújt rá, mint egy sarokba szorított macska, aki már nem tud hová hátrálni előle. Milyen messzire jutottak, szó szerint és átvitt értelemben egyaránt. Már nem látta értelmét, hogy bármit is elhallgasson előle. A játszma mindenképpen véget ért – akár Pia megadásával, akár csúnyább formában. Már nincs semmi vesztenivalója. S ami még fontosabb: addig is beszélnek egymással.

– Az összkép a pénzről szól. Mi másról is szólhatna? Nem erről szól minden? Az Egyesült Államokban jobbára felügyelet nélkül dolgozhatunk, ugyanakkor minden komolyabb támogatásnak megvannak a maga feltételei. A kormány elvárja az engedelmességet. Tennünk kell arról, hogy minden szakmai előírásnak megfeleljünk; a kövér seggfejek ettől érzik jól magukat. Elképesztő a bürokrácia. A válság óta rohadt nehéz, ha nem épp lehetetlen, bevonni a magántőkét. Heteken át csak tárgyalunk a befektetőkkel, amíg elfogadják a garanciáinkat, az ígéreteinket és a feltételeinket, azután a töredékét se kapjuk meg annak, ami a kutatáshoz kell. Amelyik alap képes összekaparni tíz-húsz millió dollárt, már nagymenőnek érzi magát. Kína egészen más. Ott tudják, hogyan működnek a dolgok, hogy minél nagyobb valami, annál jobb. A jövőbe néznek, nem ragadnak le a jelenben, még kevésbé a múltban. Talán azt sem tudom pontosan, melyik kormányszervvel üzletelek, de a képviselőik leülnek velem, és azt mondják: „Akarjuk ezt a technológiát. Mi kell ahhoz, hogy megvalósuljon és megosszák velünk?” Én meg csak annyit mondok: „Kezdetnek elég lesz mondjuk félmilliárd.” Tudja, mit felelnek? Azt mondják: „Rendben.”

– Félmilliárd?

– Nem szarnak be a kutatási költségektől. Tudják, hogy a nanotechnológia máris évi hetvenmilliárdos üzlet. Elég okosak,

hogy tudják, mekkora üzletet csinálnak. A Nano a molekuláris gyártás élvonalát képviseli, ők pedig elképesztő gyorsan képesek dönteni, ha úgy látják, hogy a jövőbe fektetnek. A legelső találkozásunktól fogva részt kérnek maguknak a Nano jövőjéből. Az egyetlen gondot az jelentette, hogy nekik bizonyíték kellett. Bizonyíték arra, hogy a nanorobotok valóban úgy működnek, ahogy mondom, ezért csak azzal a feltétellel fektettek pénzt a maga nanotrófjaiba és a későbbi molekuláris gyártási eljárásokba, ha döntő bizonyítékot szolgáltatok. Ekkor valaki a táplálkozási lánc csúcsán, aki nyilván elégedetlen volt a kínaiak olimpiai szereplésével, azt mondta: „Bizonyítsa be a fickó, hogy működik a cucc. Ha fog egy átlagos sportolót és világklasszist csinál belőle, elhisszük neki, hogy tudja, mit csinál.”

– Miféle cucc? – kérdezte Pia. – Azt mondja, „ha működik a cucc”. Miféle „cuccról” van szó?

– Amit vélhetően mindkét vérmintában megtalált.

– A kék nanorobotok.

– Igen. Tudja, mik azok?

– Ha találgatnom kellene, azt mondanám, respirociták.

– Le vagyok nyűgözve.

– Csak olyasmi lehet, aminek a sportolók állóképességéhez van köze. A kivételesen hatékony oxigénszállításhoz. Amikor a Nanóhoz kerültem, róluk is olvastam, mint a nanotrófokról. Ez megmagyarázná az orvosi anomáliákat, amiket a futónál láttam.

– A respirociták sokkal hatékonyabban gondoskodnak az oxigén véráram útján történő szállításáról, mint a hagyományos vörösvérsejtek. Ezerszer hatékonyabban, hogy pontos legyek. Olyan hatékonyan, hogy még az alany szívének sem kell vernie, a szükséges oxigénmennyiség mégis órákon át eljut az agyba. A szívleállást szenvedő alanyoknál ezért nem látni neurológiai mellékhatásokat még egy-két óra után sem. Mint utóbb megtudtuk, a kezdeti szívproblémákat az okozta, hogy a respirociták egyszerűen túl jól működtek: olyan hipermetabolikus állapotot idéztek elő, ami szívleálláshoz vezetett. Az első tesztalanyok túl

nagy dózist kaptak, még ha csak öt köbcentiméternyi nanorobot szuszpenzióról beszélünk is. Nem is sejtettük, milyen hatékonyak tudnak lenni ezek a respirociták. Ez harangozta be a nanotrófok sikereit.

– A kínaiak látni akarták, hogy ezekkel a Nano által tervezett respirocitákkal képes szupersportolókat alkotni?

– Végső soron igen. Betanítottunk egy kerékpárost, aki megnyerte a Tour de France egyik szakaszát, az illetékesek azonban pontosan meghatározták a kívánalmaikat. Azt akarták, hogy egy kínai nyerje meg az egyik világbajnokság valamelyik presztízsszámát. A sors különös iróniája, hogy a fickó, akibe az erdőben belebotlott, pénteken indulni fog az atlétikai világbajnokság maratoni futásán.

– Londonban.

– Londonban.

– Tehát ott vagyunk? – próbálkozott Pia. – Londonban?

Berman arckifejezése nem árult el semmit.

– De maguk csalnak, a futójuk pedig le fog bukni.

– Nem hinném. Egyetlen doppingteszt sem képes kimutatni a kristályos felszínű nanorobotokat. Ha a hatóságok a vérsejteket is megvizsgálnák, ilyen alacsony koncentráció mellett akkor sem volna semmi esélyük megtalálni a robotjainkat. Szerintem a kínai futó győzni fog, remélhetőleg nem túl nagy különbséggel, legalábbis nyomatékosan ezt tanácsolták neki. Miután a fickó győzött, a Nano kivonul a sport világából. Nyilván lesznek olyanok, akik végül rájönnek, hogy mire teszik képessé a respirociták a sportolókat, és lesznek újabb tesztek, de addigra mi már túllépünk ezen, ahogy a kínaiak is. Engem nem ez érdekel, a döntéshozók pedig megkapják az áhított bizonyítékot, s ami fontosabb, a dicsőséget, hogy ott vannak a sportvilág élvonalában. A kínai kormány nem csupán gazdasági uralomra tör: sportsikereket is akar, hogy az egész világ lássa, mennyivel különb az ő kormányzási rendszerük. E tekintetben ugyanolyanok, mint amilyenek a hidegháború idején a szovjetek és a kelet-németek

voltak, akik bármit megtettek, csak hogy elhalásszák Amerika elől az aranyérmet. Szerintem az egész arról szól, hogy Kína lemossa magáról az évszázados gyarmati múlt gyalázatát.

A sport semmit sem mondott Piának, mégis értette az elhangzottak jelentőségét – ahogy pillanatok alatt az érvelés gyenge pontját is megtalálta. A férfi klasszikus kísérletet tett annak bebizonyítására, hogy a cél szentesíti az eszközt, de miközben beszélt, Pia egy pillanatra sem tudta elfeledni az üvegtartályba zárt emberek képét. Berman készséggel feláldozott bárkit, hogy céljai érdekében embereken kísérletezzen.

– Vagyis az egészet a kínaiak kedvéért csinálta, hogy megszerezze a pénzüket.

– A befektetésüket. Hogy megszerezzem a befektetésüket, többek között a maga nanotróf programjához.

– Mi értelme az egésznek? Úgy értem, ez felgyorsítja az egész folyamatot? Egy ilyen befektetéssel maga szerint mennyi időt vehetünk meg? Egy évet? Ötöt?

– Mit szólna tíz évhez? A kínai befektetés nélkül tíz éven belül biztosan nem készülnek el kereskedelmi forgalomba hozható nanotrófok, s akkor még nem vettük számításba az előre nem látható problémákat. Gondoljon csak bele, mit jelent a sikeresség ebben az esetben. Forradalmasítjuk a fertőző betegségek kezelését, vagy akár a rákét. Gondoljon csak a más sejtekre ártalmatlan, célzott gyógymódra. Nem kell többé kemoterápia, a sugárkezelés a középkori orvoslással lesz egyenértékű. A nanotrófjai nagy valószínűséggel megelőzik és gyógyítják az Alzheimer-kórt is. Igazi gyógyászati forradalomról beszélünk.

– De milyen áron?

– Azon az áron, amit látott. Mint mondtam, semmi olyasmi nem történik a Nanóban, ami ne történne meg a világ bármely más kutatólaborjában.

– Ezt kötve hiszem.

– Én viszont pontosan tudom.

– Azt mondta, hogy a Nanónál mindenki, az összes tesztalany önként vesz részt a kísérletekben. Ezek az emberek is önként ajánlkoztak az élveboncolásra?

– Valóban azt mondtam, hogy mindenki önkéntes, és komolyan is gondoltam. Ezek az emberek Kínában főbenjáró bűnöket követtek el. Minden egyes tesztalany elítélt köztörvényes bűnözőként került a Nanóhoz. Abban az országban, ahol évente úgy háromezer embert végeznek ki, amivel személy szerint én sem értek egyet, mivel sokan csalásért vagy sikkasztásért kapnak ilyen súlyos ítéletet. Néhányukat kiválasztották és megkérdezték tőlük, hogy részt vennének-e egy orvosi kísérletben.

– Elevenen felboncolták őket!

– Az alanyok, akiket a Nano tartályaiban látott, az oxigéntúltelítettség folytán kialakult hipermetabolikus szívleállás következtében súlyos, visszafordíthatatlan károsodást szenvedtek. Agyhalottá váltak, mielőtt még preparálták volna őket. Úgy gondoltuk, az áldozatuk révén képesek leszünk meghatározni a megfelelő koncentrációt. Nem boncoltuk fel őket, ahogy mondja, legalábbis nem a szó szoros értelmében. Tudom, hogy sajnálatos a haláluk, de soha egyetlen egészséges alanyt sem öltünk meg.

– Hát ez nagyszerű! Ettől jobban kellene éreznem magam? Hol van az a szerződés, amit ajánlott? Most rögtön aláírom.

Berman mereven nézte. Újra felé sugárzott az engesztelhetetlen harag, és visszatért a maró gúny is, ami arra utalt, hogy talán mégsem sikerült akkora előrelépést elérnie, mint percekkel korábban gondolta. Megköszörülte a torkát.

– Nézze, ezek az emberek minden emberi számítás szerint meghaltak, mielőtt azokba a tartályokba kerültek. Ha nem jönnek el a Nanóba, és nem vesznek részt a kísérletekben, akkor is kivégezték volna őket. Amire hamarabb sor került volna, nekem elhiheti. A tudományos fejlődés sokszor áldozatokat követel. Évszázadok óta emberek halnak meg, amíg a gyógyszereken kísérletezünk. Ha csak öt évvel előrébb hozzuk a nanotrófok piacra dobását, akkor is emberi életek millióit menthetjük meg.

– Ez nem így működik, és ezt maga is pontosan tudja. Amikor a második világháború végén a nácikat bíróság elé állították, kategorikusan kijelentették, hogy egyetlen ország sem kísérletezhet hadifoglyokon, akik semmilyen szempontból nem tekinthetők önkéntes résztvevőknek.

– Az amerikai kormány a háború végén szifilisszel oltott be kísérleti alanyokat…

– Lehet, de az ma már nem gyakorlat. Ráadásul az így végrehajtott kísérletek eredményeit mára tételesen megcáfolták.

Berman elhallgatott. Nem ilyen kimenetelben reménykedett, bár nem lepődött meg igazán. Pia aligha adja be elsőre a derekát; idő kell, míg megenyhül. Berman még nem adta fel. Tudta, hogy végül vevő lesz a „néhány áldozat sokak javára” érvelésére.

– Talán ha tíz alanyt veszítettünk az egész projekt alatt, és milliókat menthetünk meg.

– Mióta zajlik ez a respirocita projekt? – kérdezte Pia.

– Négy éve. – Berman felbátorodott azon, hogy a lány a részletek után érdeklődött.

Pia nagyot sóhajtott, mielőtt felnézett volna Bermanre, akinek arca semmilyen érzelemről nem árulkodott. A fickó tényleg azt hitte, hogy meggyőzheti? Meggyőzheti arról, hogy elfogadja a torz világképét? Az szomorította el legjobban, hogy Berman komolyan hitt a meggyőzhetőségében.

Arra gondolt, mit tehetne azért, hogy ép bőrrel kerüljön ki a helyzetből. Vajon tényleg az Egyesült Királyságban vannak? Képes még megtéveszteni a férfit, aki tudja, hogy kétszer már felültette? Mi történik akkor, ha nem hajlandó belemenni a játékába? Megpróbálja erőszakkal, ami nem megy szép szóval? Túl sok kérdés rajzott a fejében, és egyikre sem tudta a választ.

– Sosem fekszem le magával – jelentette ki.

– Nem vagyok szörnyeteg, bármit is gondoljon rólam. Jobban tenné, ha komolyan elgondolkodna azon, amit mondtam. Gondoljon a tudományos áttörésre, amit egy magafajta tudós a legjobb eszközök és a korlátlan támogatás birtokában elérhet. Még

Mariel Spallek sem lihegne állandóan a nyakában, ha visszajönne kutatónak. Tudom, hogy ezzel akar foglalkozni, én pedig olyan lehetőséget kínálok, amin a legtöbb tudós azonnal kapna.

– Kétlem, ha cserébe le kellene feküdnie magával. Így szerzi az alkalmi barátnőit? Zsarolással?

– Éppen ellenkezőleg. Meséltem már Whitney-ről? Vele is nagyon szenvedélyes hangú vitákat folytattunk, mielőtt elfogadta a szempontjaimat, most pedig a leghívebb alkalmazottam. Szerencsés, hogy nem hagytam hátra Boulderben, az ő gondjaira. Aligha folytathatnánk le most ezt a beszélgetést.

– Paul Caldwell meg fog találni.

– Ezt kétlem. Tudja, a barátja, George is vele van. Elmentek a házamhoz, azután a Nanóba, ahol voltak olyan kedvesek és igazolták magukat. Néhányszor a maga lakásán is jártak. Jelenleg éppen Paul lakásán tördelik a kezüket. Vagy talán vigasztalják egymást. Paulnak biztosan tetszene…

– Tízszer különb férfi, mint maga.

– Kár, hogy ez sosem fog kiderülni.

– Elmennek a rendőrségre.

– Igen, abban biztos vagyok, de kétlem, hogy nagy megnyugvást jelentene nekik, ha megosztják a rendőrökkel az aggodalmaikat. Talán még emlékszik, hogy a múltkor is mennyire segítőkészek voltak.

Pia emlékezett. A boulderi rendőrség néhány tagja nyilvánvalóan Bermantől kapja az igazi fizetését. Talán csak blöffölt Paulról és George-ról, de az sem lepte volna meg, ha megfigyelteti Paul lakását. Már csak ezért is erősnek kell maradnia.

– Fáj a karom – rezzent össze. – Nincs itt egy orvos? – Vágyott egy új arcra; bárkire, csak nem Bermanre.

Berman bólintott.

– Örülök, hogy kérdi. – Pozitív jelnek tartotta, hogy Pia orvost kér. Végre másra is képes gondolni, nem csupán az erkölcsi aggályaira. Az ő számára is fontos volt, hogy jobban legyen. A

lány jól sejtette, hogy vágyik rá, csak épp nem ebben a sérült állapotban. Ragaszkodott bizonyos színvonalhoz.

Elfordult és kétszer megkopogtatta az ajtót, amelyen át egy hatvan körüli, fehér orvosi köpenyt viselő kínai lépett be. Berman megmutatta a helyet Pia karján, ahol eltörte, mire a férfi bólintott. Odalépett az ágyhoz és jelzett Piának, hogy álljon fel, amíg megvizsgálja a bal karját és a csuklóját.

– Majdnem elfelejtettem – jegyezte meg Berman. – Talán nem árt ezt is megfontolnia. Ha a két barátjának valahogyan sikerül is meggyőznie egy bírót, hogy engedélyezze a Nano átkutatását, hátha esetleg ott bújtattuk el… Az emberi preparátumokat időközben kutyákra cseréltük. Az alanyok betöltötték a céljukat. Miután eltávolítottuk őket, a hamvaikat hazaküldtük Kínába, a családjuknak.

Berman elfordult és megkopogtatta az ajtót, hogy kiengedjék.

52.

KÖZBIZTONSÁGI KÖZPONT, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 24., SZERDA 8.05

Paul és George valamivel nyolc után érkeztek a boulderi rendőrőrs elé, ahol néhány percig az autóban maradtak, amíg megvitatták a helyes stratégiát. Amióta megérkezett Coloradóba, George Wilson egyre türelmetlenebbé vált, amit szedett-vedett öltözéke és kétnapos borostája még nyilvánvalóbbá tett. Úgy érezte, miután ellenőrizték Berman házát és igyekeztek bejutni a Nanóba, más irányban kellene próbálkozniuk, Paul azonban türelemre intette. Előző éjjel ügyeletes volt a sürgősségin, aznap éjjel pedig újra dolgoznia kell. Próbált kivenni néhány nap szabadnapot, de a létszám így is két orvosra csökkent – a többiek a családjukkal nyaraltak. Ez azt jelentette, hogy Paul Pia keresése közben is dolgozott, nem úgy mint George, aki nem tudott mit kezdeni a rászakadó szabadidővel. Mielőtt elhagyta L.A.-t, sikerült kiharcolnia magának két hét rendkívüli szabadságot. Főnökei kedvezően bírálták el a kérését, miután rezidensként még egyszer sem ment el nyaralni. Még bátorították is, hogy itt az ideje.

George minden tőle telhetőt megtett, hogy további cselekvésre ösztönözze Pault, ő azonban úgy látta, hogy George eddigi ötletei – a Berman házához, majd a Nanóba tett látogatás – épp ellenkező eredményt hoztak, mint várták. Bár a felszín alatt ugyanolyan kétségbeesett volt, mint George, nem sok értelmét látta annak, hogy vakon kapkodjanak, míg végül őket tartóztatják le. El kell menniük a rendőrségre, hogy kövessék az ilyenkor szokásos rutint. S miután továbbra sem hallottak Piáról, éppen ezt tették.

A vitát nem is ez okozta, hanem Paul kijelentése, hogy ő akar beszélni a rendőrökkel. Szíve szerint egyedül ment volna be, de George ebbe nem ment bele, még ha el is fogadta őt szószólónak. Paul azzal érvelt, hogy jobban ismeri a helyzetet, és ő látta utoljára Piát; ráadásul neki ígérte meg, hogy visszatér. Valójában attól tartott, hogy George-nak felforr az agyvize és olyan vad vádaskodásba kezd, amit már nem támogathat. Nyugodtnak és tárgyilagosnak kell maradniuk, ez pedig az ő reszortja.

A rendőrségen mégsem boldogultak olyan könnyen, mint remélték. Miután fél órán át ücsörögtek az előtér kényelmetlen műanyag székein, féltucatnyi olyan fickó társaságában, akikhez képest még George is túlöltözöttnek tűnt, Paul kezdte elveszíteni a türelmét. George ekkorra már fel-alá járkált, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Minden pillanatban a telefonját bámulta és hangosan sóhajtozott.

– Ne már! – kiáltott fel hirtelen. – Tényleg senki sem segít?

Mintegy varázsütésre egyenruhás férfi tűnt fel, aki a nevükön szólította és a folyosón álló egyik íróasztalhoz vezette őket.

– Miért nem engednek be az őrsre? – George épp elég rendőrségi eljárást látott, hogy tudja, mire számítson.

A fiatal rendőr – névtáblája szerint Gomez – lassan végigmérte.

– Először itt adják elő a panaszukat, uraim.

– Hogyne, köszönjük. – Paul haragos pillantást vetett George-ra. Emlékezett a mondásra: abból tudhatjuk, hogy öregszünk, hogy a rendőrök egyre fiatalabbnak tűnnek. Nem mintha ettől öregnek érezte volna magát, de mennyi lehetett Gomez? Tizenhat? Miután leültek, Paul körvonalazta a történteket, illetve a saját szerepét, azt viszont nagyvonalúan elhallgatta, hogy Pia elkábította a főnökét, utána pedig szó szerint betört a korábbi munkahelyére. Érezte, hogy George eközben türelmetlenül fészkelődik a szomszédos széken.

Egy idő után Gomez letette a tollát, és végignézett a két férfin.

– Felhívnám a figyelmüket arra, hogy tizennyolc éves kor után már nem törvényszegés, ha valaki minden szó nélkül távozik

otthonról. Ez a magánélethez való jog. Ha felbukkanna Denverben és mi megtalálnánk, még azt sem árulhatnánk el, hogy hol tartózkodik, ha a hölgy azt mondja, nem kíván kapcsolatba lépni bizonyos személyekkel.

– Ezt megértem. Nézze, főorvos vagyok a helyi kórházban. Naponta találkozom házasságon belüli erőszakkal. Jól tudja ön is, hogy erőszakos élettárs is lehetek, aki azért keresi a barátnőjét, hogy ellássa a baját.

– Ez nevetséges, Paul – vágott közbe George. – Pia Grazdanit elrabolták, efelől semmi kétség. Nem a szokásos okból, hogy váltságdíját követeljenek érte, hanem hogy megszabaduljanak tőle és elhallgattassák. A barátom csak azért nem beszél erről, mert fél, hogy nem vesznek komolyan minket. Én viszont biztosan tudom, hogy ez történt.

Paul felsóhajtott, miközben arcán a harag és tehetetlenség elegyével George felé fordult. Gomez láthatóan merevebbé vált. Ahogy Paul előre sejtette: kezdte egészen más színben látni a kialvatlan és ápolatlan George-ot.

– Hallgasson ide, Gomez – vette elő azt a megnyugtatónak szánt hangot, amit orvosként is használt. – A barátom kissé zaklatott. Tudjuk, hogy mielőtt eltűnt, Pia egy kölcsönkért azonosítókártya segítségével bement a munkahelyére. – Paul nem fejtette ki, hogy az általa elmondottakkal ellentétben Pia előre megfontolt szándékkal átverte a Nano íriszletapogatóját és tudatosan megszegte a főnökei utasítását. – Az eset után tudomásomra adta, hogy valamilyen törvénytelen tevékenység jeleire bukkant a Nanónál – folytatta egyenletes, higgadt hangon. – Tudom, hogy önöknek kötelességük utánajárni a dolognak, amennyiben bizonyítható, hogy valakit elraboltak vagy közvetlen életveszélyben van. Véleményünk szerint éppen ez történt. Utoljára hétfő hajnalban láttam Pia Grazdanit, aki beszámolt felkavaró felfedezéséről, majd azt ígérte, hogy később visszatér a lakásomra, és részletesen elmond mindent. Valamivel később egy SMS-ben megerősítette mindezt, de végül nem jutott el hozzám.

– Lényegében tehát azt mondja, hogy törvényellenesen jutott be a Nanóba? – kérdezte Gomez. – Arról a Nanóról beszélünk, amelyik minden létező biztonsági intézkedéssel igyekszik elejét venni az ipari kémkedésnek?

– Igen – felelt George a Paulnak címzett kérdésre.

– Itt várjanak. – Gomez felállt és távozott.

– Ez remek, George. Megállapodtunk abban, hogy én beszélek. Két perc alatt sikerült egy eltűnt személyből szökött bűnözőt csinálnia.

– És akkor? Maga szerint melyiket keresik nagyobb erőkkel?

Harminc perccel később Gomez újra megjelent, ezúttal egy öltönyös férfi kíséretében, aki ódivatú sörtehajával, ősz bajuszával és pocakjával igazi veterán nyomozónak tűnt.

– Samuels nyomozó – nyújtotta a kezét Paul, majd George felé.

– Felhívtuk a barátjuk munkaadóját, és azt a tájékoztatást kaptuk, hogy a nő fizetett szabadságon van, a cégnél pedig nem történt semmi szokatlan, pláne nem illetéktelen behatolás. Beszéltem a Nano biztonsági főnökével is, aki megerősítette, hogy nem jelentettek betörést vagy olyan személyi azonosító okmány elvesztését, amit ilyen célra felhasználhattak. Azt is mondták, hogy tegnap ott jártak és megpróbáltak bejutni a céghez, de visszafordították önöket.

Paul gyors pillantást vetett George felé.

– Aggódtunk a barátunk miatt – felelte. – Nagyon felzaklatta valami, amit a munkahelyén derített ki.

– Elmondta, mi az?

– Amint Gomez járőrnek is elmondtam, nem. De azt hiszem, köze lehet egy kínai távfutóhoz…

– Egy kínai távfutóhoz? – Samuels nem is leplezte kétkedését. – Gomez járőr tájékoztatott mindarról, amit elmondtak. Nekem úgy tűnik, hogy mindketten másként emlékeznek a történtekre, de legalábbis másként értelmezik a helyzetet. Ön, dr. Caldwell, úgy érzi, hogy a barátnője nagyon felzaklatta magát, és elmulasztott megjelenni a lakásán, miután törvénytelen módon behatolt a Nano

területére. Ön pedig, dr. Wilson, meg van győződve arról, hogy ezt a betegszabadságon lévő nőt elrabolták.

– Tudom, hogy ez történt – vágta rá George.

– Elmentek a nő lakására – olvasta Samuels Gomez jegyzeteit –, és a gépén találtak egy navigációs weblapot, útbaigazítással New Jersey felé…

– Valaki más nyitotta meg azt az oldalt – emelte meg a hangját George. – Pia sohasem állna meg útbaigazítást kérni, csak menne a feje után. Iszonyú önfejű…

– Mármint abban az értelemben, hogy képes betörni is a céljai érdekében?

– Azt mondja, nem történt betörés, nem igaz?

– Maga meg azt, hogy kapott egy SMS-t a telefonjáról, de nem hiszi, hogy a nő küldte. – Samuels hagyta, hogy leülepedjen a mondata. – Arra még nem gondoltak, fiúk, hogy az orruknál fogva vezeti magukat? Mert én semmi bizonyítékot nem látok arra, hogy elrabolták. Átvesszük a képeket, amiket behoztak. Szívesen beszélnék a hölggyel erről az illetéktelen behatolásról. Tudják, sok biztonsági embert személyesen is ismerek, akik a Nanónak dolgoznak. Profi módon végzik a munkájukat, és joggal aggódnak amiatt, hogy esetleg ipari titkok szivároghattak ki. Alaposan tanulmányozni fogom minden állításukat, és biztosak lehetnek abban, hogy még találkozunk. Egyelőre ennyi, uraim.

– Szóval maga így értelmezi ezt az egészet? Hogy Pia Grazdani ipari titkokat lopott el a munkahelyéről?

– Én nem értelmezek semmit, Mr. Wilson – felelte Samuels. – Azt hiszem, mára végeztünk. Még egyszer köszönöm, hogy befáradtak hozzánk. Jöjjön, Gomez! Sok dolgunk lesz még ezzel az üggyel.

Samuels és Gomez máris indultak.

– Ki ne mondja! – mordult fel George.

– De muszáj – rázta meg a fejét Paul. – Ha egy tizennyolc éven felüli személynek nyoma vész, kell lennie valamilyen

bűncselekményre utaló jeleknek, márpedig itt az egyetlen bűncselekményt maga Pia követte el.

– De mi tudjuk, hogy elrabolták.

– Persze, de nézze az ő szemszögükből.

– Hallotta a fickót. – George elindult a kijárat felé. Paul követte.

– A biztonságiak a haverjai. Tudom, hogy Pia hajlamos az üldözési mániára, de azért ez tényleg gyanús, nem? Szerintem a Nano egyenesen a helyi rendőrségről toborozta a biztonsági embereit. Mi a helyzet az FBI-jal? Szerintem őket kellene megkeresnünk. Szövetségi ügynököket csak nem szerveztek be a Nanóhoz…

– Gondolja, hogy az FBI másként látja majd a helyzetet? Nekik is bizonyíték kell, és biztosan felveszik a kapcsolatot a rendőrökkel.

– Akkor magunkra maradtunk. Ezt akarja mondani? – tette fel a kérdést George. – Nem kellene legalább azt elérnünk, hogy eltűnt személyként kezeljék?

– Szerintem eddig is ezt próbáltuk.

– Oké, igaza van. Különben is mindegy. Bárhol legyen is, Pia elzárkózott a világ elől. Mi viszont akkor sem ülhetünk ölbe tett kézzel.

– Nem tudom, mi mást tehetnénk. Figyeljen, George, én tényleg segíteni akarok, de nem hiszem, hogy bármire mennénk azzal, ha betörnénk Berman házába vagy valami hasonló. Látom, hogy ilyeneken jár az esze.

– Ha valahogy bejuthatnánk a Nanóba…

– Akkor mi volna? Az a hely olyan, mint egy erőd. Jusson eszébe, mi történt Piával, pedig ő ott dolgozott.

– És a főnöke? Mariel. Mariel hogyishívják. Nem könnyű eset, de ki tudja? Kezdhetnénk azzal, hogy beszélünk vele, hátha mond valamit.

– Talán, ha kiderítjük, hogyan lépjünk vele kapcsolatba. Gondolom, szerdánként dolgozni szokott.

– Szerintem a munkája az élete – bólintott George. – Nem lesz könnyű kapcsolatba lépni vele, de legalább csinálunk valamit. Persze nagy segítség volna, ha legalább tudnánk, hol lakik. – Paulra kacsintott.

Paul vállat vont, de nem tiltakozott. Még mindig jobb, mint betörni Berman házába vagy a Nanóba.

53.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. JÚLIUS 24., SZERDA 17.14

Pia szinte egész nap aludt, méghozzá igazi ágyban, nem a koszos matracon abban a föld alatti börtönben, ahol Bermannel beszélt. Miután az orvos megvizsgálta, két terepruhát és orvosi maszkot viselő férfi átköltöztette a kis hálófülkébe, ahová néhány csupasz betonlépcső és olyan alacsony folyosó vezetett, hogy még Piának is le kellett hajolnia. A teljesen csupasz mennyezet közepén egyetlen villanykörte világított.

Egyre kótyagosabbnak érezte magát. Teljesen elveszítette az időérzékét, és amíg ki nem tisztult a feje, azt sem tudta, hol van. A keskeny folyosón félúton kis ablak nyílt, amelyen át egy pillanatra fákat és kis kertet látott. Esett odakint, ólomszürke volt minden. Már akkor feltette magának a kérdést, hogy hol lehet – talán Coloradóban? Nem stimmeltek a fák, és túlságosan zöldellt minden. Berman mintha említette volna Londont. *Valahol Angliában van?*, tűnődött.

Az ágy fémkeretéhez bilincselték. Nem látott bútorokat, sem ablakokat, csak a súlyos acélajtót. Újabb cellába került, legfeljebb nem olyan dohos helyen, mint a korábbi. Gyűlölte Bermant, hogy ilyen helyzetbe hozta. Amikor meglátta az ágytálat, amit használnia kell, haragjába a megalázottság érzése vegyült. Úgy bántak vele, mint egy állattal.

Néhány perc ébrenlét után kinyílt az ajtó és visszatért a kínai doktor.

– Beszél angolul? – kérdezte tőle. A férfi üres tekintettel és kifejezéstelen arccal meredt rá. Püffedt lángosképe alapján talán az ötvenes éveiben járhatott. – Ha tényleg orvos, mi van az esküjével? Erre mondjon valamit!

Az orvos lenézett rá. Pia szinte már látta, ahogy belé fecskendezi a szert, amivel teljesen kiütötték. Megragadta a férfi karját.

– Nem hagyom! – sikoltotta. – Nem hagyom, hogy megint elkábítson. Hagyjon magamra, hülye seggfej! – Vadul rángatózott a férfi szorításában, sikítozott és üvöltözött vele.

A férfi nem próbálta lefogni vagy akár lebeszélni, csak megkopogtatta az ajtót, majd oldalt lépett. A két kínai őr berontott a szobába.

– Hagyjanak! Követelem, hogy mondják meg, hol vagyok! Hol van Berman? Beszélni akarok vele!

Felordított fájdalmában, amint az egyik őr durván megragadta törött karját. A szűk helyiségben csak néhány pillanatba telt, amíg lefogták.

A doktor kinyújtotta felé a kezét és megmutatta, hogy nincs benne fecskendő. Azután megvizsgálta a karját.

– Maga is ugyanolyan náci seggfej, mint Berman. Tudom, hogy érti, amit mondok. Ezt nem fogja megúszni. Magáért is el fognak jönni.

A férfi anélkül meredt rá, hogy egyetlen arcizma is rándult volna. Még csak nem is pislogott, csak egyetlen szó nélkül távozott, nyomában a két őrrel.

54.

LIVINGSTON CIRCLE, NIWOT, COLORADO
2013. JÚLIUS 24., SZERDA 12.34

Paul Caldwell egy diszpécser barátja révén szerezte meg Mariel Spallek címét, miután kiderült, hogy nem szerepel egyetlen szabadon elérhető nyilvántartásban sem. A nő Boulder egyik jómódú kertvárosában élt, egy négy házból álló tömb egyik bérelt lakásában. A diszpécser elárulta, hogy ezen a címen nem tartanak nyilván mást, ami cseppet sem lepte meg Pault.

– S most, hogy itt vagyunk, mihez kezdünk? – kérdezte Paul, miután a biztonság kedvéért a háztól ötvenméternyire parkolt le.

– Odasétálunk és becsöngetünk?

– Miért is ne?

– Nem azt mondta, hogy már találkoztak? Mit mond neki? Hogy most költözött a szomszédba és megihatnának egy kávét? Vagy hogy beállt rendőrnek?

– Nem vagyok úgy öltözve. – George beugrott egy üzletbe, de csak annyi időre, amíg kiválasztott egy olcsó edzőcipőt, ami illett a melegítőjéhez és a pólójához. – Nem tudom, majd kitalálok valamit.

– Pia szerint a nő igazi vadmacska. Bármit talál ki, hihetőnek kell lennie.

– Fogadjuk el, Paul, hogy jelenleg a munkahelyén tartózkodik. Éppen erre számítok.

Mielőtt Paul válaszolhatott volna, George kipattant az autóból és nekivágott az utcának. Meg sem állt Mariel lakásáig. A bejáratot léckerítés takarta a szomszédok elől. Háromszor

csöngetett, majd várt egy darabig. Nem kapott választ, és kutyák miatt sem kellett aggódnia. Ezután a következő ajtóhoz lépett, és ott is becsöngetett. Ezúttal sem jött válasz. Le merte volna fogadni, hogy az összes lakást ugyanaz a személy bérli. Mindegyikükhöz tartozott egy kocsibeálló, míg a kertek rendezettnek, bár kissé elhanyagoltnak tűntek. Sehol sem hevertek szétszórt gyermekjátékok, és minden bejárathoz csak egyetlen szemetes tartozott.

George-ot magát is meglepte az a nyugalom, amivel hátrament, hogy felmérje az udvarokat, amelyeket hátul nyitott, alacsony léckerítés választott el, egészen az erdősáv vonaláig. *Senkinek sincs kutyája,* gondolta. Helyes. Elindult, a kerítést megkerülve belépett Mariel udvarára, és meg sem állt a hátsó ajtóig. Megpróbálkozott vele, majd amikor nem nyílt ki, keresett egy alkalmas követ, bezúzta az üveget a kilincs felett, és bement. *Eddig sima ügy,* gondolta.

Kereste a riasztó dobozát, ahol ki lehet kapcsolni a rendszert, de nem talált ilyet, így a bejárathoz sietett, kinyitotta és kikémlelt az utcára. Intett Paulnak, hogy jöjjön. Amikor Paul nem mozdult, odakocogott hozzá az úton.

– Elment az esze? – kérdezte Paul.

– Lehet. Van gumikesztyűje a kocsiban? Majd le kell törölnöm azt is, amihez eddig hozzáértem.

– Mi lesz a szomszédokkal, George? A riasztóval?

– Nincs riasztó, és az utolsó pénzembe is lefogadnám, hogy a nap ezen szakában szomszédok sincsenek. Gyerünk, hozza azt a kesztyűt, ne vesztegessük az időt. Jöjjön, segítsen!

– Ezt nem hiszem el! Mondtam, hogy bármiben segítek, amíg a törvény keretein belül marad, de ez már sok. Ebbe nem rángat bele. – Elővett egy pár steril kesztyűt és átadta a csomagot George-nak. A kesztyűt a többi orvosi eszközzel együtt váratlan közúti helyzetekre tartogatta.

– Rendben – bólintott George –, akkor őrködjön. Ha a nő megjelenne, hívjon, dudáljon vagy valami.

ERIC MCKENZIE és Chad Wells három órája vették át a műszakot és a feladatot, hogy kövessék a jellegzetes, tetőcsomagtartós Subarut és a két fickót, akik előző nap megjelentek a Nanónál. Az eligazításon azt hallották, hogy a két célszemély nem veszélyes, és nem is tudhatnak róluk. Csak annyi a dolguk, hogy észrevétlenül kövessék őket.

A figyelmeztetés, hogy észrevétlennek kell maradniuk, újra Chad eszébe jutott, ahogy látta befordulni a kocsit a drága lakóövezetbe, miután több mint egy órán át vesztegeltek a rendőrség előtt.

– Miért álltál meg? – kérdezte Eric, ahogy Chad lehúzódott a padka mellé. A Subaru eltűnt a szemük elől.

– Nézd ezt a helyet! Csupa családi ház, semmi forgalom. Azonnal kiszúrnak minket.

– És akkor?

– A főnök megmondta, hogy nem vehetnek észre, nagyeszű. Nem azért fizetnek, hogy gondolkodjunk, ami a te esetedben kész szerencse. Tudod, nehéz volna megélni heti két dollárból.

– Rohadt vicces.

– Jobb lesz, ha indulsz – tette hozzá Chad.

– Mi van?

– Szállj ki, és gyalogolj. Ismerem a helyet, csak innen lehet behajtani. Beszólok a központba, megmondom, hol vagyunk, hátha tudják, kit keresnek.

– A rádió menet közben is működik, neked nem szóltak?

– Indulás!

– Tököm tele az ilyen melóval – mormolta maga elé Eric tíz perccel később. – Ki a franc él ilyen helyen? Minden utca egyforma, sehol egy lélek. Mintha az összes ház lakatlan lenne.

A Subarunak nyomát sem látta, ami a lakópark kiterjedését tekintve nem is volt csoda. Tovább kutyagolt a délutáni hőségben, és átkozta a sportdzsekit, amit a meleg dacára viselnie kellett, hogy el tudja rejteni a pisztolyát.

A rádió és a fülhallgató sercegve életre kelt.

– Hol vagy, Eric?

– Tudja a nyavalya. Egyik utca olyan, mint a másik.

– Menj el a következő kereszteződésig és jelentsd, mi a neve. Az okosok a központban kiderítették, kit akarnak meglátogatni.

– Oké. A Franklin és a Jackson sarkán állok.

– Ne menj tovább! Öt perc és ott vagyok.

A GUMIKESZTYŰT VISELŐ George módszeresen végigkutatta Mariel lakását. Talált néhány mappát egy bezáratlan fiókban, de csak személyes iratok voltak bennük, az autó és a mosógép papírjai, meg ilyenek. Amikor megszólalt a telefonja, ijedtében elejtette a mappákat.

– Talált valamit? – érdeklődött Paul.

– Hazajött a nő? – kérdezett vissza George,

– Nem, nem látok senkit. Csak bejelentkeztem.

– Ne tegye! Kis híján kiugrottam a bőrömből. Folytatom a keresést. – Letette a telefont.

ERIC UGYANOLYAN TÁVOL parkolt le Mariel házától, mint a doktor, aki a másik oldalon állt. Távcsövön át látta, hogy ül valaki a Subaruban.

– Az egyikük a kocsiban van, a másik bent lehet a házban. Vajon hogyan jutott be? Azt mondják, ezek orvosok, vagy mi. Nem hittem volna, hogy az orvosok is be szoktak törni.

– Akkor miért álltál le itt? – kérdezte Chad. – Menjünk, kapjuk el a fickót! – Máris harcra kész volt.

– Fogd vissza magad! – hűtötte le Eric, – Előtte felhívom a Nanót.

– Ne már – nyögött fel Chad, aki az üléssel babrált, amíg Eric gyorsan megtárgyalta a teendőket a biztonsági főnökkel.

– Hívni fogjuk a rendőrséget – közölte Chad, miután végzett a hívással. – Ezt az utasítást kaptuk. A főnök szerint nincs semmi érdekes a házban, a nőnek több esze van annál, hogy bármit is hazahozzon. Vagyis a fickó kutathat, amíg meg nem unja, úgysem

talál semmit. Ha a rendőrök kijönnek és letartóztatják őket, majd elmegy a kedvük a magándetektívesditől. Ha odamegyünk és kiosztjuk őket, csak még lelkesebben próbálkoznak. Már ha van hozzá tökük. Fogalmuk sincs, mibe másztak bele.

– Rohadtul rühellem ezt.

– Tudom. Ha ezután sem adják fel, legközelebb mi jövünk, úgyhogy ne duzzogj. Inkább hívd fel az őrsön a haverodat és diktáld be az adatokat. Itt a cím.

Chad papírcetlit nyújtott Eric felé.

PAUL AZ ÓRÁJÁRA NÉZETT, és tovább fészkelődön az ülésen. George már huszonöt perce odabent volt. Vetett egy pillantást a tükörbe. Távolabb egy autó parkolt az utcán, korábban nem látta. S mivel senki sem járt a környéken, azonnal feltűnt a jelenléte. Mióta állhat ott? A szemét erőltette, hogy lássa, ülnek-e a kocsiban. Mintha látott volna benne egy alakot. Újrahívta George-ot.

– Egy autó leparkolt mögöttem az utcán. Nem láttam, mikor érkezett, csak most tűnt fel.

– Közel van?

– Nem éppen, de mintha ülnének benne. Egyvalakit szinte biztosan láttam. Kezd nyugtalanítani a dolog.

– Nem mozognak?

– Nem.

– Kell itt lennie valaminek. Ez a nő nyakig benne van.

– Jöjjön ki onnét, George! Túl régóta bent van.

– Még egy perc. – George megint letette a telefont.

Paul tűkön ült. Az egy percből kettő lett, majd három, azután öt. Paulról szakadt a veríték. Beindította a motort, hogy járjon a légkondi, s mintha hallotta volna, hogy a távolabbi autó is követi a példáját. A tükörből figyelte, majd észrevette, hogy távolabbról egy másik jármű közeledik. A gyomra azonnal görcsben rándult. Előre tudta, hogy mi az: egy járőrautó. Kapkodva hívta George-ot.

George a padlón feküdt, kinyújtott karral kutatott a kanapé alatt. Amikor újra megcsörrent a telefonja, elkínzottan nyögött fel. Paul tényleg fárasztó tudott lenni. Felállt, kikémlelt az ablakon és mozgást látott. Elindult a szoba másik vége felé, a rendőrautó ekkor fordult rá Mariel fölhajtójára.

– A francba! – mormolta, majd olyan sebesen kezdett rohanni a konyhaajtó felé, mintha az élete múlna rajta. Kirontott az udvarra, és célba vette az erdősávot Spallek háza mögött. Az aljnövényzet és a cserjék ellenére egész jó időt futott. Néhány perc múlva megállt és visszafordult arrafelé, amerről jött. Hívta Pault.

GEORGE NEM FELELT az utolsó hívására, a két egyenruhás pedig kiszállt a járőrautóból és elindult Mariel házának bejárata felé. Paul kocsija hirtelen elvált az útpadkától. Ahogy visszanézett, a távolabb parkoló Malibu is ugyanezt tette. Szirénázásra számított és arra, hogy feltartóztatják, de semmi ilyesmi nem történt, pedig mostanáig jelöletlen rendőrautónak hitte a Malibut. Már a kezében fogta a telefont, amikor az hirtelen megcsörrent.

– George!

– Hátul vagyok az erdőben. Mi történik? – George hallhatóan lihegett.

– A zsaruk bementek a házba, engem meg követ egy másik autó. Nem lehetnek rendőrök, nem állítottak meg.

– Menjen egyenesen haza. Biztosan a Nano emberei.

– Miből gondolja?

– Ki más lehetne? Jobb, ha én is indulok, – George véget vetett a hívásnak. Jó tíz percet gázolt még az aljnövényzetben, majd elért egy alacsonyrendű utat. A napot követve húsz perc gyaloglás után eljutott egy kereszteződésig. Itt újrahívta Pault, aki ezúttal kihangosította.

– Úton vagyok – jelentette George. – Nem úgy néz ki, mintha üldöznének.

– Hála istennek!

– Magát még követik?

– Nem tudom, George. Azt a kocsit már nem látom. Rosszul vagyok ettől az egésztől, ráadásul egy óra múlva dolgoznom kell.

– Menjen csak. A telefonom majd eligazít. Hívok egy taxit. Később találkozunk.

– Meglepően nyugodtan kezeli a helyzetet – jegyezte meg Paul.

– Azt hiszem, máris sokat megtudtunk. Valaki követ minket, igaz? Csak a Nano lehet. Ha Pia tévedne ezzel az egész összeesküvés-elmélettel kapcsolatban, akkor miért bajlódnának velünk?

– Arra is van terve, hogy mit csináljunk ezután?

– Nem, de segítségre lesz szükségünk.

– Nem mond újat, de ki segítene nekünk?

– Nem tudom, Paul. Tényleg nem tudom.

55.

Régi parókia, Chenies, Egyesült Királyság
2013. július 25., csütörtök 14.10

Pia úgy érezte, mintha melaszban próbálna úszni. Nyugtatók híján egy egész örökkévalóságba telt, mire sikerült álomba zuhannia, ám amint ez megtörtént, mintha újra kiütötték volna. A szervezete nyilván még nem dolgozta fel az összes drogot. Amíg lassan ébredezett, arra gondolt, hogy vajon mennyi idő telhetett el. Azóta nem látta Bermant, hogy a föld alatti börtönben a nanotechnológia vívmányairól szónokolt. Sehogyan sem tudta nyomon követni az idő múlását; biológiai óráját teljesen összezavarta a mesterséges fény, amit egy pillanatra sem kapcsoltak ki. Mikor találkozott Bermannel? Tegnap? A múlt héten? Úgy tűnt, akár egy előző életében is történhetett. Lüktetett a feje és elködösült a látása. Pocsékul érezte magát, mégis összpontosítania kellett arra, ami vele történt.

Akármennyi idő múlt is el, a nyugtatók miatt eddig nem sok lehetősége volt végiggondolni a helyzetét. Most azonban, hogy átfuttatta magában mindazt, amire emlékezett, döntő megállapításra jutott. Berman túl sokat mondott el ahhoz, hogy a szabadon bocsátása egyáltalán szóba kerülhessen. A helyzete hihetetlenül képlékennyé vált. Be kell adnia a derekát, vagy szembe kell néznie a következményekkel.

Csak néhány pillanatába került felmérni a szobát. Infúziót kötöttek a karjába, hogy ki ne száradjon. Mást nem használhatott fegyver gyanánt, s mivel továbbra is megbilincselve tartották, még ezt sem érte el biztosan.

Miközben próbált rendet tenni a gondolatai között, hirtelen félrecsusszant, majd nyomban visszacsukódott egy addig láthatatlan retesz; az ajtó kinyílt, és a doktor lépett be rajta. Felült, készen arra, hogy újra harcba szálljon ellene.

– A karját jöttem megvizsgálni. Azt akarják, hogy meggyógyuljon. – A férfi került minden szemkontaktust.

– Ezek szerint beszél angolul. Miért akarják, hogy meggyógyuljak? Mit terveznek velem? És kikről van szó egyáltalán? Ha tényleg orvos, kötelessége segíteni nekem.

Az ajtó szélesre tárult, és egy tagbaszakadt őr lépett be rajta. Becsukta maga mögött és fenyegetően megállt előtte.

– Hol van Berman? Az amerikai…

– Nem beszélhet, hölgyem.

A doktor megfogta a karját. Ha a fejfájása nem lett volna elég, a törése is sajgott. Eleget tudott ahhoz, hogy megértse: ideális esetben a sínnek kellene adott helyzetben tartania a karját, ő pedig az idő nagy részében eszméletlenül feküdt a hasán, vagy éppen a karján. Bármennyire gyűlölte is a kínai orvost, engedte, hogy megvizsgálja. Nem akarta, hogy a karcsontjai rosszul forrjanak össze, és utólag újra el kelljen törniük őket.

– Hogy van a karja?

– Jól. Kicsit érzékenyebb a szokottnál, de nem vészes.

– Tudja, ez később még gondot okozhat, ha nem vigyáz rá.

– Odabilincseltek egy ágyhoz. Ne tegyen úgy, mintha beleszólásom volna a dolgokba, és főként ne akarja az én nyakamba varrni a felelősséget.

– Ha nem gyógyul meg rendesen, ez a karja örökre rosszabb lesz.

– Mintha ez volna a legnagyobb problémám. – Ráeszmélt, hogy nincs a legjobb formában, s felötlött benne, hogy Berman talán ezért sem erőszakolja rá magát. – Több fronton is sebezhető vagyok.

A férfi nem válaszolt.

– Azért a gyengélkedésnek is megvannak a maga előnyei. Legalább az a gazdag amerikai nem próbál meg visszaélni a helyzetemmel. – Amint a megjegyzés elhagyta az ajkát, szörnyű gondolat ötlött fel benne. – Már ha nem tette meg eddig. Nem tette meg, ugye?

Nem tűnt valószínűnek, de az ébrenlétei idején nem sok mindenre emlékezett; amikor pedig elaludt, a drogoktól fát is vághattak volna a hátán. Ha mégis megtörtént volna, Berman csak eldicsekedne vele?

– Ugye tudja, miféle embereknek dolgozik? – kérdezte az orvostól.

A férfi nem felelt, csak feljegyzett valamit egy kis füzetbe, amit zsebre vágott, mielőtt távozott. Egy perccel később egy tállal és egy üveg vízzel tért vissza. Nagyalakú borítékot szorongatott a hóna alatt.

– Ez leves. Muszáj ennie. És víz. Az amerikai azt akarja, hogy olvassa el ezt.

A férfi a padlón hagyta a levest, ahol elérhette, azután újra távozott. A borítékból égy tízoldalas dokumentum került elő, fedőlapján TITKOS minősítéssel, lapjain sorozatszámokkal. Pia átfutotta a szöveget, majd félrehajította a szoba sarkába. Az üzleti prospektus a reménybeli befektetők előtt a Nano távlati terveit körvonalazta. *Próbál lenyűgözni*, gondolta, *és a prospektus azt is igazolja, hogy egy legális vállalkozás vezetője. Hát csinálnak ilyet a törvénytisztelő vállalkozók?*, kérdezte magától, ahogy megemelte megbilincselt karját. A feje máris megfájdult, mielőtt még elmerülhetett volna Berman üzleti terveiben.

– Ha azt akarja, hogy elolvassam azt a szart, engedjen ki innen! – ripakodott az ajtóra.

Háton feküdt az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Nem érezte túl jól magát, de aludni sem akart többet. Eltelt némi idő, mire eszébe jutott a leves, amit a férfi otthagyott neki. Felült, amitől újult erővel kezdett tombolni a fejfájása. Egy perc múlva a feje kitisztult annyira, hogy megegye az ételt, azután a lábával

magához húzta a félrehajított prospektust. Merő unalomból újra nekilátott az olvasásának.

Ha hinni lehetett a szövegnek, a nanotechnológia készen állt arra, hogy alapjaiban megváltoztassa az orvostudományt. *Olyat mondjon, amit még nem tudok,* gondolta Pia. A nanorobotok lerakódásokat falhatnak fel és érelzáródásokat szüntethetnek meg, de még a legagresszívabb rákkal és fertőzéssel is elbánnak. A gyulladás helyén fejtik ki a hatásukat, sebeket zárnak össze, akár fogat is tisztíthatnak.

A dokumentum azonban főképpen egy alkalmazási területre összpontosított. A nanorobotok az Alzheimer-kór korai szakaszában hatással vannak a beteg agyában lerakódó fehérjékre, s akár preventív hatásuk is lehet, hogy a kockázatnak kitett személyt még a tünetek jelentkezése előtt kezelhessék. Berman korábban elárulta neki, hogy az anyja ugyanettől a betegségtől szenved, így ő maga is állandó felügyeletre szorul.

Hát persze, gondolta Pia egy tiszta pillanatában. *Ezért vállal ekkora kockázatot és hág át ennyi szabályt. Ezért akar mindenáron tízéves előnyre szert tenni a vetélytársakkal szemben.* Mennyi idős lehet? Ötven? Ha öröklött hajlama van a betegségre, az első változások máris elkezdődhettek az agyában. Tíz év múlva a folyamat talán már visszafordíthatatlan lesz. Pia biztosan tudta, hogy igaza van, de mire ment ezzel a felismeréssel?

Belegondolt Berman motivációiba. Az Alzheimer ellenszerének kifejlesztése legitim cél minden kutató számára. Életbevágóan fontos munka, sőt küldetés – csak éppen nem úgy, ahogyan Berman csinálja. Végzett a levessel és ivott rá egy kis vizet. Tudta, hogy semmit sem tehet, amíg nem találkozik újra Bermannel.

56.

INCENSE NIGHTCLUB, MAYFAIR, LONDON
2013. JÚLIUS 26., PÉNTEK 2.27

Jimmy Yan folyamatos meglepetés volt Zach Berman számára. Berman alig tudta nyitva tartani a szemét, míg a kínai kényelmesen elterpeszkedett a méregdrága mayfairi klub VIP szekciójának pamlagján, ahol egy káprázatosan gyönyörű, nála fél fejjel magasabb lánnyal beszélgetett. A másik nő, aki érkezésük után Berman mellé telepedett, mostanra elunta magát és távozott. A klub lüktetett a zenétől, az élettől, a vonzóan fiatal férfiaktól és nőktől, de bárhogy is próbált ellazulni, Berman csak arra vágyott, hogy végre ágyba kerüljön.

– Nem érzi jól magát? – kiabálta túl Jimmy a hangzavart.

– Alig hallom. – Berman tölcsért formált a tenyeréből és a füléhez emelte.

– Pedig szereti az ilyen helyeket. Milánóban láttam éppen eleget.

– Tudom, de késő van, és fáradt vagyok.

Berman igazából azt szerette volna, ha Pia is itt van mellette. Bárhogy is próbálta, nem tudta kiverni a fejéből, ahogy ott aszalódik abban a cellában. Pedig mennyire várta, hogy a kínai orvostól azt hallja, látni szeretné őt. Eddig ez nem történt meg, sőt, amikor rákérdezett, a férfi kimondottan hangsúlyozta, hogy Pia nem mondott ilyesmit. Mintha két párbajhős állt volna egymással szemben, akik megszokták, hogy mindig győznek. Átkozta a lány makacsságát, miközben pontosan tudta, hogy éppen ez a legfőbb vonzereje.

Nagyot ásított és a tenyere mögé rejtette a száját, hogy leplezze. Kétségkívül halálosan kimerült volt. Jimmyvel egész álló nap talpon voltak, a kínai azonban most is ugyanolyan elevennek tűnt, mint reggel. Az egyik követségi autóval utaztak át a cheniesi parókiáról London keleti részébe, ahol az atlétikai világversenyt rendezték. Az alig negyven mérföldes utat egy óra alatt le kellett volna tudniuk, ám az itteni mértékkel mérve is iszonyatos forgalomban ez végül három órájukba telt

Kitartóan nyaggatta Jimmyt, hogy szívesen megismerkedne a férfival, akinek negyvenkettes lábán az egész jövője nyugodott, így Yan végül elvitte a lakásba, ahol Yao Hong-Xiau maratoni futó megszállt. A kis lakás egyetlen ágyán pihenő Yao higgadt és felkészült sportoló benyomását keltette. Mint elárulta, nem jár el sehová, mivel odakint túl sok minden vonja el a figyelmét: megmarad inkább a könnyed edzéstervnél és a pihenésnél.

Mostanra már Berman is felismerte, hogy Londonban túl sok minden vonja el az ember figyelmét. A metropolis teljes nyári üzemmódra kapcsolt. A kocsit a sofőrrel együtt otthagyták Stratfordban, a versenyek helyszínén, ahonnét metróval utaztak be a városközpontba. Ilyesmit Berman utoljára Európában utazgató elsőéves egyetemistaként csinált. A szűkös szerelvények zsúfolásig megteltek. Mindenfelé idegen nyelveken beszéltek, s úgy tűnt, mintha az utasok kétharmada turista volna. Egy utcazenész Sinatrát énekelt, méghozzá rosszul, míg egy csapat sörösdobozokba kapaszkodó ausztrál srác le nem torkollta.

London központjának keskeny járdáin hemzsegtek a turisták és a helybeliek. Fegyveres rendőrök őrködtek minden nagyobb kereszteződésben, míg a helyi járőrök a járókelőket segítették át az úttesten. Rockzene harsogott az üzletekből, egzotikus fűszerek illata terjengett a levegőben. A fülledt melegben Berman azon tűnődött, vajon mi történt a legendásan pocsék angol időjárással.

– Mit keresünk itt, Jimmy?

– Ez a Leicester Square, London szíve. Buli egy hely, nem?

– Nem. Életemben nem láttam még ennyi embert összesen.

– Kínai vagyok, otthon bármelyik hétköznap több embert látok. Menjünk!

Jimmy megragadta a, karját, és a keskeny utcákon át egy ajtó felé rángatta. Az ajtó fölé kis kínai nyelvű táblát aggattak.

– Ez itt a kínai negyed, A legjobb kínai étel egész Európában. Ezek az emberek az én tartományomból valók.

Jimmy nyilvánvalóan ismerte a tulajt, aki háromszor-négyszer is meghajolt előtte. Az étel hihetetlenül fűszeresnek bizonyult, és még csak nem is hasonlított a kínai gyorskajákra, amiket Berman korábban evett.

– Nem túl csípős? Szóltam, hogy ne fűszerezzék túl, hogy nyugatiaknak lesz.

– Finom – Berman éppen egy perzselően csípős falatot rágott szét –, csak veszettül erős.

– El akarom terelni a gondolatait arról a nőről. Nem fog összejönni, csak hogy tudja.

Miért gondolja ezt Jimmy? A parókia helyiségeit nyilván bepoloskázták. Jimmy pontosan tudja, hogyan reagált Pia az ajánlatára.

– Meg fog törni – ingatta a fejét. – Nincs más választása. Nagyra értékelem a diszkrécióját, Jimmy, hogy nem szólt róla senkinek, még a feletteseinek sem.

– Miből gondolja, hogy nem mondtam el nekik?

– Nagyon bízom benne. Eddig semmi sem történt, ami bármilyen veszélyt jelenthetne az együttműködésünkre. Az eset egyetlen kínos következménye, hogy néhány fickó elment a boulderi rendőrségre és kérdezősködött, amivel persze nem mentek semmire. Ha már itt tartunk, inkább ők vannak bajban, mint mi. A külvilág szemében Pia egyszerűen elment.

Jimmy megvonta a vállát. Berman tudta, hogy Pia semmit sem jelent számára, de amíg a kapcsolatuk működik, a lány a vendége marad. A maraton pedig csak két hét múlva kezdődik el, így bőven marad ideje, hogy megszelídítse. Eddig még sosem vallott kudarcot az ilyesmivel.

Most, hosszú órákkal az ebéd, a további városnézés, majd a végtelennek tűnő vacsora után, Berman befejezettnek nyilvánította a napot.

– Ahogy gondolja – felelte Jimmy. – A kocsi odakint vár, ha vissza akar menni. A barátnőmmel még társalgunk kicsit a kínai népességpolitikáról. Mélyrehatóan. Majd jövök.

Jimmy visszafordult újdonsült ismerőse felé. *Jó neked,* gondolta Berman, *de én kész vagyok.* Belegondolt, vajon Pia miatt érzi-e kellemetlenül magát, vagy mert elmúlt hajnali kettő. Régóta gyanította, hogy nem csupán testi vonzalmat érez Pia iránt, máskülönben a magáévá tette volna, amint elérték a parókiát. A szakma úttörőjeként az elismerésére vágyott, és a bizonyosságra, hogy együtt építik fel a céget. A kormánynál akart maradni, oldalán egy olyan tehetséges első tiszttel, mint Pia. A kínai fázis hamarosan lezárul, nem lesz szükség további titkos kísérletekre. Eddig szükség volt rájuk, hogy beinduljon a program és megszerezzék a megfelelő finanszírozását, de mostantól minden törvényesen fog zajlani. Ha attól megbékél, Pia személyesen vezetheti körbe a Nanón a kormányellenőröket.

Új ritmus kezdett lüktetni a fejében, amint a DJ lemezt cserélt. Berman látta, hogy Jimmy valóban marad, ezért felkelt a bőrkanapéról és köszönetet mondott az élvezetes napért, mielőtt a szép emberek tömegében utat vágott magának a kijárat felé.

57.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 25., CSÜTÖRTÖK 19.55

Paul és George nem értettek egyet abban, hogy várható-e a rendőrség látogatása, miután sikeresen betörtek Mariel Spallek otthonába. Paul semmilyen elégtételt nem merített abból, hogy végül neki lett igaza, s George sem vetette el kapásból Paul verzióját. Így mire Samuels nyomozó kiszállt hozzájuk a társával, akit Ibbotson nyomozóként mutatott be, már sikerült megállapodniuk a közös sztoriban. A négy férfi Paul nappalijában ült le: Paul és George a kanapén foglaltak helyet, a nyomozók szemközt, két konyhai széken. A feszült légkörben Samuels egyenesen belevágott a közepébe.

– Vagy itt beszélünk, vagy holnap odabent az őrsön. – A házigazdához, Paulhoz fordult, de George válaszolt helyette.

– Beszéljünk itt.

– Szóval hová mentek, miután tegnap találkoztunk?

– Csak autóztunk, próbáltuk kitalálni, mi legyen. Tudja, továbbra is aggódunk a barátunk miatt, miután a rendőrségen tett látogatásunk nem sok eredménnyel járt.

– Sajnálom, hogy így látják, pedig jelenleg is a körülményeket vizsgáljuk. Hová autóztak?

– Fél kettő körül kimentünk Niwotba. Kiderült, hogy Pia Grazdani főnöke, Mariel Spallek ott lakik. Gondoltuk, talán otthon találjuk és válaszol néhány kérdésünkre. Tényleg nem tudtuk, mit csináljunk. A lényeg az, hogy Mariel Spallek nem volt otthon,

ezért eljöttünk, hogy az este folyamán még egyszer elmenjünk hozzá.

– Fél kettő körül jártak nála – ismételte meg Samuels.

– Akörül, igen. – George nem árult el többet. Azt sem, hogy fél kettőre egy taxival már úton volt hazafelé.

– Ön pedig megerősíti ezt – fordult Samuels Paulhoz.

– Igen. Biztos vagyok az időpontban, mert be kellett mennem a kórházba. Erős késésben voltam.

– Ő autóval ment, én taxival. Niwotból. – George tudta, ha utánajárnak, kiderül, hogy valóban taxiba ült. Méghozzá egy olyan helyen, ami további magyarázatért kiált.

– Hol szállt taxiba?

– Paulnak be kellett mennie dolgozni. Inkább útközben fogtam taxit, mint a kórháznál.

Samuels végigmérte a két férfit. Gyanította, hogy nem teljesen őszinték, de összességében ez sem sokat számított.

– Vagyis becsöngettek Spallek kisasszonyhoz, de senki sem nyitott ajtót.

– Pontosan – bólintott George.'

– Láttak bárkit ott? Akiről esetleg azt gondolták, hogy nem tartozik oda?

– Egy másik autó is parkolt ugyanabban az utcában.

– És ezt gyanúsnak találták?

– Nem azt, hogy az utcán állt, hanem hogy két férfi ült benne. Ez a Mariel házához vezető utcán történt. Egyetlen más autót vagy embert sem lehetett látni. Gyanúsnak találtuk azt a kocsit, még beszéltünk is róla.

Paul bólintott.

– Le tudnák írni?

– Sötétkék szedán. Amerikai. Buick vagy valami hasonló. Eleinte azt hittem, járőrautó. Azok ilyen jellegtelenek. Ne vegye sértésnek!

Samuels végigmérte Pault, azután George-ot. *Nagyon ügyes*, gondolta, ahogy összecsukta a jegyzetfüzetét. Az egész helyzet

nem ért ennyit. Tudta, hogy a Nanótól kapták a fülest, ami arra utalt, hogy a Nano megfigyelés alatt tartotta a párost, talán mert megpróbáltak bejutni a területére. Lehetséges, hogy a történetnek van egy ilyen krimibe illő aspektusa, de ezen már végképp nem akart spekulálni. Ragaszkodnia kell a tényekhez, jelen esetben ahhoz, hogy valaki – feltehetően ezek ketten – betört Mariel Spallek lakására, bár semmit sem vitt el, és a hátsó ablaküveget leszámítva kárt sem okozott. Vagy ami még fontosabb: Mariel Spallek semmilyen további lépést nem fontolgat, és a kiérkező járőrök sem láttak senkit – a betörés nyilvánvaló bizonyítékának ellenére.

– Szerintem most már elmehet, Ibbotson nyomozó. Egy perc, és én is jövök. – Samuels partnere bólintott és távozott.

– Nem tudom, mi folyik itt – nézett a szemükbe Samuels –, de jobban teszik, ha abbahagyják a detektívesdit, mielőtt valakinek tényleg baja esik. Ismerem azokat a fickókat ott a Nanónál, és nekem elhihetik, hogy nem ostobák. Ha legközelebb megpróbálkoznak valamivel, remélem, nem ők érnek oda elsőnek.

– Ez fenyegetés akar lenni? – kérdezte George.

– Természetesen nem. Baráti jó tanács, semmi több. A barátnője vissza fog jönni, már ha akar. Az ilyen esetek kilencvenkilenc százalékában ez történik. Ha meg nem akar, akkor nem fog. Nekünk a tényekkel kell dolgoznunk, és követnünk kell a fejleményeket. Közvetlen kapcsolatban állunk a Nano személyzeti osztályával. Megvan a nő fényképe és leírása. A bizonyítékok alapján visszatért a lakására, miután azt az SMS-t elküldte önnek, dr. Caldwell, azután pedig keletre indult. Természetesen ezt a nyomot is követjük. Úgyhogy jobban teszik, ha lehiggadnak, mielőtt baj lenne. – Samuels felállt és távozott.

– Fura, hogy pontosan tudta, mikor kell jönnie, hogy mikor ér véget a műszakom – jegyezte meg Paul, miután elment.

– Gondolkodtam, Paul, Nyilvánvaló, hogy a Nano emberei követnek bennünket. A rendőrség is ránk szállt, miközben még a közelébe sem kerültünk annak, hogy megtaláljuk Piát. Eltűnt, most

már biztos, és nem hinném, hogy azért, mert továbbment keletre. Szerintem valaki elrabolta. Szerintem Berman volt az. És nincsenek erőforrásaink ahhoz, hogy megtaláljuk.

– Akkor mi a nyavalyát csinálunk? A hatóságok aligha fognak segíteni.

– Amikor Pia legutóbb hasonló bajba került, az apja mentette meg. Szerintem most is kérhetnénk a segítségét. Nem szívesen mondom ezt, mert a fickó igazi gengszter, méghozzá a legrosszabb fajtából.

– Az apja? Nem is tudtam, hogy Piának vannak rokonai.

– A New York-i albán maffia egyik alvezére. Nincs okom feltételezni, hogy segíteni fog, de a legutóbbi alkalommal megtette, és azt kell mondjam, az sem sokban különbözött a jelenlegi helyzettől. Piát akkor is elrabolták. Istenem, mintha csak vonzaná a bajt…

– Albán maffiózók? Szentséges isten! Nem azok szerepeltek az egyik filmben? Hihetetlenül erőszakosak.

– Mondom, a legrosszabbak.

– Hogy hívják az apját?

– Burim Graziani, vagy valami ilyesmi,

– Nem Grazdani, mint Pia.

– Bizonyos okokból meg kellett változtatnia a nevét.

– Hogyan mentette meg Piát?

– Egy rivális albán klán feje rabolta el, akit néhány pénzügyi fejes bízott meg Pia megölésével. Csak a vezetéknevének köszönhette, hogy életben maradt. Kapcsolatba léptek az apával, aki elismerte a rokoni kapcsolatot. Az albánok olyanok, mint az olasz maffia: sokat adnak a családi kötelékekre és az olyan idejétmúlt fogalmakra, mint a becsület.

– Maffia ide vagy oda, szerintem meg kell próbálnunk elérni Burimot. Miért gondolod, hogy nem szívesen segítene?

– Miután megmentette Piát a rivális albán klántól, próbálta felélesztení vele a kapcsolatát, de Pia nem akarta, hogy részévé legyen az életének. Szóba sem állt vele. Hatéves korában az apja

nevelőintézetbe adta, ahol szörnyű bánásmódban volt része. Burim velem is kapcsolatba lépett, ezért van meg a mobilszáma. Kérte, hogy szóljak egy szót az érdekében, hátha Pia hallgat rám. Amilyen hülye vagyok, próbáltam segíteni neki, mire Pia teljesen kiakadt és azzal vádolt, hogy összebarmolom az életét. Akkor találkoztunk utoljára, mielőtt idén áprilisban beállítottam hozzá.

Paul megvonta a vállát.

– Burim nem kimondottan szimpatikus fickó, de nem hinném, hogy volna más választásunk. A rendőrök nyilvánvalóan nem segítenek, csak ha előkerül valamilyen közvetlen bizonyíték Pia elrablására. Márpedig szerintem rég nincs Boulderben.

– Én is azt hiszem.

– Van egy kapcsolatom a repülőtéren. Kezdetnek kideríthetem, ott van-e a Nano vállalati gépe, és ha nincs, merre járhat. Nem tudom, mennyire publikus az ilyen információ, de a pilótáknál is van repülési terv.

– Ártani nem árthat – bólintott George. – A francba! Nagyon nem örülök, hogy fel kell hívnom Burim Grazianit. Veszélyes fickó, de tényleg nincs jobb ötletem.

– Akkor rajta!

– Ami azt illeti, már megtettem. Persze nem vette fel. Meg kellett hagynom a nevemet és az elérhetőségemet.

A HÍVÁS, AMIT GEORGE VÁRT, egy órával később futott be. Amint George beszélni kezdett, a hívó – aki egyértelművé tette, hogy nem Burim – félbeszakította azzal, hogy nem telefonon fogják megtárgyalni a részleteket. Ha George beszélni akar Burimmal, személyesen és egy nyilvános helyen kell beszélniük, azaz el kell repülnie keletre. A hívó arra is figyelmeztette, hogy jobban teszi, ha nem vesztegeti senki idejét. Ha vonakodva is, de meghívták New Yorkba, és George-nak nem kellett több – talán csak annyi, hogy észrevétlenül eltűnhessen Boulderből. Sem ő, sem Paul nem tartotta jó ötletnek, hogy világgá kürtöljék a tervüket most, hogy a Nano minden lépésüket figyeli.

George foglalt egy jegyet a United 8.37-es newarki járatára, azután Paullal kidolgoztak egy stratégiát arra vonatkozólag, hogyan juttassák ki George-ot észrevétlenül a denveri repülőtérre. Paul hajnali négykor ezért ült járó motorral a kocsijában, a lakóháza előtti parkolóban.

– HÉ, ERIC! Elindulnak.

Miután nem tudták elérni, hogy Caldwellt és Wilsont letartóztassák Mariel Spallek otthonánál, Chad Wells és Eric McKenzie az éjszakás műszakot is megkapták. A Paul Caldwell lakótömbjével szomszédos utcában parkoltak le, ahonnét ráláttak a parkolóra. Chadnek szerencséje volt: ő is elaludt, akárcsak a társa, de épp időben riadt fel ahhoz, hogy lássa felkapcsolódni Caldwell autójának fényszóróját és hallja beindulni a motort. A két férfi máris a kocsiban ült.

– Mindketten ott vannak? – próbált összpontosítani Eric. – Basszus, hány óra van?

– Négy körül.

– Hová a francba mennek ilyenkor? Mi a nyavalyát akarnak már megint?

– Azt nekünk keli kiderítenünk. Te is tudod, hogy orvosok. Talán vészhelyzethez hívják őket.

– Úgy tűnik, mindketten bent vannak.

– Ezt mondtam – vágta rá Chad, bár ebből a távolságból ő sem lehetett biztos a dolgában. Akárhogy is legyen, ő magabiztosnak mutatkozott. Nagyon nem nyúlhatott mellé, hiszen a két fickó eddig mindent együtt csinált. És semmi kedve sem volt odakint ácsorogni a hidegben, ha Eric ezt találná ki.

– Kövesd őket, de maradj le, oké?

– Vettem.

ÖT PERCCEL KÉSŐBB Paul mozgásba lendült, és széles ívben kifordult a parkolóból, fényszórói végigpásztázták a közelben

parkoló gyanús kocsit. Abban állapodtak meg, hogy elmegy Berman

házához, egy ideig ott marad, majd a kórház érintésével visszatér – ezzel legalább egy órát hagy George-nak arra, hogy kisétáljon a hátsó ajtón és a fél mérföldnyire lévő benzinkútnál felvegye a telefonon bérelt autót. Egyikük sem számolt több követő autóval, de még ha hátramaradt is valaki, akkor sem láthatta, ahogy George a hátsó kijáraton át távozik. Legalábbis ebben reménykedtek.

GEORGE AZ ABLAKBÓL FIGYELTE Paul távozását, majd engedte visszahullni a függönyt. Tizenöt perccel később a tervnek megfelelően ő is elhagyta Paul lakását; kilépett a hátsó ajtón, majd vissza se nézve sietősen elindult az úton. Kölcsönvette Paul egyik dzsekijét és az öltönynadrágját, ami aránylag jó volt rá. Valamilyen okból rendesen fel akart öltözni a délután négyre megbeszélt találkozóra. Már a gondolattól is kényelmetlenül érezte magát, és felgyorsult a pulzusa. Természetéből adódóan kerülni próbált minden kockázatot, de tudta, ezúttal nincs választása. Ahogy közeledett a kúthoz, meglátta a parkolóban várakozó autót. Tudta, hogy ez lesz az övé.

Csak most nézett vissza a válla felett és látta, hogy teljesen egyedül van. Eddig minden rendben.

58.

VINCE LOMBARDI PIHENŐ, NEW JERSEY TURNPIKE
2013. JÚLIUS 26., PÉNTEK 16.14

George Wilson a Roy Rodgers étterem hátsó részében ült. A hely a régi családi kirándulásokra emlékeztette, amikor ilyen útszéli éttermekben ettek. Az ételt mindig előre elkészítették, csak az üdítőket vették meg, így George-nek be kellett érnie a házilag készült tojásos szendviccsel, míg a többi kölyök mohón falta a hamburgereket. Talán most is ezért rendelt hamburgert, de csak egy falatot evett belőle, több nem ment le a torkán. Ezután a nagy adag diétás kóláját kortyolgatta, amíg várakozott.

Húsz perccel később – harmincöt perces késéssel – végre megérkezett a társasága.

– Még itt vagy? – lepte meg Burim Graziani (született Grazdani) George-ot, aki azt sem látta, mikor lépett be. Egy másik férfival érkezett, aki úgy nézett ki, mintha a rokona volna. Burim épp úgy festett, ahogy George emlékezett rá: vékony, középmagas, talán ötvenes férfi, sötét arcbőrrel és még sötétebb tekintettel. A szája bal sarka egy régi sérülés következtében mintha szüntelenül gúnyos vigyorra húzódott volna. George szemében a régi vágású gengszterek őstípusát testesítette meg, aki egy számmal nagyobb fekete bőrkabátot és fekete garbót vett fel az alkalomra. Ahogy leült, mindkét kezét az asztal alatt tartotta. George gyanította, hogy ide is fegyveresen jött. A másik, tagbaszakadt fickó karba tett kézzel állt felettüi s olyan tekintettel meredt rá, ahogyan a kandúr nézhet a sarokba szorított egérre.

– Persze, hogy itt vagyok – felelt érdes hangon George. Megköszörülte a torkát. – Beszélni akartam magával.

– Én nem mondhatom el ugyanezt. Amikor legutóbb találkoztunk, csak az időmet vesztegettem. Arra kértelek, hogy segíts, de te elcseszted és még tovább rontottad a helyzetet. Két éve, amikor megmentettem a lányom seggét, csak annyit kértem cserébe, hogy mutasson némi… – Habozva kereste a megfelelő szót.

– Tiszteletet? – segítette ki George.

– El ne kezdj okoskodni! – Burim résnyire szűkült szemmel végigmérte. – Igen, valami olyasmit. Csak azt akartam, hogy ismerjük meg egymást egy kicsit, de ő túlságosan el van szállva magától, hogy doktor lett meg minden.

– Rettenetes veszélyben van.

– Most már mindig ez lesz? Ahányszor veszélybe kerül, látnom kell a pofádat?

– Figyeljen ide, a főnöke Coloradóban…

Burim feltartotta a kezét.

– Itt hagyd abba! El kell menned az emberemmel. Meg fog motozni.

– Miért?

– Ha nem tetszik, a beszélgetésnek vége. Érted, amit mondok?

George tette, amire utasították. A Burim társaságában lévő tagbaszakadt férfi kikísérte az étteremből és kinyitotta előtte egy kék furgon hátsó ajtaját. Odabent egy másik férfi durva mozdulatokkal, alaposan végigmotozta. Ahogy valami okból még a hajába is beletúrt, rákacsintott. Ő lehetett a nagybácsi, akiről Pia mesélt? Amikor visszaült az asztalhoz, nem kérdezett rá. Burim mostanra végzett az üdítőjével.

– Oké, iskolásfiú. Most már mondhatod. – Előző helyére mutatott.

George kiteregetett mindent, amit tudott. Arról is beszélt, hogy Pia főnöke, Zachary Berman teljesen be van indulva a lányra. Elmondta, hogy Pia állítólag valami furcsa dologra bukkant a

munkahelyén, egy Nanónak nevezett kutatóintézetben, és komoly veszélynek tette ki magát, hogy kiderítse, pontosan mi történik ott. Biztosan csak annyit tudott, hogy a kínaiak is érintve vannak, miután ő és egy orvos barátja találkoztak egy kínai sportolóval, aki a Nano színeiben futott. Amikor Pia végül megtudta, mi ez az egész, nyomtalanul eltűnt.

– Küldött egy SMS-t a barátjának azzal, hogy átmegy a lakására és elmondja, mire jött rá, de oda már nem érkezett meg. Azóta senki sem látta. Az orvos barátjával együtt én is meg vagyok győződve arról, hogy a főnöke rabolta el.

– Mikor volt ez az egész?

– Néhány napja. Hétfő reggel, egészen pontosan.

Burim vetett egy pillantást a társára.

– Mint két évvel ezelőtt. Jézusom, ez a lány tényleg elképesztő. – A társa bólintott, mire Burim visszafordult George felé. – A feleségemre emlékeztet, ő volt ilyen izgága. Ami nem túl szerencsés. Rengetegszer kiborított, miközben én azért küzdöttem, hogy megvessük a lábunkat. Egyikük se mutatott soha tiszteletet.

– Piának nehéz élete volt azokban a nevelőotthonokban…

– Óvatosan, iskolásfiú.

George nyelt egyet, de folytatta.

– Ezért esik nehezére, hogy kapcsolatba kerüljön az emberekkel. Nem bízik senkiben, még bennem sem. Nincs túl sok barátja. Ami azt illeti, csak kettőről tudok: magamról és erről a meleg dokiról.

– Jaj, ne már! – emelte fel a kezét Burim. – Kímélj meg a részletektől!

– Ezzel csak azt akarom mondani, hogy rajtunk kívül senkit sem érdekel Pia sorsa. Hallgasson ide, ha tényleg meg akarja őt ismerni, az évekbe telik. Ha tényleg ezt akarja. Nem megy egyszerűen, egyik pillanatról a másikra, ha ezt várja. Türelmesnek kell lennie.

– Minek fárasszam magam ezzel?

– Mert ő a maga vére. A családja. A múltkor is ezért mentette meg. Az sem lehetett egyszerű, de megcsinálta. Pia nem az a fajta nő, aki egy ilyen helyzetben alázatosan fejet hajt és köszönetet mond. Rendkívül büszke, de maga nyilván jobban tudja, miről beszélek. Miután a múltkor segíteni próbáltam magának, két teljes évig szóba sem állt velem.

– Ez igaz?

– Nekem elhiheti.

Burim bólintott.

– Az én vérem. Tudod, tényleg kiköpött anyja.

– Akkor a felesége gyönyörű nő lehetett, amikor megismerte.

Burim George arcát fürkészte, résnyire szűkült szemmel.

– Szóval orvosnak tanulsz?

– Igen.

– Agyturkász leszel?

– Nem, radiológus.

– Akkor honnét tudod ezt a sok szarságot Piáról?

– Nem kell agyturkásznak lennem ahhoz, hogy lássam, miken ment keresztül, amíg felnőtt. Nyilván nagyon nehéz élete volt, mégis rendkívüli ember lett belőle: iszonyú intelligens és gyönyörű. Rengeteg férfi vonzódik hozzá, beleértve engem is, ha tudni akarja, de csak mi aggódunk érte, az a doktor és én. Próbáltuk bevonni a boulderi rendőröket is, de csak a seggüket meresztik, amíg nincs közvetlen bizonyíték arra, hogy Piát elrabolták. Azt hiszik, gondolt egyet és visszajött ide keletre, ami már önmagában is nevetséges… a lényeg az, hogy nem csinálnak semmit. Azt mondják, a legtöbb ilyen esetben a nő végül visszatér, de nekem elhiheti, hogy ő nem fog. Biztosan tudom, hogy az a fickó, Berman tette rá a kézét. Elrabolta és molesztálta. Megerőszakolta, talán meg is *ölte.* Piáról beszélünk. A maga lányáról.

George elhallgatott, miközben azt remélte, hogy nem ment túl messzire.

– Ha ez a Berman rabolta el, hová vihette? Nincs valami tipped?

– Nincs, de a másik orvos említette, hogy egy barátja a boulderi repülőtéren dolgozik. Tőle tudjuk, hogy Pia eltűnése napján a Nano gépe felszállt, és valószínűleg Bermannel.

– Hová mentek?

– A repülési terv szerint Olaszországba. Egy milánói repülőtérre.

Burim egy teljes percen át meredt kifelé az ablakon.

– Az én vérem – szólalt meg végül. – Várj itt!

Tíz perc múlva George már kezdte azt hinni, hogy faképnél hagyták. Burim ekkor tért vissza.

– Miből gondolod, hogy megölték? – kérdezte. – Más szóval: szerinted mi az esélye, hogy máris megölték?

– Nem hinném, hogy megölték volna. Szerintem fogva tartják valahol, talán Olaszországban.

– Az a gond, hogy Denverben nincs albán klán, de ezt is megoldjuk.

– És Olaszországban?

– Nem gond. Éltem ott egy ideig, akkor találkoztam a feleségemmel. Sok emberünk van Olaszországban. Albániát és Olaszországot alig ötven mérföld választja el.

– Nagyon remélem, hogy még időben sikerül megmentenie.

– Egyszer már megtettem, nem? Szerintem másodszor is menni fog, de jobb lesz, ha ezúttal mutat egy kis hálát, különben nem lesz harmadik alkalom. – Szorosra préselt ajka torz mosolyra húzódott.

23.10-KOR BURIM GRAZDANI a British Airways egyik Londonba tartó Airbusán ült. Újabb pillantást vetett az órájára. A gépének öt perccel korábban el kellett volna indulnia, de a légikísérők még most is az utasok biztonsági övét ellenőrizték. A házát és az autóját leszámítva ez a repülőjegy volt a legdrágább tétel, amiért valaha is legálisan fizetett (illetve féllegálisan, mivel az útlevelét nem a saját nevére állították ki), a horribilis összeg dacára mégis

azt kellett hallania, hogy szerencsés, amiért három órával az indulás előtt jegyet tudott szerezni erre a járatra. Egy csoport lemondta a foglalását, és az újonnan érkező utasok egy kivételével az összes jegyet megvették. Burim kapásból lefoglalta a szabad helyet, mielőtt még az árát megtudta volna.

George Wilsonnal még fél órát ült a New Jersey Turnpike melletti Vince Lombardi Pihenő éttermében. Megnyugtatta, hogy helyesen cselekedett: a rendőrség nem fog segíteni, George pedig nem tud. Ide szakemberek kellenek, az albán maffia kapcsolataival. Bár maga Burim nem használta a *maffia* szót, csakis a családot, George így is pontosan tudta, miről beszél.

Másodszor is elmondatott vele mindent, nehogy egyetlen részlet kimaradjon. Nem jegyzetelt, könnyen megjegyzett mindent, bár nem sok dolgot tudott meg. Leginkább Berman felől érdeklődött. George elmondta róla, hogy kőgazdag: saját jachtja van, illetve bármikor hozzáfér egy jachthoz, s persze ott van a magánrepülője.

Nem is kellett többet tudnia. Kitette a paramusi állomáson George-ot, aki még be akart ugrani Manhattanbe, Will McKinley-hez, de nem tett megjegyzést a két évvel korábbi eseményekre, melyekből tevékenyen kivette a részét, s melyek McKinley sérüléséhez vezettek. Egyszer már megmentette Piát, és készen állt arra, hogy másodszor is megtegye.

Ezután elment a főnöke, Berti Ristani weehawkeni házába. Az évek során egyre bizalmasabb pozícióba került Berti mellett, aki készséggel segített a barátjának. Elvégre a család az család. Berti az ő nevében kezdett el telefonálgatni. Mindig is büszkeséggel töltötte el a tudat, hogy milyen messzire érnek az albán klán csápjai a szervezett bűnözés világában, bár ahogy az a hivatalos ügyeknél lenni szokott, egyetlen hívás is kifinomult taktikázást követelt. Az albánok túl sokszor égették már meg magukat az FBI-jal, ezért Berti is egyszer használatos telefonokat használt: felhívta kapcsolatát, majd egy másik telefonon fogadta a visszahívást, azután mindkét mobilt a közeli Hudson-folyóba dobta.

Egy szövetséges Los Angeles-i család révén sikerült kiderítenie, hogy egy banda komoly érdekeltséget szerzett az ország különböző repülőterein, főként a kisebb helyi létesítményekben. Így ha valamit vagy valakit sürgősen az Államok területére kellett juttatni vagy onnét kicsempészni, ugyanúgy megpróbálhatták valamelyik nagy légikikötőben, mint a kisebb repülőtereken – a New Jersey-i Teterborón vagy éppen a coloradói Boulderen.

A George Wilsonhoz hasonló kívülállók behozhatatlan hátránnyal indultak. Képtelenek voltak egy bűnöző fejével gondolkodni, Burim azonban egy percig sem kételkedett abban, hogy az a gazdag pasas kicsempészte Piát az országból. Ahogy korábban is történt, Pia belebotlott valamibe, ami nem tartozott rá, és persze nem tudta megállni, hogy ne csináljon balhét. Amint azt Burim rövid úton kiderítette, ez a fickó, Berman ráadásul igazi playboynak képzeli magát, így nyilvánvaló volt, hogy amikor Pia ellenállt neki, erőszakkal elvitte valahová. Kezdett begurulni. Amikor ilyen történik, valakinek mindig fizetnie kell.

Berti még egyszer telefonált – ezúttal az albán közösségen kívüli számot hívott –, hogy az egyik kapcsolatával beszéljen, aki tartozott neki egy szívességgel. Burim egy órát ült Berti Ristani irodájában és várta, hogy megcsörrenjen a másik eldobható telefon. Közben szüntelenül vizet ivott és rágózott. Miután hat hónappal korábban ráijesztett az orvos, bejelentette, hogy le fog fogyni. Emberei legnagyobb meglepetésére csakugyan ledobott huszonöt kilót, ráadásul úgy, hogy továbbra is élvezte az életet.

– Tudod, ha mi volnánk a rendőrség, tele volnának a börtönök – jegyezte meg. – Ötvenszer gyorsabban kiderítünk bármit, mint a zsaruk vagy az FBI.

– Mert mi ismerjük az összes bűnözőt – bólintott Burim.

– Pontosan! Talán nekem kellene vezetnem a CIA-t. Szolgálnám a hazámat. – Berti elmosolyodott. – Azért remélem, hogy ezek a seggfejek nem hagynak szarban.

– Berti, ez talán mégsem lesz olyan egyszerű…

– Te csak ne aggódj semmiért, Burim! Megkapod, ami kell. Várj, ezek ők lesznek.

Berti fogadta a hívást. Csakis a kapcsolata lehetett, a világon senki más nem ismerte ezt a számot. Berti nem szólt bele a telefonba, csak befogta a mikrofont és elismételte Burimnak a hallottakat.

– Igen, Berman gépe még aznap éjjel felszállt. Milánóba ment, legalábbis a repülési terv szerint.

Burim felállt.

– Várj, tovább is van – állította meg Berti. – Van egy kapcsolatuk, aki a toronyban ült, amikor a gép felszállt. A pilóta azt kérdezte, hogyan lehet eljutni Stanstedbe, bárhol is legyen az. Oké – szólt bele végül a telefonba. – Kösz. – Kikapcsolta a mobilt.

– A pilóta egy másik repülési tervről is beszélt. Azt mondta, továbbrepültek Olaszországból Stanstedbe, ami mint kiderült, London közelében van. Az volt a gép célállomása.

– Kösz, Berti – bólintott Burim. – Jövök neked eggyel.

– Semmiség – legyintett Berti. – Londonban vannak embereink. Sok család él ott, majd segítenek, ha odaérsz. Odaszólok. Valaki várni fog a repülőtéren, teszek róla, hogy megismerd. Csak gyere vissza egy darabban! Tudod, milyen fontos vagy számomra. És rendezd le a mocskot, aki elrabolta a lányodat.

VÉGRE BEVONTÁK A HIDAT, a gép gurulni kezdett a kifutó felé. Berti szavai még most is ott visszhangzottak Burim fejében.

59.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. JÚLIUS 27., SZOMBAT 13.15

Pia nem követhette ugyan az idő múlását, de azt tudta, hogy régóta nem látta Bermant. Nem találkozott mással, csak az orvossal és ugyanazzal az őrrel, aki sosem nézett a szemébe. Egyszer eltolták az ajtón a reteszt, és megesküdött volna rá, hogy Whitney Jones áll odakint, de a nő nem lépett be a szobába. A karja javult, bár még most is renyhének és érzéketlennek érezte. Vajon meddig akarja még kínozni Berman? Az izmai ernyedtté váltak a mozgáshiánytól.

Az utolsó látogatásától számítva hat teljes nap telt el, mire Berman visszatért.

– Mit akar? – förmedt rá. Mintha halvány mosolyt látott volna a férfi ajkán, ami még jobban felbőszítette.

– Mit szólna egy sétához? – kérdezte a férfi olyan hangon, mintha az égvilágon semmi sem történt volna kettejük között.

– Ha ez az ára, hogy kijussak a szobából, akkor mehetünk. – Korábban próbált néhány egyszerű Pilates gyakorlatot elvégezni; ezért is tudta, mennyire lemerevedett a sok fekvéstől.

Az őr kicsatolta a bilincsét és intett, hogy álljon fel. Rettenetesen gyengének érezte magát, és lüktetett a feje, de így is álló helyzetben tudott maradni, ha megtámaszkodott a falban. Az őr elsegítette az ajtóig, ahol Berman várakozott egy járókerettel. Ahogy megragadta a keretet és Berman után csoszogott, Pia máris jobban érezte magát.

– Tényleg rettentően sajnálom ezt az egészet, Pia. Bárcsak együttműködött volna velünk! Meg kell értenie, mekkora kockázatot vállalok azzal, hogy itt tartom.

Pia kezdett megrémülni. Berman ezúttal halálosan komoly volt.

– Hová visz?

– Sétálni, ahogy mondtam.

Kintről kinyitottak egy nehéz fémajtót, és kiléptek a parókia hátsó kertjébe. Az ötven méter hosszú udvart minden oldalról sűrű erdősáv vette körül. Ha ez nem lett volna elég, ezenkívül magas fakerítés is övezte a pázsitot, amelyen kis gyalogösvény haladt körbe, a négy sarkában padokkal.

– Azt akarom, hogy visszanyerje az erejét – nyugtatta meg Berman. – Elgondolkodott a múltkori beszélgetésünkön? Elolvasta a brosúrát, amit küldtem?

– Természetesen sokat gondolkodtam a beszélgetésünkön, és a brosúrát is elolvastam. Mit mondjak? Nagyon impozáns. Kétezerhúszra a Nano lesz a legnagyobb orvosi kutatóintézet a világon. Épp csak a kevésbé dicső múltról feledkezik majd el.

– Kérem, Pia. Gondolkodjon távlatokban. A testek, amiket látott… mind olyanok, akikre amúgy is halál várt volna, méghozzá céltalan, értelmetlen halál. Úgy gondolok rájuk, mint a gyógyítás úttörőire. Az önfeláldozásuknak köszönhetően hihetetlen fejlődést érhetünk el.

– Ez nevetséges, maga is tudja. Az nem önfeláldozás, amikor valakinek nincs választása. – Jólesett a séta, ezért folytatni akarta a beszélgetést. Berman tovább érvelt.

– Emlékszik még, mennyire élvezte a munkáját, amikor a Nanóhoz került? A lelkesedése, amellyel a feladatairól beszélt, rám is átragadt. Amikor eljött hozzám vacsorára azzal a fiúval, megvitattuk az előttünk álló páratlan lehetőségeket. Az előttünk álló új világot. A gyógyítás új távlatait. Ezernyi betegségre születhet új, hatásos gyógymód. Még valamit tudnia kell: ezzel rengeteg pénzt kereshetünk. A Nano új korszakba lép. Végeztem a respirocitákkal és a sportolókkal. Továbblépünk és törvényes

kísérleteket fogunk végezni, előbb állatokon, azután önkéntes jelentkezőkön. El tudja képzelni, mi történne, ha beadnánk néhány köbcenti respirocitát valakinek, aki huzamosabb ideig víz alatt volt? Vagy egy súlyos asztmás betegnek, aki már lépcsőzni sem tud? A respirociták meggyógyítanák őket. A jó, amit a jövőben teszünk, ezerszeresen felülírja a rosszat, amit a múltban elkövettünk. Tízezerszeresen! Többé nem lesz szükség olyan kísérletekre, mint amikor még meg kellett győznünk a kínai támogatókat. Az igazat megvallva bánom is, hogy engedtem nekik.

Pia vetett rá egy haragos pillantást.

– Lószart! Bármit megtenne a sikerért.

– Látom, nem hisz nekem, pedig ez az igazság.

– Le akarta rövidíteni a várakozási időt, hogy megmentse saját magát.

– Ezt meg hogy érti?

– Beszélt az anyjáról, aki Alzheimerben szenved. A brosúra, amit adott, főként az Alzheimerrel foglalkozik. Retteg attól, hogy mikor törnek ki magán is a tünetek. Bármit megtenne a hatékony gyógyszerért.

– Nem biztos, hogy én is beteg leszek, de elég magas az esélye. Mindkét szülőm küzdött a betegséggel, és szörnyű volt nézni, ahogy elemésztette az apámat. Nálam is megtalálható a fokozott kockázattal azonosított gén, ami azt jelenti, hogy kétszeres eséllyel betegedhetek meg. Tehát igaza van, valóban az Alzheimer kutatására koncentráltam. Ez olyan szörnyű dolog?

– Ahogy mondja. Szörnyű dolog, ha embereket öl meg azért, hogy elérje a célját.

– Összesen tíz embert, csupa elítélt bűnözőt, akikre másként kivégzés várt volna. Akkor is meghaltak volna, ha a kutatási programunk nem létezik. Egyébként nem akartuk megölni őket, nem ez volt a célunk. Legfeljebb a haláluk időpontját befolyásoltuk.

Pia megfogadta, hogy békülékenyebb hangot üt meg Bermannel szemben, ha még egyszer beszélhet vele. Be kell adnia a derekát,

ezt ő is látta, különben ki tudja, mi lesz vele? Ha nem fogadja el Berman feltételeit, sosem jut vissza az Államokba. Még a végső határidőről is tudott – az atlétikai világbajnokság maratoni futószámáról –, ám most mégsem tudott uralkodni magán. Olyan dolgokat mondott, amelyekről tudta, hogy nem szabadna. Rossz beidegződés? Enyhe kifejezés.

Teljesen kimerült, mégis tovább akart gyalogolni. Amennyire meg tudta állapítani, csaknem egy hét telt el azóta, amióta a házban Bermannel beszélt. Tíz évnek tűnt. Arra gondolt, hogy ha Berman megenyhül az irányában, akkor elérheti, hogy hazavigye. Megígéri neki, hogy részesíti a kegyeiben, ha majd újra amerikai földön lesznek. Bármennyire kétkedett a taktika sikerében, muszáj volt valamit tennie. Tudta jól, hogy ezen a helyen teljesen ki van szolgáltatva.

– Mennyi ideig akar még itt tartani?

– Mennyi ideig akar még ellenállni, holott tudja, hogy hiábavaló?

– Talán örökké.

– Megmondtam: akkor számolnia kell a legsúlyosabb következményekkel.

– Kaphatnék legalább egy fürdőszobát? Vagy tegyem azt, amit az anyja? Használjak pelenkát? Azt akarja, hogy minden nő ugyanolyan kiszolgáltatott legyen, mint ő, Berman?

Megfeszítette magát, várta, hogy Berman a torkának ugrik, de nem ez történt. A férfi csupán megtorpant és sötét tekintettel meredt rá.

– Az a szerencséje, hogy ilyen kiszolgáltatott. Nyilván felmérte, hogy bármikor leteperhetném, ha csak azt akarnám magától, de talán nincs tisztában azzal, hogy egyedül én állok ön és a többi vendéglátója közé. Az ő türelmük pedig véges. Ez azt jelenti, hogy nem tudom örökre megvédeni. Nézzen csak körül! Mégis mit akar tenni, átmászik a falon?

Pia végigmérte az udvart övező kerítést. Leküzdhetetlenül magasnak tűnt, főként az ő legyengült állapotában. Még ha

Berman maga segítene, akkor sem mászna át rajta. Tudta, hogy a férfinak igaza van. Csapdába esett, és semmi reménye a szabadulásra. Csupán egyvalaki sejtheti, hogy elrabolták. És vajon mit tehet érte Paul, amikor azt sem tudja, hol van?

60.

LANSDOWNE ROAD, TOTTENHAM, ÉSZAK-LONDON
2013. JÚLIUS 28., VASÁRNAP 15.35

– Te is szereted nézni, Burim?

– Más körülmények között igen. – Burim igyekezett jó vendég lenni, de már órák óta itt ültek és a tévére meredtek. Most éppen biliárd ment. Burim nézni sem bírta, és a harmadik sör után inni se kért többet. Azt akarta, hogy tiszta maradjon a feje.

Jól tudta, mekkora szerencséje volt eddig. Fáradtan és összezavarodva érkezett a Heathrow-ra, ahol egy félreismerhetetlenül albán férfi várta, BERTY BARÁTJA feliratú táblával a kezében. A tábla éppúgy felesleges volt, mint a helytelenül leírt nevének említése – már távolról kiszúrta a borostás arcú, hollófekete hajú bérgyilkost, aki Billyként mutatkozott be, és azt ígérte, gondoskodni fog róla. Billy elmondta, hogy Berti azt üzeni: Pia autóját Iowában találták meg, a rendőrség azonban továbbra sem talál semmi gyanúsat az eltűnésében. Burim tudta, hogy a lánya nincs Iowában. Olaszországból repülőgépen szállították át Londonba, ebben egy pillanatig sem kételkedett.

Kísérője néma csendben vitte Észak-London egyik lerobbant, de még működő részére, egy ottani jellegtelen sorházba. Burim fejében kérdések rajzottak, de követte a sofőr példáját és hallgatott.

Miután bevezette a szűkös, virágos tapétával dekorált és határozottan dohos épületbe, Billy bemutatta a valamivel idősebb és jobban öltözött Harryt.

– Billy és Harry? – kérdezte Burim közös anyanyelvükön.

– Tudom – emelte fel a kezét Harry –, de minél kevesebbet tudunk egymásról, annál jobb. Nem?

– Egyetértek.

– Van egy szoba fent. Nem nagy, de úgysem leszel itt sokáig. Zuhanyozz le, ha akarsz. Alacsony a nyomás, úgyhogy ne használd el az összes vizet. Szükséged lesz néhány ruhára is.

– Jó így. Mit csinálunk annak érdekében, hogy megtaláljuk a lányomat?

– Persze, hiszen mindannyian ezért vagyunk itt. Elküldtük a fényképét és a leírását. Bájos ifjú hölgy, ami megkönnyíti a dolgot. A képet minden barátunk és üzletfelünk megkapta. Nekik is megvannak a maguk barátai és üzletfelei. Tudják, hogy jutalmat tűztél ki. Jutalmat tűztél ki, ugye?

Burim bólintott. Tudta, hogy elő fog kerülni a kérdés, és fizetnie kell. Az majd kiderül, hogy mennyit. Nem ragadt le a részleteknél.

– Mi van a kínaiakkal? A gép, amelyikre ráillik a leírás, kínai diplomáciai járatként van feltüntetve.

– Pontosan – bólintott Harry. – Ezért gondoljuk, hogy az amerikai kapcsolatod talán téved. Ellenőrizzük a többi repülőteret is.

– Nem, nem tévedünk. A kínaiak is benne vannak az ügyben, amiben a lányom nyomozott.

– Az lehet, de ha tényleg egy kínai diplomatagépről van szó, az megnehezíti a dolgot. Vannak országok, ahová nem könnyű befurakodni, és Kína közéjük tartozik. A triádok itt Londonban is problémásak, nagyon erősek és senkit sem fogadnak be. Szóval remélem, hogy egy másik repülőtéren megtaláljuk a gépet.

– Addig én mit csináljak?

– Semmit. Itt kell maradnod, amíg az embereink elvégzik a munkát. Te nem ismered Londont. Hatalmas város, csak bajba keverednél. Vannak albánok, akiket még mi is kerülünk. Tudod, hogy megy ez. Nálatok nem ez van?

Burim bólintott. Az egymással vetélkedő albán klánok között rendre kiújultak az összetűzések.

– Fogj egy sört és nézd a biliárdot. Fasza sport.

Harry elmosolyodott, Burim megvonta a vállát. Egyelőre szót fogad.

61.

PAUL CALDWELL LAKÁSA, BOULDER, COLORADO
2013. JÚLIUS 31., SZERDA 10.35

George Wilsont lenyűgözte, ahogy Paul Caldwell el tudta különíteni egymástól élete különböző területeit. Ezúttal éppen dolgozott: lezavart egy éjszakai műszakot, sőt még túlórázott is, de néhány óránként felhívta, hogy bejelentkezzen. George semmi újat nem tudott mondani. A rendőrök nem hívták vissza, a Nano nem válaszolt az e-mailjeire. Továbbra sem tudta Zach Berman telefonszámát, és Burim Grazdani sem jelentkezett.

George azon kapta magát, hogy képtelen bármire is összpontosítani. Amióta visszatért New Yorkból és Will McKinley-től – akinek az állapota azóta sem változott –, tehetetlenségében fel-alá járkált Paul lakásában. Életében nem érezte még magát ennyire haszontalannak. Úgy érezte, hamarosan beleőrül a céltalan várakozásba.

Aznap újra bejelentkezett a boulderi rendőrségen, ahonnét ezúttal a családsegítő központba kapcsolták. Paul hazatértekor együtt próbálták felkutatni Whitney Jonest, ezért George végignyálazta az egész telefonkönyvet, hátha megtalálja valamelyik rokonát. A nyilvántartótól, ahonnét korábban Mariel Spallek címét is megszerezték, kaptak ugyan egy elérhetőséget, de rövidesen kiderült, hogy a Nano postacíme. Persze az is előfordulhatott, hogy a nő tényleg az irodájában lakott. George megállás nélkül szidta Whitney-t, amiért Jonesnak hívják, nem pedig Johanssonnak vagy valami más, kevésbé elterjedt néven.

Éppen megint telefonálni készült, amikor hirtelen őt keresték. Hosszú számsor jelent meg a kijelzőn, hosszabb a szokásos tíz számjegynél. Nemzetközi hívás. *Pia az,* gondolta reménykedve, *biztonságban van.* Felvette.

– Pia?

– Mondtam már, hogy nem használunk neveket. – A férfi nyers és feszült hangon beszélt, amihez George csak egy hosszú pillanat után tudott nevet társítani. Burim.

– Megtalálta?

– Nem.

Burim nyilvános helyről telefonált. George hangokat hallott a háttérből, a távolban pedig hangosbemondót.

– Honnét hív? – kérdezte.

– Hallottál róla valamit? Ha megjelenik vagy kiderül valami, azonnal felhívsz. Oké?

– Persze. Azon a mobilszámon, amelyiken elértem?

– Igen, csak ne szólj bele. Majd visszahívlak, ha látom, hogy te vagy. Szóval nem hallottál semmit?

– Nem, egy szót sem.

– Oké. Azt akarom, hogy húzd ide a beled.

– Mi van? – hördült fel George. – Miért?

– Mert rengeteg itt a dolgom, te meg csak a seggeden ülsz ott, ahol semmi sincs.

– Azt akarja, hogy segítsek?

– Ne éld bele magad, iskolásfiú! Nem állásajánlat. Így is nagy a túljelentkezés. A legtöbbet akarom kihozni ebből az egészből, és tudom, hogy te könnyebben felismered, ha belebotlunk. Gyere ide, huszonnégy óra múlva hívlak.

– Hol van? Milánóban?

– Londonban. Londonba gyere. Ha előbb ideérsz, keress meg és visszahívlak. – Burim letette a telefont.

A KUTATÁS NEM HOZOTT semmiféle eredményt. Harry megerősítette, hogy a Coloradóból Milánó érintésével Londonba érkező

különjárat hivatalosan egy kínai kormányküldöttséget szállított. Hozzátette, hogy egyetlen ismerősének sincs kapcsolata a kínai szindikátusokkal, nemhogy a kínai kormánnyal. Egyértelmű volt, hogy Burim ennél több segítséget hiába vár a helyi albánoktól. Mintha kőfalba ütközött volna, de legalább náluk maradhatott, amíg a saját szakállára tovább folytatta a nyomozást.

Körbejárta London egész belvárosát, benézett minden olcsó motelbe és szálláshelyre, bordélyba és férfiklubba, ahol addig mutogatta Pia fotóját, amíg szamárfüles nem lett a sok fogdosástól. Ilyen külsővel és elkábított állapotban Pia csak ért valamennyit, ahogy sok más kelet-európai lány is! Mivel azonban az albán maffia sem ment semmire a keresésével, Burim kezdte azt hinni, hogy reményei Pia egyetlen fényképével együtt rövidesen megfakulnak. Tudta, ha a kép felismerhetetlenné válik, végképp elveszíti a lányát. Mégsem adta át magát a csüggedésnek. Ha Pia veszélybe került, neki kell segítenie rajta. Csak találjon valami nyomot a befuccsolt kínai kapcsolat mellé!

62.

RÉGI PARÓKIA, CHENIES, EGYESÜLT KIRÁLYSÁG
2013. AUGUSZTUS 1., CSÜTÖRTÖK 18.35

Amikor Berman eljött érte, Pia az ágyon fekve olvasott. Még egy kis éjjeliszekrényt is kapott, rajta olvasólámpával. Berman engedett Pia kérésének, és átköltöztette egy másik szobába, amelyhez rendes mosdó tartozott, sőt a falba egy aprócska, megerősített üvegből készült ablakot is beépítettek. Ha Pia odahúzta az éjjeliszekrényt, hogy felálljon rá, látta a zöldellő fákat és a legelő egy szeletét, ám ami ennél is fontosabb: az ablak lehetővé tette számára, hogy kövesse az idő múlását. Tudta, mikor van nappal és mikor éjszaka. A bilincsek is eltűntek, maradt viszont a vaskos fémajtó és a huszonnégy órás őrség. Berman talált neki néhány régi krimit, és gondoskodott róla, hogy mindennap egy órát sétálhasson az udvaron, hosszú pórázon, mint valami ló. *Répa és bot*, gondolta.

Erősnek érezte magát, és egész testében megfeszült, akár egy rugó, ami épp felpattanni készül, de megtartotta hűvös és lekezelő stílusát. Eközben azt remélte, hogy Berman aggodalma nem csap át újra sóvár kéjvágyba.

A férfi leült mellé. Pia megmerevedett, ahogy Berman a térdére csúsztatta a kezét.

– Hogy érzi magát?

– Pompásan – felelte Pia gúnytól csöpögő hangon.

– Szereztem magának könyveket és van saját fürdője. Jobban is néz ki. Sokkal jobban.

– Ja, lassan elmehetnék modellnek valamelyik divatbemutatóra. – Az egyszerű fekete pólót és rövidnadrágot viselte, amit kapott.

Berman keze felfedezőútra indult a combján. Lesöpörte magáról.

– Ezt a kört már lefutottuk – sóhajtott fel –, úgyhogy vegye le rólam a mocskos kezét, perverz disznó. – Haragos pillantást vetett a férfira, de az továbbra is hozzásimult. Pia vergődött és eltolta az ép kezével, miközben alig állt ellen a kísértésnek, hogy a tenyere élével bevigyen egy karateütést a nyakszirtjére, amivel azonnal térdre kényszerítené. Nem akart visszakerülni a dohos pincébe. – Gondolja, hogy ezzel jobb belátásra bírhat? Felejtse el! Nem fog működni.

Berman keze visszatért a combjára, ezúttal még magasabbra csúszott. Pia ezúttal is félresöpörte.

– Hagyjon békén! – kiáltotta teli torokból. A hirtelen kitörés megriasztotta Bermant, aki felpattant.

– Oké, oké. Értettem. Csak provokálni akartam, hogy lássam, hogyan reagál.

– Most már tudja.

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy elmondjam: készültem egy kis meglepetéssel. Ma este együtt vacsorázunk a konyhában.

– Milyen romantikus – jegyezte meg szarkasztikusan Pia. Most, hogy az infúziót kikötötték, már egyszerűbb ételeket is felszolgáltak neki a szobájában. – Ha megmérgezi a vacsorámat, esküszöm, megeszem.

Berman felnevetett.

– Gondoltam, jobb ha előre szólok. Hogy felkészülhessen. Fél óra múlva magáért jönnék.

Szavához híven Berman időben visszatért, hogy kivezesse a szobájából. Pia végigmérte az ajtajánál posztoló őrt, ugyanazt a kifejezéstelen arcú fickót, akit már többször látott. A férfi követte őket, mással azonban nem találkoztak a kiterjedt épületben. Az alagsorban kialakított konyhát hatalmas vas tűzhely uralta, rajta különféle fedeles serpenyőkkel és lábasokkal. A levegőben

pompás illatok terjengtek. A mészárostőkére emlékeztető régi asztalt három szék vette körül; három személyre terítettek. Az őr is belépett a helyiségbe és megállt az ajtó mellett.

– Várunk valakit? Kit is… hadd találgassak… Whitney Jonest?

– Nem, ő túlságosan elfoglalt. Egy másik munkatársam ígérte meg, hogy csatlakozik hozzánk.

Berman elfoglalta magát a tűzhelynél. Pia elnézte, ahogy serénykedik. Néhány nappal korábban még semmi szín alatt nem ült volna le ehhez az asztalhoz, mostanra azonban megértette: életben maradása érdekében tennie kell bizonyos engedményeket, illetve fel kell hagynia a gúnyos megjegyzésekkel és indulatos kirobbanásokkal is. Berman láthatólag álomvilágban él – milyen bizarr – helyzet! Úgy főzőcskézik itt, mintha meghitt randira hívta volna.

– Gondolom, elege van már a levesből – mondta a férfi –, ezért könnyű salátával indítunk. – Elővarázsolt egy tányér friss nyári zöldséget. – Kér saját sütésű kenyeret? – kérdezte.

– Kapok egy hosszú éles kést a vajazáshoz?

– Sajnos nem. Majd én megvajazom magának. Ne már, Pia! Én itt töröm magam, próbálok párbeszédet kezdeményezni és kellemes légkört kialakítani.

Pia evett. A groteszk körülmények ellenére finomnak találta az ételt.

– Szeretek főzni – próbálkozott a fesztelen társalgással Berman. – Nem tudom, mondtam-e már. Halat is sütöttem, egész pontosan pisztrángot mandulával. A héten néhányszor már gyakoroltam, kezdtem unni a kínai kaját, amit errefelé adnak. Kíváncsian várom a véleményét.

– Ha maga mondja. – Pia újra szédelegni kezdett, az olcsó színjáték máris kimerítette. *Párbeszéd, a nagy francot!*, gondolta, de megtartotta a véleményét magának.

– Kér egy kis bort? – érdeklődött Berman.

– Miért ne? – Pia hiába próbálta elnyomni a hangjában bujkáló gúnyt.

Berman a hűtőhöz lépett, hogy elővegye a behűtött Chablis-t.

Ekkor kinyílt az ajtó és egy férfi lépett be. Pia észrevette, hogy az őr kihúzza magát és próbál magasabbnak tűnni. Ebből is nyilvánvalóvá vált, hogy bárki is az, fontos személyiség. Kínai volt, nagyjából Bermannel egykorú, talán fiatalabb – a keletieknél sosem lehet tudni, legyen szó akár férfiakról, akár nőkről. A férfi arcán kellemes, nyájas kifejezés ült. Drágának tűnő inget viselt, alighanem selyemből, hozzá márkás farmert. A haját is nyugati stílusúra vágatta.

– Helló! – köszönt kedélyesen Piának, míg Berman felé csak biccentett egyet. Nem mutatkozott be. Jimmy korábban megállapodott Bermannel, hogy ha sikerül odaérnie a vacsorára, nem használnak neveket.

Berman becsapta a hűtőajtót, majd duzzogva nekiállt felbontani a bort.

Pia számára úgy tűnt, Berman határozottan nem örül a férfi felbukkanásának. Szívesebben maradna kettesben vele, hogy felvezesse az előre kigondolt „párbeszédet” Már csak ezért is örült a kínainak, legyen bárki is.

– Maga kicsoda? – kérdezte. Mit jelenthet ez?

Berman továbbra is csapkodott, félrehajította a dugót, majd az asztalhoz lépett, és zajosan letette a bort. Pia visszafordult a váratlan látogató felé, miközben érzékelte a levegőben a feszültséget. Ha Berman a férfi főnöke volna, egyszerűen kiparancsolná a konyhából, legalábbis Pia ezt érezte. Egy dologban biztos lehetett: tényleg vigyáznia kell, hogy mit mond.

– Á, látom, éppen vacsorázni készülnek – mosolyodott el a férfi. – Remélem, nem zavarok.

– Egyáltalán nem zavar – felelte Pia. – Mr. Berman ezúttal a gondoskodó házigazdát játssza, én hetek óta nem beszéltem mással, és éppen van egy szabad helyünk, úgyhogy üljön csak le. Megkérdezhetem, kicsoda maga?

– Természetesen megkérdezheti, de ne vegye zokon, ha természetesen nem válaszolok. – Jimmy Bermanhez fordult, aki

egyre kényelmetlenebbül érezte magát. – S természetesen ez egy nagyon furcsa helyzet – tette hozzá. – Olyan helyzet, amin feltétlenül változtatnunk kell.

– Maga se vegye zokon, de én is itt vagyok – avatkozott közbe Pia. – Ne zárjon ki a társalgásból. Megragadnám az alkalmat, hogy elmondjam: akaratom ellenére tartanak itt, és követelem, hogy engedjenek el. Elegem van ebből az egész cécóból a nanotechnológia körül, inkább visszamegyek valahová szalmonellát számolni. Szóval mi lesz?

Jimmyt lenyűgözték a hallottak. A lány valóban nem adta jelét félelemnek. Érezte benne a konok kitartást.

Pia a férfira nézett. Újra lüktetni kezdett a feje, de próbált eltökélt maradni.

– Minden tiszteletem az öné, de Mr. Bermannek és nekem kell megoldanunk ezt a helyzetet.

– Éppen azon vagyok – bólintott Berman. – Egyedül is megoldom. Még rengeteg az időnk.

– Rengeteg az idejük? Mire? – kérdezte Pia.

– Hogy bebizonyítsuk, képesek vagyunk együtt dolgozni, Pia. A tudományos ismeretei nagyon hasznosak lehetnek a Nano számára, amint átlépünk a következő fázisba. A szíve mélyén ezt maga is tudja, csak nem hajlandó beismerni, még önmaga előtt sem.

Berman elmosolyodott, míg a nő rezzenéstelen arccal nézte. Amit Jimmy e pillanatban látott, mindent elárult, amit csak tudnia kellett. A nő tényleg gyönyörű, ebben valóban nem téved Berman, de van benne egyfajta keménység, ami messze túlmutat a makacs kitartáson, és amit Berman szemmel láthatóan nem vesz számításba. Berman csak a nőt látja benne, a vadmacskát nem.

– Nos, nemsokára minden eldől. Csak szólni akartam, Mr. Berman, hogy holnap elmegyünk együtt az olimpiai stadionba.

– Együtt? – Berman a homlokát ráncolta.

– Ön, Jones kisasszony és én. Attól tartok, Grazdani kisasszony itt marad, de mi remekül fogunk szórakozni, ezt előre megígérhetem. Hajóval megyünk, mivel a folyó az egyetlen út,

ahol ekkora csúcsforgalomban haladni lehet. Holnap kezdődnek az atlétikai versenyek. Jó móka lesz. Nyolckor indulunk.

– Nem egészen ezt terveztem, de ha ragaszkodik hozzá.

– Ragaszkodom.

– Én sem terveztem mást – fordult Pia Jimmyhez. – Miért nem visz magával? Jól szórakoznánk.

Jimmy még szélesebb mosollyal nézett Piára. Látta rajta, hogy minden tekintetben figyelemre méltó teremtés, s éppen ezért veszélyes.

– Élvezze a vacsorát!

– Miért nem marad? Biztosan ön is élvezné.

– Grazdani kisasszony – biccentett a férfi, azzal távozott.

– Ki volt ez, Berman? – kérdezte rövid szünet után Pia. – A befektetője? Az összekötője a kínai kormánynál? A fickó, aki a hullajelölteket küldi a kínai börtönökből? Jól beszéli a nyelvet, talán amerikai kínai?

Berman nem válaszolt. A konyhát talán bepoloskázták és az őr is beszélhet angolul. Alighanem mindkettő igaz volt.

– Nézzük meg azt a pisztrángot! – javasolta.

JIMMY YAN VISSZATÉRT szobájába, a régi parókia harmadik emeletére. Megerősítve látta mindazt, amit Piáról gondolt, ez pedig azt jelentette, hogy másnap a tervezettnél is több dolga akad. Mobiljáról felhívott egy számot, az elsőt a számtalan szám közül.

– Halló! Igen, én vagyok. A dolog, amiről beszéltünk… holnap kell nyélbe ütnünk. Az időzítés döntő fontosságú. Később még hívom a részletekkel.

63.

OXFORD CIRCUS FÖLDALATTI ÁLLOMÁS, LONDON
2013. AUGUSZTUS 2., PÉNTEK 7.54

Burim megmutatta Pia sokszorosított fényképét egy újabb fiatal lánynak, aki az utcán élt. A képet mostanra már tízezer eltévedt kamasz és csavargó is láthatta. Felkínáltak neki más, Piához hasonló lányokat, ha erre vágyna – vagy a még fiatalabbakat szereti? Húsz, ötven vagy száz fontért cserébe bárkitől megkaphatta a képen látható személy pontos címét – csak éppen Piát nem látta egyikük sem. Burim tudta, hogy semmire sem megy ezzel, mégis tovább csinálta. Inkább ez, mint tétlenül ücsörögni és átadni magát az egyre reménytelenebb kétségbeesésnek – bár nyilvánvaló volt, hogy csak akkor tudhat meg bármit is, ha az a londoni albán alvilág fülébe jut. Elővette a telefont, amit Harry előző nap adott kölcsön neki, hogy felhívja a tottenhami házat. Nem, Harry sem hallott semmit. Különben is mi ütött belé, hogy hajnalok hajnalán hívja?

Letette a telefont. Arra gondolt, hogy vajon George jutott-e valamire, vagy csak azért hívta ide, hogy legyen kin levezetnie a csalódottságát? Az biztos, hogy neki köszönheti ezt a lehetetlen helyzetet, amibe került.

A férfi, aki az elmúlt három órában követte Burimot, feljegyezte a hívás időpontját, majd elküldte főnökének a megfigyeléseit. Azt a megbízást kapta, hogy várja ki a megfelelő pillanatot, s a pillanat végre elérkezett.

GEORGE CSÜTÖRTÖK REGGEL találkozott Burimmal, aki még az érkezése előtt eldöntötte, hogy nem volna bölcs dolog, ha a helyi albánok értesülnének a kölyök bevonásáról, ezért közölte vele, hogy a város egy másik részében kell szállást foglalnia. Adott neki egy halom pénzt, hogy vegyen magának telefont, majd a kezébe nyomott néhány másolatot Pia fényképéről, és arra kérte, hogy tartsa bekapcsolva a mobilját. Nem tudhatta, mikor fut be a hívás. George kötelességtudóan megtett mindent: az összes fontosabb metró-, vasút- és buszállomást felkereste Pia fényképével, s miként Burim, egészen más oldaláról ismerte meg Londont, mint az ideérkező amerikai turisták.

JIMMY YAN ALIG KÉT ÓRÁT aludt, mielőtt az ébresztőóra péntek reggel felkeltette, ám mégsem érzett kísértést arra, hogy lustálkodjon pár percet. Ez amúgy sem volt szokása, a mai napon pedig mindennek menetrendszerűen kell zajlania. Szinte egész éjjel fennmaradt, hogy véglegesítse az előkészületeket: a biztonságos vonalon keresztül tárgyalt a pekingi feletteseivel, akikkel átvett minden apró részletet, különös tekintettel a hívatlan vendégükre.

Tudta, hogy Zach Berman és Whitney Jones is felkeltek már, így felhívta őket azzal, hogy a könnyű reggeli után gyülekezzenek a parókia előtt.

– Jó reggelt, Whitney! – köszöntötte Berman, miután kilépett a házból. – Rég láttam.

– Dolgom volt – felelte bosszúsan Whitney – Nem könnyű egy angol legelőről irányítani egy coloradói nagyvállalatot.

Berman elengedte a füle mellett a keserű kirohanást. Elvárta Whitney-től a hatékonyságot, hét óra időkülönbség ide vagy oda.

Ekkor jelent meg Jimmy és intett nekik, hogy csatlakozzanak hozzá a második kocsiban.

– Festői úton megyünk Windsorba – jegyezte meg a szokásos kedélyességével. Korán megtanulta, hogy sosem szabad előre

kijátszania a lapjait. – Little Chalfont… Amersham… Beaconsfield.

Lelkesen kalauzolta őket végig a tájon. Ahogy Amersham kisvárosa után nekivágtak a meredek kaptatónak, mesélt nekik a Vérdombról, ami egy viking kori csata után kapta a nevét, amikor a kiontott vér a lejtőn egyenesen a városra zúdult.

Berman és Whitney kötelességtudón kinéztek az ablakon és bólogattak, noha mindkettőjüknek egészen máshol jártak a gondolatai.

– Arra van John Milton háza, Chalfont St. Gilesban – mutatott Jimmy egy annál is keskenyebb mellékútra, mint amin ők haladtak –, de az nem esik útba. Talán majd legközelebb megnézzük, ha erre járunk.

Harminc perccel később már egy fürge hajón ültek, és kelet felé tartottak a Temzén. Whitney Jones élvezte, hogy kiszabadulhatott a sivár szobából, ahol egész nap dolgozott; Berman eközben egészen máshol járt. Jimmy néhány percenként ránézett a telefonjára. Az egymás után sorjázó üzenetek a dolgok állásáról tájékoztatták. Minden a terv szerint haladt.

AHOGY PIA AZ ÁGYON FEKÜDT, hallotta az ajtócsapódásokat, majd ahogy a két-három autó a kavicsokon csikorogva útnak indult. Gyanította, hogy Berman és Whitney Jones ment el éppen a kínai fickóval, akit előző este ismert meg. *Vajon ki lehet?*, tűnődött. Az utolsó néhány napban már kifejezetten várta a kerti sétát, s bár kételkedett abban, hogy Berman távollétében ki fogják engedni, az idő elviselhetőbben telt, amióta kapott fürdőszobát és rendes ételt. Még az előző esti nevetséges vacsora is üdítő felfrissülést jelentett az egyhangú mindennapokban.

Ilyesmiken tűnődött, amikor az ajtó kinyílt és belépett a kínai orvos, ezúttal egy másik őr kíséretében. A doktor egyenesen hozzálépett és megragadta a jó karját.

– Hé, mi az? – próbált kiszabadulni Pia.

A doktor kerülte a tekintetét, és Pia tudta, hogy ez rossz jel.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte, amint az őr a vállára tette a kezét és erőszakkal lenyomta az ágyra.

A következő pillanatban éles szúrást érzett a karján, amit égető-viszkető érzés követett. A sötétség úgy hullt le rá, ahogy egy régimódi kamera retesze lezárul.

BURIM TELEFONJA MOST ELŐSZÖR csörrent meg. Fogadta a hívást, mielőtt másodszor is megszólalhatott volna.

– Igen?

– Itt Harry. Hallottunk valamit egy megbízható forrásból. A lány a Csőben van.

– A csőben? Az meg mi, az isten szerelmére? Hol van?

– Nem tudjuk. Nagyon figyelj! Jegyezd meg ezeket a neveket. Menj el egy könyvtárba, nézz utána a neten. Akkor megtudod, mi az a Cső.

Harry megadott két albán nevet. Burim lejegyezte őket.

– Megvan minden, amit tőlem kaptál?

Harry adott Burimnak egy mobiltelefont, hogy tartsák a kapcsolatot, és egy SIG Sauer pisztolyt, tartalék tárral együtt, amit még a tottenhami házban a kis hátizsákjába tuszkolt. A hátizsák most is ott volt a vállán.

– Igen, megvan.

– Oké. Állj készen! Lehet, hogy órákig nem hallunk semmit, de csak akkor lesz esélyed, ha gyorsan mozdulsz, úgyhogy várd a hívásomat.

Burim az órájára nézett. Mindjárt kettő. Egy forgalmas csomóponton, a King’s Cross pályaudvaron volt, ahonnét elindult a közeli St. Paneras Könyvtár felé.

ZACHARY BERMAN ÉRTETLENKEDVE HALLOTTA, hogy az atlétikai versenyek csak este hétkor kezdődnek az olimpiai stadionban. Mit keresnek itt ilyen korán? Miért kell magas rangú kínai tisztviselőkkel jópofizniuk? Whitney Jones vele ellentétben remekül érezte magát, legalábbis Berman ezt látta rajta.

Whitney csakugyan remekül érezte magát. Két hete, amióta Angliába érkezett, most először lazíthatott egy kicsit. A Nano jövője itt, ezen a világbajnokságon dől el – amivel tökéletesen tisztában volt –, ezért természetesen itt is rengeteg mindennel kellett foglalkoznia. Boulderben jelenleg is számtalan kísérlet zajlott, így valakinek az intézet üzemeltetéséről is gondoskodnia kellett. Az emberek utasításokat vártak, nem is beszélve az egyéb hétköznapi feladatokról, melyek iránt a főnöke a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta, amióta kizárólag Piával törődött. Minden az ő vállára nehezedett.

Most azonban a kínai küldöttség páholyában pezsgőzött, és Jimmy Yannel társalgott, akit lebilincselően érdekes egyéniségnek talált. Jimmy olyan üdítően friss jelenségnek tűnt Berman mellett, hogy Whitney nem tudta megállni, de muszáj volt panaszkodnia egy kicsit a főnökére.

– Igen, én is úgy látom, hogy az a nő leköti minden figyelmét – bólintott Jimmy –, ami szerintem sem egészséges, de hát üzletemberek vagyunk. S persze üzletasszonyok, Jones kisasszony. Amíg Mr. Berman teljesíti, amit megígért, nem panaszkodunk. Mindenkinek megvan a maga gyengéje. Csak abban reménykedem, hogy egyikünk sem téveszti szem elől a közös célt.

– Biztosíthatom: minden a legnagyobb rendben megy. A weboldalak készen állnak, már csak az elérést kell megadnunk.

– Biztos vagyok benne, hogy minden akadálytalanul fog menni. Ahogy ma este, úgy a versenyen is. London ugyanolyan jó munkát végzett, mint mi az olimpiával. Talán nem olyan látványos az eredmény, mint Pekingben, de hát az angolok ragaszkodtak a lakosság bevonásához, ami nálunk kevésbé fontos.

– Az adófizetőknek hallatniuk kell a hangjukat – mondta Whitney. – Végtére is, ettől működik a demokrácia.

– Valóban, csak nem itt és most. Kér még egy kis pezsgőt?

– Érdekes, hogy ön nem iszik.

– Még nem. Én majd a kínai győzelemre szeretnék koccintani. Úgy tudom, a százméteres síkfutás lesz az első versenyszám. A

sprintelés nem akkora erősségünk, minta jamaicaiaknak, de talán érdemes lesz megvárni, milyen eredményt érünk el hosszútávon.

BURIM A ST. PANCRAS KÖNYVTÁR egyik számítógépe előtt ült. A hajléktalan fickó, akit arrébb lökött a gép elől, azzal fenyegetőzött, hogy szól a „főnököknek”, ezért Burim sietett, hátha valóban sikerül meggyőznie valakit arról, hogy járjanak utána a panaszának. Megnyitotta a böngészőt és beütötte a két megadott nevet. Amit végül talált, a legkevésbé sem volt könnyű olvasmány.

A két férfi az albán alvilág kulcsfontosságú tagjaként arra szakosodott, hogy kelet-európai lányokat csempésszenek a Távol-Keletre, Észak-Afrikába vagy a Közel-Kelet arab államaiba. A banda attól sem tartózkodott, hogy London, Manchester, Edinburgh vagy bármely európai nagyváros utcáiról rabolja el a védtelen lányokat. Ezek a gyakran tizenéves kamaszok, akik elszöktek otthonról, de nem találtak maguknak megélhetést Prágában, Budapesten vagy éppen Bratislavában, legtöbbször megfeleltek az éppen uralkodó szépségideálnak: fiatalok voltak és soványak, a megfelelő helyeken mégis gömbölyűek. Egy kivételes szépségű fiatal lány az arab piacon akár félmillió fontot is megért. Burim gyorsan a cikk végére görgetett. „Csőnek” nevezték azt a közvetítői láncot, amelyen az elfogott lányok áthaladtak, miközben gyakran nagy mennyiségű drog elfogyasztására kényszerítették őket. Miután valaki bekerült a Csőbe, állt a cikkben, szinte lehetetlenné vált lenyomozni. Mintha egy fekete lyuk szippantotta volna magába. Csaknem az összes lány nyomtalanul eltűnt.

Burim kisietett a könyvtárból és felhívta Harryt, de az nem vette fel. Ezután kereste meg George-ot.

– Találtál valamit?

– Semmit. Túl sok az eltűnt kamasz. Kezdem egészen más színben látni Londont.

– Folytasd, de a telefon legyen a kezed ügyében. – Burim kikapcsolta a mobilt. George aligha bírta volna elviselni, ha beszél neki a Csőről, de azt akarta, hogy a rendelkezésére álljon.

Nem hívta újra Harryt, hogy ezzel is kímélje az akkumulátort. A nap hátralévő részében tovább rótta London utcáit. Képtelen volt egy helyben ülni. Közben azt kívánta, bárcsak New Yorkban történne mindez, ahol nagy a hatalma és jó a kapcsolatrendszere!

JIMMY YANNEK ÚGY KELLETT kierőszakolnia, hogy üzleti partnere beüljön a páholy első sorába és végignézze a női 10 000 méteres futás döntőjét, Berman továbbra is magába zárkózott, miközben sokkal több gin-tonikot ivott a kelleténél. A versenyen egy brit is indult. A helyi szurkolók teljesen megvadultak annak esélyétől, hogy megszerezhetik az első aranyat: éljeneztek, és a futónő nevét kántálták.

– Az az érzésem, hogy kitűnő versenynek nézünk elébe – dörzsölte össze a tenyerét Jimmy.

Öt kör után négy futónő – két kenyai, egy brit és egy amerikai – kezdett elszakadni a mezőny többi részétől. A két kenyai egymást váltotta az élen, és kemény tempót diktált. Amikor Whitney lelkesen drukkolni kezdett az amerikainak, Jimmy játékosan leszidta.

– A kínai eléggé le van maradva – jegyezte meg Whitney.

– Adjon neki egy kis időt! Lassan melegszik be.

Berman is látta, hogy a kínai futó, Wei csak az utolsó négy körben lendül be, ám ekkor mintha más sebességfokozatba kapcsolt volna: kitartóan és erőlködés nélkül növelte sebességét. A mezőny hátsó feléből indulva egymás után előzte meg a többieket, míg két körrel a verseny vége előtt már csak a kenyaiak és az amerikai futottak előtte. A tömeg látta a felzárkózását, s mivel a brit futónő láthatóan kifáradt, Wei hősies erőfeszítését ünnepelte. A páholy nagy képernyőjén Berman láthatta, milyen csodálatos könnyedséggel fut Wei. Vetett egy pillantást Jimmy Yanre. Miközben a többi kínai lelkesen szurkolt és üvöltött, Jimmy közönyösnek tűnt, mint aki cseppet sincs meglepve. Jimmy felé fordult és elkapta a tekintetét, azután bólintott, elmosolyodott és a pálya felé mutatott.

– Micsoda hajrá! – kiáltott fel Whitney.

Az utolsó körben Wei beérte a kenyaiakat, akik összezártak előtte, hogy meggátolják az előzésben, de Wei nem hagyta magát. Az utolsó kanyarban széles ívben kikerülte a párost – olyan széles ívben, mintha máris a levezető kört futná –, aztán mintha még feljebb kapcsolt volna. Először csak felzárkózott a kenyaiak mellé, azután minden erőfeszítés nélkül megelőzte őket és elsőként ért be a célba, ahol örömében az ég felé lökte mindkét karját.

A páholyban teljes káosz uralkodott. A hangzavarban a kínaiak egymás vállát csapkodták, mindenki örömmámorban úszott.

Berman, aki ki sem lóghatott volna közülük jobban, hátrament a páholyhoz tartozó kis mosdóba. Miután leöblítette a vécét, hosszú ideig némán meredt a tükörbe. Tudta, hogy túl sokat ivott, de az agya még jól működött. Nem hagyta nyugodni, ahogy a kínai megnyerte a versenyt. Az egész túl mesterkéltnek, túl tervszerűnek, túl hihetetlennek tűnt egy ilyen mezőnyben, ahol a világ legjobbjai futottak, köztük a jelenlegi címvédővel. Valami nem stimmelt. Szórakozottan megmosta a kezét, mielőtt visszatért a páholyba.

– Mi a baj?

Jimmy lépett mögé és megszorongatta a vállát – egy kicsit túl erősen.

– Mondja meg maga, Jimmy. Az a nő nem véletlenül nyerte meg a versenyt.

– Jöjjön velem, ezt máshol beszéljük meg!

– Miért ne beszélhetnénk meg itt? – kérdezte Berman.

– Jöjjön velem – ismételte meg Jimmy. – Ragaszkodom hozzá.

64.

OLIMPIAI STADION, LONDON
2013. AUGUSZTUS 2., PÉNTEK 22.00

Jimmy két testőre bekísérte Bermant a kis tárgyalóba, ami szintén a páholy hátsó részében, a mosdóval szemben nyílt. Berman meglepve látta, hogy Whitney Jones már az asztalnál ül, a háta mögött egy másik biztonsági emberrel, maga előtt két bekapcsolt számítógéppel. Több más öltönyös kínai is helyet foglalt az asztalnál, mindegyik a maga laptopjával.

Jimmy becsukta az ajtót és intett Zachary Bermannek, hogy üljön le Whitney Jones mellé. Amikor nem engedelmeskedett, két testőr erőszakkal lenyomta a székbe.

– Vegyék le rólam a kezüket! – üvöltött rájuk Berman az italtól zavaros hangon.

– Nyugi, Berman. Tisztában vagyok vele, hogy magyarázattal tartozom.

– Abban biztos lehet – füstölgött Berman, miután Jimmy Yan emberei így bántak vele. Jimmy a barátja volt, az üzlettársa, ő pedig ki nem állta, ha bárki hozzáért. Az egész nap kezdett furcsán félresiklani.

– Biztosíthatom, Zachary, hogy a kapcsolatunkban semmi sem változott.

– Átvert. Mi történt odakint? Ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy annak a nőnek respirociták vannak a szervezetében, és maga azt mondja, semmi sem változott? A világon egyedül a Nano képes respirociták előállítására!

– Mint mondtam, semmi sem változott, legfeljebb a menetrend módosult kicsit.

– Mit akar ez jelenteni? Ki volt ez a nő? Esküszöm, még életemben nem láttam.

– Ő Kína új hőse és világbajnok futója. Megérdemli, hogy gratuláljanak neki. Gratulálhatna neki, Zachary, és ön is, Jones kisasszony.

– Mi közöm van nekem a győzelméhez? – kérdezte Berman.

– Nos, Wei valóban kapott a legújabb fejlesztésű respirocitákból, méghozzá egy szigorúan titkos kínai kutatóközponttól.

– Micsoda?! – Berman felpattant a helyéről, ám egy testőr visszanyomta a székbe. – Ez felháborító! Nem ebben állapodtunk meg. Egyezséget kötöttünk! A technológia még kész sincs, és maguk máris ellopták!

– Én ezt nem nevezném lopásnak. Mondjuk úgy, hogy kölcsönvettünk néhány respirocitát, fedezetként az összegre, méghozzá nem is kis összegről van szó, amit éppen folyósítani készülünk, cserébe a vonatkozó információkért, hogy Kínában folytathassuk a nanorobotok gyártását. Itt és most azért jöttünk össze, hogy lezárjuk az ügyletet. Semmilyen kár nem érte önöket.

Jimmy elfordult és mondott valamit az egyik munkatársának.

– Mit mond? – fordult Berman Whitney-hez. – Maga tudott erről?

– Nem, dehogy! Csak azt kérte, hogy készítsék elő az átutalást.

– Nincs nálam a biztonsági kulcs a weboldalakhoz – jelentette ki Berman. – Nem gondoltam volna, hogy még ma szükségem lesz rá.

– Utólagos engedelmével idehoztam a gépét. – Jimmy átadta Bermannek a laptopját.

– Miért csinálja ezt? Miért nem várjuk meg a maratont, ahogy megegyeztünk?

– Úgy döntöttünk, nem kell addig várnunk. A feletteseim új feltételekkel egészítették ki a meglévőket, és ragaszkodtak hozzá,

hogy ezeket ne osszam meg önnel. Mi magunk akartuk elérni az öntől várt sikert, a saját futónk világbajnoki címe révén. Mivel a férfi maratoni táv az utolsó versenyszám, ez problémát jelentett.

– Hogyan szerezték meg a respirocitákat? Kémei vannak bent a cégemnél? Kik azok? Akkor is megtalálom őket, ha nem mondja el, és meg fognak fizetni ezért!

– Kérem, Zachary, ne izgassa fel magát! Csak az idejét pazarolja. Elköteleztük magunkat a nanotechnológia és a partnerségünk mellett, és ez a befektetés is ennek a jele. Jones kisasszony, kérem, nézze át a képernyőn megjelenő adatokat. Mondja el, milyennek találja őket!

Jimmy két laptopot csúsztatott Whitney elé, aki leolvasta az adatokat. A valóban tekintélyes összeg pontosan szerepelt. Whitney fejből tudta a bankszámla számát, és az is stimmelt.

– Rendben van minden – felelte. – Úgy tűnik, a pénzzel minden rendben van.

– Hogyan bízhatnék tovább magában? – Bermannek elcsuklott a hangja, meredten nézte Jimmyt.

– Erre a kérdésre nem nekem kell válaszolnom, Zachary. Értse meg, többé nem én irányítok. Ezt el kell fogadnia. Most pedig kérem a kódokat, hogy hozzáférhessünk a gyártási információkhoz.

– Azután mi lesz?

– Hogy érti?

– Mi lesz azután, miután megtettem?

– Ahogy megállapodtunk: a pénz a Nano számlájára kerül, mi pedig hivatalosan is megkapjuk a részletes műszaki leírást. Azután elkezdjük gyártani a nanorobotokat, és folytatjuk önökkel a további kutatást.

– És visszamegyünk a parókiára?

– Az sajnos nem lehetséges.

– De hát akkor… Pia… – A szavak cserbenhagyták Bermant, ahogy hirtelen a helyzet legszörnyűbb következménye is tudatosult benne.

MINÉL TÖBB IDŐ TELT EL anélkül, hogy Harry telefonált volna, Burim Graziani annál közelebb került türelme legvégső határához. Elment a Piccadilly Circusre, arra a metróállomásra, ahonnét a legkönnyebben juthat el a város bármelyik részébe. Ha valóban sietnie kell, akkor csakis a földalattit használhatja; a péntek esti csúcsforgalomban a város központja egyébként megközelíthetetlennek tűnt. Lassan tizenegy felé járt, és órák óta nem hallott semmit. Ha létezik rosszabb a halálnál, ma délután éppen erről olvasott. Tudott a szexrabszolgákról; tudta, mit kell kiállnia azoknak a lányoknak, akik az ilyen bűnözők kezébe kerülnek. Nehezen tudta kordában tartani a dühét. Valaki fizetni fog ezért, és az a valaki Zachary Berman lesz.

– MAGA ROHADÉK!

– Én csak megmentem önmagától, Zachary. Az elmúlt két hétben teljesen használhatatlanná vált. Jones kisasszony egyedül vezette az egész Nanót, amíg maga rögeszmésen győzködte a szívszerelmét. Napokon és éjszakákon át csak róla fantáziált, de tegnap éjjel láttam, hogy ez a lány önként sosem lesz a magáé. Már beszéltünk erről: mindenkinek lehetnek gyengéi, ez a nő azonban fatális tévedés. Mi pedig nem egy görög tragédiában vagyunk.

– Gondoskodom róla, hogy…

– Az nem változtat semmin. Kiabálhat és fenyegetőzhet, amennyit csak akar. Maga megkapja a pénzt, mi megkapjuk a technológiát. Már meg is szerveztük a hazatérését. A gépe kilencven perc múlva indul a Stanstedről, hogy visszavigye Boulderbe. Mire odaér, talán jobban fogja érteni, mit miért tettünk.

– De hol van Pia?

– Tudja, hogy nem árulhatom el, de különben sem tudom. Annak érdekében, hogy helyreállítsuk a… bizalmat, egy közvetítőt kértünk fel. Akkor sem tudnám megmondani, hol van, ha akarnám. Most pedig, kérem, távozzanak. Önként vagy máshogy, nekem

mindegy. Menjen haza, Zachary! Vonuljon vissza a palotájába és kösse le magát valamivel. Rászolgált a pihenésre.

– Tudom, hogy Pia túlságosan elvonta a figyelmemet, de könyörgöm, gondolja át, mit tesz. A maratonra észhez fog térni. Ebben állapodtunk meg. Már mondta is, hogy meggondolja magát. A kurva életbe, rohadt szemétláda!

Jimmy csak vállat vont és utasította embereit, hogy diszkréten vezessék ki Bermant. Követte őket, ahogy útnak indultak Stansted felé.

AMIKOR VÉGÜL MEGCSÖRRENT a telefon, Burim alig hallotta a tömeg zajától. A tér közepén legalább száz kölyök gitározott egyszerre és mind ugyanazt a hülye számot játszotta.

– Maga az, Burim? – kérdezte egy ismeretlen hang.

– Ki az? – Burim bedugta a másik fülét, miközben olyan messzire ment a zaj forrásától, amennyire csak tudott.

– Tudom, hol tartják fogva a lányát.

– Ha bármit tesznek vele, kinyírom magukat – fenyegetőzött Burim.

– Nem nálam van, két másik férfinál.

Burim próbálta beazonosítani az akcentust. Biztosan nem albán, de még csak nem is európai.

– Akkor mondja meg, hol van!

– Wimbledonban.

– Ahol teniszezni szoktak? Mi a pontos cím?

A férfi megadta a részleteket. Burim mindent az emlékezetébe vésett.

– Hol van most? – kérdezte végül a hívó.

– London belvárosában.

– Jobb lesz, ha siet.

Miután letette a telefont, Burim felütötte a *London A-Z* kalauzt, amit erre az eshetőségre vett meg. Amikor megtalálta a címet, felhívta Harryt és beszélt neki a telefonról.

– Ez furcsa – vélte Harry. – Szerinted ki volt?

– Nem tudom, de rohadtul nem érdekel. Elkísérnek az embereid, vagy sem? Rohannom kell. A fickó szerint nincs vesztegetni való időm.

– Oké, megyünk, de Wimbledon az London másik felén van. Beletelik egy időbe.

– Gyertek, ahogy tudtok. Jól jöhet az erősítés.

Burim bontotta a vonalat, majd ahogy a metrómegálló felé szaladt, hívta George-ot.

– Hol vagy?

– Hammersmithben – felelte George. – Hallom a hangján, hogy megtudott valamit.

– Azonnal találkoznunk kell. Van egy hely Wimbledonban, mindjárt mondom, hol. Állítólag ott őrzik Piát. Fogj egy taxit és várj meg, de ne csinálj semmit, amíg oda nem érek. Még ha látod is, ne avatkozz közbe, csak kövesd, érted?

– Oké, oké. Jézus úristen! Csak mondja meg, hová menjek.

Burim megadta neki a címet, majd megismételte a figyelmeztetést, hogy egyedül ne próbálkozzon semmivel. Hozzátette, hogy ez nemcsak rá, de Piára is veszélyes lehet. Ahogy lefelé rohant a lépcsőn, ezerszer is elátkozta a sorsot, hogy egy olyan éretlen taknyosra kell támaszkodnia, mint George.

HA ÉRZETT IS NÉMI SAJNÁLATOT Zachary Berman iránt, Jimmy gyorsan félresöpörte. Gyenge alak, aki remekül boldogult az életben, és végül épp akkor nem tud uralkodni magán, amikor igazán kellene. Jimmy könnyedén hozzájutott a Nano titkaihoz, mégis minden egészen másként alakulhatott volna, ha Berman kicsit is férfi a talpán. Most már annyira bosszantotta a nyavalygása, hogy inkább külön autóba szállt – miután Berman beült, Jimmy beterelte Whitney Jonest a másik autóba és beszállt mellé.

– Korábban kellett volna megkeresnie – jegyezte meg Whitney. – Én beszélhettem volna vele. Minden másként alakulhatott volna.

– Tudom, hogy hallgat magára, de szerintem mindig is rabja lesz annak a lánynak. Ha majd megfakulnak az érzései, talán kevésbé haragszik rám. Vagy mégis. Nekem mindegy – Megengedett magának egy mosolyt.

– A Nano rendben lesz – tette hozzá Whitney.

– Tudom – bólintott Jimmy –, hála önnek! – Vetett egy pillantást az órájára.

Minden ment, mint a karikacsapás. Már a repülőtér közelében jártak. Bermannek mindenképpen a levegőbe kell emelkednie, mielőtt sor kerül az utolsó felvonásra.

– Éjfél – mondta Jimmy. Hátradőlt az ülésen.

NOHA VISZONYLAG GYORSAN átszállt South Kensingtonban – ahol az is felötlött benne, hogy feljön a metróállomásról és fog egy taxit –, Burim minden idegszála megfeszült, ahogy magában gyorsabb haladásra biztatta a szerelvényt. Minek tökölnek ennyit? Miért építették ilyen sűrűn az állomásokat? Talált egy utast, aki Wimbledonba tartott, és megtudta tőle, hogy a District Vonalon közeledő szerelvény elején kell leszállnia, ha a lehető leggyorsabban akar kijutni a felszínre, ezért kocsiról kocsira tört utat magának a vidám és jobbára részeg péntek esti tömegben. A legtöbben csak egyetlen pillantást vetettek rá, mielőtt óvatosan kitértek az útjából.

Burim tudta, hogy Hammersmith közelebb esik Wimbledonhoz, mint a Piccadilly, ezért mondta George-nak, hogy fogjon taxit, így gyorsabban odaérhet. Remélte, a kölyök tényleg visszafogja magát. Csak arról kell meggyőződnie, hogy Piát nem viszik át máshová, mielőtt ő odaérne.

Amikor a szerelvény végül megérkezett, Burim valósággal kirobbant az ajtón. Egy mérföldre lehetett a megadott címtől, és sehol sem látott taxit, ezért ösztönösen továbbrohant. Ismerte az utat a térkép alapján, s ahogy közeledett, már látta is George Wilsont, aki odakint állt a néptelen utcán. A környék

tehetősebbnek tűnt, mint ahol eddig lakott. Négyszintes házak sorakoztak mindkét oldalon.

– Láttál valamit? – zihálta Burim, aki teljesen kifogyott a szuszból, mire ideért.

– Semmit – felelte George. – Szerintem a második ház lesz az, visszafelé. Felső szint. Ahol égnek a lámpák. Mit fogunk tenni?

Burim válasz helyett csak elővette, csőre töltötte és kibiztosította a fegyvert, majd miután vetett még egy pillantást a kivilágított lakásra, átszaladt az utcán az épület bejárata felé.

George habozott egy pillanatig. A pisztolynak a látványától is rosszul lett, de még mielőtt az ijedtség eluralkodhatott volna rajta, Burim után vetette magát, aki máris az ajtónál termett, és a hátizsákjából rövid feszítővasat húzott elő.

Miután beékelte a vasat és nekifeszült a súlyával, az ajtó azonnal megadta magát. Burim berontott és kettesével szedte a lépcsőfokokat. George követte a példáját. A felső szinten Burim a 4A jelű ajtóhoz rohant. Beékelte a feszítővasat a keret és az ajtó közé, jobb kezével előrántotta az öve mögé dugott pisztolyt, miközben a baljával megtartotta a vasat és teljes súlyával ránehezedett. Az ajtót elreteszelték és beláncolták, de Burim megszállottként tört utat magának, míg az ajtó le nem szakadt a sarokvasakról.

Egy pillanattal később már bent is volt a lakásban, ahol két kézzel maga elé szegezte a fegyvert. Odabent két férfi ült a kanapén, előttük kokaincsíkok az asztalon. Egyszerre kaptak az asztal mellé letett puskájuk felé. Burim egy szemvillanás alatt célba vette meglepett arcukat, és két-két lövést adott le rájuk. Az első elvágódott, a második azonban elérte a fegyverét, mire Burim újra tüzelt, ezúttal pontosabban.

Ahogy George berontott a szobába, azonnal a rosszullét környékezte. Láthatóan haldoklott mindkét férfi. Kicsavarodott pózban feküdtek: az egyikük felnyögött, a másik gurgulázó hangon próbált levegőhöz jutni. Burim jól célzott: mindkét férfit a fején érte találat, a csontszilánkok a vérrel együtt a kanapé mögötti falra

fröccsentek. A tévében késő esti talkshow ment; a házigazda tovább társalgott a vendégeivel, mintha mi sem történt volna. A dohányzóasztalon, a fegyverek és a kokain mellett vaskos bankjegyköteg hevert, 100 eurós címletekben.

– Jesszusom! – nyögött fel George.

Burim továbbra is maga elé tartotta a pisztolyt, ahogy átkutatta a lakást. A konyhában kezdte, ahol hatalmas rendetlenséget talált: a szennyes edények hegyekben gyűltek a mosogatóban és a pulton. Nem vesztegette az időt; sietve visszatért a nappaliba, ahonnét két zárt ajtó nyílt, vélhetően a hálószobákra. Bal kezével megragadta az első kilincsét, míg jobbjában a pisztolyt szorongatta. Miután benyitott, a földre vetette magát, készen a tüzelésre. Odabent csak egy vetetlen ágyat és egy nyitott szekrényt látott, semmi mást. Ellenőrizte a kis fürdőszobát is. Üresen találta.

A másik ajtóhoz lépett. Ügyet sem vetett George-ra, aki földbe gyökerezett lábbal állt az ajtóban. Megragadta a kilincset, miközben tüzelésre készen tartotta a fegyvert. Azután feltépte az ajtót.

JIMMY YAN ÁSÍTOTT EGYET. Pokoli nap állt mögötte, de Zach Berman gépe immár készen állt az indulásra. Néhány perc múlva az ő kocsija is nekivágott az autópályának Manchester, egy másik repülőtér és egy másik repülőgép felé, ami hazarepíti őt az új életébe.

Elsétált egészen a Berman gépére felvezető lépcső lábáig. Berman az aszfalton állt, félrehúzódva, megsemmisülten és láthatóan részegen. Jimmy bólintással jelezte, hogy itt az idő, mire az őrök elengedték Bermant, aki bizonytalan léptekkel elindult a lépcső felé. Jimmy Berman felé nyújtotta a kezét, hátha el akar búcsúzni tőle. A férfi egy pillanatra megtorpant és sötét pillantást vetett Jimmyre, majd nekiindult a lépcsőnek. Vissza sem nézett.

Fent a gépen jobbra fordult és lerogyott az első bőrfotelbe. Hátradőlt és lehunyta a szemét. A pilóták a felszállás előtti utolsó ellenőrzést végezték. Néhány perccel később a Gulfstream ajtaja

becsukódott, mire Berman felnyitotta a szemét és jelzett a kísérőnek. Csak azután fordult meg, hogy végigmérje az utasteret. Meglepő látvány fogadta. Egyedül utazott a gépen. Whitney Jones nem szállt fel vele.

Odahajolt a Gulfstream jellegzetesen ovális ablakához, és a nyakát nyújtogatta, hogy kilásson. Sikerült kivennie Jimmy alakját odalenn, és igen, ott volt Whitney Jones is, közvetlenül mellette. Berman hátradőlt az ülésben. *Megvan a pénz,* gondolta. *Akkor mégis miért érzem úgy, hogy mindent elvesztettem?*

– MINDEN RENDBEN? – kérdezte Jimmy Whitney-től.

– Remekül vagyok – felelte Whitney –, sőt annál is jobban. Egyszerűen fantasztikus, amit véghezvitt. A Nanónak sokkal jobb lesz, ha egy ilyen ember vezeti.

– Az ön segítségével – tette hozzá Jimmy. – Az ön személye garancia a folytonosságra.

– Köszönöm az elismerést. Azt hiszem, rá is szolgáltam. Az elmúlt hónapokban keményen meg kellett dolgoznom azért, hogy egyben tartsam a céget. Az igazi elismerés persze az öné.

– Örülök, hogy ilyen lelkesen támogatta a kis puccsunkat.

– Mint mondtam: hamarabb kellett volna megkeresnie. Berman a szánalmasan éretlen viselkedésével veszélybe sodort mindent. A Nano sokkal jobb kezekben lesz önnél. Ez tényleg ügyes húzás volt.

Berman nem gyanított semmit, ahogy Whitney Jones ott ült mellette a páholy kis tárgyalójában, miközben átnézte a tranzakció részleteit a monitoron. Ekkor még Whitney sem gyanított semmit. A weboldal teljesen úgy nézett ki, mint az igazi. Nem került sor semmiféle utalásra. Berman azt hitte, hogy Jimmy csupán néhány respirocitát lopott el tőle – a valóságban azonban sokkal többet. A Nano igazi értékét adó szabadalmi és műszaki leírások, ahogy a jelzáloggal terhelt kutatóközpont is, kínai kézbe kerültek. Néhány nap múlva egy felvásárlási ajánlat hivatalossá is teszi a de facto igazságot: a Nano immár a kínaiaké. Jimmy ismerte az összes ipari

titkot. A kínai kutatók mostanra máris a Nano előtt járnak, ő pedig hazarepül, hogy frissen kinevezett helyettesével együtt átvegye a cég irányítását. Rövid időn belül Kína uralja a gyógyászati célú nanotechnológiát.

– Örülök, hogy így érez – mosolyodott el Jimmy. – Boldog vagyok.

Elégedett lehetett magával. Átvette a Nanót, és eltüntette a lányt. Amikor az angliai triádoktól megtudta, hogy Burim Graziani Londonban tartózkodik és Pia Grazdani után kutat, úgy döntött, az albánnal takaríttatja el a saját nyomait. Burim már az

Egyesült Államokban felkeltette a kínai hírszerzés figyelmét, ahol feltörekvő gengszterként s így potenciálisan hasznos partnerként ismerték – Jimmy ezért úgy döntött, hogy egy albán csapat közvetítésével szabadul meg Piától, majd utánuk küldi Burimot. Így tüntette el Pia elrablóinak valódi nyomát, miközben pontot tett a kínos incidens végére.

HOVÁ A POKOLBA TŰNHETETT Harry és Billy? Burim már korábban felhívta Harryt, és közölte vele, hogy lekésték az akciót, kösz szépen, de most nagyon kéne neki egy fuvar. Egy sötét kapualjból telefonált, néhány száz méternyire a wimbledoni háztól, ahol mostanra már csak úgy hemzsegtek a rendőrök. Tudta, hogy ki kell jutnia a környékről, méghozzá gyorsan. Megcsörrent a telefonja: Harry kereste, hogy megtudja a pontos helyzetüket.

– Hol a pokolban vagytok? Szarban vagyunk, azonnal ki kell jutnunk innen.

– Oké. Mi is látjuk a rendőröket onnan, ahol állunk. Lassan jövünk, az ellenkező irányból. Oké?

– Ketten vagyunk – jelezte Burim.

– Tudom. Te meg a lány.

Burim csak hosszú hallgatás után szólalt meg.

– Nem. Ő nem volt odabent. – Lelki szemei előtt újra leperegtek az elmúlt percek eseményei. – Üresen találtuk a lakást. Elkéstünk. Csak én vagyok, meg a társam.

EPILÓGUS

EGY GULFSTREAM G550-ÖS GÉP FEDÉLZETÉN,
800 MÉRFÖLDRE AZ ÍR PARTOKTÓL
2013. AUGUSZTUS 3., SZOMBAT 3.12

Harminc perccel a gép felszállása után Zachary Berman már annál is részegebb volt, mint amikor felszállt. Pia eltűnt… és mi a franc ütött Whitney Jonesba? Ő is bedőlt annak a kínai rohadéknak? Hogyan árulhatta el mindazok után, amit érte tett? Elkeserítőnek találta a helyzetet, hiába szerezte meg az olyannyira áhított finanszírozást. A respirocitái működtek, és Kína megszerezte az aranyérmét; nyilván a maratonon is taroltak. Berman saját szemével látta az átutalást: immár akadálytalanul folytathatja a kutatást, mégis úgy érezte, mindez nagyon is kimeríti a pürrhoszi győzelem fogalmát. Túlságosan nagy áldozatot hozott a diadalért. Elég, ha a csorbát szenvedett önérzetére gondol. Ezért még bosszút fog állni valakin.

Pia túl sok volt neki, túlságosan keményfejű és megbízhatatlan. Sosem hódolt be előtte, miközben fáradhatatlanul dolgozott azért, hogy elpusztítsa. Jimmy Yan legalábbis így látta, bár a kínai sosem ismerte őt igazán. Képes lett volna meghajtani a derekát, Berman biztosan tudta. Ha elég ideje lett volna, ahogy megállapodtak, meggyőzte és a maga oldalára állította volna Piát, hogy éppúgy a bizalmasa legyen, mint Whitney vagy Mariel. Ahogy Whitney-re gondolt, gúnyosan felnevetett.

– Hát ide jutottunk – mondta ki hangosan. Senki más nem ült a gépen, hogy válaszolhasson neki.

Berman fejében ilyen gondolatok kavarogtak, ahogy a gépe hazafelé tartott.

ELŐSZÖR AKKOR MERÜLT FEL a gyanú, hogy valami gond lehet Berman gépével, amikor a segédpilóta hajnali négykor nem jelentkezett be a szokott rutinellenőrzésre. Az írországi torony is elveszítette a gépet, amely eddig követte az útvonalát. Amikor a kanadai Newfoundland sem tudott kapcsolatot létesíteni a Gulfstreammel, riadót fújtak. A robbanás azonban olyan erővel tépte szét a gépet, hogy Zachary Berman Gulfstreamjének szétszóródott roncsai sosem kerültek elő az Atlanti-óceán fagyos mélyéről.